karl may

OLD SUREHAND

EDITURA PALLAS

Consilier editorial
NICULAE GHERAN

KARL MAY
OLD SUREHAND
„Karl May — Gesammelte Reiseerzählungen”, Band 14 Freiburg, 1894

Ediţia de faţă reproduce textul traducerii efectuate de TUDORA PETCUŢ-BONDOC şi ALEXANDRU BONDOC, apărută la Editura Minerva, în anul 1975, sub titlul *Old Surehand — 1. Trimisul lui Winnetou,* traducere confruntată recent cu originalul german amintit de WILLY MOGLESCU.

Coperta de
SERGIU GEORGESCU

Tehnoredactare de
CRISTINA STANCIU

Corectura de
MIHAI GRIGORESCU

I.S.B.N.

KARL MAY
Opere — 25

OLD SUREHAND

*

Roman

EDITURA PALLAS
Bucureşti, 1996

CUPRINS

1. Old Wabble

În timpul numeroaselor mele călătorii şi peregrinări, îndepărtate, am întâlnit foarte des, mai ales între aşa-zişii „sălbatici” şi „semicivilizaţi”, oameni care mi-au devenit prieteni şi a căror amintire mi-a rămas scumpă până în ziua de astăzi şi aşa îmi va rămâne până la moarte. Dar pe nici unul nu l-am iubit aşa cum l-am iubit pe Winnetou, vestita căpetenie a apaşilor. Prietenia pentru el m-a adus din îndepărtata Africă sau Asie înapoi în preriile, pădurile şi Munţii Stâncoşi ai Americii de Nord. Chiar dacă întoarcerea mea nu fusese fixată dinainte şi nu stabilisem cu el o întâlnire, ştiam bine cum îl pot găsi. În asemenea cazuri, fie că mergeam la Rio Pecos, seminţia apaşilor de care ţinea, şi mă interesam unde se găseşte, fie că aflam acelaşi lucru de la oamenii Vestului sau de la indienii cu care mă întâlneam. Ecoul faptelor sale se răspândea repede, iar prezenţa lui, oriunde ar fi apărut el, era de asemenea imediat cunoscută până-n depărtări.

Adeseori, însă, puteam să-i comunic la despărţire când o să mă întorc, şi atunci stabileam cu precizie locul şi data întâlnirii noastre. Eu mă orientam după datele calendaristice, în timp ce el folosea sistemul indian de socotire a timpului şi, cu toate că se spune că pe acest sistem nu te poţi bizui, Winnetou venea la locul întâlnirii atât de punctual, încât niciodată nu s-a întâmplat să fiu nevoit să-l aştept.

O singură dată am crezut că n-a fost punctual, dar era numai în aparenţă. Fusesem nevoiţi să ne despărţim în îndepărtatul Nord, pe aşa-numitul *côteau* — coastă — şi hotărâsem să ne întâlnim cu patru luni mai târziu în Sierra Madre. Atunci m-a întrebat:

— Fratele meu cunoaşte apa numită Clearbrook — Pârâul-

Limpede. Am fost acolo împreună la vânătoare, îţi mai aduci aminte de stejarul vieţii, sub care am făcut popas în noaptea aceea?

— Îmi amintesc foarte bine.

— Atunci va fi uşor să ne găsim. Creştetul copacului s-a uscat, aşa că nu mai creşte. Winnetou va fi acolo la amiază, când umbra copacului o să aibă de cinci ori lungimea fratelui meu. *Howgh!*

Fireşte că a trebuit să transpun aceste indicaţii în orele noastre, şi astfel am sosit la timp la locul stabilit. Dar nici urmă de Winnetou, cu toate că umbra copacului măsura exact de cinci ori lungimea mea. Am aşteptat mai multe ceasuri; el tot nu apărea. Începusem să fiu îngrijorat din cauza lui, pentru că ştiam că numai un accident ar fi putut să-l împiedice să îşi ţină cuvântul; când, deodată, îmi trecu prin minte că s-ar fi putut ca el să fi trecut pe aici şi, dintr-un motiv bine întemeiat, să nu fi putut să mă aştepte. În acest caz, cu siguranţă că mi-a lăsat vreun semn. Cercetai cu atenţie scoarţa copacului şi, într-adevăr, la înălţimea unui stat de om era înfiptă o crenguţă uscată de molid! Întrucât un stejar nu are crenguţe de molid, aceasta trebuia să fi fost vârâtă acolo cu un scop, iar faptul că era complet uscată, dovedea că a trecut ceva timp de când se afla acolo. Scoţând-o, am găsit o hârtie înfăşurată pe vârful care fusese înfipt în copac. Desfăcând hârtia am putut citi:

„Comanşii vor să-l atace pe Bloody Fox. Fratele meu să vină imediat la el. Winnetou se grăbeşte să-l prevină din timp”.

Cititorii mei care-l cunosc pe Winnetou ştiu prea bine că el ştia să scrie şi să citească perfect. Aproape totdeauna avea hârtie la el. Ştirea ce mi-o da nu era prea bună. Eram îngrijorat de soarta lui, cu toate că ştiam că poate face faţă

oricărui pericol. Mă temeam şi pentru Bloody Fox. Dacă Winnetou nu reuşea să ajungă la el înaintea comanşilor, mai mult ca sigur că acesta era pierdut. Nici situaţia mea nu era prea bună. Bloody Fox se instalase într-o oază — probabil singura — din pustiul numit Llano Estacado, dar pentru a ajunge acolo trebuia să trec prin ţinuturile comanşilor, cu care avuseserăm multe ciocniri războinice. Dacă nimeream în mâinile lor, cu siguranţă că mă aştepta stâlpul caznelor, cu atât mai mult cu cât acest trib dezgropase „securea războiului” şi întreprinsese numeroase incursiuni soldate cu pradă bogată.

Situaţia mă obliga să nu mai zăbovesc şi să trec imediat la acţiune. Este adevărat că eram singur şi că nu mă puteam bizui decât pe mine; dar aveam arme bune şi un cal minunat, în care puteam avea toată încrederea. Iar regiunea prin care trebuia să trec o cunoşteam bine şi-mi ziceam că unui om al Vestului, cu experienţă, îi este mai uşor să răzbească singur decât în tovărăşia unor însoţitori în care nu poate avea deplină încredere. Şi, în sfârşit, orice ezitare trebuia să dispară în faţa faptului că Bloody Fox era în primejdie: trebuia salvat. De aceea am încălecat şi am pornit la drum pentru a îndeplini dorinţa prietenului şi fratelui meu roşu.

Atâta timp cât mă aflam în Sierra propriu-zisă, nu aveam de ce să mă tem, puteam să mă adăpostesc uşor şi eram obişnuit să fiu atent. După aceea însă urmau nişte platouri pleşuve, unde puteai fi zărit de departe. Locurile erau brăzdate de prăpăstii abrupte şi canioane adânci. Numai ici-colo creşteau diferite specii de cactuşi şi de aloe, după care un călăreţ nu avea cum să se ascundă. Era foarte uşor ca, într-un asemenea canion, să dau peste comanşi, şi atunci singura mea scăpare era să-mi întorc calul cât pot de repede şi să mă bizui pe iuţeala şi rezistenţa lui.

Locul cel mai periculos dintre toate era Mistake Canion — Prăpastia Erorii, pentru că era drumul indian cel mai umblat

dintre munţi şi câmpie. Numele i se trăgea de la o greşeală fatală. Se povestea că un vânător alb şi-ar fi împuşcat acolo pe cel mai bun prieten al lui, un apaş, în locul unui comanş duşman. Nu ştiam cine era nici acel alb, nici cei doi indieni; nu putusem afla numele lor. De atunci, independent de pericolul propriu-zis al acestui canion, un *westman* superstiţios îl ocolea. Se spunea că un alb rar reuşea să-l traverseze nevătămat, deoarece stafia apaşului ucis îl ducea la pieire.

De stafie nu prea îmi păsa mie, chiar dacă mi-ar fi ieşit în cale, numai de duşmani în carne şi oase nu doream să dau. Dar cu mult înainte de a ajunge la canion, dădui de urmele unor călăreţi venind din altă parte şi care continuau drumul în direcţia urmată de mine. Nu putea fi vorba de cai sălbatici, de mustangi; prin părţile acelea nu existau. Descălecând şi cercetând urmele, constatai, spre liniştirea dar şi spre surprinderea mea, că erau cai potcoviţi, deci călăreţii nu aparţineau pieilor-roşii. Cine erau şi ce căutau pe acolo?

La o oarecare distanţă, unul din ei se dăduse jos de pe cal, probabil pentru a strânge mai bine chinga, timp în care ceilalţi îşi continuaseră drumul. Uitându-mă cu atenţie, observai în stânga urmelor lăsate de el mai multe adâncituri, scurte şi înguste, ca muchia unui cuţit. De unde proveneau? Purta cumva călăreţul o sabie? Asta însemna că aveam în faţă soldaţi, cavalerişti. Erau cumva trupe de pedepsire, pornite împotriva comanşilor, din cauza amintitelor incursiuni de pradă? Fiind foarte interesat să aflu răspuns la această întrebare, urmai în galop urmele şi, cu cât înaintam, dădeam peste tot mai multe urme, care veneau din toate părţile şi se îndreptau în toate direcţiile. Nu mai era nici o îndoială că în faţa mea se aflau trupe şi într-adevăr, când după un timp, coti după capătul unei pădurici dese de cactuşi, zări în faţa mea tabăra lor. Din prima clipă constatai că tabăra nu era aşezată provizoriu. Liziera de cactuşi oferea siguranţă împotriva

oricărui atac lateral sau din spate, iar în faţă, cât vedeai cu ochii, se întindea un teren deschis, aşa că orice atac prin surprindere din partea duşmanului era imposibil. Desigur, apropierea mea dinspre vest nu a fost observată; ar fi trebuit să pună acolo chiar şi ziua o strajă. În orice caz, lipsa unei străji era o neglijenţă. Ce s-ar fi întâmplat dacă în locul meu ar fi venit o ceată de indieni?

În partea cealaltă, terenul cobora într-un canion, unde, probabil, exista şi apa necesară taberei. Caii alergau slobozi sau dormitau ici-colo. Pentru a se apăra de dogoarea soarelui, ostaşii legaseră foi de cort de tulpinile cactuşilor. Ofiţerii aveau un cort mare; în umbra lui părea că sunt adăpostite şi proviziile. În apropiere se aflau opt sau zece bărbaţi, care nu făceau parte din trupă. Probabil că voiau doar să înnopteze acolo, ziua fiind pe sfârşite. Eram hotărât să procedez la fel. Aş fi putut să merg mai departe, dar atunci ar fi trebuit să înnoptez singur, şi, pentru securitatea mea, nu aş fi avut voie să dorm. Acolo găseam odihna necesară, pentru ca, a doua zi, să-mi pot continua lunga călătorie.

Când mă văzură, mă întâmpină un subofiţer şi mă conduse la comandant, care fusese anunţat prin strigăte şi ieşise afară din cort, împreună cu ofiţerii lui. În timp ce descălecam, se uită la mine şi la calul meu, apoi mă întrebă:

— Dincotro, *sir?*

— De sus, dinspre Sierra.

— Şi încotro?

— În jos, spre Rio Pecos.

— Nu prea aţi fi reuşit, dacă nu-i goneam noi pe derbedeii de comanşi. Aţi întâlnit cumva urme de-ale lor?

— Nu.

— Hm. S-ar părea că au luat-o spre miazăzi. Stăm aici de aproape două săptămâni, fără să fi zărit măcar nasul unuia dintre ei.

Îmi venea să-i strig în faţă: „Eşti un măgar!”, pentru că

dacă voia să dea de pieile-roşii trebuia să-i caute, deoarece acestora nici prin gând nu le trecea să-i cadă în braţe. Dacă el nu aflase unde se găsesc indienii, în schimb indienii ştiau foarte bine unde era el. Mai mult ca sigur că noaptea iscoadele lor se furişau în jurul taberei. Ghicindu-mi parcă gândurile, continuă:

— Îmi lipseşte un *scout,* un cercetaş priceput, pe care să mă pot bizui pentru a-i putea descoperi pe indieni. Omul potrivit ar fi fost Old Wabble, care a înnoptat aici, dar abia după ce a plecat am aflat cine era; bănuise, probabil, ce vreau şi de aceea îşi zicea Cutter. Iar cu o săptămână înainte, o patrulă l-a întâlnit pe apaşul Winnetou; acesta ar fi fost şi mai bun, dar a plecat în cea mai mare grabă. Însă acolo unde poate fi văzut Winnetou, trebuie să se afle şi Old Shatterhand pe aproape; ce n-aş da să-mi cadă în mână! Dumneavoastră cum vă numiţi, *sir?*

— Charley, îi răspunsei, dându-i prenumele meu, care putea fi şi nume de familie. Nici nu-mi trecea prin gând să-i spun că eu sunt totuna cu Old Shatterhand. Nu aveam nici un chef şi nici timp să rămân şi să fiu folosit ca iscoadă. Între timp, îi examinai pe civilii care stăteau tolăniţi pe jos; nu văzui nici un cunoscut printre ei, ceea ce mă linişti. Fireşte, puteam fi trădat de calul şi de puştile mele. Era lucru ştiut că Old Shatterhand posedă un „doborâtor de urşi” şi o carabină tip „Henry”, şi că are un armăsar negru, un dar din partea lui Winnetou. Spre norocul meu, însă, comandantul nu era prea perspicace pentru a observa aceste lucruri; se întoarse în cortul lui, fără a mai întreba ceva.

Dar ceea ce nu reuşise el să deducă, putea foarte bine s-o facă unul dintre civilii care, probabil, erau toţi oameni ai Vestului; de aceea, strecurai repede carabina în învelitoarea de piele, în aşa fel încât închizătorul, de o formă neobişnuită, să nu poată fi văzut; „doborâtorul de urşi” era mai puţin bătător la ochi. După aceea, scoasei şaua de pe armăsar şi-l

lăsai liber. Desigur, iarbă nu prea se găsea, în schimb, printre cactuşii uriaşi, creşteau destui cactuşi pitici, constituind din belşug un nutreţ zemos. Murgul meu se pricepea să îndepărteze ţepii acestor plante, fără a se răni. Întrebând, după aceea, pe civili dacă-mi dau voie să mă aşez lângă ei, unul îmi răspunse:

— Veniţi lângă noi, *sir,* şi, dacă doriţi, luaţi cu noi o îmbucătură. Eu mă numesc Sam Parker, şi când am o porţie de carne în plus, orice om cumsecade poate să guste din ea, până se termină. Vă e foame?

— Cred şi eu.

— Atunci tăiaţi-vă de aici cât vreţi. Noi toţi suntem oameni ai Vestului, *sir.* Dar dumneavoastră?

Împinse spre mine o bucată de carne rece, dar friptă, în greutate de cel puţin opt pfunzi[1], tăiai din ea o porţioară şi răspunsei:

— Şi eu rătăcesc uneori dincolo de Mississippi, dar nu ştiu dacă pot să mă numesc om al Vestului. Pentru aşa ceva se cere cam mult.

— Aveţi dreptate, *sir,* foarte multă dreptate, spuse el zâmbind mulţumit pe sub mustaţă. Mă bucur că am întâlnit şi eu o dată un om modest, care nu-şi închipuie că, dacă a ajuns paznic de noapte, poate deveni şi preşedinte al Statelor Unite. În ziua de azi nu prea întâlneşti astfel de oameni. Adineauri am auzit numele dumneavoastră, domnule Charley. Şi cu ce vă ocupaţi aici, în Vest? Vânător? Puitor de capcane? Culegător de miere?

— Căutător de morminte, mister Parker.

— Căutător de morminte? exclamă el mirat. Adică... dumneavoastră... căutaţi morminte?

— *Yes.*

— Vă băieţi joc de noi, *sir?*

---

[1] Pfunt (sau funt*),* unitate de măsură engleză, egală cu 0,45392 kg (n. edit.).

— Nici nu mă gândesc.

— Atunci, fiţi aşa de bun şi vorbiţi mai clar, ca să nu fiu nevoit să vă gâdil cu cuţitul printre coaste. Nu permit să fiu luat în băşcălie.

— *Well!*[1] Vreau să ştiu de unde se trag indienii de astăzi. Poate aţi auzit că descoperirea unor morminte este de mare folos în această privinţă.

— Hm! Într-adevăr, am citit odată că există oameni care scormonesc mormintele antice, pentru a studia din ele istoria universală sau cam aşa ceva. Curată prostie! Deci, dumneavoastră faceţi parte din acest soi de oameni? Sunteţi poate chiar un savant?

— *Yes.*

— Ferească-mă sfântul, *sir!* S-ar putea, foarte uşor, să vă poticniţi cu nasul de mormânt şi să rămâneţi acolo. Dacă vreţi să căutaţi cadavrele unor răposaţi, încercaţi cel puţin în altă parte, unde sunteţi sigur de viaţa dumneavoastră, şi nu aici, unde comanşii au pornit la război, iar prin văzduh şuieră gloanţele şi tomahawkurile, uite-aşa. Ştiţi măcar să trageţi cu arma?

— Oarecum.

— Hm, îmi închipui! Şi eu crezusem cândva că ştiu să trag. Poate că odată o să vă povestesc. După câte văd, aveţi o flintă veche, cu care poţi dărâma un zid, şi care mă face să mă închin, *sir.* Şi cealaltă puşcă, cea învelită, e probabil o adevărată armă de duminică!? Vă spun, pe aici e periculos să căutaţi morminte. Luaţi-o din loc! Puteţi să veniţi cu noi, aţi fi în mai mare siguranţă decât călătorind singur.

— În ce direcţie mergeţi?

— Tot în jos, spre Pecos, unde mergeţi şi dumneavoastră, după câte am auzit mai înainte.

Îmi aruncă o privire pe jumătate binevoitoare, pe jumătate ironică şi apoi continuă:

---

[1] Bine! (engl.).

— Nu arătaţi deloc rău, parcă abia aţi ieşit din găoace, dar, pentru regiunea asta, aşa ceva nu are nici o valoare, *sir.* Un adevărat *westman* arată altfel. Cu toate astea, vă spun din nou, veniţi cu noi, pentru că îmi place de dumneavoastră. O să vă apărăm, pentru că singur tot nu aţi putea răzbate mai departe. Am văzut că aveţi şi un cal, cel puţin după înţelesul acestui cuvânt în statele răsăritene. Probabil că aţi venit cu calul dumneavoastră de trăsură, nu?

— Cam aşa, mister Parker, răspunsei eu, înveselit în sinea mea că putea compara cu un cal de trăsură armăsarul meu indian de rasă, care nu putea fi asemuit decât cu murgul lui Winnetou.

Omul îmi plăcea, la fel cum îi plăceam şi eu lui. Dacă mă întovărăşeam cu el şi afla cine sunt, mă puteam aştepta la nişte scene pline de haz. O asemenea tovărăşie putea să-mi fie de folos prin Mistake Canion, chiar dacă mai târziu nu mă mai interesa. De aceea mă hotărâi să accept propunerea lui.

— Mi-am închipuit imediat, reluă el discuţia. Calul arată la fel de curat ca şi dumneavoastră. Se vede de la distanţă că nici el nu a făcut altceva decât să umble după oameni îngropaţi demult. Deci aştept să-mi spuneţi dacă veniţi cu noi! Dis-de-dimineaţă o luăm din loc.

— Primesc cu recunoştinţă propunerea dumneavoastră, *sir,* şi vă rog stăruitor să-mi acordaţi ocrotirea dumneavoastră.

— O s-o aveţi, şi am impresia că are să fie şi nevoie de ea. Aş fi bucuros să scăpăm de aici, deoarece comandantul ar vrea să mă reţină pe mine sau pe altul dintre noi drept călăuză. Ce părere ai, bătrâne Ios?

Întrebarea era adresată unui om mai în vârstă, care avea o faţă simpatică, cu o expresie de o adâncă tristeţe, ca şi când era ros pe dinăuntru de o mare suferinţă. Ios reprezintă prescurtarea numelui de Iosua; după cum am aflat mai târziu, îl chema Iosua Hawley.

— Sunt de aceeaşi părere, răspunse Iosua. Nimic nu ne mai lipsea decât să fim obligaţi să scoatem castanele din foc, de dragul acestor uniforme, şi să ne ardem lăbuţele. De ce nu l-au reţinut pe Old Wabble, care era omul cel mai potrivit pentru ei? Pe mine n-o să mă reţină. M-ar bucura să plec de aici şi să am Mistake Canion-ul în spate.

— De ce? Ţi-e frică de stafia indianului împuşcat?

— Frică? Nu; totuşi, nu pot să-l uit. Canionul ăsta mi-a adus numai necazuri. Acolo mi s-a întâmplat un lucru, cum rar se întâmplă. Am dat şi de aur.

— Aur? În Mistake Canion? Imposibil. Acolo nu există aur.

— Trebuie să fi existat totuşi, de vreme ce am găsit.

— Adevărat? Probabil că ai dat de el din întâmplare, bătrâne Ios.

— Nu. Locul mi l-a arătat un indian.

— Aşa ceva chiar că nu e de crezut, pentru că un indian n-ar arăta niciodată un astfel de loc unui alb, fie el şi cel mai bun prieten al său.

— Înseamnă că a fost o excepţie. Mai mult chiar, e vorba de aceeaşi piele-roşie care apoi a fost împuşcată din greşeală. Poate că am să vă spun toată povestea mâine, când o să vedem canionul. Acum n-am chef, mai bine să trecem peste asta. Dă-mi carnea, vreau să mănânc. Cu toate că este de antilopă, trebuie să fie bună. Desigur, mai multă plăcere mi-ar face o bucăţică din cocoaşa unui bizon, sau din pulpa unui elan.

— Elan? Da, elan, ai dreptate! exclamă Parker lingându-se pe buze. Este friptura cea mai bună, cea mai gustoasă din câte există. Când mă gândesc la elan, îmi aduc imediat aminte de acel *westman* care, de fapt, a făcut din mine un vânător.

— Cine era?

— Mai înainte i s-a pomenit numele aici. Vorbesc de Old Wabble.

— Cum? Old Wabble? Bătrânul acela tot atât de faimos pe cât este de ciudat? Îl cunoşti?

— Dacă îl cunosc? Ce întrebare! Sub îndrumarea lui am avut prima mea aventură în Vestul îndepărtat, o aventură care... ei, în sfârşit, am să v-o povestesc, cu toate că ştiu că tare o să mai râdeţi de mine. Atunci am avut de-a face cu primul meu elan.

După ce îşi drese uşor glasul, luă o mutră plină de importanţă şi începu să povestească:

— De fapt îl cheamă Fred Cutter, dar, din cauza mersului său legănat şi a îmbrăcămintei care îi atârnă mereu pe trupul uscăţiv, i se spune Old Wabble. Pe vremuri a fost *cowboy,* jos, în Texas, şi într-atât s-a obişnuit cu îmbrăcămintea de acolo, încât în nord nimeni nu a putut să-l facă să şi-o schimbe.

Parcă îl văd şi acum, lung şi foarte slab, cu picioarele băgate în nişte *shuffles* — nişte ghete de nedescris, iar gambele vârâte în nişte *leggins* — adică pantaloni de la facerea lumii. Peste cămaşă, a cărei culoare e mai bine să n-o pomenesc, atârna o bluză, având singurul avantaj că era cu „inima deschisă”, adică pieptul şi gâtul îi erau dezgolite complet; în schimb, sub pălăria turtită, purta, totdeauna, un fular, care-i înfăşură fruntea iar capetele îi atârnau pe umăr; la brâu avea un cuţit lung de vânătoare, cunoscutul cuţit *bowie,* iar în lobul urechilor purta cercei grei de argint; în mâna mare şi osoasă, bronzată de soare, ţinea nelipsita-i ţigară, mereu aprinsă — probabil că nimeni nu l-a văzut altfel.

Lucrul cel mai nostim era faţa lui bătrână, bătută de vânt şi ploaie, plină de zbârcituri şi întotdeauna bine rasă, cu buze groase ca de negru, cu nas ascuţit şi ochi de culoarea oţelului, cărora nu le scapă nimic, cu toate că ţinea mereu pleoapele pe jumătate închise. Faţa aceasta, fie că era liniştită, fie că era zbuciumată, avea tot timpul o expresie de superioritate, care nu putea fi clintită de nimeni şi de nimic. Această superioritate era cu totul îndreptăţită, pentru că, în

ciuda ţinutei sale dezordonate, Old Wabble era un maestru în călărie, în mânuirea puştii şi a lasoului; nu-i lipsea nici una din însuşirile necesare unui adevărat *westman*. Permanent avea o vorbă a lui — *it's clear* — adică „e clar", cu care voia să arate că, deseori, chiar şi ceea ce părea greu de realizat, pentru el era ceva simplu şi uşor.

În ceea ce mă priveşte, la Princetown am fost un fel de pontator în construcţii şi câştigam atât cât să-mi pot permite să-mi realizez un plan mai vechi şi anume să mă echipez şi să plec în Idaho, în căutare de aur. Eram un *greenhorn,* un adevărat boboc, şi, ca să nu fiu nevoit să împart bogăţiile la care speram, mi-am luat ca însoţitor un singur om, pe unul Ben Needler, care cunoştea Vestul Sălbatic la fel de puţin ca şi mine. Când la Eagle-Rock am părăsit trenul, eram echipaţi ca nişte filfizoni şi încărcaţi ca nişte măgari, cu tot felul de obiecte frumoase, bune, strălucitoare, care din păcate aveau meritul de a nu fi de nici un folos. Iar când, după o săptămână, am ajuns la Payette Fork, arătam ca nişte adevăraţi vagabonzi, şi era să murim de foame. Pe drum, aruncasem obiectele de prisos, adică totul, afară de arme şi muniţii. Trebuie să vă mai spun că pentru o bucată bună de pâine cu unt aş fi dat tot armamentul; probabil la fel gândea şi Ben Needler.

Stăteam sub nişte tufişuri, cu picioarele numai răni de atâta mers, băgate în apă şi vorbeam despre tot felul de delicatese, pe care tare am fi vrut să le avem, cum ar fi: pulpe de căprioară, file de bizon, labă de urs şi friptură de elan. Da, ştiam că prin regiunea aceea existau elani aproape cât bizonii. Ben tocmai zicea, în timp ce-şi lingea buzele:

— *Good lack!*[1] De ne-ar pica un elan din ăştia, i-aş descărca cu cea mai mare plăcere ambele gloanţe între coarne, şi atunci...

— Şi atunci s-ar termina cu voi! s-a auzit un glas în

[1] Drace! (engl.).

spatele nostru, de după tufiş. Elanul v-ar face chiseliţă cu picioarele. Un asemenea animal nu se împuşcă între coarne, pentru că nici nu le are. Probabil, domnilor, că v-aţi luat zborul de la New York ca nişte şcolari şi aţi picat drept aici, domnişorilor!

Sărind în picioare, ne uitam la cel care ne vorbea, şi care îşi făcea drum către noi din tufişul de unde ne pândise. Înaintea noastră se afla Old Wabble, aşa cum l-am descris mai înainte, având pe faţă o expresie deloc măgulitoare la adresa noastră, iar în ochii pe jumătate închişi o privire de o îngăduitoare superioritate. Am să trec peste discuţia care a urmat. Ne-a luat la întrebări ca un învăţător pe elevii săi şi apoi ne-a cerut să-l urmăm.

Cam la o milă depărtare de râu, exista o clădire, înconjurată de o prerie împădurită, şi pe care el o numea ferma lui. În spatele clădirii erau câteva şoproane deschise, având menirea ca, în caz de vreme rea, să adăpostească caii, catârii şi vitele, care, la so*sir*ea noastră, păşteau pe câmp. Pe atunci, Old Wabble, din *cowboy*, devenise un liniştit crescător de vite. Ca ajutoare îl avea pe Will Litton, un supraveghetor alb, şi câţiva indieni din tribul zis „indienii-şarpelui”, pe care-i numise văcari şi care-i erau foarte devotaţi. Vedeam cum aceşti oameni erau ocupaţi să încarce o căruţă cu diferite lucruri, printre care şi o foaie de cort.

— Iată ceva pentru voi, zise bătrânul. Vreţi să împuşcaţi elani şi acolo tocmai se fac pregătirile pentru vânătoare. Vreau să văd de ce sunteţi în stare. Veniţi cu noi. Dacă sunteţi nişte băieţi de ispravă, puteţi rămâne la mine. Dar mai întâi, intraţi în casă, pentru că, *it’s clear,* un vânător flămând trage în aer.

Well, nouă ne convenea. Am mâncat, am băut şi apoi am pornit-o, pentru că Old Wabble nici nu se gândea ca din cauza noastră să amâne plecarea. Ne-au dat cai şi am pornit cu ei, la început spre râu, unde se afla un vad, prin care am trecut.

Bătrânul mergea înaintea convoiului. La un moment dat, m-a chemat lângă el. Ducea de căpăstru un catâr, care nu avea nimic pe spate. Ajunşi pe malul celălalt, am văzut că în urma noastră venea Ben Needler, pe un cal roib, şi Will Litton, pe unul bălan; după ei venea căruţa trasă de patru cai, pe care o conducea unul dintre indieni. Îl chema Pap-muh, Mână-însângerată, cu toate că, îmbrăcat civilizat, nu arăta deloc atât de fioros pe cât îi era numele. Tovarăşii săi de trib rămăseseră la fermă.

După ce am trecut vadul, am mers o bucată de vreme printr-o pădure rară, apoi am pătruns într-o vale verde, fără copaci, care se deschidea într-o savană bogată în iarbă. După câteva ore de mers, am ajuns la capătul ei, unde terenul începea să urce. Aici ne-am oprit, pentru popas. Am descărcat căruţa şi ne-am instalat cortul. În spatele cortului au fost legate animalele, în timp ce în faţă s-a făcut focul. Voiam să rămânem pe loc timp de o zi pentru a pândi antilopele „furcate” sau ca să dăm de bizoni, fiindcă scheletele împrăştiate în jur dovedeau că, uneori, pe acolo treceau bizonii. În imediata apropiere a cortului se afla tocmai un craniu albit de soare. Cortul urma să-l lăsăm în paza Mâinii-însângerate, în timp ce noi, albii, voiam să urcăm până la terenurile acoperite cu muşchi, unde, după afirmaţia lui Old Wabble, existau o mulţime de elani.

Din păcate, nici în prima, nici în a doua zi nu s-a ivit vreun elan, ceea ce l-a indispus teribil pe bătrân, mie însă îmi convenea, pentru că trebuia să mă tem de judecata aspră a bătrânului în legătură cu priceperea mea în mânuirea armelor. Pe atunci, puteam să mă încumet să nimeresc de la treizeci de paşi turnul unei biserici, în schimb sunt sigur că aş fi făcut o gaură în cer, dacă cineva m-ar fi pus să nimeresc de la şaizeci de paşi o antilopă iute de picior.

Atunci, lui Old Wabble îi veni nefericita idee să pună la încercare îndemânarea noastră de a trage cu arma, cerându-

ne să tragem asupra unor vulturi din specia celor care se hrănesc cu hoituri. Aceste păsări se aşezaseră la vreo şaptezeci de paşi de noi, pe nişte schelete de bizoni, iar eu trebuia să fiu primul care să-mi arăt măiestria. Ei, pot să spun că vulturii puteau fi mulţumiţi, pentru că lucrurile s-au petrecut exact cum mi-am închipuit; am tras patru focuri, fără să nimeresc, şi nici unuia dintre aceşti mâncători de hoituri nu i-a trecut prin cap s-o ia din loc. De fapt, aceste păsări ştiu că nici un om cu scaun la cap nu s-ar gândi să tragă asupra lor; dimpotrivă, o împuşcătură, în loc să-i sperie, îi atrage, pentru că, de la orice vânat doborât, le rămân şi lor cel puţin măruntaiele. Ben a greşit de două ori, şi abia la al treilea glonte a omorât un vultur şi a reuşit să-i gonească pe ceilalţi.

— *Eximious incomparable* — zise Old Wabble, prăpădindu-se de râs. Domnilor, *it's clear,* sunteţi făcuţi pentru Vestul Sălbatic, fără nici o teamă pentru persoanele dumneavoastră! Sunteţi nişte bărbaţi pe cinste, tot ceea ce ar fi putut ieşi din dumneavoastră, a ieşit, mai mult nu puteţi ajunge, oricât aţi vrea.

Ben a primit liniştit această sentinţă, eu însă am sărit în picioare ca ars, ceea ce n-a avut alt efect decât că bătrânul mi-a zis:

— *Sir*, tăceţi din gură! Camaradul dumneavoastră măcar a nimerit a treia oară, aşa că el poate să mai spere. Dumneavoastră, însă, sunteţi un om pierdut pentru Vestul Sălbatic, nu-mi puteţi fi de nici un folos şi vă dau un singur sfat, s-o ştergeţi de aici cât mai repede.

Tare mă dureau cele spuse, pentru că nimeni nu se naşte meşter, şi tot praful de puşcă pe care-l folosisem până atunci nu cântărea nici măcar o livră. Eram hotărât să cuceresc cu orice preţ respectul bătrânului.

A doua zi de dimineaţă, am pornit-o spre locurile mlăştinoase din Munţii Salmon River. Proviziile, vasele şi păturile au fost încărcate pe catâr. Căruţa nu o puteam folosi

pe cărările neumblate ale munţilor, de aceea am lăsat-o lângă cort. Ei, dumneavoastră cunoaşteţi regiunea, aşa că n-am să vă mai descriu drumul, care deseori prezenta un pericol de moarte, mai ales acolo undo Snakes Canion-ul coteşte într-un unghi ascuţit şi trebuie să cobori pe o pantă abruptă, pentru a putea ajunge de partea cealaltă, la cărarea numită Wihinasht. La dreapta, stânci până la cer, în stânga prăpastia întunecoasă, iar la mijloc poteca lată numai de vreo şaizeci de centimetri. Spre marele nostru noroc, caii erau obişnuiţi cu astfel de drumuri, iar mie nu-mi vine niciodată ameţeală! Am ajuns cu bine pe partea cealaltă. Acolo însă ne aştepta un alt pericol. Nu apucasem să înaintăm prea mult pe cărarea Wihinasht, că am şi întâlnit un grup de opt indieni călare, dintre care patru purtau podoabe de pene, însemnele căpeteniilor. Neaşteptata noastră apariţie nu i-a speriat deloc. Se uitau în tăcere la noi cum treceam călare pe lângă ei, cu acea expresie melancolic-indiferentă, specifică pieilor-roşii. Unul dintre ei, care se afla mai în faţă, călare pe un cal porumbac, purta pe braţul stâng un obiect curios, de formă lunguiaţă, împodobit cu franjuri de piele. Eram oarecum impresionat de această întâlnire, tristă şi tăcută, cu stăpânii de odinioară ai acestor ţinuturi. Nu mi se păreau periculoşi, mai ales că nu erau vopsiţi în culorile războiului şi se părea că nu sunt înarmaţi. De-abia am trecut de următoarea stâncă şi am ieşit din câmpul lor vizual, că Old Wabble s-a şi oprit şi, aruncând o privire înapoi, a zis:

— *Damn them,* fir-ar să fie! Ce caută derbedeii ăştia aici? Sunt din tribul panaştilor, care trăiesc în duşmănie cu indienii din Tribul Şarpelui, trib căruia îi aparţin şi văcarii mei. Unde se duc? Se pare că se îndreaptă spre ferma mea. Şi eu nu sunt acasă; tii, ce pericol!

— Dar erau neînarmaţi, am intervenit eu.

Old Wabble m-a fulgerat cu privirea plină de dispreţ a ochilor săi pe jumătate închişi; nu m-a onorat cu nici un

răspuns şi a continuat:

— Cel puţin pentru astăzi şi mâine s-a sfârşit cu vânătoarea noastră de elani. Trebuie să ne întoarcem la cort şi poate chiar la fermă. Trebuie să le-o luăm înainte. Din fericire, cunosc o potecă ce duce la vale, desigur nu pentru un călăreţ, ci doar pentru un bun alpinist. Înainte, *boys!* Hotărârea mea este să-i întâmpinăm cu puştile pregătite, *it's clear?*

Timp de cinci minute am călărit în galop printre stânci spre stânga, până ce am ajuns într-o văgăună acoperită de mlaştini şi iarbă. Pe marginile stâncoase creşteau brazi înalţi de Canada. Iar în mijlocul văii curgea un pârâiaş. Old Wabble sări de pe cal şi spuse:

— Acolo, la capătul văii, e poteca ce duce la vale. Dacă ne grăbim, ajungem la cort înaintea pieilor-roşii. Dar unul trebuie să rămână aici cu caii, şi anume acela de care ne putem lipsi cel mai uşor. Şi acesta este, desigur, faimosul nostru Sam, care a greşit de patru ori ţinta; şi ar putea mai degrabă să ne nimerească pe noi, decât vreun indian.

Fireşte, „faimosul Sam” eram eu, Samuel Parker, fost pontator la construcţii în Princetown. Supărat, l-am contrazis, dar a trebuit să mă supun. După ce bătrânul mi-a poruncit să am mare grijă de cai, şi nu care cumva să părăsesc platoul până la întoarcerea lui, ceilalţi trei şi-au luat puştile şi au pornit-o în goană.

Turbam de necaz. Puteam oare să fiu de acord cu o atare purtare? Şi apoi indienii aceia urmau să fie împuşcaţi şi păreau atât de paşnici! Puteam eu să fiu de acord? Nu! Erau oameni ca şi noi. Şi apoi voiam să mă răzbun şi pentru jignirea primită! Nu cunoşteam Vestul Sălbatic şi ascultam numai de prostia mea. Am legat catârul şi cei trei cai de primii copaci aflaţi la îndemână şi am pornit-o în galop, pe unde venisem. Voiam să îndeplinesc sarcina primită, dar trebuia să-i previn şi pe indieni. Am pornit cât am putut de

repede pe poteca Wihinasht, prin Snakes Canion, când, deodată, i-am zărit pe indieni. Mă văzuseră şi ei pe mine şi, după ce au privit înapoi, s-au oprit. Acolo prăpastia era destul de largă. Mi-am strunit calul şi am întrebat dacă vreunul dintre ei ştie englezeşte. Cel care călărea pe calul porumbac şi purta obiectul acela lunguieţ pe braţ, mi-a răspuns:

— Eu sunt Toc-oc-uh, Săgeată-iute, şeful tribului sho-shonilor-panaşti. Fratele meu s-a întors cumva ca să-mi transmită o solie din partea bătrânului ale cărui cirezi sunt acolo jos păzite de indieni-şarpe?

— Îl cunoşti? l-am întrebat eu. Vă consideră duşmani şi a coborât, ca să v-o ia înainte, să vă omoare. Eu sunt creştin şi am considerat că e de datoria mea să vă previn.

— Unde vă sunt caii? s-a interesat el, străpungându-mă cu privirea ochilor lui negri.

— Dincolo de poteca Wihinasht, într-o mică vale.

După ce se sfătui cu ceilalţi, cu o expresie prietenească, mă întrebă:

— Fratele meu alb e de mult în regiunea asta?

— Abia de ieri.

— Şi ce caută feţele albe acolo sus, în munţi?

— Vrem să vânăm elani.

— E oare fratele meu un vânător renumit?

— Nu; deocamdată nimeresc mereu pe de lături.

Zâmbind, mă întrebă şi altele, până află totul. Trebuia să-i spun şi cum mă cheamă, la care urmă:

— Samuel Parker e un nume greu de reţinut pentru o piele-roşie. Noi te vom numi At-pui, adică Inimă-bună. Dacă o să stai mai mult pe aici, o să devii mai prevăzător. Bunătatea ta te-ar fi putut costa viaţa. Bucură-te că nu am pornit pe potecile războiului! Priveşte acest *wampum* — şi arătă către obiectul acela lunguieţ, împodobit cu franjuri, pe care-l purta la braţul stâng — care conţinea o solie paşnică, către şefii de trib ai shoshonilor. Venim fără arme, pentru a aduce solia la

ferma bătrânului, de unde indienii-şarpe urmează s-o ducă mai departe. Nu avem de ce să ne temem. Dar recunoştinţa noastră este tot atât de mare ca şi când ne-ai fi scăpat de la moarte. Dacă ai nevoie de prieteni, vino la noi! At-pui, Inimă-bună, o să fie întotdeauna bine venit! *Howgh!* Am zis!

Mi-a întins mâna dreaptă şi a plecat înapoi, cu oamenii săi. Am strigat după el, ca nu cumva să mă trădeze bătrânului. Apoi m-am întors foarte mulţumit de succesul meu, dar nu şi de mintea mea care îmi lipsea cu desăvârşire. Dimpotrivă, fusesem cât se poate de neprevăzător.

Ajuns în poiană, am dat jos povara de pe catâr şi am dezlegat caii, ca să poată paşte în voie. Timpul pe care-l aveam la dispoziţie, berechet, l-am folosit făcând exerciţii de tragere. Cornul meu cu praf de puşcă era plin şi în bagajele mele mai aveam o cutie plină. După ce mi-am golit cornul, puteam afirma cu satisfacţie că, de-acum încolo, aş fi fost în stare să nimeresc turnul unei biserici de la două sute de paşi.

Spre seară, se întoarse şi Old Wabble cu Ben şi Will. Când s-au întins pe jos, lângă cort, împreună cu indienii, credeam că-mi vor spune o mare noutate, povestindu-mi că aceştia au venit cu intenţii paşnice şi că i-au predat lui Mână-însângerată *wampum*-ul pentru al transmite mai departe, şi că au pornit-o imediat înapoi. Desigur, n-am pomenit nimic despre ceea ce făcusem.

Noaptea aceea am rămas în mica vale, iar dimineaţa am pornit-o spre terenurile mlăştinoase, care nu mai erau departe. Acestea se aflau într-o vale cu mult mai mare decât cea pe care o părăsisem cu o zi înainte. În mijlocul văii era un mic lac, cu malurile mâloase. În jur erau tufişuri şi păduri cu teren înşelător, după care urmau masive de stânci golaşe, cu numeroase crăpături, şi altele sfărâmate, care închideau valea. Aceasta măsura cel puţin două ore de mers în lung, şi tot atâta în lat.

După ce am scos povara de pe catâr, ne-am amenajat un

loc de popas şi am aprins focul. Eu trebuia să rămân pe loc, ca să am grijă de cai. Ceilalţi au pornit în cercetare. Până la prânz, a fost linişte, apoi s-au auzit câteva împuşcături. Mai târziu, s-a întors Ben Needler, singur. Îl gonise Old Wabble, furios, pentru că Ben trăsese prea devreme într-o femelă de elan. Old Wabble şi Litton s-au înapoiat abia în amurg, supăraţi din cauza insuccesului.

— Urme erau destule, zise Old Wabble răstit, şi nu numai de elani, ci şi de indieni, care se vede că au fost acolo înaintea noastră şi au gonit vânatul; *it's clear!* Am dat doar de o femelă, dar Needler a tras prea devreme ambele gloanţe, şi animalul a fugit. Aşa păţeşte cel care se asociază cu nişte *greenhorn*-i. Eu însă nu vreau să fi făcut drumul degeaba şi n-am să plec de aici până n-am să dobor un elan mare şi bătrân.

Cu noi n-a mai schimbat nici o vorbă, iar a doua zi de dimineaţă avea aceeaşi dispoziţie, declarând că o să vâneze numai cu Litton, fără cei doi *greenhorn*-i, care au să rămână în tabără, ca să nu-i mai încurce treburile, în sfârşit, avea dreptul să facă ce vroia, dar şi noi ne-am luat, pe tăcute, acelaşi drept. După ce au plecat cei doi, am pornit şi noi să înfăptuim ceea ce ne înţelesesem în timpul nopţii. Dacă elanii fuseseră goniţi, însemna că nu se mai află în vale, ci dincolo de ea. Acolo trebuiau căutaţi, întrucât vânătoarea noastră putea să dureze până seara, am luat cu noi şi catârul, ca să ne ducă lucrurile ce ni se păreau trebuincioase, poate şi o pradă mai mică.

Am ieşit din valea noastră şi am intrat într-alta. Acolo nu existau nici lac, nici mlaştini şi desigur nici elani; în schimb erau de-acum oameni, care aveau şi un catâr. Pe oameni nu-i vedeam deloc, dar vedeam foarte bine catârul, care păştea, fără şa şi fără căpăstru, la o distanţă apreciabilă de noi, spre dreapta. Dar unde erau oamenii? Trebuia să aflu. În timp ce Ben se apropia agale de catârul străin, eu am mers drept

înainte, împreună cu catarul nostru. Acel presupus catâr a continuat să pască, până ce Ben s-a apropiat de el, s-a întors brusc şi a rupt-o la fugă spre mine, desigur din simpatie pentru ruda lui de lângă mine. Dar ce se întâmplase? De fapt nu avea nimic comun cu un catâr, era un animal sălbatic. Atâta lucru pricepeam şi eu, chiar dacă eram un *greenhorn.* Am îngenuncheat repede după catârul meu, am pus arma la umăr, am ochit şi am tras. Vietatea aceea stranie a mai făcut două-trei sărituri, apoi s-a prăbuşit. Am fugit imediat la ea, a venit şi Ben; glontele nimerise în plin şi amândoi eram convinşi că am doborât o cerboaică. Am legat-o de şaua de povară a catârului şi am pornit mai departe, dar curând valea s-a terminat. În stânga şi în dreapta erau ziduri de ne trecut, în faţă o înălţime destul de abruptă, care semăna cu o şa, după care trebuia să fie o altă vale. Catârul nostru era un bun căţărător, de aceea am hotărât să mergem drept înainte.

După unele eforturi, am ajuns sus şi am văzut că nu ne-am înşelat, căci terenul din faţa noastră cobora din nou, foarte abrupt. În vale însă, în depărtare, se auzea o zarvă curioasă, care părea să vină de la glasuri omeneşti. De cele două părţi ale coamei înguste a muntelui erau două vârfuri înalte, oblice, pe care puteam să ne căţărăm foarte uşor. Ne-am urcat pe partea stângă, pentru ca de acolo să putem privi în valea cealaltă. Pentru o clipă, am lăsat catârul în urma noastră. Ajunşi în vârf, Needler vru să se aplece ca să poată privi în vale, dar fiind îmbrăcat în haine de culoare deschisă, ar fi putut fi foarte uşor zărit, eu însă, care eram în haine de culoare închisă, l-am dat la o parte şi m-am uitat în jos.

Ceea ce se petrecea în vale, chiar în faţa noastră, nu puteam vedea, pentru că punctul nostru de observaţie nu era destul de sus; dar în fundul văii am văzut, şapte indieni călări, care înaintau încet, formând o linie destul de lungă, şi care urlau din toate puterile. Apropiindu-se, urletul devenea atât de puternic, încât catârul nostru rămas jos a început să-şi

mişte nervos urechile şi să dea din coadă. Aşa că l-am trimis pe Ben să-l liniştească.

Atunci privirea mi-a căzut de partea cealaltă a şeii, pe panta care se ridica la vreo patruzeci de paşi de mine. Spre mirarea mea, acolo, în faţă-mi, şedea un indian. Era To-oc-uh, Săgeată-iute, care m-a salutat din cap, apoi şi-a dus mâna dreaptă la gură, semn că trebuie să tac.

Cum ajunsese aici? De ce şi pentru ce trebuia să tac? Alaltăieri nu era înarmat, iar acum avea o puşcă culcată pe genunchi.

În timp ce mă gândeam la toate astea, gălăgia se apropia şi mai mult; auzeam cum se rostogolesc pietrele sub mine şi am privit în vale. Cerule, ce monstru îmi era dat să văd! Fornăind tare şi furios, venea din valea cealaltă a muntelui şi urca spre coamă. La greabăn avea peste doi metri înălţime, un corp scurt, greoi şi picioare lungi; cu buza de jos atârnându-i înainte şi cu o bărbiţă ciufulită, cu ochii scânteietori, apăru pe vârful muntelui. Văzându-i în faţă pe Ben Needler şi catârul, îşi săltă capul urât cu cele două lopeţi late, imense, şi se năpusti în direcţia mea. La rândul lui, Needler, când a văzut namila răsărind ca din pământ la numai şase paşi de el, a scos un strigăt de groază, a aruncat puşca, şi a rupt-o la fugă, mai bine zis, a luat-o valvârtej spre cealaltă vale. Catârul a dovedit că are tot atâta curaj ca şi stăpânul lui, a făcut un salt înapoi la fel de iute şi a alunecat ca o sanie pe coama muntelui la vale, spre norocul lui, pe cele patru picioare.

Nu aveam timp să urmăresc dacă cei doi au ajuns cu bine jos, pentru că namila, fiind întoarsă spre mine, nu văzuse că drumul din faţa ei devenise liber. Venea în sus, direct spre mine, făcând nişte salturi foarte mari. Nici eu nu eram mai puţin îngrozit decât Ben Needler. Am scăpat puşca din mână; voiam să fug, să fug! Săream din piatră în piatră, de-a lungul peretelui stâncos, cu monstrul după mine. Deodată, în

peretele de piatră din faţa mea, apăru gura unei grote. Am dispărut în ea atât de repede, cum niciodată în viaţa mea n-am mai dispărut în vreun ascunziş. Intrarea s-a întunecat imediat, pentru că namila şi-a băgat capul, atât cât îi permitea lăţimea coarnelor. Brăhnea ca un drac şi-i simţeam răsuflarea fierbinte pe faţa mea. Dar frica acestui animal urmărit întrecea chiar şi furia lui; şi-a scos capul şi a pornit-o din nou la goană, pentru a scăpa. În felul acesta îi oferi partea din faţă drept ţintă şefului de trib, care şedea pe partea cealaltă a văii, aşteptând liniştit. A ochit scurt, a apăsat pe trăgaci şi elanul s-a prăbuşit.

To-oc-uh coborî repede panta şi veni la mine sus, urcând în salturi. În timp ce eu scoteam precaut capul din crăpătură, el se uita la animalul doborât, apoi mi se adresă zâmbind:

— Fratele meu poată să iasă! Acest elan a fost doborât de glontele tău şi deci îţi aparţine.

— De glontele meu? l-am întrebat eu mirat, ieşind din grotă.

— Da, dădu el şiret din cap. Tu eşti At-pui, Inimă-bună şi ai vrut să ne salvezi viaţa; aşa că meriţi să primeşti cinstea din partea oamenilor voştri. Războinicii panaştilor au predat *wampum*-ul şi au venit înaintea voastră în valea elanilor, unde îşi ascunseseră armele. Voi probabil că n-aţi mai găsit nici un vânat, în afară de puiul de elan pe care l-am văzut pe spatele catârului vostru. Ai fost atât de sincer şi mi-ai spus că nimereşti alături de ţintă când tragi, ceea ce de fapt trebuia să ţii secret, aşa că vreau ca tovarăşii tăi să te respecte aşa cum te respect şi eu. Mă aşezasem printre stânci, aşteptând ca acest animal puternic să fie gonit înspre mine. Atunci ai apărut tu şi m-am hotărât să ţi-l dăruiesc. Să zicem, deci, că glontele tău l-a nimerit, pentru ca gloria să fie a ta, până ce vei reuşi cu adevărat să nimereşti ţinta. Fratele tău alb nu m-a văzut şi plec ca să nu mă mai poată vedea. Ochii mei doresc să te revadă. Am zis! *Howgh!*

Mi-a strâns mâna şi a plecat repede, dispărând de partea cealaltă a crestei.

Astfel îşi arăta recunoştinţa un om aşa-zis sălbatic. Gloria ce i se cuvenea, mi-o cedase mie. Puteam să refuz acest dar? Nu; din cauza tinereţii mele, eram încă prea slab pentru un asemenea gest. Old Wabble îşi bătuse joc de mine. Fireşte, din partea mea era o greşeală să admit o astfel de minciună şi să mă împopoţonez cu pene străine, dar voiam ca bătrânul *westman* să invidieze un *greenhorn,* şi anume pe mine.

Mi-am luat puşca şi am coborât în valea dinspre partea noastră. Ben Needler, împreună cu catârul nevătămat, stătea departe de coama stâncoasă. I-am făcut semn să se apropie şi l-am dus la locul unde căzuse elanul. Ben nu-l văzuse pe indian; de fapt, nimeni nu ştia că eu îl cunoşteam pe şeful de trib. Tovarăşul meu era pe deplin convins că eu am împuşcat animalul. Vă puteţi închipui cât de mirat şi de invidios era!

Îmi părea rău de el. De aceea, i-am propus să-i spunem lui Old Wabble că el a împuşcat puiul de elan, asta, ca să fiu sincer, şi pentru a-mi uşura conştiinţa. Era atât de fericit de propunerea mea, încât m-a îmbrăţişat. Eu a trebuit să rămân să-mi păzesc prada împotriva animalelor sălbatice; Needler, cu catârul, a pornit-o spre terenurile mlăştinoase, pentru a chema pe Old Wabble şi pe Litton; i-a adus târziu, abia după-amiază. Cei doi nu văzuseră toată ziua nici măcar un fir de păr de elan. În faţa vânatului meu, bătrânul a rămas mut. Până la urmă, a recunoscut că rar a văzut un exemplar atât de puternic. Invidia i-a înfiorat trupul ciolănos, încât mâinile şi picioarele au început să i se bălăbăne. Apoi măsurându-mă cu ochii pe jumătate închişi, aruncându-mi o privire aproape ameninţătoare, mi-a zis:

— *Well,* acum ştiu cu cine am de a face, *sir.* Când răsalaltăieri aţi găurit de patru ori cerul, aţi făcut cu mine o glumă, *it's clear.* Dar sper că, dacă o să rămânem prieteni, aşa ceva n-o să se mai repete!

În sfârşit, am devenit şi am rămas prieteni şi am mai tras multe gloanţe în plin. Era ca şi când darul şefului de trib mi-ar fi dăruit dintr-odată şi o mână sigură şi un ochi bun. Chiar din ziua aceea, gloanţele mele au nimerit ţinta atât de norocos, încât niciodată nu s-a gândit bătrânul că atunci, cu elanul acela, l-aş fi minţit. Iar cu Săgeată-iute m-am mai întâlnit, adeseori, şi ai lui îmi zic şi astăzi At-pui, Inimă-bună. El a păstrat cu sfinţenie secretul nostru, şi acum e prima oară că este dat în vileag. Da, domnilor, trebuie să recunosc, cu părerea de rău a vânătorului, că primul meu elan n-a fost de fapt primul, cu atât mai puţin însă ultimul. Am terminat. *Howgh!*

După ce tăcu, ceilalţi începură să facă haz pe seama celor auzite. Eu tăceam. Fiecare *westman* trebuie să ştie să-şi facă ucenicia. Un maestru nu se naşte din senin. Şi eu am avut profesorii mei: la început pe Sam Hawkens, omuleţul acela hazliu, şi apoi pe Winnetou, maeştri inegalabili în tot ce priveşte Vestul Sălbatic.

În ceea ce-l priveşte pe Old Wabble, am auzit multe despre el, însă nu l-am văzut niciodată. În povestirile oamenilor din Vest, el apărea ca o figură mitică, cu care prezentul nu mai avea nimic comun. Se vorbea despre sute şi sute de ciudăţenii şi isprăvi de-ale lui, care dovedeau că era un original, cum poate că nu mai exista altul. Niciodată nu se ştia unde se află şi cu ce se ocupă, şi dacă apărea undeva pe neaşteptate, era numai pentru scurtă vreme, iar apoi se povestea despre o nouă faptă îndrăzneaţă sau despre o deosebită ciudăţenie a lui.

În tinereţe fusese poreclit „regele *cowboy*-lor”. Acum trebuia să aibă peste nouăzeci de ani, dar se spune că e sprinten ca un flăcău; numai părul lui lung şi alb ca neaua, care atunci când goneşte călare îi flutură pe spate ca o coamă, trădează lungimea unei vieţi extrem de agitate. De mult doream să-l văd. Şi iată că trecuse pe aici cu puţin

înaintea mea, şi probabil că dispăruse iarăşi pentru luni şi luni de zile.

În timp ce Parker povestea, se înserase; din cauza comanşilor, nu puturăm aprinde focul; dar nici să stăm de vorbă, aşa că ne culcarăm. A doua zi, când voirăm să plecăm, se dovedi că bănuiala lui Parker nu era lipsită de temei; comandantul voia neapărat să reţină pe unul dintre vânători drept călăuză, dar se lovi de o împotrivire atât de categorică, încât, până la urmă, îşi dădu seama că e mai bine să renunţe. Atunci, în glumă, m-am oferit eu. M-a refuzat cu un gest plin de dispreţ şi mi-a zis:

— Vedeţi-vă de drum, mister Charley! Ce se cere unei călăuze nu poate face un om a cărui meserie este să caute schelete şi rămăşiţe putrede. N-aveţi decât să scormoniţi în toate mormintele vechi, eu nu vreau să-mi iau cu dumneavoastră o povară pe cap.

Deci aflase de presupusul scop al venirii mele aici, în Vestul Sălbatic. Mie îmi convenea această despărţire. Ca nu cumva la plecare să dau de bănuit, mă ţinui pe cal cât mai stângaci cu putinţă şi păstrai această atitudine în tot timpul zilei, pentru ca însoţitorii mei să nu-şi schimbe părerea despre mine.

Cei zece oameni se întâlniseră pe drumul ce vine de la Rio Gila şi se îndreptau în jos, spre Texas, fiecare cu treburile lui. Nu formau un grup unit, cu anumit scop.

De la tabăra militarilor până la Mistake Canion era cale de vreo patru ore, care au trecut fără să intervină ceva. Pe drum, i se aminti lui Iosua Hawley de promisiunea făcută ieri şi ne făgădui că se va tine de cuvânt. Mie, însă, puţinele cuvinte pe care le-a rostit mi-au spus destul: ştiam că el este acel om alb care, din greşeală, l-a împuşcat pe prietenul său roşu. Acest fapt îi apăsa şi astăzi sufletul, şi era explicaţia melancoliei lui, care îmi bătuse la ochi.

Ne aflam pe un platou stâncos, care treptat începea să

coboare. Apoi ne-am oprit în dreptul unei prăpăstii adânci, spre care ducea o cărare abruptă. Prăpastia semăna cu un mormânt săpat între stânci de nişte mâini gigantice, şi se întindea în faţa noastră spre răsărit, în aparenţă fără sfârşit, cu pereţi abrupţi de cel puţin o sută de metri înălţime. În adâncuri se auzea murmurul unei ape care, de sus, părea neagră ca cerneala. În locul de unde stăteam, se iveau printre stânci, ici şi colo, cactuşi uriaşi. Iată Mistake Canion-ul, unde trebuia să coborâm. Pe cel ce-şi arunca privirea în prăpastia ce se căsca ameninţătoare îl putea cuprinde groaza sau sentimentul că, acolo jos, ar fi locul unei nenorociri inevitabile. Am văzut multe canioane şi am trecut prin multe, dar, ca să mă folosesc de o expresie potrivită, nici unul nu m-a îngrozit atât.

Coborârăm pe poteca abruptă, până ajunserăm jos, în fundul prăpastiei, unde urmarăm cursul apei; desigur, de aproape, apa avea altă înfăţişare. Ajunserăm la o stâncă mare, de care se spărgeau valurile apelor. Aici Ios îşi opri calul, descălecă, se aşeză pe o stâncă şi zise:

— Iată locul unde voiam să-mi îndeplinesc promisiunea. Descălecaţi, domnilor! O să aflaţi cum s-a născut legenda despre stafia din Mistake Canion.

— Stafia! *Pshaw!*[1] râse Sam Parker. Cine crede în tot felul de strigoi şi stafii e prost. Un vânător alb a împuşcat din greşeală un apaş, un prieten, în locul unui comanş, un duşman. Dar nimeni nu poate să spună despre cine este vorba şi cum s-au putut petrece asemenea lucruri.

— Eu pot să spun, numai eu, replică Ios, ştergându-şi ochii cu mâna.

— Ah, tu? Tu ştii cum s-a desfăşurat acea poveste nefericită?

— Ba bine că nu! De pe această piatră, pe care stau acum, am tras focul de armă fatal. Aveam ochii cu treizeci de

[1] Bah! Fleacuri! (engl.).

ani mai tineri ca acum, şi totuşi nu aveam privirea destul de pătrunzătoare pentru a face deosebirea dintre un prieten şi duşman. Ştiţi, am avut un prieten, un prieten adevărat; era un apaş şi-l chema Tkliş-lipa, adică Şarpele-cu-clopoţei. Îi salvasem viaţa şi de aceea promisese să-mi arate un loc unde se poate găsi o grămadă de *nugeţi*[1]*,* adică grăunţe de aur. Deci, mi-am ales patru băieţi destoinici, potriviţi pentru această treabă. Trebuia să fim foarte prevăzători, pentru că locul se afla în ţinutul comanşilor; de aceea noi, albii, nu luasem cai cu noi. Numai apaşul nu voia să se despartă de mustangul lui. Ca să nu lungesc vorba, am ajuns aici jos, în canion. Vedeţi acolo, pe margine, nişte cactuşi uriaşi? Pe atunci, mai departe, exista o adevărată pădure de cactuşi, la liziera căreia ne-am construit o cabană, unde voiam să ne gospodărim, în timp ce locul de muncă era aici jos, lângă apă.

Tkliş-lipa nu minţise. Rezultatul ostenelii noastre a fost răsplătit peste aşteptări, cu toate că nu puteam munci decât patru, pentru că unul din noi trebuia să stea de pază la cabană, iar altul trebuia să vâneze pentru a procura carne. Acest lucru era făcut cu cea mai mare atenţie, deoarece căpetenia comanşilor de aici, Avat-cuts, Bizonul-cel-mare, era nu numai un om sângeros, ci şi un meşter al furişării. Se înţelege de la sine că, pe lângă sapă şi lopată, fiecare îşi avea arma la îndemână.

Eram aici de vreo trei săptămâni, când, într-o zi, îi veni rândul apaşului să rămână la cabană. Lunganul Dinters umbla să facă rost de carne. În timp ce noi, ceilalţi, munceam cu sârg aici, jos, indianul stătea sus, în bătaia soarelui torid şi se plictisea. Îşi scoase îmbrăcămintea de pe partea superioară a corpului, o pătură nouă, preţioasă, de *santilo,* şi-şi freca corpul, după obiceiul indian, cu untură de urs, ca să se apere de insecte. Atunci aude în spatele lui un zgomot. Se uită înapoi şi-l vede pe temutul şef de trib al comanşilor pe care îl

---

[1] Aur nativ, peptite (din engl., *nugget).*

recunoaşte imediat, stând în faţa lui, gata să-l lovească cu patul armei. Înainte de a se putea feri, lovitura îl nimereşte în cap, în aşa fel încât îşi pierde cunoştinţa. Dacă nu i-a zdrobit ţeasta, e doar mulţumită cipilicii lui împodobite cu cozi de vulpe şi cu piei de şarpe cu clopoţei.

Pentru moment, Avat-cuts îl lasă jos şi intră să cotrobăiască prin cabană. Găseşte pungile noastre de piele umplute cu nugeţi, pe care şi le atârnă de brâu. Apoi se întoarce, îşi leapădă vechea bluză de *callico* şi îmbracă pătura de *santilo.* Îi place şi cipilica celui căzut în nesimţire şi şi-o pune pe propria-i chică. Apoi, cu un fluierat, îşi cheamă calul ciolănos, pe care îl lăsase lângă cactuşi înainte de a se furişa în cabană, găseşte şi calul apaşului, care păştea în apropiere şi care i se păru mai de preţ. Pe urmă vru să-şi scalpeze duşmanul, tăindu-i pielea capului cu păr cu tot, cât timp era încă în viaţă. Comanşul încalecă deasupra lui şi, cu picioarele răşchirate, îl apucă cu mâna stângă de păr, ca să-i ridice capul, ia cuţitul în mâna dreaptă, face o tăietură deasupra urechilor şi de jur împrejurul capului, şi apoi smuceşte puternic, încercând să-i smulgă scalpul. Şarpele-cu-clopoţei se trezeşte din leşin şi-l prinde pe comanş de mâini. Urmează o luptă, din care Bizonul-cel-mare trebuia să iasă învingător, întrucât celălalt era orbit de sângele ce-i curgea pe faţă.

Între timp, Dinters, după o zi bună de vânătoare, se îndreptă agale spre cabană, cărându-şi vânatul. Descoperind urmele comanşului, se sperie şi începe să se apropie tiptil. Ieşind de după cotul pădurii de cactuşi, îi vede pe cei doi indieni luptându-se; din cauza păturii, îl confundă pe comanş cu apaşul nostru. Pune repede arma la umăr şi trage asupra prietenului însângerat; din fericire, distanţa fiind prea mare, nu-l nimereşte. Comanşul, auzind împuşcătura, se întoarce, îl vede pe duşman, se smulge din încleştare şi, fără să-şi mai ridice puşca, sare pe mustangul apaşului, luând-o la goană. Şarpele-cu-clopoţei, aproape înnebunit de furie şi durere, îşi

şterge sângele de pe ochi, îl vede pe adversarul său, care încerca să scape, vede şi calul acestuia şi, într-o clipă, e în şa şi porneşte în galop după el, în timp ce lunganul de Dinters priveşte buimăcit, neînţelegând nimic din ceea ce se petrece. Întrucât drumul spre dreapta era închis de Dinters, iar în stânga îl închidea desimea cactuşilor, comanşul se avântă spre canion; el ştia că o potecă abruptă, chiar dacă e periculoasă, duce la vale, de-a lungul peretelui vertical. Nu bănuia că acolo, jos, se aflau patru oameni albi.

— Vedeţi, acolo, dincolo de apă, o porţiune care iese în afară cu pragul îngust, de-a lungul stâncii, în sus? Aceea este poteca despre care vă vorbesc. Chiar şi pentru un pieton este greu pe acolo, dar pentru un călăreţ este de-a dreptul periculos şi de aceea tare ne-am mirat când am auzit venind de sus tropotul copitelor unui cal în galop. La început, din cauza înălţimii, nu vedeam decât capul călăreţilor, dar pe măsură ce înaintau, le desluşeam mai bine şi figurile. În faţă alerga mustangul apaşului, al cărui călăreţ credeam că este Şarpele-cu-clopoţei, din cauza cipilicii şi a păturii de *santilo.* El era urmărit de un călăreţ, al cărui cal ne era necunoscut; omul avea toată chica însângerată, atârnându-i pe umeri şi, din cauza peretelui stâncii, se căznea zadarnic să arunce lasoul după cel pe care-l urmărea. Auzeam întruna glasul apaşului, care striga: *„agna selkhi no khi* — împuşcaţi-l!” Fireşte, aceste cuvinte ne erau adresate nouă, şi mi-am luat imediat arma. Între timp, cel din faţă a atins fundul prăpastiei şi a gonit mai departe. În urmă venea celălalt. În acest loc putea să-şi mânuiască lasoul mai liber şi era gata să-l arunce. Am apăsat pe trăgaci — un strigăt şi el a căzut de pe calul care continua să fugă fără călăreţ. În câteva clipe ne aflam lângă el. Închipuiţi-vă spaima noastră, când am recunoscut în el pe prietenul nostru roşu! Glontele meu ţintise prea bine. Arătând cu mâna înainte, spunea cu un glas care se stingea: *„Dartek litşane Avat-cuts* — câinele acela era Bizonul-cel-

mare”. După aceea a murit.

Povestitorul tăcu şi, cu o privire fixă, se uită în direcţia indicată. Îi respectarăm tăcerea, fără a scoate vreun cuvânt. Abia după ce trecu un timp mai lung, el continuă:

— Şi aşa se face că aurul pe care ni l-a dăruit a fost răsplătit cu gloanţe. Prăpastiei i-am spus Mistake Canion, adică Canionul Erorii, şi acest nume s-a păstrat până în ziua de astăzi. De multe ori am auzit această întâmplare povestită în prezenţa mea, dar niciodată nu mi-a trecut prin minte să spun că eu sunt nefericitul erou al povestirii. Am încercat să mă răfuiesc cu mine însumi, în tăcere. Dar acum, când ne aflăm în acelaşi loc, trebuie să-mi descarc inima şi să-mi spuneţi voi dacă pot fi numit ucigaş.

— Nu! Nu! strigarăm cu toţi într-un singur glas. Eşti nevinovat. Dar cu comanşul ce s-a întâmplat? A scăpat?

— Nu! L-am găsit nu departe de aici, printre bolovani, unde calul, poticnindu-se, îl trântise la pământ. După cum vedeţi, în locul unui singur cadavru, erau două. Aşa e legea Vestului Sălbatic; şi acum să nu mai vorbim despre asta!

— Dar cu aurul, cu nugeţii, ce s-a întâmplat?

— Era mai puţin decât lăsa să se creadă acel început excepţional. Din ziua în care glontele meu l-a nimerit pe apaş, rezultatele exploatării deveniră din ce în ce mai slabe, până au ajuns la zero. Am mai săpat şi căutat noi săptămâni de-a rândul, dar degeaba. Iar ceea ce am luat, n-a ţinut prea mult; ni s-a scurs printre degete la băutură şi jocuri de noroc. Un singur lucru mi-a rămas şi am să-l păstrez cât oi trăi, şi anume clipa când glontele meu l-a doborât pe indian de pe cal. Această imagine îmi revine mereu, mereu, împreună cu acel strigăt de moarte! În clipele acelea mă trec fiori. Hai să plecăm de aici! Nu vreau să mai văd locurile astea!

Se sculă încet şi se scutură, ca şi când ar fi vrut să scape de povara ce-i apăsa sufletul. Puse mâna pe căpăstru, ca să încalece; îl reţinui, spunându-i:

— Prietenii dumneavoastră şi-au spus deja părerea precum că sunteţi nevinovat; ascultaţi acum ce o să vă spun şi eu, mister Hawley.

— Adică? zise el cu un ton de parcă nici din partea mea nu s-ar fi aşteptat la vreo uşurare.

— Vreau să vă povestesc o întâmplare, una adevărată, petrecută dincolo, în Germania, în patria mea.

— La ce-mi poate folosi povestea dumneavoastră nemţească?

— Ascultaţi-o, poate vă va folosi totuşi! Doi meseriaşi care lucrau la un acoperiş de ardezie trebuiau să fixeze pe vârful unui turn înalt de biserică o giruetă nouă. Cu o zi înainte, fuseseră aşezate scările necesare, înainte de a se fi scos girueta cea veche. Unul dintre meşteri era un lucrător bătrân, cu experienţă, celălalt era fiul său, care avea soţie şi patru copii. Se urcau sus, şi tot mai sus, din treaptă în treaptă, bătrânul în faţă, fiul după el, amândoi ţinându-se cu o mână de scară, iar în cealaltă ducând girueta cea nouă şi grea. Jos era adunată o mare mulţime de oameni, care privea în tăcere, cu inima la gât şi cuprinşi parcă de ameţeală în faţa acelei lucrări primejdioase. Deodată, de sus, s-a auzit un strigăt de spaimă; strigase fiul; tatăl îi răspunse ceva, fiul strigă din nou şi, după aceea, imediat, mulţimea de jos a scos un ţipăt de groază, pentru că tatăl, dându-i o puternică lovitură cu piciorul fiului, care se agăţase de el, îl împinse de pe scară, iar tânărul se prăbuşi în gol, prefăcându-se într-o masă informă de carne şi oase.

— E posibil aşa ceva? Să fi ucigaşul propriului tău fiu? exclamă Hawley.

— Nu vă grăbiţi, *sir,* ascultaţi mai departe! Fireşte că jos, lângă turn, era o agitaţie de nedescris. Sus însă, bătrânul continua să urce, ducând de rândul ăsta girueta singur. Ajuns în vârf, şi-a aplecat capul în jos şi cu un efort de adevărat uriaş, a fixat singur girueta în lăcaşul ei. După aceea, ca şi

când nu s-ar fi întâmplat nimic, a coborât calm şi, desfăcând din cârlige scară după scară, începu să le împingă prin deschizătura acoperişului, până ce dispărură în clopotniţă. Jos, în faţa bisericii, aştepta mulţimea înfuriată, gata să-l linşeze; dar el întârzia să apară. Câţiva s-au urcat în clopotniţă şi l-au găsit căzut jos, fără cunoştinţă; în clipa în care simţise podeaua sub picioare, leşinase. Dus acasă, şi-a revenit numai pentru ca, în coşmarurile febrei, să aiureze săptămâni de-a rândul despre clipa aceea îngrozitoare, când a fost nevoit să-şi împingă fiul la moarte. Priceperea medicilor şi constituţia robustă, în ciuda vârstei, l-au salvat. Dar de cum reuşi să se ţină pe picioare, se duse să se prezinte în faţa judecăţii, ca să se supună legilor. Ce părere aveţi, mister Hawley, care a fost sentinţa?

— Cum care? Pentru uciderea fiului există o singură pedeapsă, pedeapsa cu moartea.

— *Sir*, este aceasta într-adevăr părerea dumneavoastră?

— Fireşte. Nici nu poate exista alta.

— Ba da! Cazul poate fi judecat şi altfel. Despre acest caz s-a vorbit peste tot, şi a provocat mare vâlvă. În cercurile juridice exista părerea că trebuie menţinută acuzaţia de asasinat şi bătrânul să fie condamnat, iar după aceea să se ceară graţierea din partea monarhului. La început, publicul îi refuză bătrânului orice dezvinovăţire, dar imediat ce aflară ce l-a determinat să procedeze aşa, oamenii au început să gândească altfel. Desigur, el a comis fapta cu premeditare, dar ce l-a determinat s-o facă? La un moment dat, fiul său i-a strigat că l-a apucat ameţeala şi că totul se învârteşte înaintea ochilor lui. „Închide ochii şi ţine-te bine, până trece”, l-a sfătuit bătrânul, crezând că este vorba de o ameţeală trecătoare. „Nu mă mai pot ţine, nu mai văd nimic”, a ţipat fiul, dând drumul giruetei şi apucându-l pe bătrân de picior. Cu groază, acesta şi-a dat seama că nu este vorba de un rău trecător, pentru care trebuia să aştepte doar câteva clipe; era

vorba de unul din acele accese care îl fac pe cel în cauză să-şi piardă complet voinţa şi pe care nu-l mai poţi ajuta cu nimic; cel care-i sare în ajutor este şi el pierdut. Într-o fracţiune de secundă şi-a dat seama de situaţia groaznică în care se aflau. În mâna stângă ţinea girueta, care era destul de grea, cu dreapta trebuia să se ţină de scară; iar de picior i se agăţase fiul. Simţea că o greutate de peste o sută de kilograme e gata să-l dărâme de pe scară; ştia că n-au să reziste decât câteva secunde, iar după aceea se vor prăbuşi împreună. Oare sărmana familie trebuia să piardă nu numai pe unul, ci pe amândoi susţinătorii ei? Bătrânul nu se putea ţine decât pe el însuşi; şi ca să se lase tras în jos, nu ar fi însemnat o sinucidere? Tocmai atunci fiul a strigat: „Dumnezeule, nu mai simt scara, mă prăbuşesc!” Nu se mai ţinea decât de piciorul bătrânului. Acesta şi-a dat seama că nenorocirea nu mai putea fi evitată, că ea trebuia să se producă; cu o smucitură puternică de picior s-a eliberat, iar fiul a căzut. A auzit ţipătul asurzitor al mulţimii; nu s-a uitat în jos; în faţa ochilor îi jucau scântei; inima era gata-gata să i se oprească, dar trebuia să se ţină tare. Cu un efort extraordinar, a reuşit să se stăpânească, într-o stare de prostraţie, umblând ca un somnambul, s-a urcat să-şi termine treaba. La fel a procedat şi la coborâre, retrăgând scările una după alta; dar de îndată ce a ajuns în clopotniţă, puterile l-au părăsit şi s-a prăbuşit, pierzându-şi cunoştinţa. Spuneţi, mister Hawley, aveţi şi acum aceeaşi părere despre fapta lui?

— Hm! Desigur, după ce asculţi cele povestite, lucrurile par cu totul altfel.

— La fel au simţit şi toţi aceia care, la început, îl condamnaseră. I s-a dat şi un excelent apărător, care şi-a făcut datoria. Despre ameţeală şi despre implicaţiile ei, au fost solicitaţi să-şi spună părerea o serie de oameni de ştiinţă, specialişti în materie, profesori universitari; au fost interogaţi un însemnat număr de meseriaşi care execută acoperişuri,

dulgheri, hornari, lucrători din construcţii, chiar şi dansatori pe sârmă. Toţi, fără excepţie, au confirmat că nu s-ar fi putut proceda altfel, că fiul bătrânului era fără nici o îndoială pierdut. Pe scurt, bătrânul a fost achitat şi eliberat din închisoarea preventivă. Aceia care în primele clipe ale întâmplării voiau să-l linşeze l-au primit la poarta tribunalului cu urale. A mai trăit mulţi ani, respectat de toţi cei ce-l cunoşteau. Se spune că niciodată n-a mai putut să râdă sau măcar să zâmbească; i-a fost imposibil să uite fapta pe care a fost constrâns s-o facă. Ei, *sir,* ce spuneţi acum?

— Că a fost absolut just să fie achitat, răspunse Ios, dar ce legătură are glonţul acela nefericit tras de mine cu acest meseriaş de acoperişuri?

— Nu vedeţi nici o legătură? Acel om şi-a ucis fiul cu premeditare, aşa cum aţi spus singur mai înainte, în timp ce dumneavoastră l-aţi împuşcat pe apaş din greşeală. Bătrânul lucrător a fost achitat; în cazul dumneavoastră cam ce ar putea decide un complet de judecată?

Privi îngândurat în pământ. Pe faţa lui melancolică trecu parcă o rază de lumină, de bucurie, apoi îmi întinse mâna şi-mi zise:

— Acum ştiu ce vreţi să-mi spuneţi, mister Charley. Vă mulţumesc, cu toate că întâmplarea mea mă apasă de prea multă vreme pe suflet şi nu poate fi scuturată aşa de repede cum credeţi. O să mă gândesc la istoria dumneavoastră şi poate că o să-şi atingă scopul. Totuşi, vreau să plec de aici şi să nu mai văd aceste locuri. Să ne grăbim să ieşim din acest canion al nefericirii.

Încălecarăm şi o pornirăm mai departe. Ca să ajungem la capătul canionului, ne trebui cam o oră, atât era de lung. Ajungând la capătul lui, dădurăm iar de acei cactuşi uriaşi, în formă de coloane, care aveau şi fructe. Văzându-le, Sam Parker îşi opri calul şi, arătând spre mine, se adresă celorlalţi:

— Domnilor, trebuie să recunoaşteţi că este întotdeauna

bine să te poţi bizui pe omul cu care călătoreşti. Iată-l pe acest mister Charley, care ni s-a alăturat şi probabil că n-o să ne părăsească aşa curând. În orice clipă putem să-i întâlnim pe comanşi şi să fim obligaţi să punem mâna pe arme. Nu credeţi că ar fi nimerit să-l rugăm să tragă câteva gloanţe de probă?

— Da, da, să tragă, să arate ce poate! aprobară ceilalţi.

Numai Ios Hawley tăcea.

— Aţi auzit, *sir,* continuă Parker, întorcându-se spre mine. Sper că nu refuzaţi să ne daţi o probă de iscusinţă!

— Nu, răspunsei eu. Dar presupun că nu sunt singurul care trebuie să arate ce poate!

— Şi încă cine, mă rog, ar mai trebui? mă întreba el tărăgănat.

— Fireşte că dumneavoastră şi ceilalţi gentlemeni de asemenea, lucru care se înţelege de la sine.

— Se înţelege de la sine? Nu ştiu de ce ar fi atât de înţeles de la sine. Probabil că nu ştiţi să trageţi mai bine decât am ştiut eu atunci când am venit la Old Wabble. De ieri încă, din tabără, aş fi vrut să văd câteva focuri de probă trase de dumneavoastră, dar n-am vrut să vă blamez în faţa trupei. Acum suntem singuri şi nu avem martori care să râdă cu plăcere de dumneavoastră.

— *Well!* În ce ţintă urmează să trag?

— Acolo sunt nişte tulpini de cactus; depărtarea, cam o sută cincizeci de paşi. Au şi nişte fructe. Aş vrea să ştiu dacă de aici puteţi să nimeriţi un astfel de fruct de cactus.

— Dar dumneavoastră puteţi nimeri, mister Parker?

— Ei, drăcie, ce întrebare! Vă îndoiţi cumva?

— Hm! Dumneavoastră îmi cereţi o probă de tragere, pentru că nu mă cunoaşteţi. Dar şi eu vă cunosc la fel de puţin şi am acelaşi drept să ştiu cum vă mânuiţi armele. Eu o să trag, dar numai dacă şi dumneavoastră îmi arătaţi ce ştiţi.

O clipă se uită mirat la mine, apoi începu să râdă în

hohote, ceilalţi alăturându-i-se. Pe urmă exclamă:

— Ce ştiu! E delicios! Nu-i aşa, domnilor? Sam Parker să arate ce ştie! Din partea mea, fie! Poate că aţi auzit că nici un *westman* nu pierde ocazia să facă o tragere de probă, aşa că noi vom accepta cererea dumneavoastră, chiar dacă e puţin cam curioasă. Sunteţi de acord, domnilor?

Ceilalţi nouă îşi dădură consimţământul şi, ca urmare, descălecarăm cu toţii. Mi-am propus să trag cât mai prost şi să-i las să râdă de mine. Mai târziu avea să fie rândul meu să râd de ei. Şi aşa ne apucarăm să risipim gloanţele în vânt. Parker şi Hawley traseră bine, chiar dacă nu magistral; ceilalţi acceptabil. Cele trei gloanţe ale mele nu reuşiseră să atingă ţinta; nimeriră atât de departe, undeva pe stâncă, încât culesei un hohot de râs deosebit de zgomotos, iar Parker mi se adresă cu dojana în glas:

— Mi-am închipuit! Dar cine îşi trimite gloanţele la douăzeci de paşi alături de ţintă, n-ar trebui să fie un *bigmouth,* un palavragiu. Hm, să-l pui pe Sam Parker să facă tragere de probă! Nu-mi luaţi în nume de rău acest cuvânt, *sir,* dar v-aţi dat de gol! Nu o să nimeriţi nici vânat, nici indieni, aşa că puteţi să fiţi fericit că ne-aţi întâlnit. Cu toate acestea, îmi sunteţi simpatic, şi nu avem nimic împotrivă să rămâneţi cu noi, până ajungem într-o regiune de unde vă puteţi continua drumul singur, fără pericol.

Încălecarăm şi pornirăm mai departe. Nici nu mă gândeam să mă supăr din cauza dojenii şi a bigmouth-ului său. Felul lui de a se exprima nu era prea delicat, dar ce-am căutat, am găsit.

La început, trebuia să traversăm câteva platouri despărţite de nişte defileuri, apoi drumul nostru cobora spre Rio Pecos. Dacă mergeam la fel de repede ca până atunci, puteam să ajungem la destinaţie a doua zi spre seară. Ici-colo dădurăm peste câte o poieniţă cu iarbă, apoi peste vreun zmeuriş sau peste alte plante asemănătoare. După-masă

trecurăm pe lângă o apă, pe malul căreia creşteau boschete răzleţe, apoi tufişuri mai dese. Tocmai când să apună soarele, această apă ajunse într-o vale, care oferea cailor noştri o păşune îmbelşugată, iar nouă locuri bune de popas. Aici existau chiar şi copaci.

Parker, fiind considerat, pe baza unei înţelegeri tacite, conducătorul nostru, alese un loc înconjurat aproape jur-împrejur de tufişuri, căci, acolo unde mărăcinişul se întrerupea, locul era apărat de pârâu. Alegerea nu era rea, mai ales că mărimea locului de popas oferea şi cailor noştri destul spaţiu. Puteam să-i avem tot timpul nopţii lângă noi şi nu trebuia să-i păzim în mod special. După ce am descălecat cu toţi şi ne-am dezechipat, Parker şi Hawley plecară să vâneze ceva carne proaspătă. Puţin după apusul soarelui se înapoiară, aducând câteva găinuşe, pe care urma să le frigem. Vreascuri pentru foc erau berechet. Primii porţia mea, pe care o consumai, apoi mă retrasei de lângă foc spre marginea tufărişului, unde îmi priponii calul şi mă culcai în apropierea lui.

Ceilalţi discutau despre lucruri obişnuite pentru oamenii Vestului, şi întrucât conversaţia lor nu-mi oferea nimic nou, preferam să stau singur. De când făcusem proba de tragere, mă ţineam mai la o parte de ceilalţi. Numai Ios şi-a apropiat calul de al meu, pentru a-mi adresa câteva cuvinte, care erau mai prietenoase decât felul lui de a fi. Stând tăcut lângă tovarăşii lui, intervenea doar din când în când în discuţie, cu câte o observaţie scurtă. Se vedea că îl munceşte un gând, pe care uşor puteam să i-l ghicesc. După un timp, se ridică, veni încet spre mine, se aşeză şi zise:

— Îmi daţi voie să stau lângă dumneavoastră, *sir,* sau doriţi să staţi singur?

— Rămâneţi aici, mister Hawley! Îmi face plăcere.

— Mă bucură. Se pare că sunteţi un om tăcut şi nu vreau să vă plictisesc cu vorbăria mea. Şi mie îmi place mai mult să

tac decât să vorbesc. Totuşi trebuie să vă mulţumesc pentru povestirea de astăzi. Tot timpul drumului m-am gândit la ea. Nici până acum nu am reuşit să-mi revin de sub impresia ei, dar simt că o să-mi aducă uşurare. Este un sentiment cât se poate de chinuitor să crezi că eşti ucigaşul prietenului tău.

— V-am spus şi mai înainte că nu sunteţi, iar povestirea mea trebuie să vă facă să înţelegeţi şi să vă dovedească acest lucru.

— *Well.* Trebuie să vă mulţumesc şi se pare că o să-mi deveniţi drag. Cu toate că nu sunteţi o stea a Vestului Sălbatic, aveţi ceva care mă atrage. De aceea m-am şi necăjit de proba de tragere, desigur numai pentru dumneavoastră. Mi-ar fi plăcut să fi reuşit mai bine şi să nu vă fi făcut de râs într-o măsură atât de mare. Pe dumneavoastră nu vă roade faptul acesta?

— Nu. Talentele nu sunt împărţite în mod egal. Cine nu este un bun ţintaş, probabil că se pricepe să facă ceva în plus în alt domeniu.

— Se prea poate; se pune numai întrebarea dacă acest altceva este de vreun folos aici, în Vestul Sălbatic. Dar nu vreau să vă supăr vorbind despre un lucru la care nu vă pricepeţi. Dimpotrivă, vă doresc toate cele bune şi aş vrea să vă pot fi de folos. Dar mai bine să tăcem. Nu prea mă pricep să spun vorbe frumoase.

Se întinse lângă mine.

Cei de lângă foc discutau cu glas atât de tare, cum eu n-aş fi permis; dar de la mine n-ar fi primit nici un fel de sfaturi sau indicaţii, pentru că ştiau cine sunt. Ştiau destul de bine că nu era exclus ca în apropiere să existe comanşi. Iar eu, care citisem şi bileţelul lui Winnetou, ştiam asta şi mai bine. O imprudenţă şi mai mare decât vorbitul cu glas tare era faptul că au aprins focul. Lumina putea să străbată printre tufişuri şi să ne trădeze prezenţa. Şi chiar dacă nu trecea lumina, nasul experimentat al indienilor putea să simtă mirosul fumului de

la câteva sute de metri. De aceea hotărâi ca, până se va stinge focul, să-mi ţin ochii deschişi şi să-mi ascut urechile.

Stăteam de mult timp aşa, cu o ureche lipită de pământ, pentru a auzi mai departe, şi plimbându-mi mereu privirea de-a lungul tufărişului. Deodată văzui că murgul meu încetează să mai pască, şi-şi apleacă capul într-o parte; ştiam ce înseamnă asta. Mirosi în văzduh, fornăi încet şi întoarse capul spre mine. Cineva se apropia din direcţia aceea, şi acest cineva era un alb. Dacă ar fi fost un indian, atunci murgul n-ar fi fornăit. Acesta era rezultatul dresajului indian.

— *Iş hoş,* spusei cu glas scăzut.

Calul înţelese comanda şi se culcă; mă avertizase, şi cu siguranţa că de-acum înainte nu va mai da nici un semn de nelinişte. Cel ce se apropia nu trebuia să observe că armăsarul ştie de sosirea lui.

Probabil că era un om singur. O fi mirosit focul nostru şi, în orice caz, şi-o fi lăsat calul în urmă, ca să se furişeze aproape de noi. Motiv de îngrijorare din cauza lui nu exista; dimpotrivă, în împrejurările date, fiecărui alb trebuia să-i convină să dea de alte feţe-palide. Se putea presupune că va trage cu urechea, după care îşi va aduce calul şi ni se va alătura.

Ştiam direcţia în care se afla. Întorcându-mă într-acolo, închisei ochii pe jumătate, pentru a putea observa printre gene locul respectiv din tufiş. El nu trebuia să observe că privirea mea este îndreptată asupra lui.

Lumina focului pătrundea printre frunze, umbrele acestora fiind precis conturate. Observai o foarte uşoară mişcare a crengilor. Omul se apropia încet, târâş. De auzit nu se putea auzi nimic, mai ales că însoţitorii mei vorbeau tare. Ajunse la marginea tufişului; tocmai în locul acela tufişul era mai des, împiedicându-l să vadă. Trebuia să îndepărteze cel puţin o creangă. Nu putea s-o frângă, am fi putut auzi zgomotul; aşa că bănuiam că are s-o taie. Şi, într-adevăr, nici nu trecu

jumătate de minut şi văzui dispărând o ramură din frunziş, fireşte una foarte mică.

Privind mai concentrat spre acel loc, văzui două puncte fosforescente; erau desigur ochii: numai un *westman* putea să-i recunoască, şi numai după lungi exerciţii putea obţine o asemenea vedere pătrunzătoare. Dar numai exerciţiul nu era suficient; se cerea şi o anumită însuşire înnăscută. Deasupra ochilor avea parcă o fâşie de culoare deschisă, ca strălucirea unui voal alb. Omul trebuia să fi fost bătrân şi să aibă un păr alb ca neaua. Deodată scoase un strigăt pătrunzător şi se năpusti în mijlocul nostru.

— Parker, aici e Sam Parker! exclamă el. Erau vechi cunoştinţe, aşa că nu trebuia să mă ascund.

Oamenii de lângă foc săriră speriaţi în picioare, şi Ios se ridică de lângă mine; eu rămăsei culcat.

— Old Wabble, Old Wabble! strigă Parker. Imediat, însă, se corectă, adăugând: Fred Cutter! Scuzaţi că mi-a scăpat acest cuvânt, mister Cutter! De vină e numai surpriza.

Deci acesta era Old Wabble, pe care doream atât de mult să-l cunosc şi despre care auzisem vorbindu-se chiar ieri. Da, stătea în lumina focului şi arăta exact aşa cum fusese descris. Era înalt şi foarte slab. La picioare purta pinteni de o mărime apreciabilă; picioarele le avea vârâte în nişte *leggins* — un fel de încălţări moi, care păreau să aibă cel puţin o sută de ani. Cămaşa, extrem de murdară, lăsa pieptul şi gâtul descoperite; peste cămaşă purta o haină, a cărei culoare era greu de precizat. Pălăria veche, cu boruri extrem de largi, îi cădea până pe ceafă; sub pălărie purta un fular, ale cărui capete îi atârnau pe umăr, căzând pe spate. În lobul urechilor văzui cercei mari de argint. La brâu avea înfipt un lung cuţit *bowie,* iar în mâna dreaptă, osoasă, ţinea o puşcă, a cărei fabricaţie, deocamdată, nu o puteam desluşi. Faţa era exact cum ne-o descrisese ieri Parker. La acest fost „rege al *cowboy*-lor”, cel mai mult sărea în ochi părul lui alb, care se

revărsa ca o coamă argintată de sub pălărie şi fular, ajungându-i până la brâu.

Aruncând rapid o privire cercetătoare în jur, făcu un gest de superioritate, bălăbănindu-şi braţele şi, drept răspuns la scuzele lui Parker, zise:

— *Pshaw!* Ştiu că mi se spune Old Wabble şi n-am nimic împotrivă să faceţi la fel. Sunteţi nişte fârtaţi al dracului de imprudenţi. Aprindeţi un foc care poate fi simţit de la douăzeci de mile şi urlaţi că se poate auzi de la încă zece mile! Dacă în locul meu ar fi venit o jumătate de duzină de piei-roşii, ar fi putut să vă lichideze în mai puţin de un minut, *it's clear.* Există oameni care toată viaţa nu pot deveni mai deştepţi. Dar de unde veniţi, băieţi?

— Dinspre Gila, răspunse Parker.

— Şi încotro mergeţi?

— Jos, la Rio Pecos.

— Se potriveşte foarte bine. O să am nevoie de voi. Nu cumva aţi trecut şi pe la tabăra militarilor, care se află la câteva ore de mers călare, dincolo de Mistake Canion?

— Am stat acolo o noapte.

— Ostaşii mai sunt acolo?

— Da.

— Bine, foarte bine! Pentru că trebuie să mă duc din nou la ei, acolo sus. Vreau să-i rog să mă ajute, urgent. O să vă povestesc totul, dar mai întâi trebuie să-mi aduc calul pe care l-am priponit mai jos, când am mirosit focul vostru, pentru că voiam să mă furişez aproape de voi. Mă întorc îndată.

Sări peste pârâu şi dispăru. Din cauza surprizei, cei zece oameni stăteau încă aproape înţepeniţi. Acum, că Old Wabble plecase, se întreceau în exclamaţii de admiraţie; eu tăceam ca şi până atunci. Calul meu stătea încă culcat. Deoarece aşa nu putea să pască, îi strigai: *Si-şi!* Sări imediat în picioare şi începu să pască.

Old Wabble se întoarse curând, aducându-şi calul de

dârlogi. După ce săriră amândoi peste pârâu, dădu drumul calului să pască, iar el se aşeză lângă foc şi zise:

— De fapt, flacăra e mult prea mare, *it's clear.* Dar putem s-o lăsăm să ardă, fiindcă am sosit chiar acum şi ştiu că regiunea e sigură. Până când vreţi să staţi aici?

— Numai noaptea asta.

— Ba o să staţi şi mâine şi o să rămâneţi şi noaptea viitoare.

— Nu prea cred.

— Ba da! Şi o să aflaţi imediat de ce. Mai întâi aş vrea să ştiu cine sunteţi. Pe Sam Parker, care a împuşcat primul său elan la mine, îl cunosc. Ceilalţi cine sunt?

Parker îi spuse numele fiecăruia, apoi, arătând spre mine, adăugă pe un ton vesel:

— Şi acela de colo este mister Charley, un om de ştiinţă german, care caută morminte vechi de indieni.

Old Wabble îşi îndreptă privirea spre mine, în timp ce eu rămăsei liniştit la locul meu, culcat, şi întrebă:

— Morminte de indieni? Curioasă ocupaţie! Dar tot un *westman*?

— Nu, continuă Parker. A trebuit să tragă azi trei focuri de probă şi a greşit ţinta cu cel puţin douăzeci de paşi.

— Hm, îi cunosc eu, am mai întâlnit astfel de cercetători, care au venit în savană să fabrice nişte cărţi, cărţi despre limba şi provenienţa diferitelor seminţii ale pieilor-roşii. Nici unul din ei nu se pricepea să ţină ca lumea în mână un cuţit sau o puşcă. Învăţătura strică omul, *it's clear.* Acum însă am o întrebare importantă pentru dumneavoastră. Aţi vrea să luaţi câteva duzini de scalpuri indiene?

— De ce nu! Din care trib?

— Al comanşilor. Desigur, nu-i prea uşor. Vă e teamă?

— Nu; dar nu joc decât după ce cunosc cărţile. De aceea consider că e mai bine ca mai înainte să ne spuneţi despre ce este vorba.

— Aţi auzit de numele lui Old Surehand — Mână-sigură?

La auzul acestui nume, toţi începură să se uite surprinşi şi Parker întrebă repede:

— Old Surehand? De el este vorba?

— *Yes.* Deci îl cunoaşteţi.

— Fireşte, cu toţii, chiar dacă nu l-am văzut niciodată. Este cel mai bun ţintaş al Vestului Sălbatic.

— Asta este cam mult spus. Este adevărat că glonţul lui nu greşeşte niciodată ţinta, de aici îi vine şi numele; dar Winnetou şi Old Shatterhand trag la fel de sigur. Nu de mult l-am cunoscut pe Old Surehand şi am tot respectul pentru el. Ne-am despărţit de curând, pentru că eu trebuia să urc în regiunea Fort Stanton, iar el voia să meargă la Rio Pecos, la apaşii mescalero, pentru a se interesa de Winnetou, şi să facă cunoştinţă cu el şi cu Old Shatterhand. Imediat după ce ne-am despărţit, am aflat că comanşii au dezgropat securea războiului. El nu ştia acest lucru şi acum se află în mare pericol, pentru că drumul lui trece prin ţinutul comanşilor. Făcui repede calea întoarsă, pentru a-l preveni. Cunoscându-i drumul, nu-mi era greu să-l ajung, şi chiar l-am ajuns, dar dracul şi-a vârât coada; nu trecuse un sfert de oră de când eram împreună, şi am fost atacaţi, prin surprindere, de o ceată de comanşi.

— Ei, drăcie! Erau mulţi?

— Peste o sută.

— Şi totuşi aţi scăpat?

— Eu da, el însă nu, răspunse Old Wabble, în timp ce pe faţa lui zbârcită se aşternu o undă de şiretenie.

— Ei, drăcie! L-aţi părăsit? Aţi procedat corect?

Atunci bătrânul îşi îndreptă ţinuta, făcu o mutră de o extremă superioritate şi întrebă:

— Aveţi de gând cumva să-mi faceţi reproşuri, mie, lui Fred Cutter, supranumit Old Wabble? Nu sunteţi omul potrivit. De multe ori un gram de şiretenie e mai preţios decât zece

kilograme de praf de puşcă. Da, am şters putina. Şi de ce nu? Orice împotrivire ar fi fost zadarnică; de aceea, Old Surehand s-a predat de bunăvoie. Am văzut că nu a fost rănit. Să mă fi predat şi eu? Am fi fost amândoi prizonieri, şi probabil că n-am fi putut să ne ajutăm cu nimic, şi nimeni nu ar fi aflat despre soarta noastră. Comanşii ne-ar fi căsăpit la stâlpul caznelor, şi abia după moartea noastră preafericită s-ar fi auzit că am căzut în mâinile lor şi că am fost expediaţi de ei, cu tichet de călătorie, în veşnicele plaiuri ale vânătoarei. Nu, Old Wabble nu face gafe de felul ăsta! Mai bine am luat-o din loc. Este adevărat că gloanţele lor m-au urmărit, dar nu m-au nimerit, *it's clear,* altfel s-ar vedea găurile. Acum sunt liber şi pot să-l ajut pe Old Surehand să scape.

— Şi cum vreţi să procedaţi? Este o treabă periculoasă.

— Asta ştiu şi eu; dar pot eu să-l părăsesc pe acest vânător renumit? Imediat m-am gândit la dragonii care îşi au tabăra acolo sus, dincolo de Mistake Canion; am plecat spre ei, ca să le cer ajutor.

— Şi or să vrea să vină?

— Desigur, presupun că nu se vor codi, pentru că urmăresc un alt trib al comanşilor, dar atâta o să mă rog de ei şi chiar o să-i ameninţ, până când au să-mi facă pe voie.

— Dacă o să mai fie timp.

— *Well,* desigur că trebuie să mă grăbesc. Atacul s-a produs azi în zori! Calul meu este epuizat, îl las să se odihnească până mâine dimineaţă, aşa că abia mâine seară o să ajung la tabăra dragonilor. Chiar dacă am porni imediat, drumul o să dureze două zile până să ajung iar la locul atacului, unde cu siguranţă că nu i-am mai găsi pe comanşi. Va trebui să-i urmărim şi va fi nevoie de alte două zile pentru a-i ajunge din urmă. Între timp, s-ar putea să-l dea gata pe Old Surehand. Din păcate, nu văd un alt mijloc ca să-l salvez. Mă bizui însă pe dumneavoastră, mister Parker.

— Adică?

— Comandantul trupei o să-mi dea, probabil, numai o parte din oamenii săi. De aceea, vă rog să rămâneţi aici, până poimâine, când am să mă întorc. Atunci o să vă alăturaţi nouă. Zece oameni ai Vestului, zece puşti bune, sunt de mare ajutor.

— Nu zic nu; şi, cum îmi cunosc tovarăşii, ştiu că sunt şi ei de acord. Dar mi-e teamă să nu sosim prea târziu. Nu putem să încercăm să-l eliberăm noi singuri, fără ajutorul militarilor? Am câştiga două zile pline. Judecaţi şi dumneavoastră, *sir!*

Old Wabble aruncă o privire scrutătoare în jur; rezultatul nu prea părea să-l mulţumească, faţa lui zbârcită exprima îngrijorare, şi spuse:

— *Sir*, toată cinstea pentru oferta dumneavoastră, dar e vorba de o afacere extrem de periculoasă. Oamenii aceştia sunt dispuşi să-şi rişte viaţa pentru un străin, fie el chiar şi Old Surehand?

— Hm! Întrebaţi-i personal, mister Cutter!

La întrebarea lui Old Wabble, numai Parker şi Hawley răspunseră cu glas hotărât şi bucuros; cu toate că şi ceilalţi spuseseră „da”, se putea vedea că ar dori ca aventura să fie mai puţin periculoasă.

— *Well,* zise bătrânul serios, acum ştiu cum stau. Şi adăugă, făcând un semn către mine: în ceea ce-l priveşte pe domnul savant de vechituri, care trage alături de ţintă, ne poate fi şi mai puţin de folos. Dacă aş avea o mână de flăcăi, hotărâţi şi cu experienţă, atunci nu ar mai fi deloc o chestie de mare îndrăzneală; atâta doar că trebuie să te poţi bizui pe oameni. Gândiţi-vă numai de câte ori Old Shatterhand, împreună cu Winnetou, nu au reuşit lovituri mult mai periculoase şi mai mari! Întâi m-a bătut gândul să-l caut pe Winnetou, dar nu ştiam în ce loc al Rio Pecos-ului aş putea găsi tribul mescalero, iar...

Fu întrerupt din vorbă. Armăsarului meu îi plăcea să stea singur şi nu suporta cai necunoscuţi în imediata lui apropiere;

calul lui Old Wabble înaintase prea mult; al meu îl muşcă o dată şi încă o dată şi se încăierară.

— Ce fel de gloabă spurcată este aceea care îşi permite să-mi supere calul! strigă bătrânul, sărind în sus.

Veni grăbit spre mine, îmi apucă armăsarul de dârlogi pentru a-l despărţi de mârţoaga lui; însă armăsarul meu se cabră în sus ca o lumânare, îl ridică şi pe Old Wabble şi-l trânti într-o parte, încât zbură pe lângă mine. Sări din nou în picioare înjurând şi vru din nou să pună mâna pe cal, dar îl preveni:

— Mister, puteţi pune mâna pe calul dumneavoastră, dar nu pe al meu; pentru că ascultă numai de mine, iar pe dumneavoastră v-ar călca în picioare!

Într-adevăr, armăsarul meu luase poziţie de apărare şi era gata să-l lovească pe bătrân cu copita piciorului dinapoi în cap sau în piept, dacă acesta s-ar fi apropiat din nou; în acelaşi timp îşi întoarse capul frumos către el; şi, la lumina focului, oferea o imagine care putea să entuziasmeze pe orice bun cunoscător de cai. Mai înainte, Old Wabble nici nu remarcase acest animal splendid; acum se dădu câţiva paşi înapoi şi exclamă cu mirare:

— *Thunder-storm,* mii de trăsnete, ce animal este ăsta! Trebuie să-l văd mai bine.

Ţinându-se atent la oarecare distanţă, Old Wabble dădu ocol armăsarului meu. Ca unul care a fost cândva „regele *cowboy*-lor” era, desigur, un bun cunoscător de cai. Pe faţa lui se întipărea tot mai mult o expresie de încântare.

— Nu am mai văzut niciodată un cal ca ăsta! recunoscu el. Rasa asta este unică, şi numai indienii mescaleros se pricep la ea. De acolo provin doi armăsari murgi, ca şi ăsta, ai căror stăpâni...

Îşi întrerupse vorba şi veni lângă mine, care stăteam tot culcat, mă măsură cu atenţie, se aplecă, luă în mână „doborâtorul de urşi” şi carabina „Henry”, care se afla în

învelitoare, cercetă puştile, le aşeză la loc şi mă întrebă:

— Armăsarul acesta e al dumneavoastră, *sir?*

— Da, răspunsei.

— L-aţi cumpărat.

— Nu.

— L-aţi primit în dar?

— Da.

Atunci pe faţa lui zbârcita trecu un zâmbet extrem de şiret, dădu aprobator din cap, în timp ce ochii începură să-i strălucească veseli, şi întrebă în continuare:

— Haina de vânătoare şi încălţările *leggins* pe care le purtaţi, tot în dar le-aţi primit?

— Da.

— Şi umblaţi într-adevăr, după morminte vechi?

— Uneori, da.

— Şi vă cheamă Charley?

— Desigur.

— *Well!* Am auzit povestindu-se despre un alb, căruia fratele său de cruce îi zice Charley, şi doresc să aveţi mult noroc în căutările dumneavoastră de lucruri antice. Iertaţi-mă că era să vă judec în mod greşit, şi niciodată n-am să mai fac asta, *it's clear.*

Se întoarse la foc şi se aşeză iarăşi acolo; ghicise cine sunt, dar nu voia să-mi trădeze incognito-ul. Ceilalţi nu înţeleseră nici cuvintele, nici comportarea lui, şi se uitau la el miraţi şi întrebători. Văzând însă mutra lui indiferentă şi că nu spune nimic, îşi reluară discuţia începută, fără să-şi mai bată capul. Eu însă mă ridicai şi părăsii locul de popas, luând o atitudine nepăsătoare, ca unul care nu are un motiv special pentru acest lucru. Nu voiam să le atrag atenţia.

În realitate însă aveam un motiv foarte puternic pentru a mă îndepărta. Old Surehand şi Old Wabble fuseseră atacaţi. Acesta din urmă a luat-o la fugă şi a reuşit să scape. Era unul dintre cei mai destoinici, experimentaţi şi şireţi oameni ai

Vestului; de aceea, mă miram că se simte atât de sigur. Eram absolut convins că fusese urmărit de comanşi. Trebuiau să presupună că o să aducă ajutoare pentru Old Surehand şi trebuiau să-l ajungă din urmă, pentru a-l face inofensiv. E adevărat, călărise foarte repede, dar eram convins că pentru urmărirea lui fuseseră aleşi războinicii cu caii cei mai buni, astfel că nu putea să aibă un avans prea mare faţă de ei. Poate că la căderea serii indienii făcuseră popas, dar puteau să-şi spună că albul a mers mai departe în această vale, prin care se poate înainta destul de uşor, şi atunci era probabil ca şi ei să procedeze la fel. În acest caz se puteau afla în apropierea noastră.

După ce sării peste pârâu, mă îndreptai în josul lui. Ochii mei obişnuiţi cu întunericul îmi uşurau posibilitatea de a mă orienta. Pentru mers alesei acele locuri pe care un călăreţ le-ar fi ocolit, şi de aceea mă simţeam destul de sigur. Cu toate acestea, ţineam în mână un cuţit bowie şi eram gata să mă apăr în orice clipă, pentru că pieile-roşii ar fi putut să fi mirosit focul şi să se fi furişat încoace, pe jos.

Astfel, mergeam tot mai departe în tăcere, fără să risc un pas înainte de a mă convinge că în faţa mea nu există vreun duşman. Când focul aproape că nu mai putea fi mirosit, mă oprii. Aici era punctul critic, locul hotărâtor, şi mă aşezai să aştept. Dacă urmăritorii au făcut popas, atunci însemna că nu veneau şi trebuia să dăm de ei a doua zi de dimineaţă; dacă în ciuda întunericului şi-au continuat drumul, ajungând aici, trebuiau să simtă fumul, şi probabil că aveau să se oprească pentru a se sfătui. În acest caz, voiam să trag cu urechea la vorbele lor.

Am aşteptat mai mult de o oră şi-mi spuneam că drumul meu a fost zadarnic, şi că întâlnirea o să aibă loc a doua zi. Mă ridicai să mă întorc. Atunci mi se păru că de jos se aude un zgomot; mă oprii şi ascultai. Da, venea cineva. Mă tupilai imediat după tufiş.

Zgomotul se apropia; desluşii călcătura surdă a copitelor de cai făcută pe pământul moale, acoperit de iarbă; erau cel mult trei. Pe dată văzui şi călăreţii, erau numai doi, şi anume doi indieni. Fiind cocoţaţi în şa puteam să le recunosc foarte bine siluetele care se profilau pe cer. Fără a se opri, trecură pe lângă mine; eu îi urmării lateral, de după tufişuri. Chiar dacă aş fi făcut vreun zgomot, nu se auzea, fiind acoperit de paşii cailor. De altfel, nu a trebuit să-i urmăresc prea mult, pentru că unul dintre ei se opri brusc, trase zgomotos aerul în piept şi spuse pe limba comanşilor, care e asemănătoare cu cea a shoshonilor şi pe care o cunoşteam bine:

— Uff! Nu-ţi miroase a fum?

Celălalt adulmecă aerul şi răspunse:

— Da, e fum.

— Câinele alb a fost atât de neprevăzător încât şi-a aprins un foc.

— De vreme ce a făcut asta, înseamnă că nu poate fi un războinic iscusit, căci unul priceput nu ar fi făcut o asemenea greşeală.

— Da, este un războinic de rând şi fără pricepere. Mie şi fratelui meu nu o să ne vină greu să-i luăm scalpul.

— Iată că a fost de-ajuns să-l urmărim numai noi doi. Când s-a făcut întuneric, fratele meu a vrut să facă popas, bine că m-a urmat când am mers mai departe. Îi luăm scalpul şi apoi ne întoarcem imediat la Sascuan-cui, la Apa Albastră, unde au plecat războinicii noştri.

Descălecară şi-şi priponiră caii, apoi se furişară mai departe; eu mă aflam la numai câţiva paşi de ultimul. Să mai fi aşteptat până se ascundeau în tufişurile de lângă focul nostru? Nu, ar fi fost o mare greşeală. Trebuia să-i atac imediat şi nu ezitai. Băgai cuţitul la loc şi scosei revolverul. Trei-patru sărituri mari şi iuţi şi-l ajunsei pe cel din urmă, îl lovii cu mânerul armei în cap, în aşa fel încât se prăbuşi. Cel care mergea în faţa auzi ceva, se opri, privi înapoi şi întrebă:

— Ce s-a întâmplat? Fratele meu a...

Nu putu continua. Sării pe el, îl apucai cu mâna stângă de gât şi-i dădui cu dreapta o lovitură, încât se prăbuşi şi el. Aveau lasourile la ei; îi aşezai pe cei doi indienii, lipsiţi de cunoştinţă, spate în spate şi-i legai de sus până jos atât de strâns, cu acele curele rezistente, încât atunci când se vor trezi, nicicum să nu se poată mişca. Deoarece ar fi putut să se rostogolească, îi târâi până la cel mai apropiat copac şi-i legai bine de el. De acum în nici un caz nu puteau să se mai desfacă, aşa că mă întorsei în tabăra noastră.

Când ajunsei, nu spusei nimic, sării peste pârâu şi mă culcai acolo unde stătusem şi mai înainte. Old Wabble se uită cercetător la mine; ceilalţi nici nu observaseră absenţa mea îndelungată.

— *Sir*, n-aţi fost aici şi nu ştiţi ce s-a discutat între timp. Să ştiţi că n-am să mă mai duc sus, în tabăra militarilor, zise el.

— V-a venit vreo altă idee? întrebai eu. Un nou plan?

— Da. Am uitat un lucru, la care trebuia să mă gândesc imediat. Probabil că aţi auzit de Old Shatterhand?

— Desigur.

— Ei, aflaţi că acest vânător se află prin apropierea lui Rio Pecos şi sunt hotărât să-l caut şi să-i cer ajutor. Credeţi că o să-mi dea?

— Sunt sigur de asta.

— *Pshaw!* interveni Parker cu un ton dispreţuitor. De unde poate să ştie mister Charley ce o să facă şi ce n-o să facă un om ca Old Shatterhand!

— Ei, chiar aşa de neştiutor nu sunt, mă supărai eu. Cu toate că nu mă număr printre oamenii vestiţi ai Vestului, poate că tot nu aş fi comis greşeli ca cele făcute de dumneavoastră.

— Greşeli? Noi?

— Da. V-aţi lăsat surprinşi de mister Cutter, fără să-l fi observat când s-a apropiat de voi.

— Dar dumneavoastră aţi văzut ceva?

— Da.

— Vreţi să ne duceţi, mister Charley!

— *Pshaw!* Pot să vă dovedesc. Mister Cutter, spuneţi, vă rog, n-aţi tăiat o crenguţă când aţi stat pitit acolo în tufiş, ca să puteţi vedea mai bine?

— Da, e adevărat, *sir,* asta aţi văzut-o, altminteri nu aveaţi de unde o şti.

— Dacă aţi văzut, de ce nu ne-aţi spus imediat? întrebă Parker. Dacă în locul lui ar fi fost un indian?

— Ştiam că-i alb.

— Imposibil.

— Vreţi să spuneţi că sunteţi *westman* şi nu ştiţi cum se poate deosebi într-o noapte întunecoasa un alb de o piele-roşie, fără să-l vezi! Ştiţi, aţi făcut o greşeală şi mai mare, şi o astfel de greşeală poate costa viaţa!

— Ei, drăcie! Dacă sunteţi amabil, arătaţi-ne şi nouă greşeala care ne putea costa viaţa.

— O să vă satisfac această dorinţă. Puteţi să-mi spuneţi ce fac, de obicei, indienii când scapă un alb?

— Fireşte. Îl urmăresc ca să-l prindă. Aşa ceva ştie oricine.

— Ei bine, mister Cutter le-a scăpat comanşilor. Credeţi că nu l-au urmărit?

— *Thunder-storm!* exclamă Old Wabble, lovindu-se cu mâna peste frunte. E foarte just ceea ce spuneţi, *sir.* Cum mi-a putut scăpa din vedere acest pericol?! Cu siguranţă că indienii sunt pe urmele mele şi vor face totul ca să pună mâna pe mine.

— Şi aici nici măcar posturi de pază n-aţi pus.

— Asta se va face imediat.

— Dar nu va fi de ajuns.

— Dar ce mai trebuie, *sir?* Spuneţi repede. O să fac tot ce credeţi că trebuie făcut.

Pentru mine era acum o adevărată plăcere să văd mutrele

celorlalţi. Se uitau uimiţi de la Old Wabble la mine şi de la mine la el, iar Parker, căscând ochii mari, îl întrebă:

— Trebuie făcut ceea ce crede acest mister? Sunteţi de părere că mister Charley ştie sigur ce trebuie făcut într-o situaţie ca a noastră?

— Da, asta-i părerea mea, răspunse Old Wabble. Aţi auzit şi dumneavoastră că el se pricepe mai bine să ne asigure securitatea decât noi înşine. Deci, mister Charley, ce ne sfătuiţi?

— Dacă urmăritorii vin încoace, spusei, trebuie să simtă focul. Poate că sunt de pe acum aici şi ne spionează, în locul dumneavoastră, aş trimite câţiva oameni să cerceteze drumul, până unde ajunge mirosul fumului de aici.

— *Well. Sir, very well!* O să facem întocmai, fără să zăbovim o clipă. Mister Parker, trimiteţi trei sau patru dintre oamenii dumneavoastră să cerceteze! Trebuie să recunoaşteţi că-i necesar.

— *Yes,* zise Parker. E curios că nu ne-a venit nouă înşine această idee şi că a trebuit să ne-o spună un savant de vechituri, care nici măcar *westman* nu este. O să mă duc chiar eu personal şi o să iau patru oameni cu mine.

— Dar să ţină ochii şi urechile deschise, altfel nu o să vadă şi nici nu o să audă nimic, *it's clear.*

Parker alese patru dintre oamenii săi şi plecă împreună cu ei. Mă aşteptam să-i găsească pe cei doi comanşi legaţi şi pe caii lor şi mă bucuram dinainte ce mutre uluite au să facă. Cei rămaşi lângă foc discutau monosilabic; eu stăteam liniştit la umbra tufişurilor şi aşteptam să se întoarcă cercetaşii.

Dură mai bine de o oră până se întoarseră. În faţă, păşea Parker; după el veneau doi inşi care duceau caii indienilor, şi apoi alţi doi, ţinând fiecare pe câte unul dintre comanşii care fuseseră legaţi unul de altul. Înainte de a fi ajuns lângă foc, Parker strigă:

— Mister Cutter, ia priviţi ce aducem aici!

Old Wabble sări în picioare, holbă ochii la cei doi indieni, care îşi recăpătaseră cunoştinţa, şi exclamă:

— Doi indieni, doi comanşi, cum se vede, după cum sunt vopsiţi în culorile războiului. De unde îi aveţi?

— I-am găsit.

— Cum adică, i-aţi găsit! Nişte indieni duşmani, nu pot fi găsiţi, trebuie prinşi.

— Aşa am crezut şi eu până acum, dar nu-i adevărat, într-adevăr i-am găsit, în adevăratul înţeles al cuvântului, erau legaţi unul de altul şi apoi de un copac. Puţin mai târziu am dat şi peste cai.

— Cum e posibil aşa ceva?

— Da, e aproape de necrezut. Dar nu poţi să te îndoieşti de ceea ce vezi cu ochii tăi. Oare cine i-a doborât şi i-a legat? Trebuie să fie nişte albi prin apropiere, care au făcut asta fără să ştie că noi suntem aici.

Atunci, bătrânul se uită la mine, dădu din cap şi zise:

— Da, albi, însă nu au fost mai mulţi, ci unul singur.

— Unul singur?

— *Yes.* Sunt indienii răniţi?

— Nu, nu se vede nici o rană.

— Deci nu a avut loc nici o luptă, au fost doborâţi fără să se poată apăra. Puţini oameni sunt în stare să facă aşa ceva. Gândiţi-vă la un *westman* al cărui nume l-am pomenit mai adineauri.

— Ei, drăcie! Vă gândiţi la Old Shatterhand? El i-a doborât şi legat?

— Altul nu poate fi.

— Atunci aţi avut dreptate când aţi spus că se află prin regiunea asta. Trebuie să-l căutăm.

— Probabil că n-are să fie nevoie să-l căutăm. El ştie bine că suntem aici şi că avem nevoie de ajutorul lui. Puteţi să fiţi siguri că se va prezenta la timpul potrivit!

— Mister Cutter, spuneţi toate astea ca şi când el ar fi

atotştiutor. Dar nu e decât un om şi nu poate să ştie decât ceea ce vede şi aude. Dar să nu ne certăm, *sir!* Spuneţi-ne mai bine ce o să se întâmple cu aceşti doi prizonieri? Nu cumva sunteţi de părere să-i luăm cu noi? Pentru noi ar fi o povară şi pe deasupra un pericol. Dar nici să le dăm drumul nu putem.

— Asta ar fi o prostie, *it's clear.*

— Cel mai bine ar fi să le tragem un glonte în cap, aşa scăpăm de ei, şi o merită din plin.

— Să nu ne grăbim, *sir.* Nu i-am capturat noi, ci Old Shatterhand. Probabil că aţi auzit că el nu ucide un indian decât dacă e constrâns să facă acest lucru.

— Asta nu mă priveşte. În primul rând, nu este sigur că se află aici, apoi aceşti bandiţi nu sunt prizonierii lui, ci ai noştri, în al treilea rând... ei, în al treilea rând, o să ne sfătuim asupra lor acum şi le vom aplica legea preriei. Dumneavoastră nu participaţi la discuţie?

— Nu. N-am nimic cu aceşti indieni. Dar de ascultat o să ascult.

Cei doi comanşi erau legaţi şi culcaţi pe pământ lângă foc, unde albii se aşezaseră la sfat. Pe faţa indienilor nu se putea observa dacă ştiau englezeşte şi dacă înţelegeau ceea ce se discuta. Ca să fiu scurt, consfătuirea dură numai câteva minute şi hotărârea fu ca prizonierii să fie împuşcaţi pe loc. Numai Ios Hawley a votat împotriva acestei hotărâri. Şi pentru că Parker voia ca într-adevăr să se termine repede, porunci la trei dintre oamenii săi ca prizonierii să fie duşi undeva, nu prea departe, şi să fie împuşcaţi. În sfârşit, atunci găsii nimerit să spun şi eu un cuvânt.

— Staţi, mister Parker! Mai aşteptaţi o clipă. La această judecată de savană s-a făcut o greşeală, care anulează sentinţa.

— Ce pricepeţi dumneavoastră din judecata savanei? Şi la ce greşeală vă referiţi?

— De fapt, sunt mai multe. În primul rând, persoana care avea dreptul să participe nu a participat.

— Mister Cutter? Păi el nu a vrut să participe.

— Nu mă refer la mister Cutter, ci la mine. Fac parte din grupul dumneavoastră şi nu pot fi înlăturat de la o discuţie atât de importantă.

— Nu mai spuneţi! râse Parker. În nici un caz nu aparţineţi grupului nostru, ci vă aflaţi numai sub ocrotirea lui, aşa stă treaba, *sir.* Dacă ne retragem noi mâna ocrotitoare, nu mai sunteţi o singură clipă sigur de viaţa dumneavoastră.

— Acestea sunt păreri pentru care nu aş vrea să mă cert cu dumneavoastră, mister Parker. Să scoatem persoana mea din cauză. A doua greşeală este că nu aţi discutat cu indienii. Nimeni nu poate fi condamnat la moarte fără să fie interogat. Şi, în sfârşit, un prizonier şi viaţa lui aparţin învingătorului şi nimănui altcuiva. Dar cine dintre dumneavoastră ar putea afirma că i-a învins şi făcut prizonieri pe aceşti comanşi?

— Nu vorbiţi prostii! Aceşti indivizi ne aparţin şi, în afară de asta, puteţi, poate, să ne spuneţi cine este persoana misterioasă care i-a făcut prizonieri şi care nu se arată la faţă?!

— Pot să v-o spun, mister Parker, şi nu se ascunde, poate fi văzută.

— Atunci, arătaţi-ne-o! zise el râzând.

— Se află aici, în faţa dumneavoastră; eu sunt!

— Dumneavoastră! Ei, drace! Vreţi să spuneţi că dumneavoastră i-aţi prins şi i-aţi legat pe aceşti indieni? Dacă în timpul unei lupte sunteţi în stare să învingeţi şi să legaţi un singur indian, el fiind în viaţă, aşa cum sunt aceştia doi, atunci declar că nu am fost niciodată un *westman*!

— *Well,* înseamnă că n-aţi fost.

— Oho! Pentru aşa ceva, e nevoie de forţa unui Old Shatterhand. Vreţi să spuneţi că sunteţi la fel de puternic?

— Să afirm nu, dar să vă dovedesc, da. Fiţi atent!

În timpul acestui schimb de cuvinte, rămăsesem culcat pe pământ. Deodată, mă ridicai, îl prinsei cu mâna dreaptă de centură, îl învârtii de câteva ori deasupra capului, încât începu să zbiere, apoi îl aşezai din nou în picioare şi-l întrebai:

— A fost de-ajuns, sau să vă arăt cum ar fi dacă aţi primi de la mine o lovitură de pumn în ţeastă?

Înainte de a putea răspunde, unul dintre prizonieri exclamă cu glas tare:

— Old Shatterhand! Old Shatterhand!

Stătusem în umbră, de aceea nu putuseră să mă vadă mai înainte, acum însă, fiind în picioare, îmi zăriră faţa la lumina focului. Mă dusei la el şi-l întrebai:

— Războinicul comanşilor făcut prizonier mă cunoaşte?

— Da, răspunse el.

— Unde m-ai văzut?

— În Llano Estacado. Era printre cei douăzeci de războinici care au plecat în întâmpinarea şefului de trib, Tevua-şohe şi fiului său, Şiba-big, pentru a-i apăra împotriva unor „hoitari”. Din păcate, am ajuns prea târziu; Tevua-şohe era deja mort, victima a unui glonte ucigaş.

— Aşa este. Văd că vorbeşti destul de bine limba feţelor-palide, aşa că ai înţeles ceea ce s-a vorbit până acum.

— Da. Am auzit şi vorbele lui Old Shatterhand, în apărarea vieţilor noastre.

— Aşa face el întotdeauna. Sunt un prieten al războinicilor roşii şi-mi pare rău când ei dezgroapă securea războiului împotriva feţelor-palide, pentru că ştiu că, şi dacă uneori ies învingători, cu atât mai sigur vor fi zdrobiţi. Iar voi o să vedeţi că nu doresc moartea oamenilor roşii.

— Suntem războinici viteji şi nu ne temem de moarte.

— Ştiu, totuşi viaţa e mai bună decât moartea, dar nu este nici o cinste pentru voi ca tribul vostru să afle că aţi fost învinşi fără nici o împotrivire şi apoi împuşcaţi. Depinde de răspunsurile tale ca să vă dăruiesc viaţa. Cum se numeşte

căpetenia de care ascultă tribul tău?

— E Vupa-Umugi, Marele-tunet, care n-a fost niciodată învins.

— Unde se află corturile satelor voastre?

— Asta nu spun.

— Războinicii voştri au pornit la luptă?

— Da.

— Câte capete numără?

— Iarăşi tac.

— Unde se află acum?

— Nu ştiu.

— Contra cui a pornit?

— Asta ştiu, dar nu o spun.

— Ştii să taci, deci eşti un războinic curajos, care mai degrabă îşi riscă viaţa, decât să-i trădeze pe ai săi. Aşa ceva îi place oricărui om curajos, deci şi mie. Duceţi-vă acasă şi spuneţi oamenilor voştri că Old Shatterhand ştie să preţuiască vitejia şi tăcerea plină de curaj.

Mă aplecai pentru a le tăia legăturile şi a-i elibera. Imediat săriră în picioare, iar cel care vorbise până atunci întrebă:

— Old Shatterhand ne dezleagă şi ne spune să plecăm. Vasăzică suntem liberi, să mergem unde vrem?

— Da.

— Cu armele şi caii noştri ce se întâmplă?

— Îi puteţi lua cu voi. Old Shatterhand nu e hoţ sau tâlhar, ca să se atingă de bunul altuia.

— Uff, uff! O să ne urmăreşti, ca să afli încotro ne ducem?

— Nu! în privinţa asta vă dau cuvântul meu.

— Uff, uff! Old Shatterhand nu şi-a călcat niciodată cuvântul. Este cel mai nobil dintre feţele-palide. Îndată ce vom ajunge la corturile noastre, o să povestim toate astea.

— Mai există multe feţe-palide care gândesc şi au aceleaşi intenţii ca mine. Aici jos sunt armele voastre, acolo sunt caii. Puteţi pleca. Locul acesta îl vom păzi cu străşnicie. Dacă veţi

rămâne sau vă veţi întoarce ca să ne spionaţi, cu siguranţă că gloanţele noastre vă vor nimeri.

— O să plecăm, fără a privi o singură dată înapoi. *Howgh!*

Nici unul dintre albi nu mă contrazise pană atunci, cu un singur cuvânt, acum însă Parker veni la mine şi mă întrebă:

— *Sir*, chiar serios, vreţi să le daţi drumul?

— Da.

— Nu mi-o luaţi în nume de rău, *sir,* dar cred că este o mare greşeală, care...

Atunci îl întrerupsei doar cu o singură întrebare:

— Dumneavoastră ştiţi acum cine sunt?

— *Yes.*

— Deci nu sunt acel mister Charley, pe care l-aţi crezut pe jumătate idiot şi un mare prostănac?

— Nu, *sir,* sunteţi Old Shatterhand.

— În acest caz, tăceţi din gură şi nu căutaţi să-mi daţi ordine sau să criticaţi ceea ce fac. Puteţi fi un om bun şi un *westman* folositor, dar eu, cu mult înainte de a fi pus piciorul pe pământul Vestului Sălbatic, eram deasupra criticilor dumneavoastră. Cel care confundă vestitul armăsar al lui Old Shatterhand, pe Hatatitla-Fulgerul, cu o gloabă de trăsură, nu are dreptul să-mi dea mie lecţii. Basta.

După această mustrare, îi întorsei spatele şi-l părăsii. Aveam motivele mele să vorbesc cu el pe acest ton. Dacă rămâneam împreună, iar el persista în orgoliul său, putea foarte uşor să ne provoace mari încurcături. Iată explicaţia acestui reproş, care de altfel nu-mi este în fire.

Comanşii îmi mulţumiră muteşte, dând din cap, încălecară şi plecară, fără măcar să arunce o privire către ceilalţi. Aşa ceva era prea mult şi pentru Old Wabble, care nu intervenise deloc, cu toate că nu era de acord cu mine.

— Ce neciopliţi! mârâi el. Ca şi când nici nu am exista! Nu credeţi, că aţi fost prea bun cu ei, mister Shatterhand? N-aş vrea să judec felul dumneavoastră de a proceda. Poate,

totuşi, că nu ar fi trebuit să le promiteţi că nu-i vom urmări. Dacă vrem să-l eliberăm pe Old Surehand, trebuie să ştim unde l-au dus.

— Înainte de a-i doborî, am tras cu urechea la ce vorbeau, şi am aflat unde este. L-au dus la Sascuan-cui, la Apa Albastră.

— Asta-i bine. Şi ştiţi unde se găseşte această Apă Albastră?

— Da. Am fost acolo de două ori.

— Dar mi-e teamă că o să-i anunţe pe cei de-acolo ce s-a întâmplat şi că o să venim.

— Dimpotrivă. Credeţi că altfel i-aş fi eliberat pe prizonieri? Tocmai din această mişcare de şah o să tragem un avantaj sigur. De altfel de Old Surehand nu am pomenit o iotă. O să presupună fie că nu ştiu nimic despre el, fie că n-am nici un motiv să mă interesez de el. Credeţi-mă, mister Cutter, că n-am săvârşit nici o greşeală. Mai avem avantajul că am scăpat de cei doi comanşi, care ne-ar fi incomodat mult, iar ca să-i omoram, nu aş fi fost niciodată de acord.

— Aveţi dreptate. *Sir, it's clear.* Şi chiar sunteţi convins că aceşti indieni n-o să se întoarcă în mod perfid?

— N-o să se întoarcă. Totuşi ca măsură de prevedere, o să părăsim acest loc, o să stingem focul şi o să ne căutăm alt loc. Şi asta chiar acum.

După ce stinserăm focul, merserăm o bucată de drum înapoi şi dădurăm peste un loc potrivit. După ce postarăm doi oameni de strajă, ne culcarăm. Am rămas multă vreme treaz şi i-am auzit pe însoţitorii mei vorbind în şoaptă.

E uşor de închipuit despre ce anume discutau atât de încet; despre felul, neobişnuit şi nebănuit, în care acest mister Charley i-a tras pe sfoară, fiind de fapt Old Shatterhand. În orice caz, Old Wabble trebuia să fie foarte mulţumit în sinea lui că a fost primul care m-a recunoscut.

2. Lângă Apa Albastră

A doua zi de dimineaţă trebuia înainte de toate să aflu cine voia să vină cu mine la Sascuan-cui. La întrebarea mea, toţi se oferiră să mă urmeze. Ştiau acum cine sunt şi nimeni nu mai avea nici o îndoială, fiind cu toţii convinşi că expediţia se va termina cu bine şi că va fi încununată de succes. Chiar şi Parker, uitând de bruftuluiala primită, arăta un interes deosebit şi, fără îndoială, sincer, iar Ios Hawley profită de prima ocazie pentru a-mi şopti la ureche:

— Cine şi-ar fi putut închipui că sunteţi Old Shatterhand! Cu atât mai mult mă bucură povestirea dumneavoastră, care mi-a liniştit sufletul. Eu nu sunt decât un *westman* simplu şi bătrân, dar o să vedeţi, n-o să vă fac de ruşine, oriunde m-aţi pune!

După ce am pornit la drum, am urmat timp de o oră cursul apei lângă care poposisem. Dar, la un moment dat, valea prin care înaintam spre răsărit coti spre miazăzi. În acel loc, iarba era călcată şi Old Wabble descălecă pentru a cerceta urmele.

— Puteţi să renunţaţi la asta, mister Cutter, îl sfătui eu. Nu cred că e necesar şi nici nu avem voie s-o facem. Mi-am dat cuvântul comanşilor că nu-i vom urmări.

— Credeţi că sunt urmele lor? Hm! Mă îndoiesc. Dacă comanşii ar fi venit aici, de mult ar fi trebuit să vedem urmele lăsate de copitele cailor.

— Nu. A trecut destulă vreme de când au plecat, pentru ca iarba să se ridice la loc. Dar, aici, unde au înnoptat şi de unde au plecat nu de mult, iarba este încă culcată.

— *Sir*, raţionamentul dumneavoastră mi se pare bun. Dar, după părerea mea, indienii ăştia nu sunt prea prevăzători, dacă au făcut popasul la o distanţă de numai o oră de noi.

— De ce? Le-am redat libertatea şi le-am promis că nu-i

urmăresc, aşa că aici se puteau simţi în deplină siguranţă. În afară de asta, ziua poţi călări mult mai uşor şi mai repede decât noaptea. În astfel de împrejurări, un om deştept se odihneşte noaptea şi umblă ziua şi nu am nici un motiv să cred că nu ar avea atâta minte încât să nu procedeze întocmai. După ce s-au îndepărtat de noi cale de o oră, au putut să se oprească fără nici o grijă şi să aştepte zorile, când au plecat mai departe. Asta se poate deduce şi din urmele alea, din dreapta, de pe malul apei, care sunt atât de proaspete, încât nu pot fi din noaptea trecută sau de aseară.

— Spuneţi că vreţi să vă respectaţi cuvântul, zisei Old Wabble, zâmbind cu superioritate, şi că nu vreţi să le cercetaţi urmele. Eu cred că acest lucru nu-i posibil.

— De ce?

— Pentru că mergem în aceeaşi direcţie, aşa că suntem obligaţi să ne uităm la urmele lăsate de ei. Ori credeţi că ar fi mai bine să închidem ochii?

— Nu, pentru că n-o să mergem pe urmele lor.

— Din cauza promisiunii făcute?

— Asta ar fi o prostie. Există alt motiv, mult mai temeinic. Pentru a-şi adăpa caii în voie, probabil că pieile-roşii vor urma cursul apei, care se vărsa tot în Rio Pecos. Dar noi o să părăsim râul aici şi o să ne îndreptăm spre răsărit, direct spre Rio Pecos, aşa că vom ajunge înaintea lor la Sascuan-cui. Cred că nu este nevoie să insist asupra avantajului de-a le-o lua înainte.

— Nu, mister Shatterhand, dacă-i aşa, n-am ce obiecta, spuse Old Wabble, în timp ce zâmbetul lui de superioritate îi dispăruse cu desăvârşire. Trebuie să recunosc că de la dumneavoastră mai am de învăţat, *it's clear.* Dar spuneţi, vă rog, e greu drumul la care vă referiţi?

— Deloc. E un teren aproape neted, care coboară lin, ici-colo stâncos şi uneori nisipos. Desigur, apă nu există şi până la Rio Pecos va trebui să cam răbdăm.

— Dar acolo sunt comanşii. Şi, după un asemenea drum, o să avem mare nevoie de apă; şi dacă n-o să putem să ajungem la ea din cauza comanşilor?

— Da de unde! Cunosc foarte bine lacul Sascuan-cui. O să ajungem la râu într-un loc unde o să putem adăpa caii, fără nici un pericol.

— *Well,* m-am liniştit! După câte văd, avându-vă pe dumneavoastră călăuză, putem fi siguri că totul are să se desfăşoare cât se poate de bine. Dar vreau să vă mai spun ceva; eu sunt mai bătrân, cu mult mai bătrân decât dumneavoastră, şi de aceea s-ar fi cuvenit să mă alegeţi pe mine drept călăuză. Totuşi, vreau... adică cred.....

Nu prea îi venea uşor să spună ce hotărâre luase, înghiţea şi tot înghiţea, se căznea să rostească cuvintele, dădea din mâini şi din picioare, îşi răsucea corpul lui ciolănos, se învârtea ca şi când i s-ar fi muiat toate încheieturile; mâinile şi picioarele i se bălăbăneau, până ce reuşi să pronunţe cuvintele:

— Da, am să renunţ şi am să mă pun sub ordinele dumneavoastră. Fiţi comandantul nostru, pe care o să trebuiască să-l ascultăm. E prima dată când Old Wabble face acest lucru. Dar dumneavoastră ce ziceţi? Sper că primiţi cu recunoştinţă şi plin de mulţumire hotărârea mea, mister Shatterhand, *it's clear.*

Într-adevăr, ştiam şi eu că era un om care niciodată nu se lăsase condus de altul. Evident, avusese nevoie de un deosebit efort ca să ia hotărârea pe care o luase şi de aceea se aştepta să-l laud, în timp ce se uita la mine cu ochii larg deschişi şi cu gura căscată. Dar îl dezamăgii, spunându-i:

— Nu, nu este chiar aşa de limpede cum vă închipuiţi. Suntem oameni liberi ai Vestului şi nu ostaşi, cu comandanţi superiori în grad. La noi fiecare are aceleaşi drepturi şi îndatoriri, aşa că nu poate fi vorba de un comandant în sens militar.

— Dar, *sir,* nu puteţi pretinde să fim toţi de aceeaşi părere.

— Fără îndoială că nu.

— Şi dacă ne certăm?

— Să ne certăm? Oamenii cu scaun la cap nu se ceartă. Dacă nu vom fi de aceeaşi părere, ne sfătuim, mister Cutter.

— *Well,* ne sfătuim. Şi pe urmă?

— Ne luăm după părerea cea mai bună.

— Dar dacă ceilalţi găsesc că tocmai aceea nu este bună?

— Atunci înseamnă că sunt proşti şi cu proştii nu mă întovărăşesc.

— Cum?... Ce?... întrebă Old Wabble, şi era un deliciu să-i vezi mutra, pe jumătate vulpe, pe jumătate oaie gata să behăie. Rămase câteva clipe nemişcat, apoi, bălăbănindu-şi toate oasele, zise:

— Proşti, adică proşti... şi cu proştii nu vă întovărăşiţi! Numai noi putem fi proştii ăia, asta vreţi să spuneţi, nu?

— Vreau să spun că o să mă feresc, întotdeauna, să mă împotrivesc unei hotărâri bune, drepte.

— Aha! Şi dacă noi nu o să recunoaştem că aveţi dreptate şi nu o să facem ceea ce vreţi dumneavoastră?

— Atunci vă las baltă şi-mi văd de drum.

— Păi, în felul acesta n-o să puteţi face ceea ce v-aţi propus!

— Ba da, o să-mi fac treburile singur. Un om priceput se descurcă mai degrabă singur şi fără ajutor, decât atunci când alţii îi încurcă treburile.

— Vasăzică, Old Shatterhand nu se înşeală niciodată; întotdeauna trebuie să facă ce vrea el, că de nu, te lasă baltă?

— Cam aşa, chiar dacă nu atât de categoric.

— Asta înseamnă să vă acceptăm tot ca pe un fel de comandant?

— Nu, nu trebuie să-mi daţi mereu şi oricum ascultare,

fiecare poate să-şi spună părerea. Iar în ceea ce vă priveşte pe dumneavoastră, mister Cutter, sunt absolut convins că, întotdeauna, o să faceţi numai ceea ce trebuie.

Pe faţa lui plină de zbârcituri se ivi, ca o rază de soare, o undă de bucurie, şi mă aprobă cu mulţumire şi încântare:

— Aşa da, *sir,* aţi vorbit cu multă chibzuinţă, *it's clear!* Comandant nu avem, dar dacă ceilalţi nu recunosc că aveţi dreptate, îi lăsăm baltă. Să pornim mai departe.

Merserăm călare de-a lungul văii, la deal. Când ajunserăm pe culme, o cotirăm în unghi drept. Sus, terenul era neted şi puteam să gonim în voie caii, care se adăpaseră pe săturate. Old Wabble mergea lângă mine, înaintea celorlalţi, uitându-se, din când în când, cu admiraţie la murgul meu, căruia fuga îi făcea o vădită plăcere.

Bătrânul era un excelent călăreţ şi, în ciuda vârstei lui înaintate, se ţinea în şa ca un flăcău. Părul lui alb, splendid, fâlfâia în fuga calului ca o coamă de argint; la fel văzusem la Winnetou, fâlfâind părul lui negru. De fapt, jos, lângă râu, el nu fusese la înălţimea aşteptărilor mele, fiindcă prin observaţiile lui dovedise că nu are privirea exersată şi fără greş a unui vânător de mâna întâi. Dar „regele *cowboy*-lor" acţionase numai în câmp deschis, în savana întinsă, şi nu avea însuşirile pe care le dobândeşti la şcoala pădurilor dese ale munţilor abrupţi. Însă puteam, desigur, să mă bizui pe el în tot ce se referea la specialitatea lui.

Merserăm ore întregi unul lângă altul, fără ca el să scoată o vorbă. Întrebându-l de ce este uşa de tăcut, îmi răspunse:

— *Sir*, mie îmi place să vorbesc şi să povestesc, dar ştiu că dumneavoastră vă plac mai mult faptele decât vorbele, aşa că poate că nu v-ar plăcea să vorbesc. Lumea spune că, atunci când sunteţi împreună cu Winnetou, zile întregi nu scoateţi o vorbă: vă înţelegeţi printr-un semn sau dintr-o privire, chiar dacă amândoi vă aflaţi în faţa unor primejdii care ar cere altor westmeni să se sfătuiască îndelung. De

aceea tac, să nu credeţi că sunt un palavragiu... *it's clear.*

— Într-adevăr, Winnetou are obiceiul să vorbească mai mult prin fapte decât prin cuvinte, iar eu la fel. Voi fi foarte bucuros dacă viitorul îmi va dovedi că şi cu dumneavoastră, mister Cutter, mă pot înţelege tot atât de bine cum mă înţeleg cu Winnetou.

— Nici o grijă, *sir!* Nu sunt un om chiar aşa de lipsit de experienţă şi o să mă străduiesc să vă dovedesc că pot să vă fiu de folos.

Regiunea prin care treceam era aşa cum le-o descrisesem tovarăşilor mei: o câmpie pustie, când stâncoasă, când nisipoasă. După-amiază dădurăm de un pământ mai fertil, acoperit de iarbă. Ne apropiam de un afluent al Pecosului. Pe ambele maluri se înşirau tufişuri dese. Cunoşteam mai dinainte acest curs de apă şi îl urmarăm până la vărsare. Când ajunserăm acolo, mai erau două ore până să se întunece. Până la Sascuan-cui, puteam ajunge cu caii noştri într-o oră.

Această Apă Albastră era un lac mic, alimentat de izvoare din adâncuri, care îşi revărsa prisosul de apă în Rio Pecos. Pe malurile lui creşteau tufe de aluni şi bumbac sălbatic, dintre care se înălţau stejari noduroşi şi arţari. Apa era de un albastru închis, şi de aceea indienii o numeau Sascuan-cui. Un pârâu de scurgere lega lacul de Rio Pecos, mai jos de locul unde ne aflam noi. Trebuia să traversăm Rio Pecos. Mai la vale era un vad, pe care însă nu-l puteam folosi, pentru că cei doi comanşi aveau să vină din direcţia aceea şi ne-ar fi descoperit urmele. Deci trebuia să traversăm înot râul, destul de lat, ceea ce, după căldura zilei, era mai degrabă binevenit decât neplăcut.

Ajunşi pe malul celălalt, ne-am uitat întâi după urme, şi ne-a liniştit mult faptul că n-am descoperit nimic. Până la vărsarea pârâului în Rio Pecos am călărit cu multă precauţie, pe sub crengile tremurătoare ale plopilor. Ne aflam pe malul

nordic şi nu gă*sir*ăm nici o urmă. Sării din şa, legai calul de un tufiş, din ale cărui frunze putea să se înfrupte, şi mă culcai în iarbă. Fără să scoată un cuvânt, Old Wabble îmi urmă exemplul. Se vede că voia să-l imite pe Winnetou şi, aşa cum se exprimase, nu voia să-l consider un palavragiu. Ceilalţi însă rămaseră în şa; nu prea înţelegeau de ce mă culcasem în iarbă, iar Parker mă întrebă:

— *Sir*, să descălecăm? Mai e încă ziuă!

— Tocmai pentru că-i ziuă am descălecat, le răspunsei eu.

— Nu trebuie să ajungem la Apa Albastră?

— Nu.

— Vreţi să mergeţi acolo pe întuneric? Dar de ce să nu mergem ziua, mister Shatterhand, când am putea, eventual, să descoperim urme?

— Pentru că dacă noi am putea descoperi urme, în schimb am putea fi şi văzuţi.

— Cred că dacă suntem atenţi...

Dar fu întrerupt de Old Wabble, care interveni pe un ton aspru:

— Stai liniştit şi nu mai zbiera ca o cămilă cu cincisprezece cocoaşe! Am spus eu vreun cuvânt? Ştie mister Shatterhand ce face. Dacă vrei să-ţi duci scalpul la târg, n-ai decât să mergi mai departe, dar eu rămân aici.

Pe dată se hotărâră şi ceilalţi să descalece, în timp ce Parker spuse supărat:

— Ho, ho! Old Wabble, fără grosolănii. Un gentleman ca mine nu-i obişnuit să i se spună cămilă cu cincisprezece cocoaşe.

— Un adevărat gentleman îşi ţine gura, ai înţeles? Este adevărat că atunci, la vânătoare, ai ochit foarte bine ţapul, dar după aia ai făcut-o boacănă de atâtea ori, încât nu ai dreptul să-l contrazici pe Old Shatterhand; iar dacă nu-ţi convine ceva din ce vrea să facă şi nu te potoleşti, plecăm şi vă lăsăm baltă.

Aha, aşadar aici voia să ajungă! Să-i lăsăm baltă! îi intraseră în cap cuvintele mele. Prin severitatea faţă de Parker voia să se arate solidar cu mine. Dar eram convins că tăcerea lui nu va dura prea mult. Ştiam că se va folosi de prima ocazie ce i se va ivi, pentru a repeta întrebările de adineauri ale lui Parker.

Când începu să se întunece şi socotii că a sosit vremea, mă ridicai şi zisei:

— Acum plec să-i caut pe comanşi. Puştile nu le iau cu mine şi vă rog să nu vă îndepărtaţi nici unul de aici, căci s-ar putea ca indienii să fie pe aproape şi să vă vadă.

— Aveţi dreptate! aprobă Old Wabble. Presupun că în curând o să sosească cei doi comanşi pe care i-aţi eliberat. Probabil că vor trece prin apropiere.

— Nu, mister Cutter, nu pe aici, îl contrazisei eu, aceştia o să folosească vadul mult mai jos şi vor veni în susul apei, pe partea cealaltă.

— Credeţi?

Da. De aceea am ales dinainte malul acesta pentru popas, ca să nu ne poată vedea.

— *Well.* Deci vreţi să plecaţi. Pot să vă însoţesc?

— Sincer vorbind, aş prefera să fiu singur.

— Consideraţi că sunt atât de lipsit de experienţă şi de neîndemânatic, încât s-ar putea să vă stric socotelile? Vă asigur, *sir,* că ştiu să mă furişez ca oricare altul, am dovedit-o aseară.

— Da, dar eu v-am descoperit.

— Nu pe mine, ci crenguţa care s-a mişcat.

— *Pshaw!* Cu mult înainte de a tăia crenguţa, v-am văzut ochii.

— Ochii? *Good lack!*

— Este adevărat că acest lucru îl poate face numai cine este exersat. Probabil ştiţi că în întuneric ochii strălucesc. Iar dumneavoastră stăteaţi cu ochii larg deschişi.

— Altfel cum? Cine vrea să vadă ceva trebuie să ţină ochii larg deschişi.

— Ba nu! Un cercetaş precaut, ca să nu fie descoperit, îi închide cât mai mult. Eu, de pildă, după ce am văzut ceea ce vreau să văd, închid complet ochii şi stau şi ascult. În primul rând, ochii închişi nu pot îi văzuţi, în al doilea rând, în felul ăsta auzi mult mai bine decât dacă-i ţii deschişi.

— Aveţi dreptate, *sir.* Multe mai învaţă omul de la dumneavoastră.

— Atunci am să vă mai atrag atenţia asupra unui lucru, şi anume, că v-am văzut şi părul, nu numai ochii.

— Părul?

— De ce vă miraţi? Dumneavoastră aveţi un păr alb ca neaua şi e firesc să fie văzut chiar mai uşor decât nişte ochi întunecoşi. Dacă veţi fi pus în situaţia de a vă furişa, vă sfătuiesc să-l acoperiţi. Altfel, s-ar putea să vă pierdeţi acest păr minunat, cu pielea capului cu tot.

— Aşa am să fac. Sper să am ocazia chiar acum. Nu?

— Repet: mi-ar plăcea mai mult să mă duc singur.

— Se poate; dar şi dumneavoastră nu sunteţi decât un om şi s-ar putea să vi se întâmple ceva, un accident. Şi atunci, noi care rămânem aici şi nu ştim nimic, cum să vă ajutăm?

— Da, în această privinţă aveţi şi dumneavoastră dreptate.

— Vă dau cuvântul meu că nu o să fac nici o greşeală!

— Cuvântul! Hm! Bine, fie, şi sper că o să vi-l şi respectaţi.

— Mulţumesc. Acum să-mi înfăşor mai întâi părul şi apoi putem pleca.

În timp ce-şi făcu părul coc în creştetul capului şi-l legă cu fularul, continua:

— Vă încumetaţi să-i căutaţi pe indieni, în ciuda întunericului? Cunoaşteţi atât de bine Apa Albastră şi împrejurimile?

— Da. De fapt acest lucru l-aţi fi putut deduce şi singur,

pentru că, dacă nu aş fi cunoscut locul, aş fi folosit timpul cât mai era lumină pentru recunoaştere şi nu m-aş fi culcat să stau degeaba.

— Bravo, bravo! exclamă Parker.

Old Wabble se întoarse supărat către el şi-l întrebă:

— Hei, de ce zbieri aşa?

— Am strigat „bravo”, răspunse Parker. Sunt încântat că mister Shatterhand ţi-a dat una peste nas.

— Una peste nas? Cum aşa?

— Atunci când mi-am permis şi eu o simplă întrebare, ai fost grosolan cu mine şi mi-ai ordonat să tac, ba m-ai asemuit cu nu ştiu ce cămilă, cu nu ştiu câte cocoaşe, iar acum chiar dumneata spui nişte vorbe atât de nerumegate, încât mister Shatterhand a fost nevoit să te pună la punct! A spus: „De fapt, acest lucru îl puteaţi deduce şi singur”, iar eu strig, încă o dată, bravo!

— Ţine-ţi pliscul, stimate *sir!* Întrebarea mea era cât se poate de potrivită.

— Şi a mea.

— Aşa crezi! Şi apoi, aici, în Vestul Sălbatic şi în apropierea unor vrăjmaşi, nu e bine să zbieri de să-ţi plesnească bojocii. Haideţi, mister Shatterhand, să-l lăsăm baltă pe omul ăsta!

— Definitiv? întrebai eu zâmbind.

— Nu, numai până ne întoarcem.

Puştile mele le dădui în păstrare lui Parker, apoi plecarăm.

Tufişurile care împrejmuiau scurgerea din lac nu se întindeau prea mult în lăţime; formau o fâşie îngustă, care se continua apoi într-un teren deschis, acoperit cu iarbă. Numeroşii arbuşti care creşteau în câmpie ne ofereau destulă protecţie pentru a înainta fără grijă, putând să ne ascundem repede, în caz că am fi dat peste cineva. Iar când se înseră şi se întunecă de-a binelea, orice îngrijorare deveni de prisos.

Lecţia primită de Old Wabble de la Parker nu avu un efect

de prea lungă durată, pentru că nu ajunsesem prea departe, când iarăşi voi să afle ceva, şi întrebă în şoaptă:

— Şi ce formă are lacul Apa Albastră?

— E un lac aproape circular. De fapt, s-ar putea spune că e un lac destul de mic, după întinderea pe care o are.

— Cât e de mare?

— Înotând fără a schimba direcţia, l-am traversat în douăzeci de minute.

— Înseamnă că nu e chiar atât de mic, pentru că am auzit că sunteţi un excelent înotător. Se povesteşte că, prins de indieni, a trebuit să vă întreceţi la înot pentru a vă salva viaţa.

— Chiar de mai multe ori.

— Şi se mai spune că i-aţi lăsat în urmă pe cei mai buni înotători indieni.

— Fireşte, altfel n-aş fi în viaţă. Dar dumneavoastră, mister Cutter, cum înotaţi?

— Ca peştele. Vă îndoiţi cumva?

— Din moment ce o spuneţi, trebuie să fie adevărat, înseamnă că mă întreceţi, pentru că eu nu aş îndrăzni să spun că înot ca peştele. Pe deasupra, nu prea aveţi o constituţie prea robustă.

— Da, sunt mai mult oase, piele şi zbârcituri, altceva nu prea am. Reprezintă asta cumva o piedică în a fi un bun înotător?

— Cel puţin aşa se zice

— Oho! Aflaţi că numai un nepriceput poate să spună acest lucru. Omul gras e rotund şi lat şi trebuie deci să depună un efort extraordinar ca să se poată mişca prin apă. Eu însă sunt lung şi subţire, şi pur şi simplu ţâşnesc printre valuri. Exact ca vârful unei săgeţi: dacă e lung şi ascuţit pătrunde mai uşor în carne şi mai adânc decât dacă e scurt şi gros, *it’s clear.*

Mie treaba nu-mi era chiar aşa de „clară” ca lui, puteam

totuşi să presupun că, chiar dacă nu înota ca peştele, ştia să înoate bine.

— În Apa Albastră există insule? întrebă el, după câteva clipe.

— Numai una, nu departe de malul nordic.

— Pe întunericul ăsta, şi dacă pieile-roşii nu o să aprindă focuri, o să-i găsim cam greu.

— În curând stelele o să lumineze mai tare şi sunt convins că comanşii au aprins focuri. Nu au nici un motiv să creadă că ar exista duşmani prin apropiere. Ei presupun că sunt în siguranţă şi nu vor sta pe întuneric.

— Şi cum o să ne furişăm până la ei?

— Există un loc pe malul lacului, chiar în faţa insulei despre care am vorbit, care se potriveşte de minune pentru popas. Eu însumi am petrecut acolo mai multe nopţi şi aş vrea să cred că indienii se află tot acolo. Tufărişul este des, iar deasupra lui sunt şi copaci înalţi.

— Asta nu-mi place deloc, căci o să trecem cam greu pe acolo. Sau sunteţi de altă părere, mister Shatterhand?

— Din păcate aşa este, totuşi trebuie să trecem. Şi probabil că se va mai adăuga încă o împrejurare, care va îngreuna şi mai mult realizarea planului nostru.

— La ce vă referiţi?

— Între malul apei şi tufăriş nu există destulă iarbă pentru cai. Trebuie să presupunem că aceştia nu se află lângă apă, ci dincoace de fâşia de pădure, unde este iarbă din belşug.

— *Heigh-ho!*[1] Înseamnă că acolo există şi paznici!

— Fireşte. Vasăzică tabăra este în faţa noastră, iar caii, cu paznicii lor, în spatele nostru, aşa că ne aflăm într-o situaţie care cere multă atenţie, mai ales că aceşti cai ai indienilor sunt aproape la fel de vigilenţi ca şi stăpânii lor. Acum însă să încetăm discuţia, trebuie să ne concentrăm toată atenţia.

Făcusem cam o jumătate de drum şi, cu cât ne apropiam

---

[1] Hait! (engl.).

de lac, cu atât era mai posibil să dăm peste niscaiva indieni, care cutreierau regiunea. Din fericire, acest lucru nu s-a întâmplat şi am ajuns cu bine la locul unde se scurgea apa din lac.

Înaintam prin fâşia de pădure, care, de aici, făcea o curbă mare spre câmpia plină de iarbă, când, deodată, ne oprirăm, pentru că în faţa noastră auzirăm nişte glasuri.

— *Pako!* strigă cineva, *carbune!* ceea ce însemna: Pako, ascultă!

— *Himme unozo zovui* — ce vrei? răspunse celălalt.

— *Kim!* adică: Vino încoace!

— *Un ncatz nariskoc, vone tithtezte naiokone* — nu pot, vreau să-mi fac un mic fluier de trestie.

Apoi se făcu din nou linişte.

— E dialectul comanşilor naiini, îi spusei în şoaptă lui Old Wabble. Deci, în faţa noastră se află cei pe care-i căutăm. Cunoaşteţi acest dialect?

— Da. Unul a chemat, iar celălalt a răspuns că nu are timp.

— Bun. Îmi pare bine că înţelegeţi ce spun ei, pentru că în felul ăsta putem amândoi să tragem cu urechea la ceea ce vorbesc aceşti indieni. Presupunerea mea s-a adeverit, caii sunt în faţa noastră. Chemarea era adresată unuia dintre paznici. Acum veniţi după mine, dar cât se poate de atent, pentru a nu fi auziţi.

Ne strecurarăm mai departe pe lângă tufişuri, până cotirăm după un ieşind al pădurii, când zărirăm un foc, la vreo şase sute de paşi distanţă, pe câmpie. Mulţi indieni stăteau în jurul lui, păzind caii care păşteau în apropiere.

— Exact cum aţi presupus, *sir,* spuse Old Wabble. Iată animalele, iar după tufişuri şi copaci, stăpânii lor, care şi-au făcut tabăra lângă Apa Albastră.

— Şi este chiar locul despre care v-am vorbit. S-au aşezat tocmai unde am poposit şi eu de două ori. Acum trebuie să ne

culcăm la pământ, altfel putem fi văzuţi.

Continuarăm să ne târâm până unde se putea, ţinând marginea tufărişului, fără riscul de a fi descoperiţi. Apoi dădurăm de o deschizătură în tufăriş, care era o potecă între tabără şi locul de păşunat. Dacă am fi putut s-o folosim, ar fi fost foarte comod pentru noi. Dar nu aveam voie. Indienii circulau pe acest drum şi nici nu ne gândeam să ne expunem vederii lor. Deci, o luarăm la dreapta, pentru a pătrunde în tufăriş, paralel cu poteca. Am mai spus că mărăcinişul era foarte des, iar noi trebuia să evităm orice zgomot. De aceea, ne-a fost foarte greu şi a durat foarte mult până să trecem de partea cealaltă a pădurii şi să vedem tabăra înaintea noastră.

Era o tabără de război. Cu toate că indienii nu-şi vopsiseră faţa în culorile războiului, şi-şi propuseseră să stea aici un timp mai îndelungat, nu ridicaseră nici un cort, aşa cum ar fi procedat dacă ar fi fost vorba de o expediţie vânătorească. Se simţeau în deplină siguranţă, dovadă cele opt focuri, la lumina cărora am putut număra peste o sută cincizeci de indieni. Am putut vedea că „au făcut carne”: pe curele întinse carnea atârna la uscat, tăiată în bucăţi lungi şi subţiri. Prin urmare, aveau de gând să întreprindă o expediţie războinică mai îndelungată, în timpul căreia nu ar fi avut răgazul să vâneze, sau care urma să aibă loc într-o regiune unde nu existau bizoni sau alt vânat. Cunoşteam această regiune, era pustiul Llano Estacado, asemănător Saharei fierbinţi şi pline de nisip.

Cei mai mulţi indieni erau ocupaţi să tranşeze carnea câtorva bizoni vânaţi, să o desprindă de pe oase, apoi s-o taie fâşii-fâşii. Alţii stăteau pe vine lângă focuri şi frigeau carne. Bucăţile fripte stăteau grămadă lângă ei, fiind destinate cinei comune. Lângă două focuri mai mici, din păcate nu prea departe unul de altul, stăteau câţiva indivizi care vorbeau şi fumau dintr-o pipă, trăgând fiecare pe rând câteva fumuri şi dând-o apoi mai departe.

Erau, probabil, căpeteniile. Am spus că focurile se aflau „din păcate” prea departe unul de altul, pentru că, dacă aceste două grupuri ar fi fost mai apropiate sau dacă ar fi format un singur grup, aş fi putut trage cu urechea la amândouă, împreună cu Old Wabble; aşa însă trebuia să ne despărţim, pentru că, în mod categoric, nu puteam pleca fără să aflăm ce se discută.

Insula despre care-i pomenisem lui Old Wabble ieşea din apă ca un loc ceva mai negru, peste care plutea o lumină mai slabă. Probabil că provenea de la un foc, care era aprins printre tufişuri. Acest lucru mă surprinse şi mă făcu să mă întreb ce caută acest foc pe insulă? Îmi concentrai privirea şi mă uitai în toată tabăra, de la un grup la altul, şi astfel putui să-mi răspund la întrebare: erau numai indieni, nu se afla nici un alb printre ei.

Stăteam culcaţi unul lângă altul, sub un tufiş de bumbac sălbatic, care ne camufla complet. Nici o privire nu era îndreptată în direcţia noastră.

— *Damn!* îmi şopti bătrânul. Am numărat indivizii; sunt cam o sută cincizeci, dar nici un alb printre ei. Nu cumva l-au lichidat pe Old Surehand?

— Nu. Se pare că l-au dus dincolo, pe insulă.

— Pe insulă! Aha! E punctul acela negru din mijlocul apei, peste care străbate puţină lumină de la un foc?

— Da.

— Şi credeţi că Old Surehand este acolo? Acest lucru mă nelinişteşte, cu toate că mi se pare curios că nu l-au ţinut aici, în tabără.

— Mie nu mi se pare. Sunt mai siguri dacă-l ştiu acolo. Un prizonier scapă mai greu dintr-un loc înconjurat de apă decât de aici, cu toate că acolo sunt mai puţini ochi care-l păzesc.

— Hm, aici mi se pare că ar putea fi la fel de siguri de el, pentru că, în orice caz, e legat.

— De legat e legat, dar trebuie să ţinem seama şi de

faptul că ar putea ca, din întâmplare, să treacă pe aici oameni care ar descoperi tabăra, deci şi pe prizonierul lor. Lucrul acesta vor să-l evite.

— Şi dacă e adevărat ceea ce spuneţi, nu avem de ce să ne bucurăm, mister Shatterhand. Poate că aici ar fi fost posibil să ne furişăm până la el şi să-l eliberăm, dar în împrejurările de faţă, lucrul acesta a devenit imposibil.

— *Pshaw!* Mie îmi convine mai mult că nu-l ţin aici, în tabără, şi ştiu că o să-mi daţi dreptate. Dar mai întâi aş vrea să ascult ce vorbesc indienii.

— Îmi daţi voie să vă atrag atenţia că ne expunem fără rost pericolului. Nu sunt un fricos şi risc tot ce riscaţi şi dumneavoastră, dar chiar dacă reuşim să tragem cu urechea, ce lucruri importante credeţi că am putea afla?

— Importante sau nu, eu o să încerc. De câte ori m-am furişat până lângă duşman, aproape întotdeauna am aflat câte ceva important pentru mine. Despre ce pot să vorbească? Despre ceea ce s-a mai întâmplat, ce se mai întâmplă şi ce plănuiesc să facă, probabil despre prizonierul lor, despre expediţia şi despre jaful pe care vor să-l întreprindă. Fireşte, riscăm mult, şi chiar dacă ştiu că nu vă temeţi, totuşi, vorbind deschis, mi-ar conveni mai mult să iau pericolul asupra mea. Pentru că, în caz de pericol, nu ştiu dacă aţi putea face faţă.

— Oho! Am făcut eu până acum vreo greşeală? Nu am dovedit că mă pricep să mă furişez?

— Până acum, da, dar a fost relativ uşor, de-acum, însă va fi cu mult mai greu.

— *Pshaw!* O să fie la fel de uşor!

— Într-adevăr? Bine, am încredere în dumneavoastră. Vedeţi cele două focuri mai mici, lângă care se află câţiva războinici, care stau la taifas? Acolo mergem. Cel care-i mai încoace, e destinat dumneavoastră. Tufişurile se întind până aproape de tot, şi astfel, fiind acoperit, vă puteţi apropia mult

mai uşor, în timp ce la celălalt foc, care e lângă apă, mie o să-mi fie mai greu. Sunteţi de-acord?

— Da, cu toate că nu e prea mare cinste pentru mine că v-aţi ales, pentru dumneavoastră, pericolul mai mare.

— Nici pentru dumneavoastră nu e nici o ruşine. Fiţi atent la ce vă spun eu! Ne întâlnim tot aici. Care ajunge primul, dă celuilalt un semn că a terminat. Acest semn nu trebuie să atragă atenţia indienilor. Auziţi orăcăitul boului-de-baltă? Chemarea lui nu poate trezi nici o bănuială. Puteţi să-l imitaţi?

— Aşa cred.

— Atunci îndată ce aţi ajuns aici, chemaţi de patru ori, a doua şi a treia chemare să fie mai repede una după alta, decât celelalte. M-aţi înţeles?

— *Yes.* Asta pentru a ne deosebi de un adevărat bou-de-baltă.

— Exact. Dacă o să sosesc eu primul aici, o să procedez la fel. Dacă vă descoperă, atunci...

— Să mă descopere? îmi tăie el vorba. O să mă păzesc bine şi n-am să mă las văzut.

— Să nu spuneţi vorbe mari. Chiar şi cel mai şiret şi prevăzător *westman* ar putea avea ghinion într-o asemenea împrejurare. Şi dacă veţi fi descoperit, căutaţi să răzbateţi cât mai repede prin tufişuri, fără a ţine seama de mine. Întoarceţi-vă la locul nostru de popas, vin şi eu pe urmă.

— Şi dacă vă descoperă şi pe dumneavoastră?

— Am s-o rup la fugă, iar dumneavoastră veniţi după mine cât se poate de repede. Poate mai vreţi să-mi spuneţi ceva?

— Nu. Lucrul pe care-l am de făcut îl ştiu şi am să caut să-l duc la capăt, *it's clear.*

— Vă doresc succes! Acum, la treabă!

Târându-se, dispăru în tufişuri, în partea stângă.

„Oare n-o să facă nici o greşeală?” Nu eram prea liniştit în privinţa asta.

Cum am mai spus, ceea ce-mi revenea mie era cu mult

mai greu. Trebuia să ajung la focul de lângă apă, iar între mine şi foc nu exista nimic care să-mi ofere acoperire. Întrebarea era: cum să ajung acolo şi cum să stau lungit mai mult timp fără să fiu văzut? Şi nu că voiam, dar trebuia să mă duc acolo, pentru că unul dintre indienii care şedeau lângă foc avea în păr o pană de vultur alb şi, cu toate că nu-i vedeam faţa, ştiam că trebuie să fie Vupa-Umugi, căpetenia comanşilor.

Puteam să ajung acolo pe o singură cale, prin apă, dar acest lucru era foarte greu şi probabil că niciodată nu am riscat la o furişare atâta ca atunci. Trebuia să profit de faptul că pe mal creştea mult stuf. Eram nevoit să mă dezbrac, dar din cauza culorii deschise a pielii mele, trebuia să caut un loc întunecos şi ferit. Nu departe de focul cel mai îndepărtat, din dreapta, tufişurile ajungeau până la apă. M-am târât până acolo, m-am dezbrăcat, am scos din buzunar câteva curele, precum şi cuţitul bowie, şi mi-am ascuns hainele într-un tufiş des. Apoi am retezat atâta stuf cât am avut nevoie, l-am legat într-un mănunchi care să arate cât mai natural şi mi l-am pus pe cap, acoperindu-mi umerii. Făcând o deschizătură în mănunchiul de stuf, prin care să pot vedea, am intrat în apă şi am pornit pe anevoiosul drum.

Fie că mergeam prin apă, fie că înotam, trebuia să am grijă ca smocul de stuf să aibă aceeaşi înălţime pe care o aveau şi tufişurile de pe mal. Pentru a nu atrage atenţia cuiva, trebuia să mă mişc încet şi cu prudenţă, lipit de mal şi în direcţia focului, în aşa fel încât moţul meu curios să poată fi luat drept un smoc de stuf care stă pe loc. În acest fel puteam să sper că o să ajung cu bine la ţintă şi de acolo înapoi la locul stabilit. În caz că aş fi fost descoperit, ceea ce era posibil, îmi propusesem să trec lacul înot şi să mă întorc pe furiş, pentru a-mi lua hainele.

La început, apa nu era adâncă, a trebuit să mă las jos şi să înaintez în patru labe prin nămol, să mă târăsc prin

stufărişul cu frunze tăioase şi să am grijă să nu mă rănesc; După aceea, am dat de apă mai adânca şi am putut merge în picioare. La un moment dat, am pierdut pământul de sub mine şi a trebuit să înot. Tot drumul nu avea mai mult de şaizeci de metri, dar a trecut mai mult de-o jumătate de oră, fără să fi parcurs măcar jumătate din el, tocmai pentru ca indienii să nu observe că smocul meu de stuf se mişcă. În felul acesta puteau trece ore întregi, înainte de a mă întâlni din nou cu Old Wabble.

Din fericire, se ivi o împrejurare care-mi veni în ajutor. Auzind strigăte, căutai să aflu motivul şi văzui doi indieni ieşind din tufişuri. Erau cei doi comanşi pe care-i eliberasem cu o seară înainte. Căpetenia îi trimisese după Old Wabble; acum reveneau şi, fireşte, fiecare voia să ştie ce s-a întâmplat. Chiar dacă nu fugea în întâmpinarea lor, aşa cum făceau cei mai mulţi, căpetenia se ridicase totuşi în picioare şi privea în direcţia lor. În felul acesta, ochii tuturor erau îndreptaţi spre uscat. Folosindu-mă de acest prilej, în mai puţin de un minut am fost la locul unde voiam să ajung. Ca să nu bată la ochi pielea mea de culoare deschisă, mă tăvălii în nămolul de lângă mal, îmi sprijinii braţele de acesta şi, cu faţa deasupra apei, putui observa tot ce se putea petrece. Legătura de stuf îmi stătea pe umăr, părând că pluteşte pe apă, ca şi stuful din jurul meu, aşa că mă puteam simţi în siguranţă.

Era şi timpul să-mi ocup locul de ascultare, pentru că cei doi comanşi ajunseră în faţa căpeteniei, care îi primi cu cuvintele:

— Nu văd la brâul nici unuia dintre voi scalpul aceluia pe care urma să-l omorâţi. Aţi orbit, de i-aţi pierdut urma? Or caii voştri şi-au rupt picioarele şi nu l-aţi putut ajunge?

Unul dintre cei doi indieni privi încurcat în pământ, fără să spună ceva. Celălalt, fiind mai îndrăzneţ, se uită drept în ochii căpeteniei şi zise:

— Ne-am păstrat ochii, iar picioarele cailor noştri sunt întregi.

— Unde este scalpul?

— Se mai află pe capul aceluia căruia trebuia să i-l luăm.

— Deci, această faţă-palidă nu este moartă?

— Nu, trăieşte.

— L-aţi lăsat să vă scape? întrebă căpetenia, fulgerându-i cu privirea şi strigând tare şi supărat la ei.

— Ne-a scăpat, răspunse celălalt, înfruntând liniştit privirea căpeteniei.

— Înseamnă că sunteţi nişte câini ologi, care nu trebuie să fie trimişi nici după o broască, ea fiind prea iute pentru voi! O să vă trimit înapoi, în corturile babelor, unde vă e locul.

— Tu eşti Vupa-Umugi, căpetenia noastră de război, a cărui poruncă trebuie s-o îndeplinim. Dar dacă dai porunci care nu pot fi îndeplinite, nu ai voie să-i batjocoreşti pe aceia care se ostenesc degeaba. Nu suntem nişte câini ologi, ci războinici viteji şi cu experienţă, altfel nu ne-ai fi ales ca să-l urmărim pe omul alb. Nu o să mergem la femeile bătrâne. De ce vorbeşti şi judeci înainte de a fi auzit de ce nu am adus scalpul?

Vorbise cu îndrăzneala şi cu siguranţa unuia care nu era nici laş şi nici fricos. Despre cruzimea lui Vupa-Umugi se vorbeau multe; se spunea că o aplică nu numai albilor, ci că, în multe cazuri, s-a dovedit fără cruţare chiar şi faţă de cei din tribul său. Ca războinic era respectat, dar nu era iubit. Împotriva lui se strânsese o anumită nemulţumire, care izbucnea în împrejurări cum era şi cea de faţă.

Atitudinea războinicului era curajoasă, dar în nici un caz obraznică. La indieni, un şef de trib este un stăpân absolut, el este ales de trib şi îşi păstrează poziţia atâta timp cât ştie să se menţină prin experienţă, înţelepciune şi îndrăzneală, dar poate fi destituit în orice clipă de Sfatul bătrânilor, şi atunci devine mai puţin decât fusese înainte de a fi şef. Vupa-Umugi

ştia acest lucru, iar eu vedeam cum reproşul războinicului îl face să turbeze; mânios, duse mâna la brâu, unde-şi ţinea cuţitul, dar reuşi să se stăpânească şi, cu glasul încă plin de supărare, zise:

— Ai să povesteşti şi eu am să te ascult, iar pe urmă am să spun dacă mai poţi fi socotit printre războinicii comanşilor.

Căpetenia se aşeză. La fel făcură şi ceilalţi care se aflau lângă el. Atunci comanşul începu să povestească despre felul în care se desfăşurase urmărirea. Îl ascultară cu toţii până ce ajunse la cuvintele:

— ... deodată am primit fiecare dintre noi câte o lovitură în cap şi am căzut ca morţi. Când am înviat din nou, eram legaţi şi fixaţi strâns de un copac.

— Doborâţi şi legaţi? izbucni căpetenia. Fără a opune rezistenţă?

— Căpetenia naiinilor e în stare să se lupte cu un duşman pe care nu-l vede?

— Nu, dar aş vedea orice duşman care s-ar încumeta să mă atace!

— Pe ăsta nu!

— Pe ăsta? Vasăzică ştiţi cine era? Spune, cum îl cheamă?

— Old Shatterhand.

— Uff! exclamă căpetenia, ridicându-se pe jumătate, şi căzând iarăşi la loc.

— Uff, uff, uff! repetau ceilalţi ca un ecou.

— Old Shatterhand! spuse el printre dinţi. Câinele ăsta alb, pe care l-au avut comanşii de atâtea ori în mâinile lor şi le-a scăpat de fiecare dată! O, de-aş fi fost eu în locul vostru!

— Ai fi păţit la fel ca noi!

— Taci! Sunt Vupa-Umugi şi nu ar fi putut să se furişeze pe lângă mine!

— De fapt, noi voiam să ne furişăm după faţa-palidă care ne scăpase. Puteam noi să ştim că a dat peste alţi albi? Şi puteam măcar bănui că printre aceşti albi se află neînvinsul

Old Shatterhand?

— Nu, dar trebuia să fiţi mai cu băgare de seamă.

— Am fost. Când am mirosit focul, am lăsat imediat caii în urmă şi ne-am furişat mai departe, fără zgomot, pentru a vedea cine este lângă foc. Dacă Old Shatterhand nu ar fi venit în întâmpinarea noastră, nimeni nu ne-ar fi descoperit şi nu ne-ar fi prins, şi le-am fi luat scalpurile. Dar el stătea în desiş şi aştepta. Era noapte întunecoasă şi nu-l puteam vedea, aşa cum nici ochii tăi nu l-ar fi putut zări. Când am trecut de el, a sărit la noi şi ne-a doborât. Fraţii mei roşii au auzit despre puterea pumnului său?

Întrebarea era adresată celor care stăteau în jur.

— *Héhé, héhé* — da, da, i se răspunse.

— Şi că pe cine nimereşte, se prăbuşeşte ca mort?

— *Héhé, héhé* — da, da!

— Credeţi că voi l-aţi fi putut evita? L-aţi fi văzut şi aţi fi putut scăpa de el?

— *Ke, ke,* nu, nu!

Era un om deştept, ştia să-şi apere cauza, întrebându-i pe egalii lui. Aprobarea lor constituia pentru el un zid de apărare împotriva mâniei căpeteniei. Povestind mai departe, nu a mai fost întrerupt de Vupa-Umugi până ce termină zicând:

— Aşa a procedat Old Shatterhand, pe care comanşii îl consideră drept duşman. Bănuieşte careva dintre comanşi cine era faţa palidă pe care am urmărit-o?

Negară cu toţii.

— Şi totuşi am auzit adeseori despre acest om alb.

— L-am văzut când a trecut călare prin ceata noastră, ca şi când nici un glonte n-ar fi putut să-l lovească, dar nu l-am cunoscut, interveni căpetenia.

— Ai văzut că avea părul lung şi alb ca zăpada din munţi?

— Am văzut.

— Peste nouăzeci de ierni şi-au brăzdat cutele pe faţa lui. Există un singur om cu faţa palidă care numără atâţia ani şi

are un păr atât de alb, şi e un călăreţ atât de îndrăzneţ, încât trece călare printre cincizeci de călăreţi fără să fie rănit.

— Uff, uff, exclamă căpetenia. Mi se pare că fratele meu roşu se referă la Old Wabble.

— Da, la el mă refer. El era.

— El a fost, el! Duhul cel bun ne-a părăsit când ne-a scăpat... Nici o faţă-palidă din câte mai trăiesc nu a vărsat atâta sânge de indieni ca acest câine cu părul alb şi lung. Dacă ne-ar fi căzut în mâini, peste tot unde există corturi ale comanşilor, s-ar fi înălţat un strigăt de bucurie. De data asta ne-a scăpat, dar o să dăm noi de el şi o să-l prindem cu siguranţă, poate chiar mâine.

— Vreţi să trimiteţi după el mai mulţi războinici decât am fost noi?

— Nu.

— Atunci cum veţi face?

La această întrebare, cam nelalocul ei, căpetenia răspunse pe un ton domol, făcând cu mâna un gest aproape dispreţuitor:

— Fratele meu roşu este un războinic obişnuit şi îndrăzneşte totuşi să-l întrebe pe şeful, suprem al războinicilor naiinilor ce anume vrea să facă? Totuşi eu am să-i spun, ca să dovedesc că sunt dispus să iert insuccesul misiunii voastre. Noi nu trebuie să-l urmărim pe Old Wabble, pentru că el o să vină la noi.

— Nu vine, afirmă războinicul, în ciuda observaţiei primite.

— Ba o să vină, zise căpetenia pe un ton foarte hotărât.

— Noi ştim că n-are să vină.

— S-a dus să caute ajutor, pentru a-l elibera pe omul alb, care stă legat dincolo, pe insulă. A găsit zece albi, al căror conducător este Old Shatterhand, şi o să vină cu toţii.

— Înseamnă că au creierul bolnav, dacă îşi închipuie că unsprezece oameni albi ar putea să ne învingă.

— Cu ei este Old Shatterhand şi feţele-palide pe care îi

conduce el îndrăznesc orice.

— Ei nu ştiu unde ne aflăm.

— O să afle după urmele voastre.

— Old Shatterhand ne-a promis că nu se va lua după noi.

— Şi totuşi o s-o facă.

— Nu, el nu este mincinos. Nimeni n-a auzit vreodată ca el să-şi calce cuvântul.

— În loc să-şi înfrunte căpetenia în prezenţa unor războinici mai în vârstă, fratelui meu roşu i-ar sta mai bine să tacă.

Era o mustrare severă, dar oamenii se bucurară în sinea lor de supărarea lui Vupa-Umugi, care nu era iubit de ai săi. Comanşul văzu privirile încurajatoare ale celor de-o vârstă cu el şi continuă:

— Ştiu că numărul anilor mei nu atinge anii oamenilor bătrâni şi înţelepţi, dar întrucât eu sunt acela care am fost la Old Shatterhand şi am stat de vorbă cu el şi în faţa căruia şi-a dat cuvântul, o să-mi fie permis să spun ce am auzit de la el.

Un indian cu părul alb, care şedea lângă căpetenie şi care probabil că era cel mai în vârstă dintre toţi, interveni:

— Fratele meu tânăr să vorbească fără teamă. Acum, securea războiului a fost dezgropată, tot ce de obicei ar părea de prisos, poate fi de mare însemnătate, şi ce poate fi acum mai însemnat decât întâlnirea cu Old Shatterhand? Unde se află el, nu poate fi departe nici Winnetou, căpetenia apaşilor.

— Acesta nu era acolo, răspunse războinicul, vădit mândru de faptul că bătrânul îi luase apărarea.

— Nici prin apropiere?

— Nu am observat nimic în această privinţă.

— Ce cuvinte a folosit Old Shatterhand, când v-a dat cuvântul său?

Războinicul se gândi puţin, apoi răspunse:

— I-am vorbit în felul următor: „O să ne urmăreşti, ca să afli unde ne ducem?” iar el a răspuns: „Nu; în această

privinţă, vă dau cuvântul meu.” Acestea sunt exact cuvintele pe care fratele meu mai în vârstă vrea să le ştie.

— Dacă Old Shatterhand a spus asta, este ca şi când ar fi fumat pipa jurământului cu noi. El îşi ţine cuvântul şi nu v-a urmărit. *Howgh!* Fraţii mei tineri se pot retrage, acum ştim ce am vrut să aflăm.

Cei doi comanşi se îndepărtară de foc şi, odată cu ei, şi ceilalţi, care se apropiaseră mânaţi de curiozitate, dar respectuoşi. Chiar cei care stătuseră lângă focul de care trebuia să se apropie Old Wabble veniseră încoace, aşa că puteam să presupun că Old Wabble s-a retras la timp. Se dovedi că presupunerea mea fusese justă, pentru că imediat se auzi de patru ori chemarea boului-de-baltă, în felul în care ne înţeleseserăm.

Era cazul să părăsesc şi eu locul meu? Momentul era potrivit, pentru că indienii se întorceau la focurile lor, iscându-se un mare du-te, vino, şi nimeni nu ar fi observat că moţul meu de stuf se mişcă. Dar îmi spuneam că lângă focul meu se va mai discuta în continuare, despre aceeaşi problema, şi voiam să ascult. În ceea ce priveşte retragerea mea, speram să găsesc un prilej tot aşa de bun. Oamenii încă nu mâncaseră, aşteptând probabil să se frigă destulă carne pentru toţi. Puteam să sper că atunci când masa va fi gata, se va produce o zarvă, care-mi va oferi prilejul cel mai bun pentru a mă face nevăzut. Rămăsei deci culcat în apă, sau mai precis în nămol.

Căpetenia părea să fie furioasă, pentru că se amestecase bătrânul în vorbă, iar după ce războinicii tineri se retrăseseră, îi spuse:

— Nu s-a gândit fratele meu că jigneşte demnitatea căpeteniei, luând apărarea unui tânăr împotriva ei?

— Demnitatea unui conducător este jignită mai ales atunci când el însuşi acţionează împotriva ei. Noi toţi credem că Old Shatterhand îşi ţine cuvântul, numai tu nu crezi.

— Nu, pentru că îl cunosc pe câinele acesta alb.

— Şi noi îl cunoaştem. Din gura lui nu a ieşit niciodată o minciună.

— Da, dar această gură se pricepe să vorbească mai bine ca oricare alta. Este cel mai cinstit dintre feţele-palide, dar dacă cineva ar vrea să-l păcălească, e mai şiret decât cea mai şireată vulpe, şi vorba lui seamănă cu zorii zilei, după care poate răsări soarele, dar poate veni şi vreme rea. E adevărat că nu minte şi respectă ceea ce promite, dar respectă aşa cum e în gândul lui şi nu cum e dorinţa altora. Cuvintele adresate de el duşmanului trebuie cântărite bine, la fel cu praful de puşcă înainte de a-l turna în ţeava.

— Vupa-Umugi e de părere că promisiunea lui de a nu-i urmări pe cei doi războinici ai săi poate fi interpretată şi altfel?

— Nu. El nu a vrut să-i urmărească şi deci nu i-a urmărit, dar sunt sigur că nu ar fi făcut această promisiune, dacă nu ar fi avut altă cale prin care să afle ceea ce doreşte să ştie.

— Altă cale nu există.

— Asta e părerea fratelui meu mai vârstnic, eu însă nu cred, cu toate că eu însumi nu cunosc alta. De câte ori nu s-a spus despre Old Shatterhand că ştie tot ce vrea să ştie? O fi el în înţelegere cu Manitu cel bun sau rău, care îi spune totul? Eu susţin că el ştie precis că ne-am făcut tabăra aici, la Sascuan-cui.

— Asta nu-i posibil, căci nimeni nu i-a spus. Şi chiar dacă ar şti, nu avem motiv să credem că o să şi vină aici.

— Vrea să-l elibereze pe prizonierul nostru.

— Îl cunoaşte? Şi chiar dacă îl cunoaşte, ţine atât de mult la el încât ar risca de dragul lui să-şi piardă viaţa în luptă cu noi?

— El ia apărarea fiecărui alb.

— Având numai unsprezece oameni, împotriva a o sută cincizeci de războinici?

— El nu-şi numără duşmanii şi nici nu trebuie să-i numere, pentru că are o flintă vrăjită, cu care poate să tragă fără întrerupere. Bătrânul meu frate ştie că, cu toate astea, el doreşte să evite lupta, nu de frică, ci pentru că nu-i place să verse sânge de om. Şi atunci se foloseşte de viclenie, iar şiretenia lui este aproape mai de temut decât puşca vrăjită. Are să vină să ne smulgă prizonierul, prin şiretenie, şi nu luptându-se cu noi.

Bătrânul căzu pe gânduri. Îşi legăna încet capul său albit şi, după un scurt răgaz, zise:

— Cuvintele lui Vupa-Umugi nu-mi pot schimba gândurile, dar atunci când este dezgropată securea războiului, tot ceea ce, de obicei, se judecă o dată, trebuie judecat de zece ori. Şi nu trebuie să pui binele faţă în faţă cu răul. Eu zic că Old Shatterhand nu vine, tu zici că vine. Cu atât mai bine ar fi dacă ar rămânea departe.

— Mai bine? Bătrânul meu frate se teme de el? Eu doresc foarte mult să vină. L-am prinde şi am ridica stâlpul caznelor, la care ar muri împreună cu Old Wabble.

— Vrei să prinzi vântul care-ţi trece printre degete?

— E cumva Old Shatterhand aer? Nu l-au prins oamenii roşii, până acum, de mai multe ori?

— Ştiu eu bine acest lucru, dar nu le-a scăpat el mereu din mână, ca suflat de vânt?

— Numai să-l prind, că am să ştiu eu să-l ţin bine.

— Atunci n-ai decât să-ţi deschizi braţele, dacă vine, şi să priveşti cum îţi cade în ele.

— O să-mi cadă! Ştiu eu când. Şi anume mâine. Războinicii noştri au plecat de la el noaptea, el cu siguranţă că abia dimineaţa. Ai noştri au un avans faţă de el, şi dacă ei au sosit în seara asta, el o să vină abia mâine.

— Aici?

— Nu, pentru că o să-l prind la Rio Pecos, fără să-l mai las să vină atât de departe.

— Cunoşti locul pe unde o să treacă peste apă?

— Da, pe la vadul pe care probabil îl cunoaşte şi el. Dacă nu, o să caute şi o să găsească alt vad.

— Old Shatterhand n-are nevoie de vad, este un înotător neîntrecut.

— Şi eu mă gândesc la asta. Dar nu o să poată să-mi scape. O să ocup o bună parte din malul râului. Dacă ar fi aici şi Nale-Masiuv — Patru-Degete, cu cei o sută de războinici ai săi, am putea să-i împrăştiem pe o distanţă şi mai lungă, dar el nu vine decât peste trei zile.

În clipa aceea, se auzi chemarea *teşcaro* — la masă, şi toţi se grăbiră spre focurile unde se fripsese carnea. Şeful tribului se ridică şi el, încet, cu demnitate, potrivit rangului său, şi plecă să-şi aleagă singur porţia. Pentru mine era cel mai bun prilej să mă îndepărtez. Mai aruncai o privire cercetătoare peste tabăra indienilor, nici un om nu privea spre mal, spre locul unde stăteam ascuns; atenţia tuturor era îndreptată numai spre carnea friptă. Mă târâi înapoi, spre apa adâncă, şi, fără a-mi mai da osteneala să-mi ascund prezenţa, începui să înot repede. Ajunsei cu bine la locul unde mă dezbrăcasem, ieşii la mal, îmi pusei hainele şi mă târâi spre punctul unde mă aştepta Old Wabble.

Luai cu mine şi legătura de stuf. Dacă cumva ar fi găsit-o comanşii, totul ar fi putut fi descoperit foarte uşor.

Mă apropiai atât de încet, încât atunci când îl atinsei pe bătrân presări speriat.

— Mii de trăsnete, dumneavoastră sunteţi *sir* sau un indian?

— Eu sunt, răspunsei.

— *Well.* Dacă n-aţi fi fost dumneavoastră, imediat i-aş fi înfipt indianului cuţitul meu în spate.

— N-aţi fi făcut asta, mister Cutter, pentru că n-aţi fi putut. Cuţitul individului ar fi fost de mult înfipt în spatele dumneavoastră. În jur este o linişte deplină, nici o mişcare şi

totuşi nu aţi auzit când am venit. Dacă în locul meu ar fi fost un comanş?

— Atunci l-aş fi simţit, pentru că, în afară de dumneavoastră, este imposibil ca altcineva să poată umbla atât de neauzit. Aţi făcut treabă bună?

— Da, sunt mulţumit.

— Şi eu.

— Dumneavoastră ce aţi auzit?

— În aparenţă puţin, şi totuşi mult. Şi anume, Old Surehand e păzit numai de doi indieni.

— Unde?

— Aşa-i că tare aţi vrea să ştiţi acest lucru? Dar dacă n-aş fi eu, n-aţi putea afla.

— Nu vă faceţi iluzii, mister Cutter! Pentru atâta lucru nu am nevoie de dumneavoastră, o ştiu la fel da bine ca şi dumneavoastră. E dincolo, pe insulă.

— Această presupunere o făcuserăţi înainte.

— Acum a devenit certitudine, o ştiu chiar de la căpetenia lor, Vupa-Umugi.

— A vorbit şi despre asta? Măgarul! Eu voiam să vă fac o bucurie, spunându-vă că presupunerea dumneavoastră a fost justă.

— Pentru asta nu trebuie să vă necăjiţi, *sir.* Ce aţi mai aflat în plus?

— Nimic. Credeam că o să vă spun ceva extraordinar de important, dar dacă aţi reuşit să aflaţi şi dumneavoastră, este ca şi când n-aş fi aflat nimic. Ce neplăcut! Probabil că aş fi auzit mai multe, dar au venit cei doi comanşi de ieri, şi toţi războinicii au fugit de lângă focul la care pândeam eu. Aţi auzit mai multe decât mine?

— Da, am să vă spun mai târziu. Aici nu e locul potrivit pentru o discuţie mai lungă. Să căutăm să plecăm de aici.

— Unde?

— Deocamdată, afară din tufişuri, şi tot pe acelaşi drum

pe care am venit.

— Adică prin tot felul de mărăcini. Şi la aşa ceva Old Shatterhand îi spune drum!

La întoarcere trebuia să fim tot atât de prevăzători ca şi la venire, dar reuşirăm să ne strecurăm cu bine din tabăra indienilor Acum stelele luminau destul de tare şi, când trecurăm de pomenitul ieşind al pădurii de tufăriş, puturăm să ne ridicăm în picioare şi să mergem mai departe fără grijă, ca şi când nu ar fi existat nici un comanş prin apropiere.

— Se pare că vreţi să ne întoarcem la tabăra noastră, zise Old Wabble.

— Altfel, unde?

— Hm! Probabil că o să râdeţi de mine, dar eu, în sinea mea, mi-am închipuit că o să-l luăm şi pe Old Surehand cu noi.

— Îndrăzneaţă închipuire, în orice caz.

— Da, presupun că nu putem face asta pentru că nu e aşa cum m-am gândit. Dacă prizonierul ar fi fost ţinut undeva pe mal, şi nu pe insulă, atunci eliberarea lui ar fi fost făcută în... una... două... trei... mişcări. Ne-am fi furişat până la el... i-am fi tăiat curelele, i-am fi eliberat picioarele... am fi luat-o la goană... indienii după noi... fuga la tabăra noastră... sus pe cai... o porneam în goană... şi gata!

— Ce simplu pare totul!

— Recunosc cinstit că tare aş fi vrut să ne prezentăm în faţa oamenilor noştri cu un lucru gata făcut; ei, de fapt, nu sunt adevăraţi oameni ai Vestului.

— Vasăzică, aţi fi vrut să vă grozăviţi?

— Numiţi-o cum vreţi! Dar nu-i o ruşine să eliberezi împreună cu dumneavoastră, un prizonier sortit morţii, din mijlocul a o sută cincizeci de indieni. Acum această bucurie cade baltă. Probabil că o să trebuiască să-i cerem ajutor lui Sam Parker, Ios Hawley şi celorlalţi.

— Da, dar nu în sensul cuvântului ajutor. Ei vor forma linia

noastră de acoperire, atâta tot. Dar numai noi doi îl vom elibera pe Old Surehand.

— Aşa ceva mi-ar plăcea foarte mult.

— Cu condiţia, însă, ca într-adevăr să ştiţi să înotaţi aşa cum aţi spus.

— Ca un peşte, vă spun, ca un peşte, *it's clear.* Deci, ca să dăm această lovitură, trebuie să înotăm?

— Da, din moment ce trebuie să ajungem pe insulă. Vasăzică vă încumetaţi să înotaţi de-a curmezişul lacului, de la malul celălalt până la insulă şi înapoi?

— Ce întrebare! Vă spun că aş înota de aici şi până în lună, dacă e destulă apă la mijloc!

— *Well.* Atunci treaba e simplă. Înotăm până la insulă, îi imobilizăm pe cei doi paznici, îl eliberăm pe Old Surehand şi ne întoarcem împreună cu el înot.

— Cum... ce... cum? Bătrânul se opri, mă apucă de braţ şi continuă: După dumneavoastră treaba merge tot atât de repede cât ai pune pâine la copt, mister Shatterhand?!

— La dumneavoastră a mers adineauri şi mai repede... unu... doi... trei şi gata!

— Da, dar era altceva. Voiam să-l eliberăm pe uscat, nu prin apă. De data asta trebuie să ştim dinainte dacă Old Surehand ştie să înoate.

— Un *westman* ca el este un bun înotător.

— Dar e legat, ceea ce provoacă o strangulare a circulaţiei sângelui. O să-şi poată el folosi mâinile şi picioarele, astfel încât să poată trece înot lacul cu noi?

— Cred că da. Se spune despre el că este un om deosebit de puternic.

— Da, da, aşa e. Deci este stabilit: o să se întoarcă înotând cu noi! Dar stelele, stelele! Lumina stelelor răsfrânta de apă o să ne trădeze paznicilor de pe insulă.

— Nu cred. Ne vom masca, şi în felul acesta paznicii n-or să ne vadă.

— Ne vom masca? Cum? Dumneavoastră în Domino, iar eu în Arlechin? Mulţumesc pentru asemenea carnaval.

— Să nu mă înţelegeţi greşit, mister Cutter! Când spun că o să ne mascăm, înţeleg să ne camuflăm şi anume după stuf.

— Aiurea! Nici un indian nu se lasă prostit de aşa ceva.

— Eu pot să vă dovedesc contrariul. O asemenea mascare am folosit adineauri, pentru că altfel nu aş fi putut să trag cu urechea.

Povestindu-i ce făcusem, după ce terminai, zise:

— Hm, nu-i chiar o prostie, cum crezusem. Un singur mănunchi de stuf mai merge, dar două? Cam greu am reuşi să înotăm la fel de repede, aşa că cele două mănunchiuri ar fi când mai aproape, când mai departe unul de altul, ceea ce ar da de bănuit.

— Fireşte, dar nu o să facem două mănunchiuri, ci o insulă de stuf, sub care o să ne băgăm.

— Nu-i rău.

— La început o să înotăm repede, dar când vom ieşi la vedere, insula noastră va înainta plutind încet, foarte încet.

— Dar ce facem cu pielea noastră de culoare deschisă? Şi apoi, avem nevoie de un spaţiu de cel puţin şapte coţi ca să înotăm unul lângă altul. Să facem o plută de stuf atât de mare? Din cauza albeţii pielii o să ne vadă paznicii.

— O să păstrăm hainele pe noi.

— Hm! bombăni el.

— Credeţi că îmbrăcat o să vă vină mai greu să înotaţi, mister Cutter?

— Ba deloc, absolut deloc! Dar chiar dacă totul ne reuşeşte, se mai pune întrebarea dacă paznicii o să lase ca stuful nostru să acosteze lângă insula lor?

— Nici nu va acosta. Uite cum trebuie să procedam! Vă pricepeţi să vă scufundaţi?

— Ca o broască, vă spun, ca o broască, *it’s clear,* atât de adânc cât doriţi.

— Asta-i bine, pentru că va trebui să ne scufundăm sub apă. Când ne vom apropia de insulă şi paznicii vor observa pluta noastră de stuf, o să se apropie de marginea insulei pe lângă care va trece pluta.

— Asta se înţelege, dar cred că n-au s-o lase să acosteze.

— Aşa e. Acum vine principalul. În clipa când pluta va fi destul de aproape de insulă, vom părăsi ascunzişul nostru, ne vom scufunda şi vom înota pe sub apă, în jurul ei, pentru a ieşi din nou la suprafaţă, pe partea cealaltă. În timp ce paznicii au să se uite după pluta noastră, noi urcăm pe insulă, în spatele lor, eu sar pe ei, pentru a-i face inofensivi cu două lovituri de pumn.

— Grandios, mister Shatterhand. Şi eu?

— Primul lucru pe care va trebui să-l faceţi dumneavoastră va fi să-i tăiaţi prizonierului legăturile, ca să fie eliberat imediat, deoarece s-ar putea să trebuiască să plecăm îndată. Şi s-ar putea, de pildă, să nu-l lovesc bine pe unul dintre indivizi, care ar găsi destul timp ca să strige după ajutor.

— Asta ar fi tare prost.

— După cum vedeţi, pentru ca lovitura să ne reuşească, avem de îndeplinit o treabă serioasă şi totul trebuie să meargă ca pe roate. De aceea, cred că n-o să mi-o luaţi în nume de râu dacă vă rog să vă verificaţi încă o dată posibilităţile de a înfăptui cu adevărat ceea ce vă cer.

— Cu uşurinţa, *sir,* cu cea mai mare uşurinţă!

— Sincer vorbind, nu cred că treaba va fi aşa uşoară. Mă cunosc bine şi ştiu că, dacă nu intervine nimic şi totul decurge aşa cum bănuiesc, atunci pot să îndeplinesc acţiunea, pe care totuşi o consider grea. Nu avem voie să fim nesocotiţi.

— Nu vorbiţi de nesocotinţă, *sir!* L-aţi văzut vreodată pe Old Wabble cum înoată şi cum se scufundă?

— Nu.

— Atunci staţi liniştit şi aşteptaţi până mă vedeţi! Şi după ce lucrul va fi făcut, o să spuneţi că n-aţi fi putut găsi un ajutor mai îndemânatic decât mine; *it's clear?*

— Fiind vorba de viaţa noastră, m-ar bucura.

Nu prea eram convins că-l pot crede. Statura lui osoasă nu se potrivea pentru un bun înotător, iar asigurările sale sunau a lăudăroşenie. Totuşi era cunoscut ca un om curajos şi cu experienţă şi vorbise cu atâta convingere, încât era greu să nu-i dai crezare.

Între timp ajunserăm la locul de popas. Din cauza absenţei noastre îndelungate, tovarăşii noştri erau îngrijoraţi. Le-am povestit ce am văzut şi auzit şi le-am expus planul de salvare, pe care intenţionam să-l realizăm. Lui Parker şi lui Hawley le părea rău că nu vor avea şi ei un rol activ. Ceilalţi tăceau, probabil mulţumiţi că nu le cerem să-şi rişte viaţa. Ca să ajungem de partea cealaltă a lacului, încălecarăm cu toţii şi pornirăm la drum.

Pentru a ajunge până la apă, a trebuit să trecem, pe întuneric, prin tufăriş, venind dinspre partea deschisă a preriei. Ajunşi acolo, descălecarăm din nou şi legarăm caii. De acolo vedeam şi focurile din tabără.

Exista şi stuf, din care tăiarăm cât ne trebuia; câteva crengi groase formau baza plutei. După ce o terminarăm pentru scopul nostru, constatarăm că era o mică operă de artă. Dedesubt avea deschizături, pentru a ne scoate capetele, şi patru laţuri de piele, pentru a ne putea vârî braţele în ele. Fireşte că am ţinut seama ca, atunci când vom fi dedesubt, să avem în partea de sus vedere liberă.

Temerara noastră acţiune putea începe. Ne golirăm buzunarele şi, în general, lăsarăm în tabără tot ce putea fi atacat de apă sau ce nu aveam de ce să luăm cu noi. Ca arme puteam reţine numai cuţitele. Când furăm gata, Parker întrebă:

— Aşadar nu va putem ajuta chiar cu nimic, mister

Shatterhand?

— Nu, dar de aceea nu trebuie să credeţi că sunteţi de prisos. S-ar putea întâmpla să avem nevoie de dumneavoastră şi anume: dacă vom fi descoperiţi şi urmăriţi, ceea ce s-ar putea întâmpla numai pe apă, noi o să ne întoarcem înotând în linie dreaptă. Dacă în urma noastră vom avea urmăritori, sarcina dumneavoastră e să-i ţineţi departe de noi.

— Cu focuri de armă?

— Da.

— În întunericul ăsta? Cine poate deosebi un alb de un indian, mai ales dacă sunt în apă şi nu li se vede decât capul? S-ar putea foarte uşor să tragem chiar în dumneavoastră.

— Tocmai că trebuie să trageţi numai atunci când sunteţi siguri în cine ţintiţi. De altfel, o să vă avertizăm prin strigăte. Dacă unul din noi s-ar lupta cu un indian în apă, atunci în nici un caz să nu trageţi, chiar dacă am fi atât de aproape încât să ne puteţi distinge feţele. Cu un indian suntem în stare să ne măsurăm şi singuri.

— Da. Întocmai, *it's clear!* mă aprobă Old Wabble cu însufleţire.

— Deci, înainte şi mult noroc!

— *Yes, go on!* Într-o jumătate de oră ne vom întoarce, cu bine şi victorioşi.

Cu aceasta îndrăzneaţă afirmaţie, bătrânul coborî în apă, bălăbănindu-se, iar eu îl urmai, ceva mai puţin încrezător.

Nu trebuia să ne băgăm sub plută decât atunci când, ajunşi destul de aproape de insulă, am fi putut îi văzuţi de paznici. Deocamdată o împingeam înaintea noastră, înotând liber. Înaintând, îl observai pe Old Wabble, ca să văd dacă într-adevăr înoată aşa de bine cum afirmase, înotul lui era acceptabil. Dar după un timp, observai că partea lui de plută se scufundă mai adânc în apă decât a mea.

— Vă sprijiniţi prea mult de plută, mister Cutter, spusei.

Nu cumva aţi obosit?

— Obosit? Ce vă trece prin cap? răspunse el. Mă apasă bretelele astea afurisite, numai ele sunt de vină.

— Cine mai poartă, pe lângă centură, şi bretele?

— Dumneavoastră nu puteţi pricepe asta. În Vest nimeni nu se poate lipsi de centura, iar de bretele am eu nevoie, pentru că nu am şolduri, şi trebuie să ţină şi brâul. La talia mea, mai există oare şi şolduri?

Nu prea îmi explicam cum puteau bretelele să îndeplinească o acţiune atât de perfidă, încât să-l împiedice la înot, dar tăcui; nu pentru mult timp însă, pentru că se sprijinea tot mai mult de plută, aşa că partea mea ieşea tot mai mult din apă. De aceea îl rugai:

— Mai bine întoarceţi-vă, mister Cutter, întoarceţi-vă cât mai e timp! Se pare că începe să vă vină greu.

— Da de unde! Nu vedeţi că înaintez fulgerător, ca un peşte?

— Da, pentru că vă ţineţi de pluta pe care o împing eu.

— Numai în aparenţă. Bretelele astea! O să le scot şi atunci o să meargă mai bine.

Ţinându-se cu o mână de plută, îşi scoase cu cealaltă bretelele şi le vârî în buzunar. Se pare că, într-adevăr, îl apăsau şi jenau, pentru că acum mergea mai bine. Desigur, auzeam cum gâfâie din cauza efortului. Făcând o remarcă în acest sens, mă asigură:

— Aceasta este numai o parte a plămânilor mei; devine uneori gălăgioasă; cealaltă e bună.

Înaintarăm vreo cinci minute fără să scoatem un cuvânt, când observai că pluta se scufundă iar şi chiar mai adânc decât înainte.

— Parcă deveniţi mai greu, *sir,* zisei eu.

— E de mirare? Îmbrăcămintea ia apă, iar în urma mea... *all devils* — pe toţi dracii, ce-i asta?

Cu o mână opri pluta, iar cu cealaltă căuta ceva în urma

lui.

— Ce căutaţi acolo, *sir?*

— Caut... ei!... Să ştiţi, mister Shatterhand, că trebuie să-mi pun din nou bretelele.

— De ce?

— Pentru că-mi pierd nădragii; au început să plutească în urma mea; vreţi să mă ajutaţi?

L-am ajutat să-şi tragă pantalonii pe jumătate căzuţi, apoi ne-am continuat drumul. Dar din minut în minut, spre marea mea îngrijorare, trebuia să recunosc tot mai mult că nu era un înotător cum se considera el însuşi. Trebuia să-l împing şi pe el, nu numai pluta.

— Cred că o să ne întoarcem, mister Cutter, spusei. Aţi obosit cu adevărat, iar planul nostru necesită forţe depline. Gândiţi-vă la pericolul care ne ameninţă.

— Păi, la el mă gândesc; şi tocmai de aceea nu mă obosesc acum, ca să fiu, mai târziu, cu forţele întregi. Să ne întoarcem?! Ce idee! Să mă fac de râs?!

Da, desigur, n-aş fi vrut să-l fac de râs, dar puteam risca ducându-l mai departe? Era posibil că se cruţa, ca să fie mai târziu la înălţime. Încercând să insist, mă asigură că exact aşa stau lucrurile. De altfel făcusem jumătate din drum, aşa că, fie ce-o fi, i-am dat înainte, în ciuda acestei hotărâri, îngrijorarea mea nu scădea deloc, şi după alte cinci minute îl întrebai:

— Nu vreţi să vă culcaţi pe plută, cu partea superioara a corpului? În felul acesta vă odihniţi şi prindeţi noi puteri.

— E adevărat, dar nu o să vă fie prea greu?

— Nu. Haide, ascultaţi-mă.

Îmi urmă sfatul şi, în timp ce eu împingeam mai departe vehiculul nostru nautic, bătrânul îmi zise:

— Mi-a venit o idee, *sir.* Chiar dacă n-o să ne vadă paznicii, tot o să cadă la bănuiala. O să se întrebe cum de se mişcă stuful ăsta, că lacul doar stă pe locul lui, liniştit.

— Vă înşelaţi. Acolo lacul îşi revarsă apa spre Rio Pecos, şi de aceea se mişcă spre scurgere, chiar dacă nu prea vizibil. O porţiune de stuf, desprinsă de mal, va pluti încet într-acolo. Aşa vor gândi indienii. În această privinţă nu am grijă.

— Dar în altă privinţă?

— Sunt îngrijorat din cauza dumneavoastră.

— *Pshaw!* V-am spus că nu vreau să mă forţez acum, dar la o adică, o să-mi fac pe deplin datoria

— Hm. Nu mai spun nimic în legătura cu felul în care înotaţi dumneavoastră. O să vorbim despre asta înainte de a ne întoarce. Acum e mai important felul cum ştiţi să vă scufundaţi. Dacă n-o să reuşiţi, s-ar putea să fim pierduţi.

— Fără multe vorbe, *sir.* La momentul potrivit, n-am decât să dau drumul plutei, să mă scufund şi să ies la suprafaţă de partea cealaltă a insulei. Pentru constituţia mea fizică, e un joc de copii. Cine are atât de puţină carne şi atât de multe oase, îi vine uşor să fie maestru la scufundat.

Avea dreptate, iar încrederea de sine de care dădea dovadă mă linişti într-o oarecare măsură, cu toate că-mi ziceam c-ar fi fost mai bine să fi pornit la înfăptuirea acţiunii singur, fără el.

Ne apropiam tot mai mult de insulă. Cârmii pluta spre dreapta, în susul apei, pentru că mai târziu trebuia să ne lăsăm purtaţi la vale. Focurile de tabără ale comanşilor luminau puternic, dar nu în direcţia noastră. Focul de pe insulă era mic şi ardea după un tufiş, de aceea nu-i puteam vedea flacăra. Puţinele stele vizibile se reflectau în luciul apei. Eu înotam cât se poate de liniştit şi constant, pentru a nu produce valuri, din care raza reflectată a stelelor ar fi ieşit tremurată, lucru care i-ar fi putut vedea destul de departe. Astfel, ajunserăm atât de aproape de insulă, încât puteam lăsa pluta să alunece în voie. Atunci îi atrasei atenţia lui Old Wabble:

— A sosit timpul, mister Cutter! Trebuie să ne băgăm sub

stuf.

— *Well,* se face îndată, răspunse el.

— Încă o clipă. Dacă vrem să ne comunicăm ceva, în timp ce suntem cu capetele vârâte în spărturile de stuf trebuie să vorbim numai în şoaptă,

— E de la sine înţeles.

— Cu toate că lăsăm pluta în derivă trebuie s-o dirijăm uşor, dar lăsaţi asta pe mine!

— Foarte bine. Să-mi spuneţi numai când trebuie să mă scufund. Sunt oricând gata.

Ne strecurarăm sub plută şi ne vârârăm capetele în găurile pregătite în acest scop. După aceea, băgarăm braţele în laţurile de piele. Acum stăteam sub plută în poziţie verticală, aşa cum un gimnast se ţine de inele. Pluta ne ducea înainte, nici nu trebuia să înotăm, iar pentru dirijare, era de ajuns o uşoară mişcare cu mâinile sau cu picioarele. Înaintam foarte încet şi, în nerăbdarea care ne cuprinsese, timpul ni se părea de două ori mai lung.

— Afurisită cursă rapidă! îmi şopti bătrânul. Vedeţi bine?

— Da.

— Şi eu. Dacă ar veni acum un rechin şi ne-ar muşca de picioare! *Thunder,* ce s-ar mai porni vaporul nostru! Ce bine că pe aici nu există astfel de bestii sau crocodili. Ia priviţi!

— Îl văd.

— Şi el ne vede. Ce-o să facă?

Eram cam la şaizeci de paşi de insulă. În tufişul de pe mal apăru o spărtură largă, prin care se vedea focul. La lumina lui zărirăm un indian, care stătea pe mal şi scotea apă, cu ochii la „vaporul” nostru. Privi câtva timp cu atenţie, după care se întoarse la foc.

— Minunat băiat! şopti Old Wabble. Nu vrea să ştie de noi.

— Ceea ce nouă nu prea ne displace. Dar să aşteptăm, să vedem dacă până la urmă stuful nostru nu-i bate la ochi.

Astfel trecu timpul minut după minut. Ne apropiam tot

mai mult de insulă şi paznicul nu mai apărea. Încă patruzeci, treizeci, douăzeci şi, în sfârşit, zece paşi! Trecuserăm hopul.

— Mister Cutter, acum! îi şoptii bătrânului. Eu mă scufund în stânga insulei, dumneavoastră în dreapta ei, luându-o împrejur, ca să nu ne ciocnim şi să ne împiedicăm. De partea cealaltă, ne urcăm pe mal şi suntem în spatele paznicilor. Dar, vă rog, daţi-vă toată osteneala. Mai aveţi braţele vârâte în laţuri?

— Nu.

— Sunteţi gata?

— *Yes,* putem începe, *it's clear.*

Mă eliberai, mă scufundai adânc în apă, înconjurai insula înot, ieşind la suprafaţă cu precauţie, şi, din două mişcări, ajunsei la mal. Pe Old Wabble nu-l văzui în acel loc, probabil că se căţărase pe insulă mai departe de unde eram eu. Nu puteam să mă ocup de el, înainte de toate trebuia să mă duc la cei doi indieni. Culcându-mă la pământ, mă târâi prin tufişuri spre ei. Şedeau la un foc mic alimentat doar de cinci sau şase bucăţi subţiri de lemn. Unul stătea cu spatele la mine, celălalt cu partea stângă. Puţin mai la o parte, era culcat prizonierul, la adăpostul unui tufiş. Nu puteam să-i vad faţa, dar picioarele, care se aflau în lumina focului, erau legate. Acum repede, la treabă!

Mă ridicai în picioare şi din două sărituri repezi ajunsei lângă foc. O lovitură în dreapta, alta în stânga, în tâmplele indienilor, şi ei se prăbuşiră. Mă aplecai deasupra lor, erau ameţiţi.

— *Heavens*[1], un alb! strigă prizonierul. Aţi venit ca să...

— Da, îl întrerupsei, o să vorbim mai târziu. Acum trebuie să acţionăm, trebuie să vă tai legăturile.

Îngenuncheai lângă el, scosei cuţitul, când auzii un zgomot în spatele meu.

— Aţi venit, mister Cutter? întrebai fără să întorc capul,

[1] Cerule! (engl.).

fiind convins că nu putea fi altul decât mister Cutter.

— Uff, uff, uff, îmi răspunseră în locul lui două voci necunoscute.

Mă ridicai fulgerător şi mă întoarsei. În faţa mea stăteau doi indieni, uzi până la piele şi holbându-se la mine ca la o stafie. Mai târziu Old Surehand mi-a spus că, la fiecare trei ore, paznicii erau schimbaţi; schimbul se făcea prin apă, ceea ce se vedea şi după cei doi indieni uzi leoarcă, şi care veniseră să-i înlocuiască pe cei doi. pe care-i ameţisem, într-un moment atât de nefavorabil mie. Pentru mine, surpriza dură doar o clipă, în cea de-a doua îl apucai cu mâna stângă de beregată pe cel mai apropiat şi-l doborâi la pământ cu pumnul drept. Apoi vrui să-l apuc şi pe celălalt, dar nu reuşii, pentru că acesta se aruncă în apă cu un strigăt ascuţit şi înotă spre tabără, urlând întruna.

Nu mai era timp de pierdut. Am sărit la Old Surehand şi i-am tăiat legăturile de la mâini şi de la picioare; am tăiat de asemenea cele două curele cu care era legat de doi stâlpi bătuţi în pământ

— Vă puteţi mişca, *sir?* îl întrebai, când se ridică. Spuneţi repede, repede.

Îl vedeam pentru prima oară pe acest om, dar nu aveam timp să-l privesc. Îşi întinse braţele puternice, se aplecă pentru a lua cuţitul unuia dintre cei doi indieni ameţiţi, şi răspunse atât de liniştit, de parcă n-ar mai fi avut de ce se teme:

— Pot orice vreţi dumneavoastră, *sir.*

— Şi să înotaţi?

— Da; încotro?

— Încolo, drept înainte, suntem aşteptaţi de oameni albi.

— Atunci, veniţi! Timpul ne presează. În mai puţin de un minut, pieile-roşii vor fi aici.

Avea dreptate. Speriaţi şi buimăciţi, comanşii făceau o gălăgie de parcă ar fi fost mii de draci; strigau, urlau, ţipau,

să-ţi spargă timpanele, nu alta! Nu puteam să-i vedem, dar din plescăiturile apei deduceam că s-au aruncat în lac, pentru a înota spre insulă. Trebuia să plecăm. Dar unde era Old Wabble?

— Mister Cutter, mister Cutter! urlai eu, parcă mai tare decât gălăgia infernală care se auzea.

— Mister Cutter? Vă referiţi la Old Wabble?

— Da, a venit cu mine până la insulă, pentru a vă salva, dar nu-l mai văd.

— Mai sunt aici şi alţi albi?

— Nu.

— Atunci nu vă mai gândiţi la el. Îl cunosc eu pe bătrân; are felul lui propriu de a fi.

— Dar e pierdut!

— Nici să nu vă gândiţi, *sir!* Nici Satana nu-l poate omorî. S-ar putea să fie mai în siguranţa decât noi. Lăsaţi-l şi hai să plecăm! Indienii sunt în apă. Primii aproape că au ajuns. Înainte, repede, repede!

Mă apucă de braţ şi mă trase după el. La marginea insulei, mi-am dat seama de cauza grabei lui. Între insulă şi tabără, în apă, viermuiau pur şi simplu indienii, urlând. Unul dintre înotători, aflat în fruntea tuturor, mai avea numai zece, douăsprezece bătăi de braţe până la mal. Daca nu puteam să mă gândesc la Old Wabble, în schimb trebuia să mă gândesc la mine şi la Old Surehand. De aceea zisei:

— Da, haideţi repede în apă. Urmaţi-mă cât puteţi de iute.

Sărirăm în apă şi o pornirăm cu mişcări largi, puternice, aşa cum procedează un bun înotător care nu vrea să obosească. Urletul indienilor se dublă, era groaznic. Ne văzuseră şi se străduiau să ne ajungă.

Pentru mine însumi nu mă temeam, căci, în mod sigur, nici unul nu putea să mă ajungă. Dar Old Surehand? Un *westman* ca el trebuia să fie un înotător excelent, totuşi timpul petrecut ca prizonier trebuie să-l fi epuizat. Apoi ştiam

prea bine că legăturile făcute de indieni la mâini şi la picioare te paralizează, te fac inapt pentru eforturi mai mari. Dar el înota calm şi cu acea mişcare dublă, care împarte efortul în mod egal între mâini şi picioare. La început, acest lucru mă linişti. Curând însă observai că mişcările lui nu mai erau atât de regulate.

— Vă este greu, *sir?* îl întrebai.

— Nu, răspunse el, dar îmi simt mâinile şi picioarele ca paralizate.

— Legăturile sunt de vină. O să rezistaţi până la malul celălalt?

— Sper. În împrejurări obişnuite, nici un indian nu m-ar putea ajunge. Dar când stai atâta timp legat, atât de strâns încât ţi se opreşte circulaţia sângelui, nu mai poţi fi sigur de nimic.

După câtva timp i se puseră cârcei în muşchii braţelor. Cunoşteam fenomenul, extrem de periculos pentru un om care înoată să-şi salveze viaţa. Îi dădui un sfat:

— Culcaţi-vă pe spate şi înotaţi numai cu picioarele, între timp braţele o să se odihnească.

Făcu cum îl sfătuii, dar urmarea fu că înaintarea noastră scăzu mult în viteză. Începui să înot şi eu pe spate, pentru a-i putea vedea pe urmăritorii noştri. Erau încă departe de noi, dar la distanţe diferite. Din cauza indienilor, partea opusă a lacului se vedea atât de agitată, încât mai mult ca sigur ca toţi comanşii săriseră în apă.

În orice caz, pe mal nu mai rămăseseră mulți. Unul dintre ei se afla la circa o sută de paşi de noi. Old Surehand îl văzu şi zise:

— Trebuie să înotăm mai repede, aşa mergem prea încet, o să încep să înot iar cu braţele.

Încercă, dar în curând îmi mărturisi:

— *Sir*, îmi amorţesc braţele. Dumneavoastră mergeţi mai departe; eu am să rămân.

— Să vă părăsesc, Old Surehand? Departe de mine acest gând. Culcaţi-vă de-a curmezişul peste mine, o să va duc eu.

— Sunt prea greu!

— Pentru mine, nu!

— Dar în felul ăsta o să mergem prea încet şi o să vă ajungă şi indienii.

— O să vedem noi. Vă rog, urcaţi-vă!

Îmi îndeplini rugămintea, ezitând. Desigur că nu era uşor, dar mergea. Totuşi, indianul se apropia tot mai mult. Până atunci parcă se jucase numai, dar acum se avântă cu o asemenea forţă, supleţe şi dârzenie, încât trebuia să recunosc că avea să ne ajungă. Era însă singur, deoarece ceilalţi rămăseseră tot mai în urmă. În întunericul nopţii, greu s-ar fi putut desluşi ceva, dacă n-ar fi ars focurile în tabăra indienilor. Luminile lor nu ajungeau nici la el şi nici la noi, dar din când în când capul lui acoperea lumina venită de la mare distanţă. Probabil că avea ochi excelenţi, din moment ce nu ne pierdea din vedere pe suprafaţa întinsă a apei.

Făcusem cam trei sferturi din drum, când indianul ajunse la vreo treizeci de paşi de noi. Atunci scoase un strigăt ascuţit de luptă.

— Ne ajunge din urmă, zise Old Surehand. E din vina mea. Sunteţi un înotător cum încă n-am văzut, dar să cari prin apă o greutate de o sută de kilograme, e un efort la care nu rezistă nici un uriaş.

— *Pshaw!* Doar vă duce şi apa, iar de-un singur indian nu mi-e teamă.

— Nici mie. Dacă vine încoace, e pierdut. Am un cuţit şi încep să-mi simt iarăşi braţele.

— Lăsaţi-l în seama mea! Eu n-am fost legat.

— Vreţi să-l înjunghiaţi? Ştiţi, nu prea îmi place să vărs sânge, dacă nu-i neapărată nevoie.

— Sunt de aceeaşi părere. Îi dau o lovitură în cap şi-l luăm cu noi pe mal.

— *Sir*, aşa ceva un singur vânător este în stare să facă, şi îl cheamă Old Shatterhand. Muşchi şi tendoane am şi eu, dar trebuie să lovesc de mai multe ori, dacă vreau să ameţesc pe cineva.

— Nu e vorba numai de forţă, ci şi de un anumit chiţibuş. Puteţi să înotaţi?

— Da, cred că o să meargă, lăsaţi-mă jos.

— Credeţi? Şi mai vreţi să luptaţi şi cu indienii? Numai un Old Surehand se poate gândi la aşa ceva.

— Se pare că numele meu vă este foarte cunoscut. Pot să-l aflu şi eu pe al dumneavoastră?

— O să vă arăt îndată cum mă cheamă. Mai întâi încercaţi să înotaţi mai departe, fără ajutorul meu!

Reuşi să înoate. Braţele îşi recăpătară reflexele. Era, desigur, un lucru puţin obişnuit; doi albi, înotând într-un lac, urmăriţi de o ceată de indieni, discutau de parcă s-ar fi legănat în balansoarele din holul unui hotel din New York! Numai oamenii Vestului sunt în stare de aşa ceva!

În timpul cât Old Surehand îşi încercase din nou puterile, nu înaintaserăm aproape deloc. Indianul se apropiase şi scoase un al doilea chiot de luptă...

— Lăsaţi-l în seama mea şi priviţi, dacă doriţi, îi şoptii tovarăşului meu. Apoi mă întorsei.

Duşmanul văzu că vreau să-l înfrunt şi se opri. Ridicând în sus mâna în care avea cuţitul, striga:

— Aici e Vupa-Umugi, căpetenia comanşilor. Cuţitul lui o să-i lovească pe amândoi câinii de albi.

Aha, deci el erai îmi convenea. Până atunci îmi fusese imposibil să-i recunosc trăsăturile feţei.

— Şi aici e Old Shatterhand, despre care ziceai că nu poate să-ţi scape, răspunsei eu. Încearcă s-o dovedeşti.

— Old Shatterhand! Old Shatterhand! exclamară concomitent Old Surehand şi indianul, iar ultimul adăugă: Dacă eşti tu acel coiot râios, ai să mori!

După aceste cuvinte, se scufundă repede. Deci o lupta pe viaţă şi pe moarte, noaptea, în apă! Căpetenia plănuia să iasă din apă lângă mine şi să mă înjunghie. Nici nu-mi trecea prin minte să-l aştept. Aşa că mă scufundai şi eu, dar mult mai adânc. Ca şi diamantul, apa păstrează multă vreme lumina albastră din timpul zilei. De aceea, în nopţile întunecoase, un bun scufundător vede noaptea sub apă cel puţin la fel de bine, dacă nu chiar bine, decât deasupra apei. De la o adâncime de vreo cinci metri, mă uitai în sus. Da, căpetenia se afla lateral, deasupra mea. Întinse mâinile pentru mişcarea care trebuia să-l aducă la suprafaţă. În acelaşi timp făcui şi eu o mişcare similară şi ieşii din apă în spatele lui. Primi în cap lovitura mea vânătorească, după aceea îl apucai de chică, ca să nu cadă la fund.

— Old Shatterhand! Cu adevărat Old Shatterhand! Aţi dovedit-o pe loc! exclamă Old Surehand.

— Da, *sir,* eu sunt. Acum, înainte de toate, spuneţi-mi dacă v-a trecut amorţeala din braţe.

— Mi se pare că da.

— Încercaţi să înotaţi. Eu trebuie să-l duc pe indian. Să înotăm mai departe.

Şi văzurăm că mergea. Mişcarea şi efortul înotului urmaseră prea repede situaţiei anterioare a lui Old Surehand, când mâinile şi picioarele îi fuseseră legate. Dar se părea că hopul trecuse. Înotarăm încet, ca să-şi menajeze puterile şi ajunserăm la ai noştri, la mal, fără ca starea lui de slăbiciune să se îi repetat. Acolo căpetenia fu legată, tocmai când începea să-şi revină.

Acţiunea noastră se desfăşurase cu succes, dar şi cu ghinion. Îl eliberasem pe Old Surehand, luasem prizonier pe căpetenia comanşilor, în schimb îl pierduserăm pe Old Wabble. Ce se întâmplase cu el? Old Surehand nu credea că ar fi murit. El zise:

— Mai întâi ar trebui să-l cunoaşteţi mai îndeaproape pe

acest *boy* bătrân, *meş-şurs* — domnilor! Este un original de mâna întâi. Pun rămăşag că stă undeva într-un loc sigur şi-şi râde în pumni de noi. Trebuie să-l studiezi pe acest şmecher, pentru a-l putea judeca cum trebuie. Nu m-ar mira dacă ar apărea brusc şi ar mai aduce unul sau chiar mai mulţi prizonieri.

— Dacă nu e el însuşi prizonier, interveni eu.

— În acest caz, putem să-i venim în ajutor. Îl cerem în schimbul căpeteniei.

— Înseamnă că acestuia nu vreţi să-i luaţi viaţa?

— Ferească Dumnezeu! Nu e felul meu de a face pe ucigaşul. După cum s-a purtat el cu mine, fireşte, n-ar merita, dar dacă depinde de mine şi dacă bătrânul Old Wabble n-a păţit nimic, îi dăm drumul.

— Sunt complet de-acord, *sir.* Dar priviţi, deasupra apei se văd nişte capete.

Era cum spusesem. Cei mai mulţi dintre comanşi încetaseră urmărirea, alţii o continuară şi veneau spre noi înot. Au fost alungaţi cu câteva ameninţări şi focuri de intimidare. Apoi a trebuit, să povestesc tovarăşilor mei cum am ajuns pe insulă şi cum am înotat la întoarcere spre locul întâlnirii.

Nu terminasem bine de povestit când auzirăm un zgomot din tufişuri. Ne încordarăm auzul. Crengile fâşâiau şi pocneau ca atinse de animale mari, cum ar fi, de pildă, caii. Apoi se auzi o voce poruncitoare:

— Apleacă-te peste cal, piele-roşie ce eşti, că altfel îţi rup nasul, *it's clear!*

— Old Wabble! spuse Old Surehand. O să vedeţi, *meş-şurs,* că o să-mi împlinească el toată prorocirea.

Şi într-adevăr, iată-l pe Old Wabble ieşind din tufişuri, trăgând după el un cal, pe care era legat un indian. Tot de acest cal mai erau legaţi alţi doi, încărcaţi cu desagi.

— Am sosit şi eu, spuse el râzând. V-am adus ceva ce ne

poate fi foarte folositor. Ah, *good evening*[1], mister Surehand! Aţi scăpat deja? Mi-am închipuit că nu era nevoie să fiu şi eu de faţă. Ştiam că Old Shatterhand e în stare să vă elibereze şi singur.

— Dar unde aţi fost, mister Cutter? îl întrebai eu. Începusem să mă îngrijorez.

— Să vă îngrijoraţi? Aş vrea să ştiu de ce, şi ce putea să mi se întâmple? De mine, am eu grijă singur, ba am şi de alţii, după cum o să vedeţi îndată.

— De ce n-aţi venit pe insulă?

— Pentru că am fost un mare măgar, *it's clear!* M-am lăudat cât de minunat ştiu să înot şi să mă scufund, dar cu dumneavoastră nu prea mi-a mers. Înotul mai treacă-meargă! Asta, desigur, numai la dus, dar să mai vin şi înapoi şi să-mi pierd încă o dată pantalonii, nu mai era cazul. Şi apoi să mă scufund! Dar dacă nu mai ieşeam la suprafaţă? Poţi foarte bine să te îneci de viu. Vasăzică, am rămas agăţat sub plută şi am lăsat lucrurile să meargă înainte, după voia lor. Deodată s-a pornit un asemenea urlet, încât vaporul meu a început să se clatine, iar pieile-roşii au început să sară în apă care mai de care, încât nici unul nu a mai rămas pe mal. Chiar şi paznicii cailor au venit în fugă şi au început să vă urmărească. Unul dintre ei trebuia să rămână, iar pe acesta eram hotărât să-l iau eu în primire. Am navigat spre uscat, am ieşit de sub baldachinul meu, am sărit la el, i-am dat un bobârnac, încât s-a aşezat fără să-mi ceară voie în prealabil. L-am legat cu o curea, pe care era atârnată carnea la uscat. Atunci mi-a venit o idee, că şi noi avem nevoie de provizii, dacă vrem... oh, nu vreau să spun unde o să mergem. Am fugit la locul de păşunat şi am adus trei cai, unul pentru acest *boy* roşu şi doi pentru căratul cărnii. Acolo erau şi şei. Trebuia să mă grăbesc puţin, pentru a termina la timp. Dar totul a mers cum mi-am dorit şi tocmai când primii indieni se

---

[1] Buna seara (engl.).

întorceau înot, fără nici un succes, m-am şi cărăbănit frumuşel, cu acest *boy* şi cu carne cu tot. Şi iată-mă! Ce-o să se întâmple cu carnea, pot să-mi închipui, dar ce-o să facem cu acest *boy,* să-şi bată alţii capul.

— Îl lăsăm mâine să plece, fu de părere Old Surehand.

— N-am nimic împotrivă. A venit încoace călare, n-are decât să se întoarcă pe jos. Dar iată şi căpetenia lor, ăsta cum de-a mai ajuns în mâinile dumneavoastră?

— Mister Shatterhand l-a făcut prizonier.

— Pe insulă?

— Nu, pe lac, în timpul urmăririi.

— Deci o luptă navală. Trebuie să-mi povestiţi mai târziu cum s-a întâmplat. Dar şi pe ăsta îl lăsaţi să plece?

— Da.

— Păcat. I-ar sta mai bine în spânzurătoare. Dar nu cumva să-l eliberaţi înainte de a vă restitui toate armele, absolut tot ce v-a luat. Niciodată n-am fost un prieten al indienilor. Nu sunt buni de nimic, şi dacă omul este îngăduitor cu ei, dânşii o iau drept slăbiciune. Dacă el şi cei o sută cincizeci de comanşi s-ar fi înecat adineauri în lac, restul omenirii nu ar fi pierdut nimic, *it’s clear!*

3. Trimisul lui Winnetou

Între Texas, Arizona, New Mexico şi teritoriul indienilor sau, altfel spus, printre pintenii Munţilor Ozark, Sierra Guadelupa inferioară şi superioară şi Munţii Gualpa, înconjurat de jur-împrejur de crestele care delimitează cursul superior al lui Rio Pecos şi izvoarele râului Red River, Sabina, Trinidad, Brazos şi Colorado, se află un vast şi înfricoşător ţinut, care ar putea fi denumit Sahara Satelor Unite.

Întinderi pustii de nisipuri fierbinţi şi uscate alternează cu îngrămădiri de stânci dogoritoare ca focul, care nu sunt în stare să ofere nici cele mai sărăcăcioase condiţii de existenţă celor mai puţin pretenţioase plante. Noaptea friguroasă cade brusc şi nemijlocit după căldura toridă de peste zi. Pustiul uniform şi lipsit de verdeaţă nu este întrerupt de nici un *Dşebel*[1] sau de un *Vadi*[2] înverzit. Nu există nici un *Bir*[3] care să trezească la viaţă cu umezeala sa o cât de mică oază. Lipseşte chiar şi acea trecere cu caracter de stepă de la regiunile muntoase, împădurite, la marea de nisip fără verdeaţă, stearpă; şi, peste tot, privirea este izbita de moartea nudă, în forma ei cea mai înfricoşătoare. Numai ici-colo se zăreşte câte o tufă de mezquite, singuratică, ce pare din piele (oare ce forţă a scos-o la lumină şi o menţine?), vrând parcă să-şi bată joc de ochiul care tânjeşte după un punct verde. Cu aceeaşi uimire poţi întâlni un soi de cactus sălbatic, crescând singuratic sau în pâlcuri, ori acoperind suprafeţe întinse, fără ca existenţa lui să poată fi descifrată şi explicată. Dar nici mezquiteul, nici cactuşii nu oferă o privelişte îmbucurătoare, binefăcătoare, pentru că sunt

---

[1] Munte (arab.).

[2] Vale (arab.).

[3] Fântână (arab.).

acoperiţi cu un strat gros de nisip şi e vai de calul pe care un călăreţ neprevăzător îl mână într-o astfel de sălbăticie de cactuşi. Ţepi ascunşi, tăioşi ca briciul şi tari ca oţelul îi rănesc în aşa hal picioarele, încât niciodată nu va mai putea alerga. Atunci călăreţul este nevoit să-l părăsească pe bietul animal, şi, dacă nu-l omoară, acesta e condamnat la soarta groaznică de a se prăpădi cu încetul.

În ciuda tuturor grozăviilor oferite de acest pustiu, omul a îndrăznit totuşi să-l calce. E străbătut de drumuri care duc sus, la Santa Fe şi Port Union, la El Paso del Norte şi jos, în preriile verzi şi în pădurile pline de ape curgătoare ale Texasului. Prin cuvântul „drumuri” nu trebuie să se înţeleagă acel soi de căi de comunicaţie, care poartă această denumire în ţările civilizate. E adevărat că, din când în când, mai trece prin pustiu câte un vânător sau *rastreador* (căutător de aur) singuratic, câte o societate de oameni temerari sau un grup îndoielnic de indieni. Mai traversează pustietatea şi câte un convoi de care cu boi, scârţâind din osii şi mergând cu viteza melcului, dar nu există ceea ce se cheamă „drum”, nici măcar acele făgaşe care se ramifică la fiecare sfert de oră din pampasurile Americii de Sud, sau care se găsesc în câmpia din Lüneburg şi nisipurile din Brandenburg. Fiecare îşi urmează propriul său itinerar atâta timp cât solul îi oferă câteva semne, din care să-şi dea seama dacă merge într-o direcţie bună. Dar treptat, treptat, aceste semne încetează chiar şi pentru cel mai experimentat ochi, şi de aceea s-a luat măsura de-a indica direcţia cu ajutorul unor pari, înfipţi din loc în loc în pământ.

Cu toate acestea şi acest pustiu îşi are victimele şi grozăviile sale, care, ţinând seama de proporţia teritoriului, sunt cu mult mai numeroase şi mai înfricoşătoare decât cele din Sahara africană sau din pustiul Şamo sau Gobi de pe podişurile Asiei.

Schelete de oameni, cadavre de animale, resturi de şei,

sfărâmături de care şi alte vestigii cutremurătoare se găsesc de-a lungul drumului, povestind prin tăcerea lor întâmplări pe care, chiar dacă urechea nu le aude, cu atât mai mult văzându-le cu ochii, fantezia le poale amplifica. Cu toate acestea, în înălţimi zboară vulturii devoratori de hoituri, care, cu o perseverenţă înspăimântătoare, urmăresc de sus cea mai mică pâlpâire de viaţă pe care o zăresc, ca şi cum ar şti cu precizie că prada lor e asigurată şi nu le poate scăpa.

Şi cum se numeşte acest pustiu? Locuitorii din teritoriile învecinate îi dau denumiri diferite, ba englezeşti, ba franţuzeşti sau spaniole. Dar până departe el este cunoscut fie sub denumirea de Llano Estacado, fie de Staked Plain, din cauza parilor care sunt bătuţi în pământ, puşi să indice drumul...

Cam în felul acesta am descris, într-una din cărţile mele anterioare[1], caracterul înfricoşător al acestui groaznic pustiu, care e Llano Estacado. Dacă am spus atunci că nici o fântână nu trezeşte la viaţă vreo oază singuratică, prin aceasta am exprimat doar o părere unanim acceptată. Şi totuşi, în mijlocul acestui pustiu, exista o oază, dar necunoscută celor mai mulţi dintre oameni. Era tocmai sălaşul acelei persoane despre care Winnetou îmi comunicase printr-un bileţel că urmează să fie atacată, şi nume Bloody Fox.

Vulpea-însângerată!... Chiar şi numele singur indica o biografie neobişnuită. Cel care-l purta în prezent făcuse parte în copilărie dintr-o caravană de emigranţi, care a fost atacată şi nimicită în Llano Estacado de o bandă de *stakemen*-i[2]. Un fermier, pe nume Helmers, a dat peste cadavrele jefuite şi a descoperit că băiatul mai trăia, având o rană adâncă la cap. L-a pansat şi l-a luat cu el la Helmers Home, la ferma lui. Datorită îngrijirilor atente, copilul a supravieţuit acelei răni periculoase şi s-a însănătoşit, dar uită complet tot ce se

---

[1] Autorul se referă la *Winnetou.*

[2] Oameni care bat pari (engl.).

întâmplase înaintea atacului, inclusiv numele. Totuşi, trebuie să fi avut un nume; şi cum, atunci când a fost găsit, era plin de sânge şi tot timpul cât aiurase din cauza febrei pomenise numele de Fox, Helmers a presupus că aşa l-a chemat pe taică-său, şi s-a hotărât să-i spună Bloody Fox.

Băiatul progresă de minune, atât fizic cât şi mental, dar niciodată nu-şi putuse forţa memoria, ca să-şi amintească ceva dinainte de atac. Ştia foarte precis cum arăta omul de la care primise lovitura, îl vedea clar în faţa ochilor; mai multe însă nu-şi amintea, nici de ce pomenise numele de Fox. Helmers se bucura de faptul că pupilul său se dezvoltase atât de bine, fiind totuşi nemulţumit într-o singură privinţă şi anume că nu-l putea obişnui să stea acasă. Proprietatea lui era aşezată la marginea nordică a pustiului, aşa că băiatul, de cum ajunse să stăpânească un cal, începu să cutreiere tot timpul prin Llano Estacado, în loc să-i ajute tatălui adoptiv la lucratul pământului. Nici un fel de ameninţări şi de îndemnuri nu-l putuseră schimba. O dată, când Helmers era deosebit de supărat din această cauză, Bloody Fox îi spuse:

— Ai mei au fost ucişi de „tâlharii Llano-ului”, iar eu am hotărât să stârpesc până la unul pe toţi aceşti tâlhari. Pentru aceasta trebuie să cunosc Llano-ul aşa cum îmi cunosc buzunarele. Dacă nu pot s-o fac, nici nu mai vreau să trăiesc.

Rostise aceste cuvinte cu atâta hotărâre, încât Helmers găsise de cuviinţă să cedeze. Ba, se hotărâse să facă din el un bărbat care să fie în stare să impună respect „tâlharilor”. Ca urmare, Bloody Fox crescu în deplină libertate. Putea să plece şi să vină când voia. Deveni un călăreţ foarte curajos, un ţintaş atât de bun şi un mânuitor de arme atât de îndemânatic, încât însuşi Winnetou, când l-a cunoscut, nu şi-a putut reţine admiraţia. De origine, Helmers era neamţ, iar părinţii lui Bloody Fox se pare că tot nemţi au fost. Băiatul uitase totul şi învăţase limba engleză ca orice copil american: limba germană, însă, o prindea atât de repede, încât s-a

presupus că o vorbise şi mai înainte.

Ce legătură exista între acei *stakemen*-i sau „tâlharii din Llano Estacado” şi el? Cum s-a mai spus, aşa-zisele drumuri care treceau prin pustiu erau însemnate cu pari. În afară de oamenii cinstiţi care se foloseau de aceste drumuri, existau şi altfel de oameni, care urau munca, oameni decăzuţi şi care, de teamă să nu aibă de-a face cu justiţia, au trebuit să fugă din regiunile populate din răsărit, nişte nemernici fără scrupule, care nu mai aveau nimic de pierdut şi pentru care nu conta viaţa altora, pentru că viaţa lor însăşi nu mai valora nimic. Trăiau numai din jafuri, iar Llano-ul le oferea, dacă nu cel mai bogat, în orice caz cel mai apărat teren de vânătoare. Îşi aveau ascunzătorile la marginea pustiului şi pândeau în apropierea drumurilor pe călătorii nevoiţi să treacă prin pustiul Llano. Li se alăturau acestora ca însoţitori sau conducători, după care îşi trimiteau complicii înainte ca să scoată parii şi să-i înfigă în direcţie greşită; de aici şi denumirea de *stakemen*-i, oamenii parilor. Cei ce urmau direcţia acestor pari erau abătuţi de pe drumul cel bun şi sortiţi pieirii sigure. Mureau de foame şi de sete, dacă nu erau ucişi înainte de aceşti tâlhari, iar averea lor intra în posesia acestor „hoitari” de gen uman, mai bine zis inuman, ai Llano-ului. Iată de ce sute şi sute de schelete albeau în cea mai adâncă singurătate, sub soarele arzător, şi nimeni nu afla nimic despre soarta bieţilor nenorociţi.

Bloody Fox aparţinuse unei astfel de caravane, care căzuse victimă unei bande de *stakemen*-i. Scena groaznică a masacrului i-a rămas în minte; de aici dorinţa fierbinte de a-i extermina pe aceşti nemernici, până la ultimul. Oricât de grea şi de îndrăzneaţă era această misiune, băiatul avea toate însuşirile necesare pentru a o îndeplini.

Treptat, treptat, cutreierase Llano-ul în toate direcţiile, reuşise să cunoască fiecare palmă de pământ a pustiului. Toate pericolele îi deveniseră familiare, ba a mai şi avut

norocul să descopere, în adâncul deşertului, o oază verde cu apă, ceea ce îi uşura enorm realizarea dorinţelor. Această oază valora mai mult chiar decât o sută de aliaţi.

Locul îl ţinea secret. Nici un om nu ştia de el, nici măcar Helmers, cu toate că bătrânului îi datora viaţa. Cu timpul, Bloody Fox şi-a construit lângă apă o căsuţă, căreia i-a acoperit pereţii cu pasiflora deasă, luxuriantă. Prinsese mustangi, cai sălbatici, şi-i dusese la căsuţă pe ascuns; şi astfel, după ce gonea pe câte unul până la epuizare, avea mereu cai odihniţi pentru schimb. Acest fapt făcea ca deplasările lui să aibă repeziciunea pe care altfel nu ar fi putut s-o aibă, reuşind să apară ba la un capăt al Llano-ului, ba la altul. Îşi transporta cu căruţa rezerve de muniţii şi alimente. Dar mai avea nevoie de cineva care să îngrijească, în lipsa lui, de oază şi de caii aflaţi acolo, de o persoană de toată încrederea, de care să fie sigur că nu-i va trăda secretul. O bătrână negresă, care-l iubea foarte mult, cu numele Sanna, îi acceptă propunerea. Locui ani în şir în acea căsuţă, într-o desăvârşită singurătate, fără a mai dori să plece de acolo. Pentru devotamentul ei, a fost răsplătită într-un fel care i-a învăluit bătrâneţea în cea mai luminoasă rază de soare. În tinereţe, fusese sclava unui plantator din Tennessee, care-i luase copilaşul, un băieţel, şi-l vânduse. Mai târziu a fost şi ea scoasă la mezat şi vândută şi, după diferite peripeţii, ajunsese la Staked Plain. Dar niciodată nu l-a putut uita pe Bob, băiatul ei. Se gândea la el zi şi noapte, şi jura că n-are să moară până n-are să-l revadă. Atunci am sosit noi în Llano şi am făcut cunoştinţă cu Bloody Fox. Cu noi se mai afla un *westman*, care avea ca însoţitor nedespărţit un negru, fostul lui servitor. Pe negrul nostru îl chema Bob; şi cât de uimiţi am fost noi, mai ales cât de încântată a fost bătrâna Sanna, când a descoperit că el era micuţul ei copil, care fusese vândut la Tennessee! De atunci au rămas împreună şi numai moartea i-ar mai fi putut despărţi.

Din clipa în care bătrâna Sanna se instalase în căsuţa din oază, Bloody Fox trecu la înfăptuirea planurilor sale, aşa cum îşi dorise. El trecea tot mai rar pe acasă, pe la tatăl său adoptiv; dar ori de câte ori venea, bătrânul îi povestea câte o noutate, şi noutatea se referea aproape întotdeauna la moartea câte unui *stakeman*. Ba ici, ba colo, se găsea cadavrul unui om, lovit de glonte în mijlocul frunţii, iar când i se cerceta conţinutul buzunarelor întotdeauna se găseau asupra lui lucruri furate, ceea ce dovedea că cel ucis aparţinea grupului de „oameni ai parilor”. Astfel de cazuri se repetau tot mai des, gaura din frunte constituind în curând o dovadă sigură că cel ucis trebuia considerat drept tâlhar pedepsit. Dar cine era misteriosul răzbunător? Nimeni nu ştia, nici măcar Helmers nu bănuia.

Nu-i de mirare că în jurul acestui răzbunător se născuseră legende peste legende. Existau oameni care susţineau că l-au văzut din depărtare, trecând călare, iute ca săgeata, dar niciodată destul de aproape ca să-l poată recunoaşte. Se povestea că purta pe el pielea groasă şi păroasă a unui bizon alb, cu cap cu tot, ceea ce-i dădea o înfăţişare fioroasă. Într-o zi, un negustor susţinu că l-ar fi văzut în partea sudică a Llano-ului şi că o oră mai târziu ar fi găsit un om împuşcat drept în frunte; altă dată un grup de călăreţi afirmară că au auzit un foc de armă, în timp ce la orizont un călăreţ dispăru iute ca gândul, pentru ca ajunşi la locul respectiv să găsească un om întins la pământ, mort, cu un glonţ în frunte. Într-altă zi, au intrat la Helmers oameni care peste noapte poposiseră în Llano şi care la lumina clară a lunii ar fi zărit pe acelaşi călăreţ, apărând dintr-o parte, trecând pe lângă ei în galop şi dispărând în partea opusă. Până la urmă, în jurul acestui personaj neobişnuit se născuse o superstiţie, şi anume că n-ar fi fost om, ci o fiinţă supraomenească, care zbura cu viteza fulgerului de la un capăt la celălalt al Llano-ului. Cum ar fi putut un muritor de rând să deosebească cu atâta siguranţa

pe un tâlhar de un om cinstit?! „Stafia din Llano Estacado a trecut peste pustiu” — aşa se spunea — „Stafia răzbunătoare a mai înlăturat un *stakeman*”.

Oamenii cinstiţi răsuflau uşuraţi. *Stakemen*-ii se ţineau mai strâns împreună, nu se mai încumetau să înainteze în pustiu singuri sau în grupuri mici, porneau la atacurile lor tâlhăreşti în cete mari. Dar nici astfel de procedee nu le ofereau siguranţa aşteptată. Îşi aşezau tabăra câte douăzeci sau chiar mai mulţi la un loc; apoi, deodată, se auzea o detunătură, încă una... şi doi dintre ei cădeau, loviţi în frunte, în timp ce, nu departe de ei, se auzea tropotul copitelor unui cal care se îndepărta în fugă.

Tocmai pe atunci am sosit şi eu la Helmers cu un grup de westmen-i, aşa cum am amintit mai sus, pentru a trece prin Estacado şi a mă întâlni în partea cealaltă cu Winnetou. La Helmers, am aflat că în faţa noastră se află o caravană de emigranţi, care voia să traverseze pustiul. Câteva persoane întâlnite la Helmers mi-au trezit bănuiala. După ce au plecat, am mers pe urmele lor; am căpătat astfel certitudinea că emigranţii urmau să fie abătuţi din drum. Călăuza era un *stakeman* iar complicii îşi aşteptau victimele. Am pornit repede la drum, pentru a veni în ajutorul celor ce se aflau în pericol.

Winnetou, care mă aşteptase, se întâlnise în acelaşi timp cu o trupă de comanşi, de care pe atunci nu trebuia să se ferească, pentru că între ei şi apaşi era atunci pace. Winnetou află de la comanşi că se duceau să-şi întâmpine căpetenia, care urma să vină prin pustiul Llano, dar că acesta s-ar afla în mare pericol, pentru că un număr însemnat de stakemen-i se adunaseră punând probabil la cale un atac. Erau aceiaşi tâlhari pe care îi descoperisem şi eu. Deoarece Winnetou ştia că, potrivit înţelegerii noastre, trebuia să fiu şi eu pe aproape, începuse să se îngrijoreze din cauza mea şi hotărâse să nu mă mai aştepte, ci să-mi iasă în întâmpinare. De aceea,

propuse comanşilor să-l însoţească. Aceştia acceptară cu plăcere, pentru că nu putea să le fie decât de folos, şi lor, şi căpeteniei aflate în primejdie, să-l aibă cu ei pe Winnetou.

Drept urmare, Estacado, de obicei pustiu, era în momentul acela animat de patru grupuri de oameni, dintre care trei înaintau în aceeaşi direcţie; emigranţii erau conduşi în mod premeditat la moarte, către sud, de călăuza lor trădătoare, în urma lor veneau, tot spre sud, *stakeman*-ii, iar eu veneam după ei, împreună cu însoţitorii mei, pentru a le zădărnici lovitura. Dinspre vest, se apropia Winnetou cu comanşii, care, din păcate, ajungeau prea târziu; ei aveau să constate că şeful lor de trib fusese deja ucis de *stakemen*-i.

Comanşii mergeau spre est, iar noi spre sud şi, întâmplător, timpul se potrivea atât de bine, ca şi cum ne-am fi înţeles dinainte ca, mergând în unghi drept, să ne întâlnim chiar în apropierea oazei, despre care atunci, fireşte, nu bănuiam nimic. Ca şi noi, Bloody Fox cunoştea intenţia *stakeman*-ilor; el voia să-i salveze pe acei străini şi de aceea pornise de la insula sa din pustiu, călărind în întâmpinarea lor, pentru a-i preveni, deocamdată. Din nefericire, însă, dăduse peste tâlhari, care porniră în goană după el. Reuşi să scape spre nord, datorită iuţelii calului său şi nimerind la noi ni se alătură. Călărirăm trei ore în şir, dar n-am putut să-i ajungem pe emigranţi, decât după ce se întunecase. Formaseră din carele lor un careu, instalându-şi tabăra în interiorul lui. Din cauza secetei, boii nu mai aveau putere să tragă carele, aşa că emigranţii nu-şi puteau continua drumul. Ei înşişi erau pe jumătate morţi de sete; după cum s-a dovedit călăuza lor găurise butoaiele cu apă, iar la sosirea noastră fugise.

Între timp, Winnetou ajunse în regiunea respectivă, fără ca eu să fi bănuit măcar şi, cu flerul lui extraordinar, îi descoperise pe *stakemen*-i, care, fireşte, nu putuseră aprinde nici un foc. Se furişa lângă ei, tocmai în clipa în care călăuza,

fugită de la emigranţi, ajunsese la ei şi le povestea despre so*sir*ea noastră. Dar în loc să se sperie, tâlharii mai mult se bucurau sperând ca prin venirea noastră să pună mâna pe o pradă mai bogată şi hotărâră să ne atace în zori. Auzind aceasta, Winnetou se întoarse la comanşi şi veni apoi împreună cu ei la noi. Asta era din nou una din loviturile lui de maestru! Cât de bucuros am fost atunci că ne-am întâlnit la timp şi într-un mod atât de fericit. Ceata lui de comanşi dublă numărul nostru, iar el singur făcea mai mult decât toţi la un loc.

La ivirea zorilor, noi stăteam ascunşi după care. Când au venit *stakemen*-ii, i-am numărat, erau treizeci şi cinci. De teama „stafiei răzbunătoare”, obişnuiau să se arate numai în număr foarte mare. Nu bănuiau că le cunoşteam planurile şi credeau că are să fie o simplă joacă. Prima noastră salvă îi lovise de la cincizeci de paşi distanţă şi provocase în rândurile lor o derută extraordinară. Deveniseră o grămadă de oameni învălmăşiţi şi urlând de groază. Morţii şi cei mai grav răniţi se prăbuşiseră, iar caii rămaşi fără călăreţi măreau şi mai mult panica; apoi, când zăpăceala le mai trecu, cei care se mai puteau ţine în şa căutară să scape fugind spre sud. Într-o clipă furăm pe cai şi ne luarăm după ei. Au fost lichidaţi cu toţii.

Ultimul dintre ei ajunse din întâmplare la oaza lui Bloody Fox ţinută, până atunci în mare secret. Acolo calul i s-a poticnit, iar el şi-a frânt gâtul. Era şeful bandei şi răzbise atât de departe numai pentru că avusese un cal bun. Am recunoscut în el un criminal, care pe alte meleaguri era recunoscut sub numele de Stealing Fox, adică Vulpea hoaţă. Şi, minune! Extrem de agitat, Bloody Fox ne declară că acela era cu siguranţă omul care-i făcuse rana adâncă de la cap; el nu avea nici o îndoială, pentru că niciodată nu i-a putut uita figura. Omul se prezentase sub numele de Fox, fireşte că nu Stealing Fox, şi fusese conducătorul convoiului de emigranţi.

Acum se explica uşor de ce băiatul rostea atât de des, în timpul delirului provocat de febra mare, numele de Fox.

Dacă ne-a părut aproape o minune faptul că Bloody Fox l-a descoperit pe ucigaşul părinţilor săi, nu mai puţin uimiţi am fost atunci când negrul nostru, Bob, s-a dovedit a fi fiul bătrânei Sanna. Iar când am găsit timp pentru a da aşezării atenţia cuvenită, oaza ni s-a părut o a treia şi cea mai mare minune. E adevărat că existaseră vânători şi indieni care afirmau că în mijlocul celor mai mari pustietăţi din Llano Estacado ar exista o apă pe lângă care ar creşte cele mai frumoase flori şi pomi, dar nimeni nu i-a crezut. Auzisem şi eu aşa ceva, dar m-am îndoit că există. Acum o aveam în faţa ochilor.

Desigur, dacă mă gândesc la Sahara, sub al cărei pământ stâncos sau nisipos există, la adâncimi mai mari sau mai mici, apă din belşug, nu putea nici această oază de aici, din Llano, să-mi apară atât de inexplicabilă. Pustiul acesta este despărţit de Rio Pecos de un lanţ de munţi, care, uneori, formează o singură coamă, alteori, însă, are mai multe şiruri, printre care se află şi văi lungi. La rândul lor, aceste văi sunt tăiate de-a curmezişul de nişte prăpăstii, care se sfârşesc în Llano. Din înălţimi, prin văi se scurg diferite ape mici, cu tufişuri şi chiar copaci pe maluri. Aceste puncte înverzite pătrund ca nişte peninsule în marea de nisip a Estacado-ului. Printre ele, iarba şi buruienile găsesc destulă umezeală ca să crească. Apele curgătoare dispar îndată ce dau de nisip, fără să se evaporeze. Apa pătrunde în terenul poros şi, unde dă de un strat impermeabil, compact, se adună. În nici un caz nu trebuie să ne închipuim pustiul Llano ca pe o întindere perfect orizontală, ci ca pe o depresiune, care în punctul său cel mai de jos trebuie să scoată la suprafaţă o apă limpede şi curată, tocmai pentru că e filtrată prin nisip.

Din păcate, secretul lui Bloody Fox, păstrat cu străşnicie atâta vreme, ne-a devenit cunoscut, dar el se înclină în faţa

inevitabilului. Era de aşteptat ca mult timp de acum înainte să nu mai poată face pe Avenging-ghost — „Stafia răzbunătoare”. Făcusem curăţenie serioasa printre *stakemen*-i şi, chiar dacă mai existau câţiva dintre ei izolaţi, probabil că auziseră de soarta celor treizeci şi cinci. Emigranţii au fost aduşi în oază, unde au rămas câteva zile, după care şi-au continuat călătoria, odihniţi şi împrospătaţi. I-am însoţit până la Rio Pecos. Caravana lor a trecut dincolo de Arizona, unde n-aveau decât să povestească despre oază; fie că povestea lor avea să fie considerată minciună, fie că li s-ar fi dat crezare, tot n-avea nimeni ocazia să profite de ea. Mai degrabă noi, albii de aici, aveam prilejul să venim în Llano; ne propusesem însă să nu spunem nimănui nimic despre mica insulă verde a pustiului.

Din păcate, alta era situaţia cu comanşii, care acum cunoşteau şi ei secretul. E drept că a trebuit să promită că nu vor vorbi despre el, dar eram convinşi că nu-şi vor ţine cuvântul dat. Pentru tribul lor, oaza nu era un loc fără valoare.

Trăgând o linie imaginară spre vest, din locul de unde mă aflam, aş fi atins, dincolo de fluviu, unghiul cel mai periculos al Vestului Sălbatic. Era locul unde se întâlneau teritoriile de vânătoare ale comanşilor şi apaşilor. Cine cunoaşte situaţia, ştie că între aceste două neamuri nu s-a putut niciodată ajunge la o pace trainică.

Pe vremea aceea, încă din copilărie erau educaţi şi li se inocula o ură reciprocă înverşunată; şi chiar dacă între ei tomahawkul războiului era îngropat, ajungea cel mai mic pretext pentru a-l dezgropa din nou. Asemenea pretexte se puteau ivi zilnic, pentru că teritoriile lor nu numai că se învecinau, dar se întrepătrundeau în unele locuri şi deseori nici nu erau delimitate. Era destul de uşor să se folosească pretextul de violare a graniţei, fără a mai vorbi de alte o sută de motive, care puteau fi invocate dacă voiau să ajungă la

luptă. De aceea, locurile primiseră din partea oamenilor Vestului denumirea de *The shears* — foarfecele, o expresie foarte semnificativă. Liniile mobile ale graniţei se deschideau şi se închideau ca nişte foarfeci şi cine nimerea între ele, mai ales dacă era alb, putea să spună că a avut noroc dacă scăpa cu viaţă.

Numeroasele lupte dintre cele două triburi începeau, de obicei, dincolo de *shears* şi apoi se extindeau până la Rio Pecos, iar învinşii erau goniţi în Llano. Ce mare avantaj era să ai în acest caz un loc în pustiul de nisip, unde să te poţi reface şi aduna, în timp ce duşmanul era încredinţat că te usuci de foame şi de sete! Oaza oferea un astfel de loc, şi comanşii luaseră cunoştinţă de el. Ajunşi acasă, au să tacă oare în această privinţă? Nu puteam să cred aşa ceva şi-i atrăsesem atenţia lui Bloody Fox asupra pericolului pe care îl reprezentau pieile-roşii care cunoscuseră acest loc. El privea chestiunea ca şi mine de serios şi zise:

— Aveţi dreptate, *sir.* Am păstrat secretul atâta vreme şi acum, deodată, a fost dat în vileag. De vină sunt numai eu; ar fi trebuit să vă descriu de ieri această regiune. Probabil că atunci nu v-ar fi fost greu să faceţi în aşa fel încât *stakemen*-ii să nu poată fugi încoace.

— Fireşte, asta aşa este.

— Atunci aţi fi ştiut numai dumneavoastră şi sigur că nu aţi fi trădat nimănui acest secret. Dar aşa cum e situaţia acum, mă pot aştepta la vizite din trei părţi.

— Cred că vă puteţi aştepta numai la vizita comanşilor.

— Şi din partea apaşilor!

— Nu. Un singur apaş ştie de această oază, Winnetou.

— Şi credeţi că n-are să spună nimic acasă?

— Dacă-l rugaţi, sunt sigur că nu.

— O să-l rog; dar albii?

— Aceştia n-au să trădeze nimănui secretul; toţi, fără excepţie, sunt oameni care ştiu să tacă.

— Să admitem. Cu alţii n-au să vorbească, dar ei între ei îşi vor nota locul unde se află această căsuţă a mea şi vor veni din nou încoace. Nu aş avea nimic împotrivă, să vină; oaza e trădată, pentru că fie ei, fie urmele lor vor fi descoperite de alţii care au să vină după ei. Am dreptate, *sir?*

— Fără îndoială că da. O să-i rugăm să tacă, şi să nu se mai întoarcă pe aici...

— Ar fi prea mult. S-ar putea întâmpla ca vreunul dintre ei să se afle cândva în Llano, în pericol să moară de sete, dacă ar şti că e oprit să vină la apa de aici. Într-un astfel de caz trebuie făcută o excepţie. Vreţi să discutaţi dumneavoastră cu ei mister Shatterhand?

— Cu plăcere.

— Desigur că acest lucru nu se referă la dumneavoastră şi Winnetou. Veniţi la mine cât mai des posibil, şi sunt sigur că veţi face în aşa fel încât nimeni să nu-mi poată descoperi coliba.

— Bine, o să vă îndeplinim această dorinţă. Dar ce vreţi să faceţi pentru a vă apăra sau a vă feri de vizita comanşilor?

— Nimic. Pot să transform coliba mea într-o fortăreaţă?

— Nu se poate.

— Sau să-mi aduc atâţia oameni încât să pot respinge un atac?

— Este imposibil.

— Atunci nu-mi rămâne altceva de făcut decât să las lucrurile aşa cum sunt. Singura schimbare ce-o să intervină va fi aceea ca Bob să rămână aici, cu maică-sa. Când o să fiu acasă, o să am în felul acesta un ajutor, iar în absenţa mea bătrâna n-o să mai fie singură.

În cursul timpului am mai fost pe la oază şi am aflat că Bloody Fox n-a avut nici un fel de neplăceri din partea comanşilor. Nu mai fusese vizitat nici de albi, şi astfel s-a creat impresia să deconspirarea oazei faţă de câţiva inşi nu a însemnat şi răspândirea acestui secret în toate zările. Cât

despre tâlharii din Llano Estacado, după cum ne-am aşteptat, multă vreme nu s-a mai auzit nimic despre ei; apoi au apărut atacuri răzleţe, urmate de jaf, al căror făptaş a fost un singur om, descoperit de Fox şi pedepsit după felul său. Se părea că, în afară de martorii de atunci, nimeni nu ştia că el este „stafia-răzbunătoare”. Secretul lui a fost păstrat cu sfinţenie, şi în multe locuri am auzit poveşti fantastice cu privire la stafia din Llano, dar niciodată nu s-a făcut vreo aluzie la faptul că persoana lui ar avea vreo legătură cu isprăvile acestui „spirit”.

Când l-am cunoscut pe Bloody Fox, era încă în anii primei tinereţi. Oricine îşi poate imagina ce aptitudini avea, dacă la o vârstă atât de fragedă dovedea asemenea însuşiri şi talent, încât l-a uimit şi pe Winnetou. Ce om putea şi ar fi trebuit să devină, dacă s-ar fi dezvoltat în felul acesta!

Au urmat câţiva ani în care nu am mai venit în America. Apoi m-am întâlnit cu Winnetou în Black Hills şi am aflat de la el că Bloody Fox e bine şi că nu a primit încă vizita comanşilor. Ne despărţisem sus la Coteau, pentru a ne întâlni peste patru luni jos, în Sierra Madre, şi oricine îşi poate imagina ce impresie a făcut asupra mea vestea pe care am citit-o în bileţelul apaşului, precum că trebuie să-l prevină pe Bloody Fox, deoarece comanşii vor să-l atace.

Trecuse atâta vreme fără ca aceştia să-i calce oaza! Care să fi fost motivul pentru care voiau acum s-o viziteze, şi încă cu intenţii duşmănoase? Planul pornise de la ei, sau Bloody Fox şi-a atras prin ceva răzbunarea lor? Ca să mă frământ cu asemenea întrebări nu avea rost; răspunsul urma să-l aflu mai târziu de la sine.

Mai importantă era întrebarea dacă Winnetou s-a dus direct în pustiul Llano Estacado, sau nu. Mi-a scris că ar vrea să meargă să-l prevină pe Bloody Fox. După cum îl cunoşteam pe apaş, el nu se mulţumea doar să-l anunţe, ci era gata, pe cât posibil, să-l salveze, ceea ce se putea face

numai cu o ceată destul de numeroasă de apaşi. Ce cale să fi ales? La această întrebare, grea în aparenţă, se putea răspunde destul de uşor. Totul depindea de timp. Dacă era prea scurt, Winnetou avea să se ducă direct la Fox, dar dacă a avut timp destul, atunci a plecat mai întâi la tabăra apaşilor, pentru a lua numărul necesar de războinici.

Dar cum putea Winnetou să ştie dacă are sau nu destul timp? Foarte simplu, ca şi mine. E sigur că lui, maestru inegalabil în gă*sir*ea urmelor altuia, nu puteau să-i scape cele ale comanşilor, pe care i-am întâlnit la Apa Albastră. Şi chiar dacă, furişându-se în preajma lor a aflat, totuşi, că aceştia aşteaptă ca întăriri încă o sută de războinici, conduşi de căpetenia Nale-Masiuv, după anumite semne, obişnuite pentru el, a dedus cu siguranţă că nu se prea grăbeau. Aşa că e posibil să se fi dus mai întâi la tribul său.

— Poate că nici nu a fost nevoie să se ducă la el, ci a găsit pe cineva pe care să-l trimită. În orice caz, apaşii au aflat că securea războiului a fost dezgropată de comanşi şi şi-au trimis cercetaşi împrejur, pentru a-şi asigura securitatea. Dacă Winnetou a întâlnit un astfel de cercetaş, ceea ce nu este deloc de domeniul imposibilului, atunci cu siguranţă că l-a trimis acasă, iar el s-a dus la oază, a cărei poziţie îi era bine cunoscută.

Presupunerile mele mergeau chiar mai departe, pentru că îl cunoşteam pe Winnetou al meu şi ştiam cât este de prudent. El cunoştea ziua so*sir*ii mele în Sierra Madre şi şi-o fi zis că, găsindu-i biletul, o să-l urmez îndată. Cunoşteam drumul la fel de bine ca şi el, aşa că putea să stabilească destul de uşor cam în ce regiune ar fi trebuit să mă aflu la un moment dat. Dacă el însuşi s-a grăbit să meargă la Llano Estacado, trebuia să se îngrijească de un conducător de încredere, pentru a duce războinicii la oază, şi acest conducător nu putea fi altul decât eu. Trebuia, deci, ca în drumul meu să întâlnesc neapărat un apaş, care avea

misiunea să mă aştepte şi să mă înştiinţeze. Mai târziu se va vedea cât de bine l-am judecat pe Winnetou.

Dar până atunci mai aveam încă timp destul; deocamdată mă aflam la popasul nostru de la Sascuan-cui, unde aşteptam ivirea dimineţii, pentru a duce tratative cu comanşii. Trebuia ca Old Surehand să-şi reprimească tot ce-i luaseră comanşii, mai ales armele, eliberându-l în schimb pe Vupa-Umugi, căpetenia capturată.

Ca măsură de prevedere, nu am rămas pe malul apei, unde ne ştiau duşmanii şi unde, ei fiind ascunşi în tufişuri, ne puteau uşor ataca, ci ne-am retras la oarecare distanţă în prerie, pentru că acolo nu se puteau furişa până la noi. Am stabilit schimburile de pază, şi cine voia să doarmă, putea să doarmă. Nici nu-mi trecea prin gând să stau treaz până în zori, nu se putea şti ce eforturi ne va cere ziua următoare. Mă bucuram mult că am să-l văd pe Old Surehand la lumina zilei. Era prea întuneric pentru a-l putea privi, aşa cum aş fi dorit. Mai târziu mi-a mărturisit că la fel de curios era şi el în privinţa mea. Am fi putut vorbi împreună, dar nici unul dintre noi nu era prea vorbăreţ şi voiam să dormim. Un lucru trebuia să ştiu, de aceea, când s-a întins lângă mine să se odihnească, l-am întrebat:

— Permiteţi o întrebare, *sir,* înainte de a adormi? Aţi avut un anumit scop de-aţi venit în această regiune?

— Da, voiam să mă duc jos, la apaşii mescalero, pentru ca, eventual, să-l întâlnesc pe Winnetou şi să fac cunoştinţă cu el, iar cu ajutorul lui să vă cunosc şi pe dumneavoastră. Este de-a dreptul o ruşine să fii atâta timp *westman* şi să nu-i fi văzut pe Winnetou şi pe Old Shatterhand.

— Nici noi nu vă cunoşteam încă, aşa că suntem chit. În schimb, am auzit multe despre dumneavoastră, *sir.* A doua parte a dorinţei dumneavoastră s-a realizat mai repede decât v-aţi gândit, iar cât despre mersul la indienii mescalero, nu va fi nevoie, pentru că mă aflu în drum spre Winnetou şi am

întâlnire cu el în altă parte.

— Unde, *sir?* Unde-i el acum?

— În Llano Estacado.

— Mii de trăsnete, asta-i minunat! Împreună cu el şi cu dumneavoastră, în periculosul pustiu Estacado! Mă luaţi şi pe mine, *sir?*

— Cu mare plăcere. Ajutorul dumneavoastră ne poate fi de mare folos. Mâine dimineaţa am să vă povestesc şi de ce; acum trebuie să dormim, pentru a fi odihniţi mâine. Deocamdată vreau să vă spun că e vorba de o distracţie cu comanşii.

— Cu ăştia de aici, sau cu alţii?

— Cu ăştia şi cu alţii care vor veni să li se alăture. Probabil că aţi auzit ceea ce au vorbit între ei Nu au pomenit de scopul expediţiei lor actuale?

— Da, dar au vorbit atât de încet şi cu atâta prudenţă, încât nu am putut înţelege nimic. Luaţi-mă şi pe mine, *sir,* luaţi-mă şi pe mine. Mă bucur dinainte că am să mă pot revanşa pentru faptul că m-am lăsat surprins ca un *greenhorn.* Oare ce gândiţi acum despre mine? Ani de-a rândul mi-am dorit să vă cunosc şi să vă pot întovărăşi într-un fel, şi acum, când dorinţa mi s-a împlinit, trebuie să-mi fie de-a dreptul ruşine de felul în care s-a produs, *it's clear,* cum zice bătrânul Wabble!

— De ruşine nici nu poate fi vorba. Şi eu am fost prins de mai multe ori, şi Winnetou la fel. Mă bucur extraordinar de mult că mi-a fost dat să vă pot face un mic-serviciu.

— *I beg, sir!*[1] Dacă acesta a fost un mic serviciu, aş vrea să ştiu ce numiţi dumneavoastră unul mare! Mult aş da să fi fost invers, şi anume ca eu să vă fi făcut un astfel de serviciu. Vreau să sper că odată şi odată o să vă ofer şi eu ceva asemănător.

— Primesc ca şi când mi-aţi fi făcut deja un atare serviciu,

[1] Daţi-mi voie, domnule! (engl.)

deoarece renunţ să ajung prizonier la comanşi. Acum să dormim. *Good night, sir!*[1]

— *Good night,* mister Shatterhand. Probabil că aici o să dorm mai bine decât dincolo, pe insulă, pe care ar fi trebuit s-o părăsesc numai ca să fiu condus la moarte prin cazne.

Noaptea era răcoroasă, iar hainele mele erau ude, totuşi am dormit tun până la ora patru, când am fost trezit pentru ultimul schimb de pază. Spre sfârşitul schimbului, începu să mijească de ziuă şi, în curând, avui destulă lumină ca să pot privi noua şi vestita mea cunoştinţă.

Cum stătea în faţa mea, dormind liniştit, părea un adevărat uriaş. Trupul său puternic era îmbrăcat în haine de piele, lăsându-i descoperit pieptul bronzat de soare. Părul lui lung, castaniu şi mătăsos, atârna ca un văl până la brâu. Cu toate că în timpul somnului intensitatea trăirii sufleteşti se retrage din trăsăturile omului, pe faţa lui se vedea expresia unei forţe de concentrare fără de care un bun *westman* e de neconceput. Exact aşa cum îl vedeam în faţa mea, aşa mi-l închipuisem în descrierile făcute de alţii. Pentru că nu orice om mai renumit al Vestului putea fi imaginat în acest fel. Cel ce gândeşte astfel — şi sunt destui care gândesc aşa — atunci când se întâlneşte cu respectivul, este, de obicei, foarte dezamăgit. Vânători renumiţi, cu asemenea statură de uriaş, nu-am cunoscut decât doi: Old Firehand şi Old Surehand. De altfel, deseori se constată că oamenii gigantici la trup au un suflet de copil şi nu posedă nici plăcerea, nici îndemânarea luptei, în timp ce oamenii cu o conformaţie mai puţin arătoasă se lasă mai degrabă rupţi în bucăţi decât s-o ia la goană. Viaţa Vestului Sălbatic nu favorizează îngrăşarea, ci aduce cu sine muşchi de fier şi tendoane de oţel.

Era timpul să-i trezesc pe cei ce dormeau şi când Old Surehand se ridică în picioare, abia atunci am putut să văd bine câtă armonie exista în construcţia fizicului său.

---

[1] Noapte bună, domnule! (engl.).

— *Good morning, sir*[2], mă salută el, în timp ce mă măsura de sus până jos, pentru a mă privi apoi în faţă. În sfârşit, în sfârşit, mi se realizează dorinţa de a vă vedea, căci aseară, în întuneric, nu se poate spune că v-am văzut. Iată-mi mâna pentru acest salut de dimineaţă şi, încă o dată, multe mulţumiri pentru ceea ce aţi riscat de dragul meu.

— Şi eu mă bucur că, în sfârşit, v-am cunoscut. Dacă nu aveţi nimic împotrivă, o să ne ajutăm mereu cu devotament.

— *Well,* aşa să fie.

Se întinse de-i trosniră oasele, îşi cercetă încheieturile de la mâini şi de la picioare şi apoi continuă:

— Am dormit bine şi urmele legăturilor au dispărut complet. Acum, pentru început, ce-o să facem?

— O să-l aducem pe şeful de trib al comanşilor, ca să-i spunem ce-i cerem, apoi îl trimitem pe celălalt prizonier dincolo, în tabără.

— Şi până se întoarce, o să mâncăm straşnic, interveni Old Wabble. Altfel, de ce am mai adus atâta carne? Cine are ce mânca, trebuie să mănânce, *it's clear?*

Am dat cu plăcere curs chemării bătrânului. Mai înainte, însă, trebuiau duse tratative cu căpetenia Vupa-Umugi. Întrucât acestea îl priveau pe Old Surehand, am fost de părere ca el să-i dicteze condiţiile, ceea ce a şi făcut. Vupa-Umugi nu ezită deloc să accepte, îşi dădea seama că scăpa destul de uşor. Apoi îl dezlegarăm pe indianul prins de Old Wabble, care primi dispoziţiile necesare din partea căpeteniei lui şi plecă. Acum aveam timp să ne ocupăm şi de micul nostru dejun.

După vreo două ore, îl văzurăm pe sol întorcându-se împreună cu câţiva indieni. Aduceau calul lui Old Surehand, armele şi toate celelalte obiecte pe care i le luaseră, strânse în pălăria lui cu boruri largi, care rămăsese pe insulă. Când ne spuse că nu-i lipseşte nimic, îl eliberarăm pe Vupa-Umugi. De

---

[2] Bună dimineaţa, domnule (engl.).

fapt, am fi vrut să-i cerem să ne promită că, în viitor, se va lăsa de acţiuni duşmănoase, dar ne gândeam că tot nu se va ţine de cuvânt. Pe de altă parte, printr-o asemenea pretenţie, tratativele noastre s-ar fi prelungit mult, aşa că am preferat să renunţăm. Când îi scoaserăm legăturile, făcu câţiva paşi ca să se îndepărteze de noi, apoi se întoarse către noi şi-mi adresă următoarele cuvinte:

— Feţele albe au încheiat pace cu noi; îi întreb cât urmează să dureze?

— Atâta timp cât vrei, îi răspunsei. Stă în puterea voastră s-o păstraţi cât vreţi.

— De ce nu vorbeşte Old Shatterhand mai clar? De ce nu stabileşte un anumit termen?

— Pentru că nu pot. Noi nu-i duşmănim pe oamenii roşii şi am vrea să fim mereu prieteni cu ei. Atâta timp cât veţi ţine pacea cu noi, noi vom păstra securea războiului îngropată.

— Uff! Cât timp o să rămână oamenii albi în această regiune?

— O să pornim imediat.

— Încotro?

— întreabă vântul unde se duce! El bate când într-o parte, când în alta. Aşa e şi cu vânătorul Vestului, care niciodată nu spune azi unde o să fie mâine.

— Old Shatterhand caută să-mi evite întrebarea.

— Răspunsul meu e la fel cum ar fi şi al tău, dacă te-aş întreba.

— Nu, pentru că ţi-aş spune adevărul.

— Hai, să încercăm! Cât timp rămân războinicii roşii aici, la Apa Albastră?

— Încă vreo câteva zile. Am venit încoace ca să pescuim şi după aceea vom pleca.

— Şi unde o să vă duceţi?

— Acasă, la nevestele şi la copiii noştri.

— Fii deştept şi fă după cum ai vorbit. Orice minciună

seamănă cu o coajă de nucă, pedeapsa fiind în miez. Ai spus că nu ţi-e teamă de Old Shatterhand; nici nu trebuie să-ţi fie teamă de el, decât dacă îl obligi să se înfrunte cu tine. Am terminat. *Howgh!*

Făcu cu mâna un gest mândru de refuz şi plecă, urmat de oamenii săi. Însoţitorii mei voiau să comenteze comportarea şi vorbele lui, dar le-am tăiat scurt vorba:

— *Meş-şurs,* acum nu avem ce discuta; putem să ne sfătuim mai târziu; acum trebuie să plecăm.

— De ce atâta grabă? întrebă Parker. Le-am dat roşilor o lecţie zdravănă şi o să se ferească să mai primească una.

— Dimpotrivă, eu sunt convins că-i roade setea de răzbunare, iar ei ştiu la fel de bine ca şi noi că, în caz de atac, doisprezece de-ai lor sunt contra unuia de-al nostru. Făcuseră o captură grozavă în persoana lui Old Surehand, iar noi le-am luat-o; de aceea sunt furioşi şi vor căuta să pună mâna nu numai pe el, ci pe toţi. Dacă ne atacă în savana deschisă, nu avem nici o acoperire. Ne-am apăra noi, şi am doborî pe mulţi dintre ei, dar până la urmă am fi învinşi. Aşa că trebuie să plecăm.

— Tot nu ne va fi de folos plecarea, pentru că, dacă vor să ne prindă, o să vină după noi.

— În acest caz, putem alege un loc mai potrivit decât cel de aici, ca să-i luăm în primire. Oricum, vor veni după noi fie şi numai pentru a afla unde mergem, dar prea mult nu ne pot urmări, deoarece drumul lor este spre Llano.

Plecarăm, aprovizionaţi din belşug cu rezerve de carne. Eu călăream în frunte, împreună cu Old Surehand. Nimeni nu mă întrebă încotro mergem. Am luat direcţia spre vad şi, când am ajuns acolo, am mânat calul în apă, iar ceilalţi veniră după mine. Pe malul celălalt descălecai, legai calul de un copac şi mă aşezai. Old Surehand şi Old Wabble îmi urmară exemplul. Parker, ca şi ceilalţi, rămase în şa şi mă întrebă:

— Aţi descălecat, *sir?* S-ar zice că vreţi să staţi aici mai

multă vreme!

Nu a trebuit să răspund, deoarece Old Wabble luă asupra lui sarcina să dea explicaţii:

— Bineînţeles, mister Parker, că rămânem aici. De ce vă miraţi? Probabil nu aţi înţeles nici de ce am luat-o spre vest, în loc să mergem spre est, cum de fapt aveam intenţia?

— Ce întrebare! Tare prost mă credeţi! Pieile-roşii nu trebuie să ştie că vrem să mergem spre est, fiindcă le cunoaştem planurile de război: de aceea, deocamdată, ne-am îndreptat în direcţia opusă, pentru a-i înşela. Dar de ce să ne oprim aici şi, pe deasupra, să ne mai şi aşezăm comod, pentru mine e o enigmă.

— De fapt nu e prima dată când pentru dumneavoastră anumite lucruri constituie o enigmă şi vor mai fi şi pe viitor. La început nu aţi vrut să plecaţi de la Apa Albastră, cu toate că eram expuşi unui pericol deosebit iar acum, când ne aflăm în cea mai mare siguranţă, în spatele râului şi al tufişurilor, rămâneţi înfipt în şa ca musca pe clei.

— Vasăzică îi aşteptaţi pe indieni?

— *Yes.*

— Dar de ce e nevoie să-i aşteptăm? Dacă vin, trebuie să ne apărăm, dar dacă mergem mai departe, evităm orice atac. E cu mult mai bine să plecăm!

— Ca să se ia după urmele noastre şi să ne atace seara sau noaptea, când nu-i putem vedea! Mare şmecher mai sunteţi! Mai bine descălecaţi!

Parker se conformă acestei invitaţii, mârâind nemulţumit. Old Wabble se supără şi-l repezi mânios:

— Ce tot mârâiţi acolo, *sir?* Dacă nu vă place, puteţi pleca. De altfel, presupun că regiunea spre care călătorim nu o să vă facă mare plăcere. Sau poate că vreunul dintre dumneavoastră a mai fost vreodată în Llano Estacado?

Întrebarea o adresase tovarăşilor lui Parker şi, când constată că nici unul nu mai traversase pustiul, le furniză o

asemenea descriere a locurilor şi le vorbi despre atâtea nenorociri, încât băgă groaza în ei. Fără să ştie, bătrânul îmi făcea jocul, de aceea îl lăsai să continue.

Nu ne aşezarăm chiar lângă apă, ci în spatele tufişurilor care creşteau pe mal, iar eu mă aşezai în aşa fel încât să pot privi printre două tufe şi să pot cuprinde cu privirea toată lărgimea râului, vadul întreg. Old Surehand şedea lângă mine şi avea aceeaşi perspectivă. Old Wabble tocmai povestea despre un atac banditesc petrecut în Llano, în care era vorba şi despre o persoană pe care o cunoşteam, de aceea îi acordai bătrânului mai multă atenţie decât râului, când Old Surehand mă atinse uşor şi, arătând printre tufişuri, spuse:

— *Sir*, priviţi acolo, vin!

Old Wabble se opri din povestit, şi toţi ne uitarăm printre crengi. Pe malul celălalt, apăru un grup de comanşi călare, format din circa treizeci de războinici, cu feţe vopsite în culorile războiului. Unul, probabil conducătorul lor, descăleca şi cercetă solul, pentru a vedea dacă am trecut vadul, sau am luat-o de-a lungul râului. Văzând că am trecut vadul, încalecă din nou şi intră cu calul în apă; oamenii lui îl urmară după obiceiul indian, unul în spatele celuilalt.

— Cât sunt de neprevăzători indivizii ăştia, fu Old Wabble de părere. Intră cu toţii în apă şi nu trimit mai întâi unul dincoace, ca să se convingă că am plecat. Acum au intrat cu toţii în bătaia puştilor noastre. Gloanţele mele le stau la dispoziţie.

Îşi pregăti arma, gata să tragă, dar eu îi zisei:

— Nu se va trage, *sir*. I-am aşteptat aici nu pentru a-i omorî, ci pentru ca să-i oblig să nu ne mai urmărească. Imediat ce primul va fi destul de aproape, ieşim ca să ne vadă. În timp ce eu vorbesc cu ei, dumneavoastră ţineţi armele îndreptate asupra lor, dar să nu trageţi, decât în momentul când o să mă auziţi trăgând cu carabina mea.

— Cum doriţi, mârâi Old Wabble, dar ar fi mai bine dacă i-

am lichida pe aceşti câini roşii.

Nu era prieten al indienilor şi de aceea era în dezacord cu atitudinea mea îngăduitoare. Aşteptarăm până ce conducătorul grupului ajunse la o distanţă de zece lungimi de cal, atunci ne ridicarăm în picioare şi ieşirăm de după tufişuri. Toate puştile noastre erau îndreptate asupra indienilor. Ne văzură imediat.

— Uff! Uff! Uff! Uff! răsunară glasurile pline de uimire şi de spaimă.

— Staţi, le strigai eu. Cine mai face un pas înainte sau îşi ridică arma va fi împuşcat!

Întrucât caii lor nu înotau, ci aveau teren solid sub picioare, putură să oprească.

— Uff! exclamă conducătorul lor. Old Shatterhand mai este aici! De ce s-a ascuns şi nu s-a dus mai departe, aşa cum am crezut?

— Aha, aşa aţi crezut? întrebai eu. V-aţi gândit că n-am creier în cap şi că n-am să-mi imaginez că o să mă urmăriţi?

— Noi nu vrem să-l urmărim pe Old Shatterhand!

— Da? Atunci unde aţi plecat?

— La vânătoare.

— Credeam că aţi venit aici numai la pescuit.

— Cei mai mulţi pescuiesc, ceilalţi vânează. Vrem să facem carne, ca să o ducem la *wigwamurile*[1] noastre.

— Şi de ce vreţi să vânaţi de partea aceasta a râului şi nu dincolo?

— Deoarece credem că vom găsi mai mult vânat.

— Da, şi acest vânat să fim noi.

— Nu, vânatul să fie bizonii şi antilopele preriei şi ale văilor cu ape curgătoare.

— De când există la războinicii roşii obiceiul de a-şi vopsi faţa dacă au de gând să meargă la vânătoare?

— De atunci... atunci... când... Negăsind răspunsul

---

[1] Corturi

potrivit, îmi strigă furios: De când e un obicei al comanşilor războinici să dea socoteală oricărei feţe palide despre ceea ce vor sau nu vor să facă?

— De când Old Shatterhand le cere o astfel de socoteală! I-am spus lui Vupa-Umugi, căpetenia voastră, că sunt un prieten al oamenilor roşii, dar n-o să am nici un pic de milă dacă voi fi atacat.

— Nu vrem să vă atacăm!

— Atunci întoarceţi-vă.

— Asta nu. O să trecem pe lângă voi şi o să mergem la vânătoare.

— Încearcă! Nici unul dintre voi nu va trece râul; doar cadavrele o să vi le ducă apa la vale şi o să le arunce la mal.

— Uff! Cine comandă aici? Old Shatterhand sau războinicii comanşilor?

— Old Shatterhand. După cum vedeţi, puştile noastre sunt îndreptate spre voi. Numai să vrem şi ele încep să tragă. Şi o să vă vorbească şi arma mea vrăjită. Vă dau răgaz, pe care noi albii îl numim cinci minute. Dacă până atunci nu v-aţi întors caii pentru înapoiere, nici unul nu are să se mai întoarcă. Am terminat.

Aveam carabina la îndemână, fără a o scoate de pe umăr, ceea ce timp de cinci minute ar fi fost obositor; o ţinui totuşi în aşa fel încât ţeava ei să fie îndreptata spre conducătorul grupului. Acesta se întoarse în şa şi vorbi câteva cuvinte cu cei ce stăteau în urma lui, în apă. Apoi se întoarse din nou înspre mine şi întrebă:

— Cât o să stea Old Shatterhand aici la râu?

— Până când o să ştiu că fiii comanşilor nu se mai gândesc să ne facă nici un rău.

— Asta poate să o ştie de pe acum!

— Nu. Noi o să ne despărţim şi o să ocupăm o bună parte din malul acesta, în sus şi în jos; astfel o să putem vedea fiecare comanş care ar încerca să treacă râul pe aici. E de

ajuns un singur foc de armă, ca să ne strângem cât mai repede şi să vă gonim înapoi. Dacă până mâine seară războinicii voştri nu vor mai încerca să ajungă pe malul acesta, o să fim convinşi că vreţi pace şi o să părăsim regiunea aceasta, în care am venit numai ca să-l eliberăm pe Old Surehand.

— Uff! Atunci o să plecaţi cu adevărat?

— Atunci nu o să ne mai vedeţi, asta o spun eu, şi ştiţi că eu mă ţin de cuvânt.

— Şi aţi venit la Sascuan-cui numai pentru a-l elibera pe Old Surehand? Nu aţi avut alt motiv?

— Nu; v-o spun eu.

Puteam să le dau această asigurare, fără a mă face vinovat de vreo minciună. De fapt eu voisem să mă duc direct la Llano Estacado şi drumul într-acolo nu m-ar fi adus la Apa Albastră.

Din nou schimbară câteva cuvinte cu cei din spatele său, apoi mai făcu o încercare cu mine:

— Old Shatterhand ne ameninţă, pentru că nu ne crede. Dacă o să trecem totuşi înainte, el tot nu o să tragă.

— Ba o să trag, şi tu o să fii primul care o să primeşti în genunchi un glonte de-al meu. De altfel, nu mai avem ce aştepta pentru că cele cinci minute au şi trecut.

— Uff! Nu ne rămâne decât să ne întoarcem, dar o să fie vai de Old Shatterhand şi de feţele palide, dacă până mâine seară va îndrăzni cineva să se furişeze la Apa Albastră! Şi noi o să ocupăm malul din faţa voastră şi o să omoram pe oricine s-ar arăta dincolo. Am terminat. *Howgh!*

O luară înapoi şi dispărură dincolo de vad, după tufişuri, unul câte unul. Atunci mă adresai lui Old Wabble:

— Ei, mister Cutter, acum ce ziceţi? E un succes deosebit, nu? Au plecat!

— Or să se întoarcă!

— Nici prin cap nu le trece!

— Ba or să se întoarcă, vă spun. Or să treacă înot prin altă parte.

— Şi eu vă spun că or să rămână acolo, pentru că ameninţarea mea o iau în serios, ceea ce puteţi deduce şi din faptul că ei ne-au ameninţat că vor ocupa malul celălalt. De altfel, acum sunt convinşi că am venit numai din cauza lui Old Surehand şi că nu plănuim nimic împotriva lor. Suntem siguri de ei.

— Dar dacă or să pună străji pe malul lor şi-or să observe că al nostru nu este păzit, atunci au să treacă neapărat încoace. *it's clear!*

— Da, or să observe ei, dar nu chiar atât de repede cum credeţi. Sunt obligaţi să se mişte cu cea mai mare precauţie. Să treacă înot, ca să se convingă, nu pot, ar fi prea riscant pentru ei. Să se uite încoace? E prea departe şi nu le-ar folosi la nimic, deoarece presupunând că am rămas aici, străjile noastre evident că nu ar sta la vedere, ci ar fi destul de inteligente să se ascundă. Şi apoi, mai intervine şi o a treia posibilitate. Ştiţi care?

— Eu? Hm, nu. Aş vrea să ştiu însă dacă mister Surehand îşi poate imagina această a treia posibilitate, necunoscută mie.

Desigur, spunând acestea, intenţia bătrânului era de a pune la încercare perspicacitatea lui Old Surehand, şi eu credeam că acesta n-o să intre în joc, dar uriaşul nostru vânător îl bătu pe umăr pe bătrân şi-i spuse cu un zâmbet vesel:

— Vreţi să mă puneţi la încercare, bătrâne Wabble. Să ştiţi că mă distrează!

— Mă bucur că nu v-aţi supărat şi că, dimpotrivă, vă face plăcere. Auzindu-l pe Old Surehand cum vorbeşte, ai zice că e atotştiutor, de aceea nu-i de mirare ca omul să vrea să afle dacă şi Old Surehand ştie câte ceva.

— Pot să vă fac această plăcere, mister Cutter. Ştiu şi eu

câte ceva.

— Şi anume?

— Cea de-a treia posibilitate, la care se referă mister Shatterhand, este următoarea: indienii vor să se convingă dacă am ocupat într-adevăr malul acesta. De văzut nu ne pot vedea, să treacă dincoace, nu pot, deci se duc dincolo de această porţiune, acolo trec frumuşel râul înot şi se furişează pe malul nostru, pentru a ne descoperi posturile.

— Şi dacă nu le găsesc, *sir?* Atunci o să se întâmple ce am zis eu; se vor lua după noi şi la noapte ne vor ataca.

— În orice caz, trebuie să fim pregătiţi şi pentru asta, îi dădu dreptate Old Surehand bătrânului.

Îşi dovedise perspicacitatea şi că mă înţelege şi îmi ghiceşte gândurile, dar cu ultimele lui cuvinte nu puteam să fiu de acord, de aceea l-am contrazis:

— Nu, la atacul de la noapte nu trebuie să ne aşteptăm, mister Surehand. E imposibil ca pieile-roşii să ne ajungă până diseară. După poziţia soarelui, acum este ora nouă dimineaţa: Până când comanşii care au fost aici ajung la Sascuan-cui, trece o oră. Apoi vor ţine sfat, şi un astfel de sfat nu se termină cu una cu două.

— Da, *sir,* acum vă înţeleg. Să socotim: pentru a raporta şi pentru a se sfătui, e nevoie de două ore.

— Bine, are să se facă douăsprezece. Vin încoace, e ora unu. Ocupă râul în sus şi în jos, din nou o oră, deci două. Apoi pleacă cercetaşii pentru a traversa râul înot, departe, în susul sau în josul râului. Cât le trebuie? Cel puţin încă o oră, deci ora trei. Se furişează de partea aceasta, de-a lungul malului şi, fiind obligaţi la multă precauţie, vor înainta foarte încet. Cam cât o să dureze cercetarea, fireşte zadarnică, a malului după noi?

— Sigur vreo trei ore.

— Să zicem numai două, şi tot o să se facă între timp ora cinci. Un nou sfat, ca să aleagă oamenii care să ne

urmărească. Urmărirea cere şi ea multă precauţie şi pierdere de vreme, deoarece pieile-roşii trebuie să ţină seama şi de posibilitatea ca noi să nu fi părăsit regiunea, ci că facem un ocol şi ne întoarcem dintr-o dată din altă direcţie. După aprecierea mea, va trece cel puţin încă o oră până ce comanşii se vor convinge că am plecat cu adevărat. Am ajuns la ora şase, când urmărirea propriu-zisă ar putea începe. Deci, dacă plecăm imediat, rezultă că avem un avans de cel puţin nouă ore. Mai e posibil să ne ajungă?

— *Pshaw!* În nici un caz!

— Urmele pe care o să le facem acum or să le vadă cel mult două ore; şi deoarece mâine ele n-or să se mai cunoască, n-au să ştie încotro am luat-o. Aşa că, dacă acum călărim vreo două ore spre vest, iar ei ne urmăresc, o să presupună că ne-am întors iar de unde am plecat. Nu credeţi, mister Surehand?

— Socoteala făcută de dumneavoastră este cât se poate de bună, dădu din cap aprobativ Old Surehand, adăugând însă îngândurat: dacă nu cumva o să ajungă la concluzia, justă de altfel, că le-am jucat o festă.

— Desigur că vor ajunge la această convingere, dar nu vor descoperi farsa. Nu vor crede că ne-am întors, ci vor fi convinşi că am părăsit atât de repede râul, numai pentru a câştiga un avans serios, ca să scăpăm de urmărirea lor, în timp ce ei ne-au căutat aici fără nici un rost. Da, de-ar bănui că noi ştim unde se duc!

— Nu bănuiesc ei aşa ceva. Aveţi dreptate. Dacă pornim acum, după două ore de mers călare putem s-o cotim, fără ca ei să observe.

— De altfel, sunt convins că dânşii se mai află dincolo de vad. Şi, din păcate, nu putem să ne adăpăm caii, pentru că, văzând asta, ar putea deduce că vrem să plecăm. Totuşi, caii vor avea în curând apă, pentru că n-o să urmăm drumul pe care am venit, ci o să căutăm râuleţul pe unde cei doi

comanşi au luat-o la vale. Hai, să nu mai zăbovim, e timpul să plecăm.

Pornirăm, mânând caii pe lângă râu, la vale, având grijă, ca tot timpul, între noi şi râu să existe destule tufişuri, care să ne ascundă privirilor unor eventuale iscoade. Cam după o oră, ajunserăm la vărsarea râuleţului amintit şi o cotirăm pe valea lui, pentru a lăsa caii să se adape şi pentru a călări apoi în susul apei. Direcţia în care înaintam era spre vest, în timp ce noi, de fapt, voiam să mergem spre est.

În timp ce călăream, n-am găsit ocazia să stau de vorbă cu Old Surehand singur, fiind mereu solicitat de ceilalţi. Povestirile lui Old Wabble despre ororile din Llano Estacado produseră asupra ascultătorilor o profundă impresie. Abia plecaţi de lângă râu, a trebuit să povestească mai departe. Făcui şi eu câteva observaţii şi, drept urmare, mă rugară să le povestesc şi eu câte ceva, ceea ce mi-a făcut plăcere. Spre mulţumirea mea, constatai că rezultatul dorit nu se lasă aşteptat; oamenii deveniră îngânduraţi şi îngrijoraţi. Ei nu-şi putuseră închipui pustiul Estacado aşa cum li-l înfăţişam eu şi cum îl descrisese mai înainte bătrânul Wabble, de aceea li se păru extrem de periculos să viziteze o atare regiune. Desigur, nu spuneau nimic, dar puteam să văd cum îşi aruncau priviri, trădându-şi astfel gândurile.

Dacă voiam să scap de oamenii aceştia, trebuia s-o fac cât mai repede. Momentul cel mai potrivit era după scurgerea celor două ore, când urma să schimbăm direcţia în care mersesem până atunci. Continuai deci să le descriu ţinutul, fără a face nici un fel de exagerări, până ce timpul respectiv aproape că trecu. Atunci mă îndepărtai de ei, pentru a le da posibilitatea să se sfătuiască, fără martori. Această viclenie îşi atinse scopul. Se retraseră la o parte şi se sfătuiră în şoaptă. Văzui cum se îndemnau unul pe altul, la ce anume, puteam uşor să-mi închipui.

Ştiam că în curând o să dăm de un mic pârâu, care curgea

din partea dreaptă şi se vărsa în râuleţ. Era locul cel mai potrivit pentru a schimba direcţia, pârâul oferindu-ne posibilitatea de a ne ascunde urmele. De aceea, mă oprii ceva mai înainte şi spusei:

— Domnilor, cele două ore au trecut şi acum nu mai e nevoie să călărim spre vest. Sunteţi de părerea mea?

Old Surehand, Old Wabble, Parker şi Hawley fură de acord. Ceilalţi stăteau stingheriţi, schimbând între ei priviri semnificative. Unul îl înghiontea pe celălalt şi tot aşa, în continuare, până când cel mai curajos dintre ei dădu curs invitaţiei şi, cu riscul de a fi dezaprobat de mine, mi se adresa:

— Aţi mai fost vreodată în El Paso del Norte, *sir?*

— De câteva ori, îi răspunsei.

— Cam cât ar trebui ca să ajungi de aici până acolo?

— Cine cunoaşte bine regiunea şi are un cal bun poate să ajungă în cinci-şase zile. Dar de ce mă întrebaţi despre această localitate, mister Wren?

Acesta era numele lui, aşa că îmi răspunse:

— V-aş spune-o cu plăcere, dacă aş şti că n-o să mi-o luaţi în nume de rău.

— Să v-o luăm în nume de rău? Se poate?!

— N-aş vrea să fim înţeleşi greşit. E vorba de... hm! este o... hm... hm!

Îşi duse mâna la gât, se scarpină după ureche, şi tot nu se putu exprima aşa cum ar fi trebuit. Apoi continuă, luând-o pe ocolite:

— Ştiţi că deocamdată noi am pornit spre Texas, în jos, dar ne-am răzgândit.

— Da?

— Da. Aseară când aţi plecat cu mister Cutter de la locul de popas, noi ne-am sfătuit şi am constatat că în El Paso şi dincolo de Norte e mai bine pentru noi decât în Texas. Ce părere aveţi?

— Ce părere am eu n-are nici o importanţă, totul depinde de dumneavoastră.

— Just, foarte just! Tocmai că noi ne gândim că e mai bine să mergem la El Paso şi, în general, să trecem peste Rio del Norte.

— Vorbiţi într-un fel ca şi când aţi vrea să vă scuzaţi, mister Wren!

— Într-adevăr, ar fi trebuit să mergem cu dumneavoastră în Llano Estacado.

— Ar fi trebuit? Am crezut că dumneavoastră vreţi să mergeţi.

— Da, am vrut, dar ne-am răzgândit. Sper că n-o să credeţi că ne este frică de Llano?

— Şi de ce să cred? Pentru că v-aţi schimbat hotărârea? Doar sunteţi oameni liberi şi puteţi face ce vă place.

— Mă bucură mult această părere. Ne-ar fi părut rău dacă aţi fi crezut că nu avem curaj. Deci nu aveţi nimic împotrivă să ne despărţim de dumneavoastră?

— Absolut nimic. Spuneţi-mi, când vreţi să ne despărţim?

— Chiar acum, imediat!

— De ce aşa, deodată?

Pentru că altfel am pierde timpul degeaba, şi am face un ocol mare şi inutil. Dumneavoastră vreţi să vă întoarceţi.

— Da, e adevărat. Dar dacă vreţi să ajungeţi la Rio Grande del Norte, atunci trebuie să mergeţi drept înainte.

— Iar dumneavoastră vreţi să vă întoarceţi, aşa că trebuie să ne despărţim. Cu toate că ne pare rău, dar trebuie. Ne mângâie faptul că nu ne-o luaţi în nume de rău.

— Să v-o iau în nume de rău? Nici nu-mi trece prin minte. Vă gândiţi la interesele dumneavoastră şi fiecare are dreptul şi datoria să facă la fel.

Old Wabble ascultase discuţia cu mutra cea mai indiferentă, nu însă şi Parker sau Hawley. Feţele lor exprimau o mirare plină de supărare. După ultimele mele cuvinte

interveni Parker, cu mult zel:

— Dreptul şi datoria? Şi o spuneţi cu atâta indiferenţă, *sir?* Oamenii ăştia au promis să vină cu noi în Llano Estacado. Ştiţi de ce nu vor să se întoarcă cu noi, mister Shatterhand? Pentru că le e frică de Llano, asta e!

— Nici gând! exclamă Wren. De teamă nici nu poate fi vorba.

— Ehee! Spuneţi că aţi discutat aseară să mergeţi la El Paso şi nu în Texas. Ar fi trebuit să ştiu şi eu ceva despre asta, întrucât nu am părăsit nici măcar o clipă tabăra, dar nu am auzit nici un cuvânt.

Ios Hawley îl susţinu. Un timp, schimbul de cuvinte continuă dintr-o parte într-alta, până ce reuşii să le fac celor doi semne pe ascuns, destul de grăitoare, aprobându-i în acelaşi timp pe renegaţi.

— Fiecare poate face sau nu ceea ce vrea. Dacă aceşti gentlemeni vor să se despartă de noi, nu avem dreptul să-i oprim. Ba, suntem chiar obligaţi să-i ajutăm.

— Să-i şi ajutăm! strigă Parker furios. Şi cu ce să-i ajutăm?

— Să le dăm ceva provizii.

— Am fi proşti dacă le-am da!

Probabil că Old Wabble bănuia de ce mă comport eu aşa, pentru că se adresă lui Parker:

— Proşti? Cine e prost? Probabil că ăla care nu ştie cine are dreptul să dispună de provizii! Şi cine are acest drept? Doar acela care le-a adus! Şi ăla sunt eu! Şi eu vă spun că o să dăm acestor oameni atâta carne cât ne prisoseşte. Îmi e indiferent că pleacă de la noi de frică sau din alte motive. Le dau carne, pentru că pe drum trebuie să mănânce, *it's clear.* Deci, cine vrea să plece, să ne spună, ca să ştiu cum stăm!

În afară de Parker şi Hawley, toţi voiau să plece. Cei doi declarară că le este ruşine că au călătorit împreună cu astfel de fricoşi. Sfârşitul acestui cântec a fost că cei opt oameni au primit o provizie de carne şi, după o scurtă şi nu prea tandră

despărţire, au pornit mai departe, călare; Hawley tăcea, dar Parker înjura în urma lor. Îl întrebai:

— Mi se pare că mai înainte aţi observat că v-am făcut semne? Le-aţi înţeles?

— Da. Trebuia să-i las să plece liniştiţi.

— Şi de ce nu aţi făcut aşa?

— Pentru că sunt furios pe ei.

— Supărarea dumneavoastră e de prisos. Noi ăştialalţi ne bucurăm că am scăpat de ei. O să fim în situaţia când o să avem nevoie de oameni întregi, nu de nişte momâi. Şi chiar dacă expresia „momâi" e prea tare, tot nu erau persoane pe care să te poţi bizui.

Pe faţă îi apăru un zâmbet prietenos şi mă întrebă cu o nuanţă de satisfacţie:

— Dar de mine nu vreţi să scăpaţi?

— Nu.

— Înseamnă deci că sunteţi de părere că pe mine vă puteţi bizui?

— Hm! Sunt de părere că o să-mi dovediţi că sunteţi un om pe care te poţi bizui.

— Deci, mai întâi o să trebuiască dovedit, sublinie Old Wabble, scuturându-şi tot trupul de râs. Daţi-vă deci silinţa, mister Parker, şi să nu trageţi alături în următorul elan!

— Recomandarea aceasta e cu totul de prisos, mister Cutter. Până acum am nimerit fiecare elan.

— Şi pe primul? Mă cam îndoiesc.

— Am dovedit-o, ştiţi şi dumneavoastră.

— Da, e dovedit, absolut dovedit, ceea ce aţi nimerit atunci. Dar ştiţi ce aţi nimerit?

— Ei, ce? întrebă Parker, devenind atent la comportarea bătrânului.

— Acesta se încruntă, iar faţa lui plină de zbârcituri deveni şi mai brăzdată. Închise un ochi, îl deschise larg pe celălalt, îşi flutură braţele şi apoi răspunse:

— Aţi împuşcat un măgar, un măgar! Ha, ha, ha, ha, ha!

— Cum... ce-e-e-e...? Un măgar?

— Da, un măgar, mai bine zis un animal despre care credeaţi că-i un măgar, dar care în realitate era un elănuţ: „junele pui al elanului!”

Sublinie în mod deosebit ultimele cuvinte, pronunţându-le, în acelaşi timp, foarte rar.

— Puiul... de... mii de trăsnete, ce vreţi să ziceţi cu asta?

— Că ne-aţi spus nişte braşoave. Nici nu v-aţi gândit să trageţi asupra elanului, mai degrabă aţi luat-o grabnic la sănătoasa din faţa lui.

— La sănătoasa? E o calomnie, care... care... care!

— Ce anume, care, care, care? Nu v-aţi vârât în grota în care apoi elanul şi-a băgat capul, şi v-a brăhnit în faţă aşa de tare, că era să vă pierdeţi minţile de frică?

— Grotă? Şi ce... fel... de grotă?

— Gaura aia din peretele stâncii, în care aţi dispărut atât de repede cum niciodată în viaţa dumneavoastră n-aţi intrat în vreo gaură.

Parker trase adânc aer în piept şi, aproape bâlbâind de ciudă, zise:

— Mister Cutter, zău că nu vă înţeleg. Aţi văzut doar cu ochii dumneavoastră elanul pe care l-am împuşcat.

— Da, cu ochii mei, însă elanul pe care l-a împuşcat căpetenia panaştilor.

— Pa... naştilor! Dracu să mă ia dacă sunt în stare...

— Să împuşti un elan? îi luă bătrânul vorba din gură. Da, sunt convins de asta. Căpetenia v-a dăruit elanul, pentru că l-aţi prevenit în legătură cu mine, şi v-a permis să spuneţi că l-aţi fi împuşcat dumneavoastră. Este aşa, sau nu, mister Parker?

— Dacă... dacă... şi... şi... se bâlbâi cel întrebat, aflat la mare strâmtoare.

— Mie să nu-mi răspundeţi cu „dacă” şi „şi”, ci aşa cum se

cuvine să se spună adevărul!

— Se pare că cineva v-a turnat braşoave!

— Ce braşoave! Într-adevăr, atunci când aţi adus elanul şi aţi susţinut că l-aţi împuşcat dumneavoastră, atunci mi-aţi înşirat braşoave. Un *greenhorn* atât de frumos, sculptat parcă în marmură, cum eraţi atunci, şi un elan atât de puternic şi de uriaş! Şi totuşi v-am crezut, pentru că, ulterior, aţi avut, întâmplător, norocul să ochiţi bine când aţi tras. Acum însă s-a zis cu încrederea.

— Eu l-am împuşcat! Cine e netrebnicul care v-a minţit în halul ăsta?

— Netrebnicul? M-a minţit? Just, foarte just! Netrebnicul acela sunteţi chiar dumneavoastră, mister Parker. Sau vreţi să negaţi ceea ce aţi povestit şi recunoscut singur?

— Eu, singur? Cui şi unde?

— Cui? Însoţitorilor dumneavoastră, care au plecat adineauri. Şi unde? În tabăra soldaţilor, dincolo, de partea cealaltă a Mistake Canion-ului.

— Ah, ăia au spus! Păcat că au plecat. Ar fi trebuit să-şi recunoască minciuna şi să-mi ceară iertare. Şi cine anume v-a povestit?

— Wren, bravul Wren, cel care, adineauri, folosea cuvinte atât de convingătoare pentru marea-i laşitate.

— Când?

— Azi-noapte, când am stat de pază împreună şi ne-am scurtat vremea cu poveşti.

— Cu minciuni, ar trebui să spuneţi.

— Oho! Credeţi că puteţi nega, pentru că oamenii aceia au plecat. Dar mai sunt alţii aici, Old Shatterhand şi Hawley Ios, care au fost şi ei de faţă când aţi povestit întâmplarea. E adevărat sau nu e adevărat, Ios?

Dacă mi-ar fi adresat mie întrebarea, aş fi răspuns cu o glumă. Cinstitul Hawley, însă, declară cu seriozitate:

— Da, e adevărat, a povestit că nu el a împuşcat elanul.

Adevărul nu poate fi schimbat.

Atunci Parker se răsti la el, supărat:

— Ţineţi pliscul, bătrâne *sheeps-head*[1]*!* Cum poţi afirma că este adevărat? Multe se povestesc într-un fel, când în realitate au fost cu totul altfel.

— De ce s-ar povesti întâmplarea asta într-alt fel?

— Pentru că nu se cunoaşte adevărul, sau pentru că omul vrea să facă o glumă, cum este cazul meu.

— Fără chiţibuşuri! interveni Old Wabble. Dacă vreun *westman* doboară un vânat şi încă un elan uriaş, n-are să povestească niciodată că nu l-a împuşcat. Dumneavoastră aţi mers şi mai departe cu recunoaşterea adevărului, spunând că l-a împuşcat un indian. Acum sunt lămurit. Dar trebuie să ne gândim la lucruri mai importante. Deci, aici ne întoarcem, mister Shatterhand?

— Nu aici, ci ceva mai sus. Există acolo o apă curgătoare, care duce lateral. Vom trece prin ea, în aşa fel încât urmele noastre să rămână complet ascunse indienilor, chiar dacă vor sosi aici înainte de a se întuneca.

— Bine gândit! Au să urmărească urmele celor opt camarazi care au fost aliaţi şi o să creadă că suntem cu ei, în timp ce, de fapt, noi o luăm lateral. E o idee atât de bună, încât ar trebui tipărită într-o carte! *it's clear!*

După zece minute de mers, am ajuns la pârâu. Lăsarăm caii să se adape. Pe când o luam prin apă, de-a lungul pârâului, Old Wabble îmi zise:

— *Sir*, mă credeţi că am ghicit unul din şiretlicurile dumneavoastră?

— Pe care anume?

— Pe acela că n-am venit până aici, sus, la pârâu, cu cei opt fârtaţi. Intenţionat v-aţi oprit mai jos.

— De ce?

— Din cauza urmelor. Dacă vin indienii, o să descalece şi o

[1] Cap de oaie (engl.).

să cerceteze locul unde ne-am oprit noi, pentru a afla de ce am rămas aici. Dacă ne-am fi oprit chiar la pârâu, ei ar fi cercetat amănunţit acest loc şi, probabil, ar fi observat că cinci din cei treisprezece călăreţi şi-au mânat caii în apă şi ar fi descoperit noua noastră urmă. Pentru a evita acest lucru, aţi avut grijă ca despărţirea să aibă loc mai devreme. Am dreptate, *sir?*

— Da, mister Cutter, mi-aţi ghicit intenţiile. Dacă şi în viitor ne-om înţelege tot aşa bine, are să fie numai spre folosul nostru.

Apa îşi schimba des şi repede lăţimea şi adâncimea, şi de aceea caii noştri înaintau destul de greu prin ea, totuşi, abia după vreo două ore i-am mânat pe uscat, şi anume pe un teren stâncos, unde copitele nu puteau lăsa urme care să ne trădeze. Era ultima noastră precauţie; acum puteam avea convingerea că am făcut tot ce era necesar ca să evităm posibilitatea de a fi descoperiţi. În timpul cât am călărit prin apă, râul ne-a condus spre sud, apoi, părăsindu-l, ne-am îndreptat spre est, pentru a ajunge din nou la Rio Pecos. După socotelile mele, trebuia să atingem râul într-un punct situat la vreo două ore de mers de la vadul amintit, şi numai ghinionul ar fi putut să ne aducă un comanş în cale.

Cele două cursuri de apă, cu văile lor, prin care am înaintat urcând la deal, aveau multe cotituri. Mergând la vale, în linie dreaptă, am avut nevoie de mai puţin timp decât urcând la deal. Cam la ora unu şi jumătate am ajuns din nou la Rio Pecos. Am căutat şi am găsit destul de repede un loc cu apă liniştită, pe unde se putea trece uşor înot, apoi ne-am continuat drumul, în galop, peste preria întinsă care se afla între Rio Pecos şi şirul de dealuri pomenit mai înainte. Întrucât aceste înălţimi nu se întind paralel cu râul, ci ba se apropie, ba se depărtează de râu, savana nu este la fel de lată. Uneori e înghesuită între râu şi dealuri, formând numai o fâşie îngustă, alteori se întinde cât cuprinzi cu ochii. Zburam

ca vântul peste câmpia acoperită cu iarbă şi era o adevărată plăcere să vezi cum flutură părul alb ca neaua pe spatele lui Old Wabble şi coama castanie şi mai lungă a lui Old Surehand. Ultimul călărea un roib mexican de sânge spaniol, care, chiar dacă nu se putea lua la întrecere cu murgul meu, avea o conformaţie solidă, corespunzătoare greutăţii călăreţului, şi rezista cu uşurinţă acestui galop prelungit.

Old Surehand şi Old Wabble, doi călăreţi de seamă, călăreau lângă mine! Scoţând un chiot vesel, îmi aruncai pălăria în sus şi o prinsei din zbor.

— Îmi păreţi bine dispus, zise Old Surehand zâmbind.

— Da, răspunsei, şi o să fiu şi mai mult când are să fie şi Winnetou cu noi. Atunci, în jurul meu vor flutura trei coame de păr.

— Când o să-l întâlnim?

— Nimic nu-i încă sigur. Aşa cum v-am mai spus, el s-a dus înainte, spre Llano Estacado. Presupun că încă astăzi o să dăm de un mesager de-al lui.

— Aţi stabilit locul? Unde?

— Nu, n-am stabilit decât direcţia de mers. Eu am vorbit numai de o presupunere. Când vom poposi, veţi afla amănunte. Winnetou ştie că am să vin, în linie dreaptă, de la Mistake Canion spre oaza din Llano. Dacă a lăsat în urmă vreun mesager, acesta mă va aştepta într-un punct de pe acest traseu.

— Acum ne aflăm pe el?

— Încă nu. Pentru a vă elibera, a trebuit să mă abat pe la Sascuan-cui. Acum iar ne apropiem de această linie, şi într-o oră o vom atinge. Din păcate, din nou trebuie să încetinim pasul cailor, pentru că, altfel, Parker şi Hawley rămân în urmă. Spre seară, vom ajunge într-un loc pe care apaşii îl numesc Altşese-tşi; ar fi un loc potrivit unde să mă aştepte un mesager. Acolo se poate ascunde.

— Există tufişuri, copaci?

— De ce v-a venit să întrebaţi asta?

— Cele două cuvinte, Altşese-tşi, în limba apaşilor, înseamnă „pădurea cea mică”.

— Aţi înţeles, deci? Cunoaşteţi limba apaşilor?

— Oarecum.

— Asta e foarte bine. După câte ştiu, n-aţi mai fost niciodată într-un ţinut al apaşilor!

— Într-adevăr, n-am mai fost. Până acum, terenurile mele de vânătoare erau mai la nord. Dar am trăit mult timp împreună cu oameni care cunoşteau dialectele apaşilor, şi de la ei am învăţat ceea ce este strict necesar. Mă bucur extraordinar de mult că o să pot vorbi cu Winnetou în limba lui maternă. El mă ştie oare după nume?

— Foarte bine chiar. Vreau să vă spun un secret: are o părere foarte bună despre dumneavoastră.

— Mulţumesc, *sir.*

— Am colindat mult timp împreună şi am ajuns până sus, la graniţa nordică a Statelor Unite şi, de fapt, e de mirare că nu ne-am întâlnit niciodată cu dumneavoastră.

— Eu îmi explic foarte uşor acest lucru şi nici dumneavoastră n-o să vă mai miraţi când o să aflaţi mai târziu pe unde şi cum trăiesc şi cu ce mă ocup.

— E un secret?

— Da şi nu, depinde cum o luaţi. Dar despre asta nu obişnuiesc să vorbesc.

Îşi întoarse pe jumătate faţa şi pe ea apăru o umbră de mâhnire în locul expresiei de seninătate de până atunci. Oare mă lovisem de vreo taină? Mi se păru că am atins un punct dureros. Tăcurăm amândoi. Poate că omul acesta, cu o conformaţie fizică şi morală puţin obişnuită, avea şi o soartă rar întâlnită. De fapt nu prea există un *westman* care să fi avut o viaţă obişnuită.

După ce se mai scurse încă o oră, în urma noastră nu se mai zărea nimic din fâşia de iarbă verde de la Rio Pecos. În

faţa noastră se întindea, cât puteai cuprinde cu privirea, preria. De jur împrejur nu exista nici un punct de reper şi totuşi ştiam că mă aflu pe drumul amintit mai înainte. Acesta e simţul orientării sau, mai precis, instinctul locului, propriu animalelor migratoare, şi fără de care cel ce cutreieră Vestul Sălbatic este expus la sute şi sute de pericole. Cine nu are acest instinct, acela fie că se pierde în prerie, fie că rămâne un vânător de mâna a şaptea. Pentru a ajunge la direcţia propusă, trebuia să ne mai abatem puţin de la drumul urmat până atunci.

Era ora trei după-amiază, şi era într-adevăr imposibil ca urma noastră să fi fost descoperită de comanşi sau ca ei să ne fi urmărit. Puteau cel mult să fi ajuns pe celălalt mal, pe cel din dreapta, al lui Rio Pecos, ca să caute posturile noastre de strajă, care nu stăteau şi nici n-au stat acolo de pază.

După ultima parte a scurtei noastre discuţii, Old Surehand păru cufundat în gânduri, pentru că dădu îndemn calului şi o luă singur înainte, cu fruntea plecată şi îngândurată. Deodată, îşi frână calul, descăleca şi cercetă terenul. Când ajunsei lângă el şi mă uitai în direcţia în care privea şi el, văzui că descoperise o urmă, aşa că descălecai. Old Wabble făcu la fel, cercetă iarba călcată şi spuse:

— Pe aici au trecut cai, *meş-şurs,* şase la număr, şi aparţin unor indieni. Fârtaţii au călărit unul după altul, dar bătrânii mei ochi desluşesc foarte limpede că-s şase. Au mers spre est şi au trecut pe aici acum două ore.

Old Surehand îmi aruncă o privire, din care reieşea o mare admiraţie pentru bătrân, iar eu îi răspunsei cu aceeaşi privire, căci nici eu nu aş fi putut citi mai clar urmele. Aici, în savana deschisă, bătrânul dovedea că fusese cândva regele *cowboy*-lor şi un expert care nu poate fi înşelat. Nevăzând privirile noastre şi deoarece nimeni nu zicea nimic, întrebă:

— Poate că sunteţi de altă părere, *gents?*

— Nu, răspunsei eu, aţi văzut bine.

— Asta în ce priveşte urma, *sir.* Interpretarea v-o las însă dumneavoastră, căci nu cunosc nici regiunea, nici pe roşii ce se învârtesc pe aici.

— Nu poate fi vorba decât de apaşi sau de comanşi.

— Şi căruia dintre aceste două neamuri i-or fi aparţinând aceşti indivizi?

— Întrebaţi, mister Cutter, ca şi când ar fi o jucărie ca să poţi răspunde.

— Întreb, pentru că presupun că Old Shatterhand nu trebuie să-şi spargă capul ca să găsească explicaţia cea justă.

— Vă mulţumesc pentru înalta apreciere, mister Cutter. Dar chiar dacă nu trebuie să-ţi spargi capul, tot trebuie să reflectezi. Comanşii au pornit la război şi se află în apropiere, lateral, în urma noastră. Apaşii ştiu că securea războiului a fost dezgropată de comanşi şi sunt obligaţi să fie foarte vigilenţi, de aceea trimit peste tot cercetaşi. Urma se îndreaptă spre est, aşa că indică direcţia Llano Estacado. Dar care dintre ei au luat acum direcţia Llano-ului?

— Comanşii!

— Exact! Sunt convins că un singur apaş ştie de intenţia comanşilor de a merge în Llano, şi anume Winnetou. Indienii din tribul mescalero, tribul său, trebuie grabnic înştiinţaţi, ceea ce o să facă fie el personal, fie printr-un mesager. Ei încă nu pot fi aici, aşa că n-au putut trimite cercetaşii lor înspre Llano. La aceasta se mai adaugă şi faptul că sălaşurile lor se află în sud. Dacă ar fi trimis cercetaşi sau mesageri direct spre Llano, drumul lor nu putea trece atât de departe spre nord.

— Cum s-ar zice, e clar; ştim deci cum stăm şi...

— Staţi! îl întrerupsei. Ceea ce am spus e mai mult o presupunere decât o convingere. Trebuie să avem o certitudine. Lucrul e atât de important, încât nu contează o mică pierdere de timp. Vă încumetaţi să nu pierdeţi din ochi aceste urme, pornind în galop?

— Ce întrebare! Credeţi că-s orb?

— Atunci încălecaţi şi galopaţi timp de cinci minute înapoi pe cărare. Aş dori mult să ştiu dacă urmele merg drept sau dacă, pe această distanţă relativ mare, cotesc pe undeva.

— *Well,* se face imediat!

Sări în şa şi o porni înapoi, în direcţia din care veneau urmele celor şase călăreţi. Silueta lui se făcea din ce în ce mai mică, până ce dispăru din faţa ochilor noştri, cu toate că terenul era complet neted. Apoi apăru din nou, mai întâi un punct mişcător devenind tot mai mare, până să se oprească în mărime naturală alături de noi.

— Ei? îl întrebai eu.

— Se întind drept înainte, ca un fir de aţă.

— Ceea ce îmi spune destule. Ştiţi unde se ajunge dacă se merge pe această linie dreaptă?

— Presupun că la Apa Albastră.

— Da, la Sascuan-cui. Căpetenia Vupa-Umugi i-a trimis pe aceşti şase ca cercetaşi. Trebuie să ne luăm repede după ei.

— De ce aşa de repede? Vreţi să-i ajungem?

— Da.

— Ar fi o greşeală, *sir.* Nu-mi luaţi în nume de rău, dar sunt sigur că ar fi o greşeală.

— De ce?

— Doar nu vreţi să fiţi ucigaşul indienilor?

— În nici un caz.

— Şi totuşi vreţi să-i ajungeţi. Ce contradicţie! Dumneavoastră nu vedeţi? Ucigaş nu vreţi să fiţi şi totuşi, dacă-i ajungem, aţi fi obligat să lichidaţi aceste şase piei-roşii, pentru că nu trebuie să se ştie că ne aflăm în regiunea asta. Dacă unul singur ar scăpa, tot ne-ar trăda. Avantajul nostru este tocmai faptul că Vupa-Umugi e convins că noi călărim spre vest!

— Aveţi şi nu aveţi dreptate, mister Cutter. Dacă ne vom arăta sau nu acestor cercetaşi, aceasta depinde de

împrejurări. Drumul lor duce direct la Altşese-tşi, la Pădurice, unde, aşa cum am mai spus, presupun că se află un sol de-al lui Winnetou. Dacă o să treacă fără să-l vadă, e bine, dar dacă le iese direct în faţă sau descoperă vreo urmă de-a lui, atunci cu siguranţă că-l atacă. Unul singur contra şase, vă puteţi da seama care ar fi deznodământul. În acest caz, este ori mort, ori prizonier. Dacă e prizonier trebuie să-l eliberăm cu orice preţ. Deci, înainte, *meş-şurs!*

Încălecarăm şi galoparăm cât de repede putură caii lui Parker şi Hawley. Cercetaşii se aflau la două ore distanţă înaintea noastră, dar ei merseseră încet. Dacă noi mergeam aşa cum am pornit, puteam să-i prindem din urmă înainte de a ajunge la Altşese-tşi.

Din păcate, caii celorlalţi doi tovarăşi nu puteau ţine pasul cu ai noştri, aşa că hotărârăm ca Hawley şi Parker să ne urmeze cât vor putea de iute, mergând pe urmele noastre, iar eu cu Old Surehand şi Old Wabble o luarăm înainte. Din când în când, unul dintre noi se oprea şi cerceta urmele, pentru a-şi da seama de viteza cu care călăreau comanşii, grăbindu-se după aceea să ne ajungă din urmă. Foarte curând constatarăm că şi comanşii au mers mult mai repede, şi astfel speranţa mea de a-i ajunge şi depăşi, ceea ce ar fi fost posibil numai făcând un ocol, slăbea tot mai mult.

Trecu o oră şi apoi încă una. Din când în când, trebuia să mai lăsăm caii noştri să răsufle şi să mergem mai încet. După o altă jumătate de oră de mers, la orizont se ivi un punct întunecos. Arătându-l cu mâna, zisei:

— Iată Păduricea, ţinta noastră. Dacă am merge de-a dreptul, într-un sfert de oră am fi acolo.

— Dar nu avem voie să facem asta, obiectă Old Wabble.

— Nu, deoarece comanşii probabil că s-au oprit acolo.

— Dar şi noi trebuie să mergem tot într-acolo! Cum facem?

— Spre norocul nostru, cunosc foarte bine regiunea.

Haideţi la dreapta, spre sud, călărind în formă de arc!

În timp ce făceam aşa cum am spus, Old Wabble mă întrebă iarăşi:

— Credeţi că în felul acesta ne putem apropia, fără să fim văzuţi?

— Da. Trebuie să ştiţi că pe înălţimile dinspre răsărit curge o apă, care, ajunsă pe câmpie, dispare, însă reapare acolo unde terenul e mai jos, sub forma unui mic iaz. Acest iaz are un diametru de numai cincizeci de paşi. Însă a prilejuit creşterea unei păduri cu un diametru de cel puţin zece ori mai mare. Asta e Altşese-tşi, sau Păduricea. În partea estică şi în cea vestică a pădurii, copacii sunt destul de rari, în celelalte două părţi, însă, mai ales în cea sudică, pădurea e atât de deasă încât abia se poate pătrunde prin ea. Aşa era acum trei ani, când am fost ultima oară aici şi probabil că aşa este şi astăzi. Întrucât partea sudică este cea mai deasă, noi mergem chiar acolo, înaintând într-un arc mare. În desişul sălbatic ce creşte acolo, nici un om nu se poate aşeza, şi de aceea cred că, din partea asta, ne putem cel mai bine apropia, fără a fi văzuţi. Dacă nu vrem să aşteptăm căderea nopţii, nu văd alt mod de a ajunge în pădure.

— *Well,* atunci trebuie să încercăm şi să fim pregătiţi ca la so*sir*e să primim câteva gloanţe drăgălaşe între coaste sau chiar în cap, *it's clear!*

Old Surehand tăcuse tot timpul, dar pe faţa lui citeam acea hotărâre de nestrămutat, care nu se dă înapoi din faţa nici unui pericol, dacă există chiar şi cea mai mică şansă de a-l înfrunta. Vedeam în el tot mai mult pe omul care mai degrabă tace şi face; iar mai târziu s-a confirmat cât de mult semăna în această privinţă cu Winnetou.

— Deci, o luarăm spre dreapta şi, călărind în semicerc, ne ţinurăm mereu la aceeaşi distanţă de pădure, aşa încât ea să apară în faţa noastră de aceeaşi mărime iluzorie. Dar când ne aflarăm exact în direcţia ei sudică, mă oprii şi scoasei din

cobur luneta mea, care mi-a fost deseori de mare folos în Vestul Sălbatic, salvându-mi chiar viaţa, şi privii prin ea, cercetând cu atenţie marginea dumbrăvii. Nu putui observa nimic deosebit.

— Vedeţi ceva, *sir?* mă întrebă Old Wabble.

— Nu. Nu se vede nici un om şi nici un animal, nici vreo vietate oarecare, şi sunt de părere că putem merge drept înainte. De acord?

— Dacă nu vreţi altfel, haideţi! mârâi Old Wabble. Dar să ştiţi că este şi rămâne o imprudenţă.

Atunci Old Surehand, care mult timp nu scosese un cuvânt, spuse cu o oarecare nerăbdare şi dojana în glas:

— Care imprudenţă, *sir!* Dacă n-ai altă cale decât apa, te arunci în ea şi înveţi să înoţi. Bătrâne Wabble, dacă vă este teamă, rămâneţi aici până când o să mai creşteţi, dar noi o să luăm pădurea cu asalt. *Go on, mister Shatterhand, go on!*

Ţâşni cu calul ca din puşcă, iar eu îl urmai cu aceeaşi viteză. Fireşte, nici Old Wabble nu rămase în urmă, venea în urma mea ca-n zbor, vociferând cu indignare:

— Eu să mă tem? Ce-şi închipuie aceşti doi tineri? Old Wabble n-a cunoscut teama nici când nu se născuse încă; darmite după aceea. Tineretul de astăzi are uneori idei curioase şi de neînţeles, *it’s clear!*

Expresia lui privind „tineretul de astăzi”, care desigur că se referea la noi, era cam îndrăzneaţă, şi, în ciuda situaţiei destul de serioase în care ne aflam, am izbucnit în râs. Auzindu-mă râzând, se supără şi mai tare şi strigă:

— De ce râdeţi, *sir?* Să râdeţi numai atunci când o să staţi teafăr în pădure, nu mai înainte!

Mânarăm caii în aşa fel încât se părea că Păduricea pur şi simplu ne zboară în întâmpinare. Pe pământul moale, acoperit de iarbă, abia se auzea tropăitul cailor. Pentru a observa din timp primejdia, călăream cu ochii ţintă la pădure. Dar nu exista nici o primejdie şi am ajuns cu bine la lizieră.

Acolo descălecarăm, ne luarăm puştile în mână, gata de tras şi ciulirăm urechile. Nu se simţea nici o mişcare. Încercarăm să străpungem tufişurile cu privirea, dar nu se vedea nimic. Atunci Old Surehand ne şopti:

— Ţineţi-mi calul, mă întorc îndată!

— Undo vă duceţi?

— În cercetare. Fiţi fără grijă, mă pricep la aşa ceva.

Să mă fi oferit să-l însoţesc sau chiar să-l reţin, ar fi fost o jignire din partea mea, aşa că îl lăsai să plece. Dar dură destul de mult până se întoarse şi ne comunică:

— Am avut mare noroc că n-am fost observaţi. Comanşii sunt în pădure.

— I-aţi văzut? îl întrebai încet.

— Nu, dar ştiu că urma lor duce în pădure şi m-am convins că nu iese din ea; deci sunt tot în pădure. Deocamdată, atât am vrut să ştiu. Trebuie să ne strecurăm până la ei.

— *Well,* aprobă Old Wabble. Dar numai doi pot pleca, unul trebuie să rămână aici, să aibă grijă de cai. Cine rămâne, mister Shatterhand?

— Dumneavoastră personal, răspunse Old Surehand, cu toate că bătrânul mă întrebase pe mine.

— Nici nu mă gândesc! Să stau aici, degeaba! Trebuie să vă dovedesc că nu-mi e frică, deci o să mă târăsc împreună cu dumneavoastră prin pădure.

— Ştiu că nu vă este frică, aşa că nu-i nevoie de nici o dovadă. Nu trebuie să vă mai repet cât de mult vă cunosc şi vă apreciez. De aceea n-o să-mi luaţi în nume de rău dacă o să vă amintesc că „târâtul prin pădure” nu prea e partea forte a dumneavoastră. În savana deschisă vă simţiţi ca acasă, aşa că rămâneţi la cai.

— Cum vreţi, răspunse bătrânul, cu o strâmbătură nervoasă. Nu-i nici locul, nici timpul să ne certăm. Fiind mai înţelegător, o să mă supun. Duceţi-vă şi căutaţi comanşii, dar dacă o să vă întoarceţi în chip de cadavre, nu vreau să aud

reproşuri.

Luă caii de căpăstru şi ne făcu semn să plecăm. Îi lăsarăm armele, deoarece ne-ar fi împiedicat la furişat. Old Surehand mă privi întrebător, iar eu îi răspunsei:

— E prea primejdios să ne despărţim cât timp e încă ziuă, am putea fi văzuţi şi atunci va fi necesar să ne sărim în ajutor.

— Exact, *sir.* Dar încotro o luăm?

— Adineauri, când aţi plecat, nu aţi observat vreun loc pe unde am putea pătrunde mai uşor şi fără zgomot?

— Cred că ştiu unul. Veniţi!

Mă conduse după mai multe tufişuri şi-mi arătă un hăţiş, care era mai rar decât cel din jur. Fiind de acord cu calea aleasă, mă culcai şi mă târâi într-acolo; el mă urmă.

Cum am mai spus, lumina zilei fiind încă deplină, indienii ar fi putut să vadă mişcarea mai deosebită a tufişurilor, ceea ce ne îngreuna sarcina, aşa că nu puteam înainta decât foarte încet. Într-o jumătate de oră am parcurs doar o treime din drum, pe urmă ne-a fost mai uşor. Trebuia să ajungem în mijlocul pădurii, unde se afla apa pe lângă care, probabil, poposeau comanşii. După încă un sfert de oră, auzii înaintea noastră un fornăit de cal. Old Surehand probabil că auzise şi el, pentru că mă atinse cu cotul ca să-mi atragă atenţia. Oare animalul fornăise întâmplător sau voia, după obiceiul cailor indieni, să-şi avertizeze stăpânul de venirea noastră? În orice caz, pentru noi, primejdia era de două ori mai mare.

Trebuie să spun că-l admiram pe Old Surehand. La început rămăsese în urma mea, acum înainta lângă mine, cu o rezistenţă, îndemânare şi precauţie cum nu le-am mai văzut la un alb. Folosea fiecare deschizătură şi evita sau înlătura orice piedică. Dacă îndemânarea mâinilor nu era de ajuns, se folosea de cuţit, şi dacă trebuia mişcată o crenguţă sau chiar o creangă mai mare, o făcea atât de încet şi firesc, încât altul, în afară de mine, nu ar fi putut-o observa. Pentru un *westman*

era o plăcere să-l privească.

Astfel, încet, dar sigur, înaintarăm tot mai departe, până ce auzirăm nişte glasuri. Cuvintele nu le puteam înţelege, fiind încă prea devreme. Dar cu cât înaintam, cu atât auzeam mai desluşit, până ce, în sfârşit, îi văzurăm pe cei care discutau. Desigur, nu era ceea ce se cheamă în mod obişnuit o discuţie, ci mai degrabă era ceea ce se numeşte „judecata preriei”.

Am ajuns în spatele unui tufiş nu prea des, prin care puteam vedea destul de bine totul. În faţa noastră se afla apa. În dreapta erau legaţi şase cai, în timp ce în stânga se afla priponit unul singur. Acesta din urmă era un cal din herghelia apaşilor, pe când primii aparţineau comanşilor pe care-i urmărisem. Dintre cei şase comanşi, nu mai trăiau decât trei; erau aşezaţi între noi şi apă. Cadavrele însângerate ale celorlalţi comanşi zăceau nu departe de ei. În faţa lor se afla un copac izolat, de trunchiul căruia era legat un apaş în picioare. Dat fiind că stătea cu spatele la noi, nu puteam să-i văd faţa. Probabil că era rănit, pentru că la picioarele lui se adunase o băltoacă de sânge, dar se pare că pierderea de sânge nu-l slăbise prea mult, deoarece, când ne-am apropiat de grup, l-am auzit spunând cu voce tare:

— Câinii de comanşi mă vor omorî, dar tot nu-şi vor atinge scopul. Peş-endatseh[1] râde de ei. Ei au fost şase, el a omorât trei dintre ei, înainte de a fi fost biruit. Va muri cu cântecul morţii pe buze, fără a clipi măcar din ochi, şi sufletele celor trei vor trebui să-l slujească în veşnicele plaiuri ale vânătoarei.

Cuţitul-cel-lung! Îl cunoşteam bine. Era un războinic extrem de îndrăzneţ şi şiret şi se bucura de mare prestigiu în tribul mescalerilor, fiind adeseori şi înlocuitorul căpeteniei. Când era vorba de o misiune primejdioasă de cercetaş, pentru care se cerea curaj şi viclenie, alegerea cădea, de

[1] Cuţitul-cel-lung.

obicei, asupra lui.

În orice caz, el stătuse ascuns aici, în Altşese-tşi, pentru a mă aştepta; astfel se confirmă presupunerea mea că Winnetou, întâlnind un cercetaş din tribul său, l-a lăsat ca mesager pentru mine, iar el a plecat mai departe în Llano Estacado.

Făcând un gest dispreţuitor cu mâna, unul dintre comanşi zise:

— Cuţitul-cel-lung pute ca o bucată de carne putredă. Sufletul lui va fi azvârlit şi nu va mai avea nici un servitor în veşnicele plaiuri ale vânătoarei, pentru că, înainte de a-l trimite la moarte prin chinuri groaznice, o să-i luăm scalpul. A putut să omoare trei dintre noi, deoarece s-a ascuns ca un laş, când am sosit noi. Dacă nu s-ar fi ascuns, n-ar fi curs nici o picătură de sânge de la oamenii noştri, ci numai sângele lui.

— Da, câinii de comanşi ar fi îndrăznit să se lupte cu mine, deoarece aveau douăsprezece braţe contra mea, în timp ce eu eram singur. Dacă nu ar fi fost atâţia, ar fi luat-o la goană ca nişte coioţi care latră, dar nu muşcă. Dacă mă trimiteţi în plaiurile veşnice ale vânătoarei, o să găsesc acolo numai apaşi şi nici un comanş, pentru că acolo ajung numai sufletele oamenilor viteji şi nu ale laşilor. O să vă arăt eu ce sunteţi, priviţi încoace!

Scuipă puternic de trei ori. Comanşul vorbi cu acelaşi ton dispreţuitor ca şi mai înainte:

— Asta nu ni se cuvine nouă, ci ţie. Spui vorbe mari, ca să ascunzi cât îţi este curajul de mic. Frica de moarte îţi este întipărită pe faţă. Ştii bine că o să-ţi tăiem pielea şi carnea bucăţi-bucăţi, iar cuvântul tău mândru vrea să ascundă scâncetul de frică pe care-l auzi în sufletul tău. Dacă ai să ne spui adevărul ca răspuns la întrebările pe care o să ţi le punem noi, suntem dispuşi să ne purtăm milos cu tine şi să te lăsăm să mori repede şi fără chinuri.

Cuţitul-cel-lung îşi înălţă capul cu mândrie şi spuse, ca şi

când ar fi fost de-acord:

— Comanşul poate vorbi.

— Războinicii voştri au pornit contra comanşilor?

— Nu.

— Nu te cred.

— Poţi să mă crezi. Sau poate eşti de părere că ursul cel puternic s-ar putea gândi să provoace la luptă un şobolan bolnav?

— Uff! Dacă o să continui să ne jigneşti, n-o să-ţi arătăm nici o milă. Unde se află apaşii mescalero?

— Acasă, la aşezările lor.

— Unde e căpetenia lor, Winnetou?

— Departe, sus, în nord, la indienii care poartă numele şarpelui.

Spuse acest lucru ca să-i facă să creadă că nu au de ce să se teamă de vestitul lor adversar.

— Şi asta e o minciună. L-am văzut pe Old Shatterhand şi acolo unde este el, nici Winnetou nu poate fi departe.

Văzui cum Cuţitul-cel-lung îşi înăbuşă un strigăt de bucurie şi, stăpânindu-şi simţămintele, spuse pe un ton foarte convins:

— Comanşul minte; vrea să mă înşele. Old Shatterhand nu e nici în câmpie, nici în munţi, e plecat dincolo de „apa cea mare”, în patria sa, şi se va întoarce abia după ce vor trece două sau trei ierni.

— Nu mint! urlă comanşul furios. L-am văzut toţi trei.

— Unde?

— În tabăra noastră. A venit ca să ne spioneze, dar l-am prins şi l-am luat prizonier, şi va muri la stâlpul caznelor.

— Old Shatterhand? Să moară la stâlpul caznelor? râse apaşul ironic. Toţi războinicii comanşilor la un loc nu sunt în stare să-l aducă pe vânătorul alb la stâlpul caznelor. Chiar dacă l-ar fi prins, şi oricum l-ar lega, ar dispărea ca un vultur, pe care de zece ori o sută de vrăbii nu-l pot reţine. Dar nici nu

e prizonier, el nici nu se află aici, în ţara aceasta, ci dincolo, unde s-a născut.

În orice caz, avea intenţia să-l enerveze pe comanş, pentru ca astfel să-l facă să vorbească. Şi, într-adevăr, îşi atinse scopul, deoarece comanşul exclamă furios:

— L-am prins! Războinicii comanşi nu-s vrăbii, ci vulturi, care o să sfâşie şi o să înghită această vrabie. Eu spun adevărul, tu însă minţi. Cum poţi afirma că oamenii voştri se află acasă? Ei sunt pe drum, altfel nu ar fi trimis înainte un cercetaş!

— Au trimis un cercetaş! Când?

— Acum. Tu eşti acela!

— Eu? Cine v-a îmbrobodit cu vorba asta? Cuţitul-cel-lung, ar fi pornit în cercetare? Am eu oare pe obraz culorile războiului?

— Nu te-ai vopsit, din prevedere.

— Unde locuiesc comanşii şi unde apaşii mescalero? În nord şi în sud. Unde mă aflu eu acum? Departe, în est. Dacă era să mă duc în recunoaştere la voi, în nord, m-aş fi abătut atât de departe, spre est?

— Probabil că aţi aflat unde vrem să ne ducem!

— Uff, uff, uff! îţi dai seama că te-ai trădat? Deci câinii de comanşi n-au ieşit din bârlogul lor pentru a porni contra apaşilor, ci pentru a călări spre est. Acum ştiu ce vreţi şi încotro vă duceţi.

Comanşul îşi dădu seama că se lăsase atras în cursă şi, furios pe el însuşi, îl repezi pe prizonier:

— Taci, vierme ce eşti! Pot să spun orice, pentru că, oricum, nu mai poţi să divulgi secretul. Te luăm cu noi şi-o să mori la stâlpul caznelor, odată cu Old Shatterhand.

— Că l-aţi prins pe acest alb renumit este o minciună, aşa că o să trăiesc mult şi bine.

— L-am prins, ăsta-i adevărul! Şi nu numai pe el, ci şi pe alte feţe palide, care o să trebuiască să moară.

— Numeşte-i!

— Old Wabble, bătrânul ucigaş de indieni.

— Uff!

— Şi pe Old Surehand, uriaşul acela alb.

— Uff, uff! Mai departe!

— Mai departe? Ce, nu ajunge?

— Ba da, ajunge. Dacă într-adevăr i-aţi prins pe aceşti trei mari vânători albi, iar pe mine o să mă duceţi în tabăra voastră, atunci nu am să mor, ci o să ne eliberăm şi o să ne năpustim asupra fiilor de comanşi ca nişte bizoni care dau năvală peste o haită de lupi laşi; Old Shatterhand cu fiecare lovitură de pumn doboară câte un comanş. Există pentru...

— Nu mai vorbi de câinele ăla! îl întrerupse comanşul. Niciodată încă nu a învins un comanş!

— Pentru că nici un comanş nu i-a stat împotrivă ca duşman! Iar Old Wabble, care zboară peste savană ca o furtună, o să...

— O să moară! O să moară! ţipă comanşul, tăindu-i din nou vorba. Dar poate că nici nu o să moară, pentru că moşneagul ăsta alb este doar o prăpădită de javră care nici nu merită să fie omorâtă, ci doar alungată în bătăi. Acest laş...

În mijlocul frazei, se opri. De astă dată nu din cauza apaşului cu care vorbea, ci dintr-o cu totul altă pricină. Privirile noastre erau aţintite numai asupra lui. În clipa când se opri din vorbă, se uită vizibil speriat într-o parte, iar când ne întoarserăm şi noi privirile într-acolo, auzirăm în acelaşi timp cuvintele:

— Ce zici că sunt? Un laş şi o javră? Câine roşu ce eşti! O să-ţi arăt dacă sunt sau nu laş. Cel care mişcă un singur deget şi încearcă să pună mâna pe armă, primeşte glontele meu în cap! Mâinile sus!

Era bătrânul Wabble. Nu se târâse prin desişul tufişurilor, ci venise foarte comod dinspre vest, printr-o îngustă spărtură

a pădurii, prin care veniseră şi comanşii la apă. Cu arma la umăr şi arătătorul pe trăgaci, ieşise de după ultimul tufiş, păşind încet înainte.

— Sus mâinile! repetă el, întrucât pieile-roşii nu se supuseră imediat ordinului său.

Strigătul de „sus mâinile” este un vechi obicei al Vestului Sălbatic. Cine ridică mâinile sus, nu-şi poate folosi armele ca să se apere. Dacă cineva este atacat şi aude aceste cuvinte, fără să le dea imediat ascultare, viaţa lui nu mai valorează nici doi bani. Acest lucru îl ştiu şi indienii. De aceea, când porunca fu repetată, cei trei comanşi ridicară imediat mâinile.

— Aşa, bandiţilor, acum v-am prins eu pe voi! râse el. Cel care lasă o singură mână jos, primeşte un glonte, nu glumesc. Vasăzică eu sunt un laş. Aşa, aşa! Şi m-aţi prins voi pe mine! Şi pe Old Shatterhand şi pe Old Surehand la fel! Aşa-i, tâlharule?

Comanşul nu răspunse.

— Aşa! Ţi s-a oprit vorba în gât. Dar aşteaptă numai puţin, că o să vă ajutăm noi să vă revină! Trebuie să vă arăt câţiva prieteni buni, persoane foarte cunoscute, de care o să vă bucuraţi extraordinar când o să-i vedeţi. Oare unde s-au ascuns?

Fireşte că se referea la noi, la Old Surehand şi la mine. Cu arma îndreptată mereu asupra comanşilor, el cerceta cu privirea tufişul dinspre est, după care bănuia că ne ascundem şi unde într-adevăr eram. Nu era deloc de mirare faptul că cei trei comanşi îşi ţineau cu docilitate mâinile în sus, pentru că bătrânul avea o înfăţişare care impunea respect. Nu prea arăta ca un om obişnuit nici altă dată, dar acum se adăuga faptul că avea asupra lui patru puşti, pentru că în mână avea puşca sa, iar pe umăr arma lui Old Surehand, carabina mea, plus „doborâtorul de urşi”. Să-i ţină piept, fireşte, nu îndrăzneau.

Cu toate acestea, nu eram deloc de acord cu apariţia lui

neaşteptată. Ar fi trebuit să stea la marginea pădurii, lângă cai. Eram hotărât să-i trag o săpuneală, cu toate că acţionase cu destulă iscusinţă. Apoi voia să ne aibă lângă el, de aceea făcui un semn lui Old Surehand; ne ridicarăm în picioare şi, trecând prin tufiş, pătrunserăm în luminiş. Când ne văzu, bătrânul se adresă comanşilor:

— Iată oamenii pe care vreau să vi-i arăt, tâlharilor! Îi cunoaşteţi?

— Old Shatterhand! exclamă triumfător Cuţitul-cel-lung.

— Old Surehand! ţipă îngrozit comanşul.

Mă adresai celui din urmă:

— Da, noi suntem aceia despre care spuneai că ar fi prizonierii voştri. Mister Cutter, ia-le armele!

Scosei revolverul şi-l îndreptai asupra comanşilor care nici nu îndrăzneau să se mişte măcar.

— Mister Cutter, dezleagă-l pe apaş!

Bătrânul îl dezlegă, şi atunci Cuţitul-cel-lung, imediat ce se simţi stăpân pe mişcările sale, se şi aplecă, ridică un tomahawk şi, cu două lovituri fulgerătoare, doborî doi comanşi, sfărâmându-le ţeasta. Îl apucai de braţ şi-i strigai:

— Ce face fratele meu roşu? Eu vreau să discut cu aceşti războinici comanşi şi el...

Fără să mă asculte, se smuci atât de repede din mâna mea şi lovi atât de crunt, încât nu-l putui împiedica să-l dea gata şi pe cel de-al treilea comanş. După aceea îmi răspunse:

— Vestitul meu frate alb să mă ierte că am procedat altfel decât a vrut el. Ştiu că lui nu-i place să verse sânge, de aceea am lovit eu.

— Dar nu era nevoie de vărsare de sânge!

Arătând spre partea dreaptă a pieptului său, apaşul zise:

— Sângele meu nu curge? Din moment ce securea războiului a fost dezgropată, ea cere viaţă pentru viaţă, sânge pentru sânge!

— N-ai decât să-i omori pe cei pe care-i învingi tu, dar

ăştia trei ne aparţineau nouă, nu ţie. Şi-au pierdut vitejii războinici ai apaşilor mândria, omorând duşmanul care a fost învins de alţii? De când nu am mai fost la voi, aţi început să vă făliţi cu fapte eroice care nu vă aparţin?

Auzind astfel de cuvinte, acest mândru războinic spuse rugător:

— Am greşit. O să-mi ierte Old Shatterhand fapta pripită?

— Lucrul făcut nu mai poate fi schimbat. Te iert, cu toate că, probabil, ne-ai provocat o anumită pagubă.

— Pagubă? Cum poate căpetenia mea albă să vorbească de pagubă?

— Voiam să discut cu comanşii aceştia şi fără îndoială că aş fi aflat de la ei ceea ce vreau să ştiu.

— N-ar fi spus nimic.

— Ba ar fi vorbit. Fratele meu roşu mă crede atât de prost, încât să-şi închipuie că le-aş fi spus ceea ce vreau să ştiu? Nu ştie el că vorba şi întrebarea unui om şiret este ca un laţ în care poate fi prins şi un om deştept?

— Ştiu, dar Old Shatterhand nu are nevoie să-i întrebe pe aceşti câini de comanşi. Eu am aflat şi ştiu tot.

— Ai vorbit cu ei?

— Nu. Dar am tras într-ascuns cu urechea.

— Bine. Să vedem dacă poţi să răspunzi într-adevăr satisfăcător. Deocamdată, arată-mi rana! E adâncă?

— Nu ştiu, dar nu poate fi prea periculoasă.

Avea dreptate, rana nu era cine ştie ce. Cuţitul pătrunsese numai lateral în muşchiul pieptului drept şi deviase pe o coastă. Pentru un indian era o rană uşoară, chiar dacă, probabil, ar fi fost urmată de febră. În timp ce-l pansam, sosiră Parker şi Ios Hawley şi nu mică le fu mirarea pentru ceea ce le fu dat să vadă.

— Iată, domnilor, cât de repede am terminat cu aceşti bandiţi, le zise Old Wabble. Din păcate, când am venit eu, trei dintre ei erau deja morţi. I-aş fi luat asupra mea pe toţi şase.

Ce frumos şi-au ridicat băieţii mâinile în sus!

— Şi, între timp, ce frumos aţi fi putut să vă frigeţi degetele, mister Cutter, adăugai eu.

— Eu? întrebă el mirat. Cum aşa?

— Dacă nu ar fi ridicat mâinile în sus?

— I-aş fi împuşcat.

— Pe unul da, dar ceilalţi v-ar fi apucat de guler. Cum v-aţi fi putut apăra cu o armă descărcată în mână şi cu alte trei agăţate în spate? Într-o asemenea încăierare, e sigur că v-ar fi băgat în cofă.

— Hm, da! Probabil. Totuşi nu puteam păţi nimic, aşa că n-am făcut nici o greşeală.

— M-m-mm, da. Pentru că Old Surehand şi cu mine eram pe aproape? Vă înşelaţi. Dacă indienii nu s-ar fi speriat şi ar fi avut mai multă prezenţă de spirit, aţi fi încasat un glonte sau o lovitură de cuţit, fără ca noi să fi avut posibilitatea de a împiedica destul de repede acest lucru. Şi chiar dacă aţi avea dreptate întru totul, tot aţi greşit prin faptul că aţi încălcat indicaţiile mele. Dumneavoastră trebuia să rămâneţi la marginea pădurii, la cai.

— *Sir*, dar timpul trecea prea încet.

— Ceea ce nu înseamnă că aveaţi dreptul să faceţi prostii!

— Prostii! Scuzaţi, mister Shatterhand, dar Old Wabble nu obişnuieşte să facă prostii!

— *Pshaw!* Când vi se încredinţează un post, trebuie să-l păziţi. Ce s-ar întâmpla dacă fiecare din noi ar face ce-i trece prin cap, atunci când i s-a încredinţat o misiune? Mai e oare posibil să vă luăm cu noi într-o misiune periculoasă? Ştiţi că ceea ce vrem să facem e legat de mari pericole. În această situaţie, e foarte necesar să avem încredere neţărmurită unul într-altul. Dacă nu ne oferiţi această încredere, vă lăsăm baltă şi plecăm.

— Bravo, bravo! exclamă Parker.

Drept care Old Wabble strigă supărat:

— Mă rog, de ce atâta entuziasm? Şi să ştiţi, nu permit astfel de ţipete.

— Cred şi eu! răspunse Parker. Eu trebuia să înghit când mi se spunea că voi fi „lăsat baltă”, dumneavoastră însă nu vreţi să auziţi de aşa ceva, bătrâne Wabble! Dar întrucât n-am fost de faţă, spuneţi, ce trăsnaie aţi mai făcut?

— Nu, n-am făcut nici o trăsnaie. Dar dacă nu vă păziţi pliscul, o să fac una acum şi încă una foarte serioasă şi anume cu dumneavoastră, it’s clear? După care se întoarse mormăind.

Avui mai întâi grijă de securitatea noastră, dispunând să fie aduşi caii şi orânduii paza. Primul fu Hawley, care trebuia să circule în jurul pădurii, semnalând orice lucru suspect. Comanşii morţi au fost duşi de o parte. După aceea ne aşezarăm să ne sfătuim asupra situaţiei noastre. Cu toate că se lăsase seara, hotărârăm că nu era nimerit să aprindem focul. Chiar dacă păduricea era destul de deasă şi lumina focului nu ar fi străbătut până la marginea pădurii, comanşii care urmau să vină nu trebuiau să găsească nici o urmă a taberei noastre.

Acum esenţialul era ce avea să spună Peş-endatseh, adică Cuţitul-cel-lung. Întrebându-l dacă l-a întâlnit pe Winnetou, îmi răspunse:

— Da. Războinicii apaşilor au auzit că comanşii ar fi dezgropat securea războiului şi imediat au trimis cercetaşi care să afle împotriva cui au plănuit atacul. Eu eram unul dintre aceşti cercetaşi şi aveam cu mine încă un războinic. Am înaintat pe malul râului Pecos în sus, unde bănuiam că se află comanşii, dar am dat de ei la Sascuan-cui, pe care noi apaşii, o numim Doclis-to, adică Apa Albastră. Cum ei umblau după vânat, ca să facă rost de carne, şi străbăteau toată regiunea, nu i-am putut iscodi, cu atât mai puţin am fi putut să tragem cu urechea.

— Totuşi, seara nimeni nu vânează.

— Old Shatterhand are dreptate, şi noi ştiam acest lucru. Am lăsat caii în urmă şi ne-am furişat pe jos la Apa Albastră, unde am ajuns după ce se lăsase întunericul...

— Aţi auzit ceva?

— Nu. În ciuda tuturor eforturilor, nu am avut noroc. Fratele meu alb poate să creadă şi să nu-mi facă reproşuri. Şi cel mai îndrăzneţ şi prevăzător cercetaş poate să se întoarcă fără să afle ceva, în ciuda tuturor şiretlicurilor folosite.

— Desigur! Te cunosc şi nici nu mă gândesc să te subestimez. Unde l-aţi întâlnit pe Winnetou?

— Ne-am furişat până la Apa Albastră două seri la rând. În prima seară nu am avut succes, în a doua ne-am întâlnit cu Winnetou, care sosise înaintea noastră şi ne-a poruncit să nu ne mai expunem pericolului şi să-l urmăm pe el.

— Ah, asta înseamnă că aflase ceva!

— Da, aflase un lucru de care o să se mire fratele meu alb Old Shatterhand. În marele deşert, pe care feţele-palide îl numesc Llano Estacado, există de fapt o *cleparia siyardestar,* o insulă verde, cu multă apă limpede, înconjurată de cei mai frumoşi arbuşti şi flori. Se află acolo o casă, în care trăiesc trei persoane şi anume: un *declil-inda* — un negru —, o *declil-isoma* — o negresă —, care e mama negrului, şi un vânător alb; acesta este stăpânul locului şi-l cheamă *Dil-mejeh* — Vulpea-însângerată. Winnetou l-a cunoscut şi a fumat cu el pipa prieteniei.

— Îl cunosc şi eu.

— Uff! exclamă indianul mirat. Old Shatterhand l-a văzut? Probabil că a văzut şi casa şi apa din deşert?

— Da, le-am văzut!

— Înseamnă că vestitul meu frate alb ştie şi drumul ce duce într-acolo?

— Fireşte. Am fost acolo de mai multe ori. Winnetou nu ţi-a spus nimic?

— Nu. Lui Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, nu-i

place vorba lungă, nu spune un cuvânt mai mult decât trebuie. Vasăzică şi tu cunoşti locul şi ştii drumul! De aceea trebuia să te aştept şi să-ţi transmit mesajul lui Winnetou!

Se mira. Din cuvintele lui vedeam cât de discret a fost şi de data asta Winnetou. Nu scosese niciodată o vorbă despre oaza din Estacado. Apaşul continuă:

— Din spusele lui Winnetou am înţeles că la Vulpea-însângerată au fost cândva nişte comanşi.

— Întocmai. Au fost acolo împreună cu el şi cu mine. Îi conducea tânăra căpetenie Şiba-bigc — Inimă-de-fier.

— Şiba-bigc? Văd că Old Shatterhand este la curent cu toate, pentru că acum tocmai acest tânăr şef de trib urmează să-i conducă pe comanşi la „insulă”, în deşert.

— Ai aflat cumva de ce comanşii îşi îndreaptă trupele de război spre insulă?

— A aflat Winnetou. Vulpea-însângerată a plecat din deşert la vânătoare şi s-a întâlnit cu o ceată de comanşi. Aceştia l-au atacat, vrând să-l omoare. El s-a apărat şi a împuşcat pe câţiva dintre ei. Gloanţele i-au nimerit drept în frunte. Unul dintre comanşi fusese la el în deşert şi l-a recunoscut.

— A scăpat?

— Gloanţele şi cuţitele lor nici măcar nu l-au zgâriat.

— Slavă domnului! Acum, ca să se răzbune, vor să-l lovească!

— Da. Winnetou i-a auzit spunând că vor să-l omoare şi să-i distrugă casa şi copacii, făcând oaza una cu deşertul.

— Dar pe mine m-a înştiinţat dincolo, în Sierra Madre, aşa că nu aici, la Apa Albastră, a aflat acest lucru, ci l-a ştiut mai de mult.

— Winnetou l-a aflat în Sierra Madre, de la doi comanşi plecaţi la vânătoare, care nu ştiau cine este. Întâlnindu-i, Winnetou s-a dat drept unul din tribul *kiowa* şi ei l-au crezut.

— Înseamnă că sufletele lor erau absente. Continuă!

— Winnetou a părăsit Sierra Madre, ca să-l prevină pe Vulpea-însângerată. În drum a descoperit şi urmele comanşilor şi i-a urmărit până la Apa Albastră, ca să afle ce vor. Între timp a dat peste noi. S-a bucurat mult şi ne-a poruncit ce să facem. Pe războinicul care era cu mine l-a trimis acasă, pentru a conduce la Nargoleteh-tsil — Muntele Ploii — un grup de trei sute de apaşi, bine înarmaţi şi aprovizionaţi cu carne, unde urmează să-l aştepte pe Old Shatterhand. Pe mine m-a luat cu el, aici, la Pădurice şi m-a lăsat să-l aştept pe Old Shatterhand, ca să-i spun să se ducă la Nargoleteh-tsil, să ia conducerea războinicilor noştri şi să vină cu ei în Llano Estacado.

— Bun, bun! Asta mi-am închipuit şi eu. Asta-i tot ce trebuia să-mi spui?

— Da, tot.

— Vasăzică, la Muntele Ploii! Cu un cal bun, îţi trebuie până acolo o jumătate de zi. Locul e bine ales, pentru că acolo se pot ascunde chiar mai mult de trei sute de oameni, în aşa fel încât nici un duşman să nu-i poată descoperi. Ce păcat că i-ai omorât pe cei trei comanşi! Dacă ar fi trăit, cu siguranţă că aş fi aflat de la ei multe lucruri folositoare.

— Ce ar vrea să mai ştie Old Shatterhand?

— Cine îi conduce pe comanşi?

— Şiba-bigc. Am mai spus-o.

— Mă îndoiesc, e încă prea tânăr. La Apa Albastră comandă Vupa-Umugi, care în nici un caz nu o să asculte de un războinic tânăr. Apoi, mai e şi Nale-Masiuv, care, de asemenea, e prea mândru pentru a se supune lui Inimă-de-fier.

— Uff! Nale-Masiuv, cel cu câte patru degete la fiecare mână? Vine şi el?

— Da, cu o sută de oameni.

— De unde a aflat Old Shatterhand?

— De la ei, când am fost la Apa Albastră.

— Uff, uff! Şi la Apa Albastră a fost Old Shatterhand şi a reuşit să se furişeze aproape de câinii de comanşi? Ceea ce cu siguranţă că nu i-a reuşit nici unui războinic, în afară de Winnetou şi Old Shatterhand!

— Mai sunt şi alţii care pot face acest lucru. Repet, ar fi foarte bine să ştiu cine e, de fapt, căpetenia comanşilor. Din partea lui Vupa-Umugi şi Nale-Masiuv nu ne putem aştepta la nimic bun. Şiba-bigc, însă, ar trebui să-mi poarte recunoştinţă, pentru că noi i-am salvat viaţa şi l-am scos din Llano Estacado. Dar ceilalţi doi nu prea o să fie dispuşi să i se subordoneze, că-i mai tânăr decât ei; însă Şiba-bigc e fiul renumitului Tevuaşohe — Stea-de-foc, care a fost cândva căpetenia supremă a tuturor triburilor de comanşi. Datorită gloriei de care se bucura în urma victoriilor obţinute, nu-i exclus ca şefia să fi trecut asupra fiului său. Cu siguranţă că aş fi aflat acest lucru, dacă aceşti trei comanşi ar mai fi în viaţă.

Cu toate că aceste cuvinte nu erau adresate direct lui Cuţitul-cel-lung, el răspunse:

— Pentru fapta mea, Old Shatterhand m-a iertat. Nu vrea să-i povestesc ce ştiu despre aceşti şase comanşi?

— Ba da. Cine a fost văzut mai întâi: tu de ei sau ei de tine?

— Eu i-am văzut primul. În timp ce-l aşteptam aici pe Old Shatterhand, m-am gândit că foarte uşor ar îi putut sosi şi comanşii. De aceea, am fost prevăzător, mi-am ascuns calul în tufişuri şi m-am ferit să las urme. Totuşi, trebuia să umblu ba încoace, ba încolo, să-mi adap calul ceea ce, de fapt, a făcut să fiu descoperit. Dusesem calul la adăpat şi, în timp ce el bea, m-am îndreptat spre marginea Păduricii, ca să văd dacă sunt în siguranţă. Atunci i-am văzut pe cei şase câini de comanşi venind şi abia am avut timp să duc calul din nou la adăpost; dar n-am mai reuşit să şterg urmele. Când au ajuns, au văzut urmele şi s-au luat după ele, în tufişuri. Fiind prea

aproape, nu am mai putut fugi. Pe primul l-am împuşcat, în al doilea şi al treilea am înfipt cuţitul. Dar ceilalţi m-au prins. Am fost rănit, doborât şi legat de mâini şi de picioare şi apoi de copac. Când aţi venit, i-am omorât. Old Shatterhand nu-i mai poate întreba nimic, dar eu pot să-i spun ce am auzit de la ei.

— Ce?

— Vor să se ducă la „insula” din deşert, şi să-l prindă pe Vulpea-însângerată, împreuna cu bătrâna negresă şi să-i ducă apoi la satul comanşilor. Când vorbeau între ei, am aflat unde este aşezat acum satul lor cel mare.

— Este un lucru foarte important. Unde e satul?

— Nu cunosc locul, n-am mai auzit de el până acum. Ei îi ziceau Caam-culano — Valea Iepurilor.

— Te înşeli, cunoşti bine locul. Într-adevăr, comanşii aşa-i spun, dar voi îi ziceţi Catşo-nastla, adică tot Valea Iepurilor.

— Catşo-nastla? Cunosc valea, fireşte. Se află spre nord, la o zi de mers călare de aici. Acolo vor să-l ducă pe Vulpea-însângerată, împreună cu negresa, ca să-i omoare la stâlpul caznelor. Negrul e deja în mâinile lor.

— Cum? întrebai eu speriat. Care negru?

— Fiul bătrânei negresc, care stă la Vulpea-însângerată în deşert.

— Aoleu! Asta nu e o veste prea bună, chiar dacă e foarte importantă. Ai auzit bine?

— Urechea mea nu s-a înşelat.

— Poate e vorba de alt negru.

— De negrul din deşert e vorba. Câinii de comanşi i-au pronunţat şi numele; îl cheamă Bob.

— Nu au spus cum au pus mâna pe el?

— Ba da. Era la vânătoare, împreună cu Vulpea-însângerată, când acesta a fost atacat de comanşi; Vulpea a omorât câţiva dintre ei şi a scăpat, negrul-însă le-a căzut în mâini şi l-au dus în Valea Iepurilor, unde-l ţin prizonier, până îi prind şi pe Vulpea şi pe negresă, după care toţi trei urmează

să moară la stâlpul caznelor

— Probabil că aşa ceva n-o să se întâmple! O să am eu grijă. Bob trebuie eliberat. Pornesc imediat într-acolo.

Cu toate că nu prea pot fi scos din fire, de rândul acesta sării furios în picioare. Toţi se mirară, şi cel mai mult se miră apaşul, pentru că indianul îl dispreţuieşte pe negru mai mult chiar decât un alb, totuşi nu îndrăzni să spună ceva. În schimb, Old Wabble nu putu să tacă; pentru el, ca fost *cowboy*, un negru însemna mai puţin decât un câine.

— Ce aveţi, *sir?* mă întrebă el. Am impresia că acest Bob vă cam nelinişteşte!

— Nu el, ci faptul că e prizonierul comanşilor şi că urmează să fie omorât.

— *Pshaw!* Un om de culoare, un *nigger*[1] *!*

— *Nigger?* Poate vreţi să spuneţi un negru, mister Cutter.

— Am spus *nigger.* În toată viaţa mea nu le-am spus altfel.

— Îmi pare rău. Se pare că pe negri nu-i consideraţi oameni.

— Desigur, în ştiinţele naturii sunt consideraţi un fel de oameni, deci, ştiinţific vorbind, or fi, dar, *my god* — Dumnezeule — ce fel de oameni?

— În orice caz, tot aşa de buni ca şi alţii, de altă culoare, indiferent care.

— *Pshaw!* Un *nigger* e o fiinţă inferioară, încât nici nu merită să discutaţi despre ea.

— Asta este părerea dumitale?

— *Yes!*

— în acest caz îmi pare foarte rău de dumneata, pentru că, cu această afirmaţie, dovedeşti că eşti mult inferior nigger-ului!

— *All devils* — pe foţi dracii! Vorbiţi serios, *sir?*

— Foarte serios!

— Atunci şi mie îmi pare rău de dumneavoastră. Un om de

---

[1] Denumire jignitoare dată negrilor de către rasişti.

culoare nu-i niciodată un om adevărat, altfel Dumnezeu nu l-ar fi făcut de altă culoare.

— Un negru ar avea acelaşi drept să spună: un alb nu este un om adevărat, altfel Dumnezeu nu l-ar fi făcut fără culoare. Eu am călătorit ceva mai mult prin lume decât dumneata şi printre popoare de negri, roşii, cafenii sau galbeni şi am întâlnit la ele cel puţin tot atâţia oameni buni ca şi printre albi, cel puţin am spus, cel puţin! M-ai înţeles, mister Cutter?

— Mi-e indiferent ce aţi întâlnit. Eu însă nu cunosc nici un singur nigger lângă care aş dori să mă aşez.

— Pentru că l-aţi tratat din prima clipă pe negru în aşa fel încât nici el nu ar putea să vă poarte gânduri amicale. Iar în ce-l priveşte pe Bob, este un individ atât de cumsecade, încât dacă amândoi aţi fi la ananghie, probabil că mai degrabă i-aş sări lui în ajutor, decât dumitale.

— *Thunder-storm* — mii de trăsnete —, ce flatare? Ştiţi să fiţi grozav de politicos, mister Shatterhand, *it's clear!*

— Am vrut să fiu sincer, nu politicos. Nu sunt politicos cu oamenii care îşi dispreţuiesc semenii. Când o să te îngroape, trupul dumitale cu pielea albă o să fie un cadavru la fel de împuţit ca şi cel al unui negru. Cred că cu asta eşti de-acord, şi acum te rog să-mi enumeri ce calităţi mai ai! Toţi oamenii sunt copiii şi făpturile lui Dumnezeu. Dacă îţi închipui cumva că pe dumneata te-a făcut dintr-un aluat mai preţios şi că te bucuri de o favoare deosebita, atunci te înşeli şi eu nu te pot înţelege. M-am bucurat că te-am cunoscut; această bucurie trebuie oare să ia sfârşit?

Între timp se făcuse întuneric şi nu-i puteam vedea faţa, dar se pare că cuvintele mele nimeriseră în plin. Îşi lăsă capul în jos şi mârâi:

— *Zounds* — ei drăcie! Păcat, mare păcat că v-aţi făcut *westman* ! Aţi fi putut fi un şi mai bun predicator sau popă, *it's clear!*

— *Westman* sunt numai ocazional. Înainte de toate sunt

om, iar când un alt om se află la strâmtoare, şi eu îl pot ajuta, nu-l întreb de ce culoare îi e pielea, verde sau albastră. Pe acest Bob n-am să-l las comanşilor!

— Din partea mea, n-aveţi decât. Eu nu vă împiedic, ba v-aş şi ajuta, dar acum nu avem timp de el.

— Ba tocmai acum trebuie să facem ceva.

— Cum? Ce? Chiar acum? Acum, când trebuie să mergem la Nargoleteh-tsil, pentru a-i întâlni acolo pe apaşi?

— Pentru asta mai e timp.

— Mai e timp? *sir,* nu vă înţeleg!

— Fă socoteala, mister Cutter! Crezi că apaşii au putut să ajungă deja acolo?

— Dumneavoastră ştiţi mai bine, iar eu mă gândesc mai puţin la ei decât la comanşi, cărora trebuie să le-o luăm înainte.

— Nu-i nici o graba. În trei zile, — socotite de ieri seară —, adică poimâine seară, Nale-Masiuv va veni, cu cei o sută de oameni ai săi, la Apa Albastră. Crezi că o să pornească imediat mai departe?

— Nu, pentru că oamenii şi caii trebuie mai întâi să se odihnească.

— Au nevoie de cel puţin o zi de odihnă; deci, făcând socoteala, avem trei zile de acum înainte, din care eu am nevoie numai de două zile ca să-l eliberez pe Bob.

Bătrânul voi să răspundă din nou, dar Old Surehand i-o luă înainte, spunând:

— Mister Shatterhand, am auzit de o întâmplare de-a dumneavoastră, care m-a captivat. Aţi avut dincolo, în Parcul Naţional, o poveste cu triburile sioux. Eraţi împreună cu un grup de oameni curajoşi, era şi un negru între ei, pe care-l chema Bob, dacă-mi aduc bine aminte. E vorba de acelaşi Bob?

— Da.

— Ah, atunci aveţi perfectă dreptate! Nu avem voie să-l

lăsăm în încurcătură, trebuie să-l salvăm!

— Vreţi să veniţi şi dumneavoastră?

— Neapărat! Când pornim?

— Mâine în zori.

— Nu-i prea târziu?

— Nu. E adevărat că de aici până la Caam-culano e o distanţă de mai bine de o zi de mers călare, dar cunosc ţinutul şi avem cai excelenţi. Chiar fără să-i forţăm prea tare şi tot ajungem până seara.

— Da, cel mai bine e să ajungem pe înserat. Atunci mai ai timp să cercetezi locul şi să aştepţi prilejul. Apoi, după ce se întunecă, poţi să dai lovitura. Mă bucur dinainte la gândul că o să le jucăm o festă. Câţi oameni credeţi că sunt acolo?

— Nu ştiu. Probabil că acolo sunt numai corturile lui Vupa-Umugi, şi presupun că, în prezent, în sat nu sunt prea mulţi războinici tineri şi viguroşi.

— Asta înseamnă că o să ne luptăm cu nişte babe. Ptiu!

— Hm! Chiar aşa de uşor n-o să meargă. La orice aşezare rămâne şi un număr de războinici pentru paza taberei, iar de astă dată şi a prizonierului. Cu ăştia o să avem de-a face.

— Mă îndoiesc că toţi caii noştri or să reziste la drum!

— Toţi? La câţi cai vă referiţi?

— La toţi câţi sunt!

— Adică la doi, şi anume la murgul meu şi la roibul dumneavoastră.

— După câte înţeleg, vă gândiţi să plecăm numai noi doi?

— Întocmai. Avem de făcut un drum lung dus şi întors, la care numai caii noştri rezistă. Mister Parker şi mister Hawley în nici un caz nu intră la socoteală. Caii lor sunt de pe acum atât de obosiţi, încât s-ar prăbuşi pe drum.

Parker, recunoscând probabil că am dreptate, nu zise nimic. În schimb, lui Ios, care se simţea foarte ataşat de mine, îi venea greu să se despartă.

— Nu-i deloc cu putinţă să vin şi eu? întrebă el. Ştiţi, *sir*,

mă simt tare bine alături de dumneavoastră!

— Ştiu, dar nu se poate, mister Hawley. Ceea ce vreţi dumneavoastră, calul nu poate să facă.

— O să mi-l împrumute Old Wabble pe al lui.

— Ce-ţi veni? exclamă bătrânul. Eu însumi am să merg cu el.

— Ba, dumneata, chiar că ai să rămâi cu ceilalţi!

— De ce? Calul meu nu este bun, sau credeţi că n-o să reziste?

— Probabil că ar rezista, dar se va împotrivi şi nu se va urni din loc, ştiind că e vorba de un *nigger.*

— Ah! La asta vă referiţi? Ei, atunci probabil că depinde de mine şi nu de cal!

— Sau de mine, mister Cutter. N-aş vrea să te superi din cauza unui negru.

— *Pshaw,* nu-i nici o supărare, vin cu plăcere!

— Adineauri cuvintele dumitale sunau parcă altfel!

— Da, adineauri! Vreţi să fiu sincer cu dumneavoastră, mister Shatterhand?

— Ei?

— Chestia aia cu cadavrul împuţit nu aţi spus-o deloc delicat şi cu gust, dar am înţeles şi eu ceva şi cred că aţi cam avut dreptate. Vreau să-mi îndrept greşeala, ajutând la eliberarea lui Bob, şi de aceea vă rog să mă luaţi cu dumneavoastră! De-acord, *sir?*

— Hm! După cele spuse acum, n-aş avea nimic împotrivă, şi totuşi nu se poate.

— De ce?

— Pentru că nu se poate avea încredere în dumneata. Ai dovedit-o chiar astăzi. Gândeşte-te la faptul că vrem să eliberăm un prizonier, din mijlocul unui sat indian. Lovitura trebuie dată fulgerător, aşa că nu vom avea timp să aşteptăm un prilej nimerit. Va fi vorba de viaţă şi de moarte, şi trebuie să recunoşti că nu te putem lua cu noi.

— Nu mi-e teamă de moarte!

— Ştiu, dar mi-e teamă că, dacă te luăm cu noi, ne primejduim viaţa. Pentru că sunt două lucruri diferite: una este să nu-ţi fie frică de moarte, şi alta este să alergi în braţele ei din imprudenţă. În dumneata nu se poate avea încredere.

— Pentru că nu am rămas de pază la cai, *sir?* E pentru ultima oară că se mai întâmplă aşa ceva! Credeţi-mă! Daţi-mi mâna şi luaţi-mă cu dumneavoastră.

Ce puteam să fac? Insista atât de mult! Să-l fi refuzat ca pe un *greenhorn*, pe el, un *westman* cu experienţă, un bătrân de nouăzeci de ani? Nu eram în stare, aşa că i dădui mâna şi-i spusei:

— Ei, bine, vino! Dar sper ca tinereasca dumitale îngâmfare să nu-ţi întunece raţiunea.

— *Well!* Aşa-mi place! Şi sunt sigur că o să fiţi mulţumiţi de mine. Dar cu ceilalţi ce are să se întâmple? Au să rămână aici?

— Nu, vor pleca la Nargoleteh-tsil, unde urmează să ne întâlnim cu apaşii. Cuţitul-cel-lung cunoaşte drumul?

Indianul, căruia i se adresase întrebarea, răspunse:

— Îl cunosc bine. Când trebuie să pornim?

— Mâine dimineaţă, imediat după ce noi am plecat.

— Comanşii morţi îi lăsăm aici?

— Nu. Trebuie să dispară fără urmă. Nu trebuie să fie nici măcar înmormântaţi aici. În drumul lor spre deşert, comanşii or să treacă pe-aici şi ar putea descoperi mormintele.

— Poate războinicul apaş să-i facă lui Old Shatterhand o propunere? Legăm cadavrele pe caii lor şi-i luăm cu noi, la Nargoleteh-tsil, unde îi înmormântăm.

— Da, e cel mai bun lucru pe care-l puteţi face. Luaţi-i cu voi!

— Cui aparţin caii, armele şi lucrurile lor?

— Ţie. Noi nu vrem nimic, doar dacă mister Parker şi

mister Hawley ar vrea să-şi schimbe caii, pot alege pe care le place.

— Aşa să fie. Eu însă iau şi scalpurile comanşilor. Şi ei l-ar fi luat pe al meu. *Howgh!*

Cu asta cazul era încheiat. Am mâncat, apoi ne-am culcat. Parker, Hawley şi indianul se oferiră să asigure paza pentru toată noaptea, deoarece noi ceilalţi aveam de făcut a doua zi un drum extrem de istovitor. Fireşte că am fost de acord.

4. Oaza

Iepurele din Vestul Sălbatic, şi mai ales cel texan, este ceva mai mare decât iepurele de pe la noi şi are şi urechi mult mai mari. Pe vremea aceea erau o mulţime de iepuri, pentru că existau încă destui bizoni şi alt vânat, aşa încât un *westman* nu irosea un glonte pe un iepure, decât numai dacă nu dădea de altceva. Nicăieri nu găseai atâţia iepuri ca la unul din pârâiaşele ce se varsă în Buffalo Spring, care, de fapt, era unul din izvoarele acestuia. Râuleţul ţâşneşte de la capătul unei vâlcele stâncoase, având forma unei tăvi şi care este des populată cu amintitele rozătoare. Iată de ce vânătorii albi îi spuneau „tigaia cu iepuri”. Aproape tot anul, fundul văii era acoperit cu iarbă grasă, de un verde intens, iar pereţii care se ridicau în pante erau plini de tufişuri, din mijlocul cărora se înălţa, ici-colo, coroana unui copac. Aceasta era Valea Iepurilor — Caam-culano, în care comanşii lui Vupa-Umugi îşi instalaseră corturile.

A doua zi, cam cu două ore înainte de lăsarea serii, ajunserăm în apropierea acestei văi. În jurul nostru nu exista prea multă verdeaţă, chiar dacă locul nu era complet sterp, dar, întrucât puteam să ne aşteptăm să dam de oameni, trebuia să căutăm o acoperire. Aşa ceva se putea găsi numai lângă râuleţ, unde creşteau tufişuri. Ajunserăm la apă într-un loc care era la cel mult un sfert de oră de mers de la ieşirea din vâlcea. Fireşte, era o îndrăzneală din partea noastră să ne apropiem pe lumină, dar nu aveam de ales, întrucât timpul ne era foarte drămuit. Încă înainte de căderea nopţii trebuia să aflăm cam ce se petrece în vale.

Am avut noroc şi am găsit lângă apă un loc, unde tufişurile ne ofereau o ascunzătoare cum nici nu se putea mai bună. Descălecarăm şi lăsarăm caii, destul de obosiţi, să se

adape şi apoi să pască. Aduserăm provizii de carne uscată, care ne erau de ajuns pentru mai multe zile. Deoarece numai eu mai fusesem pe aici, cerui lui Old Surehand şi bătrânului Wabble ca nu cumva să părăsească ascunzătoarea şi să mă aştepte până mă întorc din recunoaştere.

Îmi rememorai locurile, aşa cum le cunoscusem mai de mult, după care îmi făcui planul. În locul unde izvora apa din vale, terenul se înălţa în ambele părţi într-o pantă tot mai pronunţată şi tufişurile urcau până sus. Acest lucru îmi convenea. Tufişurile înconjurau marginea de sus a vâlcelei, de jur împrejur, ca o coroană, şi-mi ofereau suficiente locuri de a mă ascunde la nevoie. Desigur, exista şi o greutate care nu trebuia neglijată: nu aveam voie să las urme după mine, cel puţin să nu poată fi identificate ca fiind ale cizmelor mele şi nu ale unor mocasini de indian. În rest, toată regiunea era lipsită de copaci sau de tufişuri, încât orice obiect mai mărişor putea fi zărit de departe.

Înaintând cu băgare de seamă, priveam mereu în jur. Spre bucuria mea, nu se zărea nici ţipenie de om, nici bărbaţi, nici femei, nici măcar copii. Era trecut de timpul în care, de obicei, toţi locuitorii rămaşi în tabără se adună în vale, pentru odihna de seară şi de noapte, lucru respectat cu sfinţenie când lipsesc războinicii. Ajungând la intrarea văii, o luai la dreapta şi urcai panta. Era oare intrarea păzită? Privii în jos, dar nu văzui pe nimeni. Valea putea fi străbătută cu piciorul cam într-o jumătate de oră, iar tabăra probabil că se afla instalată la jumătatea văii. În orice caz, partea din fund era destinată cailor. Mersei mai departe. Se părea că alesesem ora cea mai potrivită, pentru că nu era nimeni, nici sus, şi nici nu se vedea vreo urmă care să arate că cineva ar fi trecut de curând pe acolo.

În curând zării primele corturi şi, înaintând încă puţin, văzui toată tabăra, alcătuita din corturi de vară, făcute din pânză. Nu avui timp să le număr, dar erau cu mult peste o

sută. Între corturi şi în faţa lor se aflau băieţi, fete şi femei. Nu văzui decât puţini bărbaţi şi, după cât se pare, erau bătrâni. Oare Vupa-Umugi avea numai pe cei o sută cincizeci şi patru de războinici, şi să nu fi rămas nici unul aici? Nu-mi venea să cred, căci ar fi fost o mare imprudenţă. Era posibil să fi lăsat locul fără nici o apărare? Şi într-adevăr, cum mă aşteptam, văzui în spatele taberei un număr de cai.

Căutai un loc de unde să pot vedea mai bine. Trebuia să descopăr vreun indiciu care să-mi arate cortul unde se află Bob. Probabil că era păzit. Şi într-adevăr aşa era. La intrarea ultimului cort, văzui doi războinici. Era cortul căutat. Nu departe de el era alt cort, mai mare decât celălalt. În faţa lui, înfipte în pământ, erau două prăjini de care atârnau diferite obiecte ciudate. Erau cumva nişte pungi cu „medicamente”? Era cortul şefului de trib? Probabil. Fiecare războinic are un singur „medicament”, şi dacă îl pierde, îşi pierde onoarea, până ia „medicamentul” unui duşman răpus de el. La moarte, este înmormântat, „cu medicamentele tămăduitoare”. Există triburi în care urmaşii păstrează „medicamentele” ca pe o amintire sacră şi scumpă a strămoşilor; cel ce le pierde, nu mai are nici o consideraţie în ochii celorlalţi. Îmi veni o idee. Dacă acestea erau „medicamentele” lui Vupa-Umugi, trebuia neapărat să pun mâna pe ele. În lupta dintre apaşi şi comanşi, ele puteau să-mi fie de un extraordinar folos.

Mergând puţin mai departe dădui deodată peste o urmă, după aparenţă a unei femei, care urcase aici panta. Trebuia să mă întorc, să nu mă vadă, şi tocmai când voiam s-o iau înapoi, tufişul se mişcă şi mă pomenii cu femeia în faţă. În astfel de situaţii, trebuie să procedezi în aşa fel, încât orice ochi care te-a zărit să devină inofensiv. De abia ridicai mâna ca s-o apuc, că o şi lăsai din nou să cadă. Nu numai din pricină că era femeie, ci şi din cauza expresiei care i se ivi pe faţă când mă văzu.

Era cam de patruzeci de ani, dar necazurile îi brăzdaseră

adânc faţa. Avea o statură deosebit de înaltă şi lată în spate, şi era îmbrăcată într-o rochie ce aducea a cămaşă. Părul, ce începea să-i albească, neacoperit, îi atârna în şuviţe îmbâcsite şi nepieptănate. Faţa îi era tare bronzată şi totuşi, în altă parte, nu aş fi luat-o drept piele roşie. Avea trăsături de caucaziană şi avui impresia că am mai văzut astfel de trăsături, şi încă de curând. Faţa-i zbârcită era groaznic de scofâlcită, şi ce ochi, ochii aceia! Ce fel de expresie aveau? O privire încremenită şi totuşi aprinsă, sălbatică şi totuşi fără speranţă, cum nu mai văzusem decât în casa de nebuni. Da, asta era: femeia era nebună. La început mă cercetă cu o privire furioasă, apoi ochii îi deveniră blânzi, un zâmbet apăru pe buzele ei decolorate; îşi îndoi degetele ca de schelet, făcându-mi semn, apoi o auzii cum îmi spune încet, dar grăbit:

— Hei, vino încoace! Trebuie să te întreb ceva!

Făcui cei trei paşi care ne despărţeau. Mă apucă de braţ şi, înfigându-şi degetele în mâneca mea, mă întrebă:

— Eşti o faţă-palidă?

— Da, răspunsei eu la fel de încet. Dar tu cine eşti?

— Eu sunt Tibo vete-elen, spuse ea în şoaptă.

Vete înseamnă femeie. Nu ştiam însă ce înseamnă *tibo* şi nici *elen*. Aceste două cuvinte nu le întâlnisem la nici unul din dialectele pe care le cunoşteam.

— Ai soţ? o întrebai eu.

— Da. Îl cheamă Tibo-taca.

Din nou acest *Tibo.*

— El unde este? o iscodii în continuare.

Se apropie şi mai mult de mine şi-mi şopti la ureche:

— Fiind vraciul tribului, a trebuit să plece şi el în deşert, după Vulpea-însângerată.

Da, era nebună, altfel n-ar fi spus aşa ceva unui străin, şi încă unui alb. Apoi mă apucă de ambele braţe şi, cu o expresie de maxima încordare, mă întreba:

— L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu?

Vava înseamnă frate. Dar *Derric?* Se referea cumva la numele englezesc Derric — adică Dietrich? Dar pe fratele acestei indiene nu putea să-l cheme Derric — adică Dietrich. Probabil că şi acest cuvânt îmi era necunoscut.

— Nu, răspunsei.

— Eşti o faţă-palidă şi nu l-ai cunoscut? Adu-ţi aminte! Trebuie să-l fi cunoscut. Am să-ţi arăt ceva. Adu-ţi aminte!

Rupse o creangă din tufiş, o făcu cerc, legând-o la capete şi şi-o puse pe cap, în timp ce-mi şoptea, zâmbind fericită:

— Uite, *myrtle-wreath*-ul meu, *myrtle-wreath*-ul meu. Îţi place? Aşa-i că-ţi place?

Foarte curios! Această femeie comanşă folosea cuvântul englezesc *myrtle-wreath*, adică „cununiţă de mireasă”! Nici o indiană nu cunoştea acest cuvânt! O apucai de braţ şi o întrebai:

— Spune-mi, eşti o faţă-palidă?

Chicoti într-un mod cu totul aparte şi-mi răspunse:

— Crezi că sunt o faţă-palidă, pentru că sunt frumoasă şi port un *myrtle-wreath*? Nu te uita în ochii mei, că o să te usuce dorul, aşa cum mă usucă pe mine! L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu? Vrei să-ţi arăt cortul în care locuiesc?

— Arată-mi-l!

— Hai, vino mai la margine! Dar nu cumva să te laşi văzut, că te-ar costa viaţa! Războinicii noştri ucid orice faţă-palidă. Eu însă mă bucur că te-am văzut şi nu o să spun nimănui nimic, că ştiu că o să faci ce o să te rog.

— Şi ce anume ai vrea să fac?

Scoase crenguţa de pe cap, mi-o dădu şi-mi spuse:

— Dacă-l întâlneşti pe Vava Derric al meu, dă-i acest *myrtle-wreath*! Vrei?

— Da! Da’ unde este Vava Derric al tău?

— Da... în... în... nu mai ştiu. Am uitat. Tu însă o să-l găseşti. Nu-i aşa?

— Da, îi răspunsei ca să-i fac bucurie. Şi ce să-i mai spun?

— Spune-i că... eu... eu... nu trebuie să-i spui nimic. Când o să vadă *Myrtle-wreath*-ul, o să ştie el la ce mă refer. Şi acum, uită-te acolo jos! În rândul al doilea, vezi cortul cu însemnele vraciului?

— Da, văd.

— Acolo locuiesc eu, împreună cu Tibo-taca şi mă cheamă Tibo-vete-elen. O să ţii minte? Să nu uiţi!

— N-o să uit. Cine stă în cortul cel mare, cu cele două prăjini înfipte în faţa lui?

— Vupa-Umugi, căpetenia noastră.

— Acum el e plecat, cine stă în el?

— Nevasta lui şi cu fiică-sa.

— Altcineva nu mai e? Nici noaptea?

— Nici noaptea nu vine nimeni la ele.

— Dar în cortul acela ultim, unde stau culcaţi cei doi războinici, cine locuieşte?

— Acolo stă negrul, care va fi ucis după ce o să-l prindă şi pe Vulpea-însângerată.

— E bine păzit?

— Foarte bine. Mereu stau de pază doi războinici, răspunse ea cu un aer de importanţă.

— Aveţi aici mulţi războinici?

— Numai pe ăia doi, pe care-i vezi. Mulţi au plecat cu căpetenia în deşert, iar ceilalţi s-au dus la vânătoare, să facă rost de carne. Se întorc mâine, sau peste două zile. N-ai să pierzi *myrtle-wreath*-ul meu, ai să-l păstrezi bine?

— Fii fără grijă, am să-l ţin foarte bine.

— Şi o să-l dai lui Vava Derric al meu?

— Imediat ce am să-l găsesc.

— Ai să-l găseşti... zise ea cu o privire pierdută, ca şi când voia să-şi amintească ceva, apoi îmi luă mâna şi continuă: Acum trebuie să plec. Pleacă şi tu. Dar să nu spui nimănui că m-ai întâlnit! Nici de la mine n-are să afle nimeni.

— Chiar ai să taci?

— Jur. Dar tu?

— Nu am voie să spun nimănui?

— Nimănui, nimănui, numai lui Vava Derric al meu. El trebuie să afle. Promite-mi şi dă-mi mâna că ai să te ţii de cuvânt.

— Iat-o!

Îi întinsei mâna, pe care o strânse tare, apoi începu să coboare, dar după câţiva paşi se întoarse încă o dată spre mine, puse degetul pe buze, în semn de tăcere, şi repetă:

— Nimănui! Şi nu cumva să pierzi *myrtle-wreath*-ul meu!

După aceea dispăru în tufişuri. Rămăsei încă o clipă pe loc, după care porni încet înapoi. Ce întâlnire! Mă cuprinsese un simţământ straniu. Cine este această femeie? E chiar indiană? E posibil să fie albă? Ca să pot da răspuns acestor întrebări, ar fi trebuit s-o mai văd şi să o mai aud vorbind nu numai o singură dată. E nebună, şi totuşi m-a impresionat adânc. E o enigmă, o enigmă de nepătruns şi deosebit de tragică, de nepătruns pentru că nu am avut timp s-o descifrez. Vava Derric există în orice caz şi nu numai în închipuirea ei, ci şi în realitate, dar unde? Şi cine o fi? Un indian? Probabil, expresia de Vava e o dovadă. Dar ce sens are *myrtle-wreath*-ul? O fi înnebunit cumva din această cauză? Sau poate că a purtat o coroniţă de mireasă în clipa când a înnebunit? Ce gânduri groaznice. În acest caz, e o albă şi nu o indiană. Poate că am totuşi posibilitatea de a găsi un răspuns la toate acestea. În timpul luptei, probabil că o să am ocazia să mă întâlnesc cu acest vraci şi atunci o să-mi dea el socoteală!

Hotărând acest lucru în sinea mea, mă întorsei la ascunzătoarea noastră, unde ajunsei cu bine, tocmai când se însera. Lipsisem cam mult.

— În sfârşit, în sfârşit, mă întâmpină Old Wabble, în timp ce Old Surehand nu spuse nimic. Cât pe-aci să-mi fie teamă

că aţi păţit ceva.

— Nu există nici un motiv de îngrijorare, răspunsei eu.

— Nu? Totul e în ordine? L-aţi găsit pe *nigger?*

— Te referi cumva la negru? Da!

— E sub pază straşnică?

— Acum, în tabără exista numai doi războinici care îl păzesc zi şi noapte. Ceilalţi au plecat la vânătoare. De aceea, presupun că sarcina noastră o să fie relativ uşoară, paznicii fiind obosiţi.

— Cum o să procedăm?

— Staţi să mă gândesc!

De fapt, nu că aş fi avut nevoie de timp ca să mă gândesc, căci planul îl aveam gata făcut, dar nu aveam chef de vorbă. Mă obseda gândul la întâlnirea cu indiana... Şi chiar în clipa aceea privirea îmi căzu pe faţa lui Old Surehand. Trăsăturile lui frumoase, bărbăteşti, grave, fiind învăluite în lumina stranie a înserării, exprimau o mâhnire înduioşătoare. Oare mă înşelam? Era tocmai asemănarea pe care o sesizasem când am văzut femeia, fără să-mi dau seama de unde venea. Aceeaşi faţă, frunte, gură, numai că ceva mai pline şi mai tinere, cu trăsături bărbăteşti, deosebite de cele femeieşti, şi fără acea expresie cutremurătoare, dar privind cu aceeaşi tristeţe. O clipă rămăsei surprins, apoi îmi zisei în sinea mea că trebuie să mă înşel. Prea eram sub influenţa întâlnirii de pe înălţimile de la Caam-culano şi vedeam lucruri care nici nu existau. Căutai să gonesc această amăgire.

Se întunecă şi în curând nu mai putui să desluşesc faţa lui Old Surehand. Ce bine ar fi fost să nu fi crezut că mă înşel şi să-i fi vorbit despre indiană! Ar fi fost salvată cu mult mai devreme din întunericul nebuniei sale!

O bună bucată de vreme nimeni nu scoase o vorbă, până când Old Wabble îşi pierdu răbdarea şi întrebă:

— Ei, *sir,* vă mai trebuie mult timp ca să gândiţi? Poate că-mi permiteţi să vă ajut?

Atunci Old Surehand consideră necesar să-şi întrerupă tăcerea, pentru a-l pune la punct:

— Old Shatterhand nu are nevoie de ajutorul dumitale, bătrâne Wabble, se descurcă el şi fără dumneata.

— Dar când? Nu avem timp de pierdut şi seara trece.

— Aveţi răbdare, îl rugai eu. Înainte ca pieile-roşii să doarmă, nu putem face nimic. Ştim în care cort se află Bob. Ne furişăm până acolo, doborâm paznicii...

— Îi omoram? mă întrerupse el.

— Nu. E de ajuns să-i ameţim.

— Aşa ceva eu nu pot face. Aceasta e o treaba pentru dumneavoastră. Şi pe urmă?

— Pe urmă îl scoatem pe Bob.

— Bine. Altceva nimic?

— Ba da! După aceea mergem la cortul căpeteniei tribului şi-i luăm „medicamentele” care sunt atârnate acolo de nişte pari.

— „Medicamentele”? exclamă mirat Old Wabble.

— Da, „medicamentele” strămoşilor săi.

— *Thunder-storm,* mii de trăsnete! Când o să afle, o să înnebunească. În acest caz, îşi pierde onoarea; de fapt pierde totul, chiar şi rangul!

— Nu!

— Nu? Am impresia că cunosc obiceiurile şi datinile pieilor-roşii. Cine pierde „medicamentele” astea, e moraliceşte mort.

— Întocmai, dar el nu o şi le piardă, adică nu pentru multă vreme.

— Vreţi să i le daţi înapoi? *sir,* aşa ceva nu are nici un sens! Dacă vreţi să i le înapoiaţi, mai bine lăsaţi-le acolo unde sunt!

— Nu, pentru că am o anumită socoteală cu ele. Vreau să evit vărsarea de sânge.

— Cu ajutorul „medicamentelor”? Explicaţi-mi şi mie ca să

pot înţelege şi eu.

— Ce are să se întâmple când căpetenia tribului va afla că „medicamentele” lui sunt la mine?

— O să se sperie straşnic, *it’s clear!*

— Şi o să facă tot posibilul ca să pună iarăşi mâna pe ele, nu?

— Este de la sine înţeles. Şi nu o să se dea înapoi de la nici un sacrificiu, oricât de mare ar fi el, dacă e posibil.

— Sacrificiul pe care o să i-l cer nu e prea mare: să încheie pace cu apaşii, fără să lupte, şi să-l lase în pace pe Bloody Fox.

— Mister Shatterhand, ideea e grozavă. Căpetenia o să accepte. Da, din păcate aşa o să facă!

— De ce „din păcate”?

— Pentru că se duce dracului plăcerea mea, marea şi frumoasa mea plăcere. Tare m-am bucurat dinainte că o să le dăm o lecţie straşnică pieilor-roşii. Ştiu că dumneavoastră sunteţi de altă părere, dar eu o să vă spun mereu că niciodată nu sunt exterminaţi destui *indsmeni.* Aceşti oameni trebuie să dispară de pe faţa pământului.

— Din nou vorbeşte *cowboy*-ul din dumneata, şi într-un fel care ar putea să mă supere.

— N-aveţi decât să vă supăraţi. Dacă aţi fi fost *cowboy* ca mine, aţi şti că orice indian este din naştere un hoţ de cai. Câte necazuri mi-au făcut aceşti ticăloşi!

— Nu prea se vede să-ţi fi dăunat. Ai rămas sănătos şi ai ajuns la o vârstă destul de înaintată.

— Da, trebuie să recunosc că supărarea mi-a priit destul de bine. Şi totuşi, îi urăsc şi m-am bucurat că o să pot lichida cât mai mulţi dintre ei. Dar, ca să fiu drept, trebuie să recunosc că ideea dumneavoastră este minunată. Dacă reuşeşte, repet, îmi pierd toată plăcerea. Am totuşi o mică speranţă, că celelalte căpetenii nu o să accepte.

— Desigur, e posibil să se împotrivească careva, mai ales

Nale-Masiuv...

— S-ar putea. Eu însă m-am gândit mai degrabă la Şiba-bigc; căpetenia cea tânără.

— De ce?

— Tocmai pentru că e tânăr şi rivalitatea e mai mare. Taică-său a fost căpetenia cea mare a comanşilor, iar el ar vrea să fie la fel. Vupa-Umugi trebuie deci înlăturat, şi pierderea „medicamentelor” constituie cel mai bun prilej pentru aceasta.

— Le-ai ticluit foarte bine, dar te cam înşeli. Ţi-am mai spus că Şiba-bigc mi-e îndatorat. Sunt sigur că o să-mi îndeplinească dorinţa, dacă o să vorbesc cu el serios. Pe el o să-l cuceresc cu ajutorul argumentelor morale.

— Morale? Mister Shatterhand, credeţi cu adevărat că un indian ţine seama de morală? Vă înşelaţi cât se poate de mult!

— *Pshaw!* I-am salvat viaţa şi am fumat cu el nu numai pipa păcii, ci şi calumetul prieteniei. Ştiţi ce înseamnă asta, mister Cutter?

— Calumetul prieteniei? E mult în orice caz. Afumăraia asta a păcii nu valorează doi bani, tocmai pentru că e doar fum. Dar când doi inşi au fumat împreună pentru prietenie, niciodată n-au voie să se înfrunte cu armele, *it’s clear!*

— Înţelegeţi acum? Şiba-bigc, dacă nu vrea să accepte propunerea mea, sunt destul de priceput ca să fac în aşa fel încât această încălcare a cuvântului să devină publică şi să se vorbească de ea la fiecare foc de tabără şi în fiecare cort indian. Urmarea ţi-o poţi închipui.

— Hm, da. Nici un alb şi nici o piele-roşie nu o să mai fumeze cu el calumetul.

— Precis. De aceea, va renunţa să se bată cu noi, chiar dacă o va face numai din înţelepciune şi nu din prietenie şi loialitate. Sunt convins de asta. Dumneata nu, mister Cutter?

— *Well,* admit. Se pare că nu mai pot avea nici o speranţă.

Şi totuşi nu, *sir.* Îmi rămâne una şi anume că nu o să reuşim să punem mâna pe „medicamente”.

— Din nou trebuie să te dezamăgesc, mister Cutter, o să le iau. Cunosc bine situaţia. Există un singur caz, în care, într-adevăr, aş fi obligat să renunţ la „medicamente”, stimabilul meu mister Cutter.

— De ce accentuaţi atât de mult numele meu?

— Pentru că e vorba de dumneata. Dacă îţi faci din nou de cap ca şi ieri, atunci aş putea da greş, altfel nu.

— Fiţi liniştit. O să mă comport exact cum o să-mi cereţi. Nici nu mă gândesc să mai fiu beştelit în faţa tuturor camarazilor mei ca ieri, *it's clear.*

— Atunci sunt mulţumit şi sigur de reuşită.

— *Well.* Dar ştiţi, sunteţi un *westman* cu un mare dar al prezicerii, foarte dibaci, şi totuşi nu v-aţi gândit la ceva deosebit de important. E vorba de calul pe care o să-l încalece *nigger*-ul, negrul vreau să zic. Doar nu o să meargă pe jos, în timp ce noi vom merge călare?

— Crezi că am uitat de asta? Nu aş merita să fiu numit *westman,* dacă ai fi avut dreptate.

— Vedeţi? Ar fi trebuit să luăm un cal cu noi.

— Nu. Nu avem nici un cal care ar fi rezistat la cursa pe care am făcut-o până aici şi înapoi. O să luăm un cal de aici. L-am şi ales. Este unul priponit lângă certul şefului de trib, probabil proprietatea lui Vupa-Umugi, un animal foarte frumos şi preţios, pe care nu l-a luat cu el, ca nu cumva să fie rănit sau chiar ucis în timpul bătăliei. Pe ăla îl luăm.

— O să-l poată călări negrul?

— Am să-l încalec eu, iar el va merge pe calul meu.

— *Well!* Mai am o îndoială. Să admitem că-i veţi doborî pe paznici, îl eliberăm pe Bob şi luăm „medicamentele”, toate acestea fără să fi observat cineva ceva. Dar calul o să facă zgomot. Până acum nici un alb nu l-a încălecat şi nu o să vă lase nici pe dumneavoastră... Şi chiar dacă o să reuşiţi să-l

încălecaţi, tot n-o să vă dea ascultare.

— Trebuie să mă asculte!

— Oho! Sunteţi chiar aşa de sigur?

— Da!

— *All devils,* pe toţi dracii! Înseamnă că sunteţi un călăreţ cu care numai unul singur se mai poate compara!

— Cine?

— Ei, cine... cine... hm, să nu mi-o luaţi în nume de râu, dar este bătrânul Wabble!

— Ah, dumneata în persoană, râsei eu.

— Da, eu în persoană! Ştiţi cum mi se spune?

— Regele *cowboy*-lor!

— Ştiţi ce înseamnă asta? Că nu există cal care să nu facă exact ce vreau eu! Puteţi afirma acelaşi lucru în legătură cu dumneavoastră?

— Vorbăria şi lăudăroşeniile nu au valoare.

— *Well,* aveţi dreptate! Faptele contează. Am auzit şi am văzut că sunteţi un călăreţ bun, totuşi se cere...

— M-ai văzut? Încă nu ai văzut nimic, îl întrerupsei eu din vorbă.

— Nimic? După câte ştiu, în ultimele zile, mi s-a oferit prilejul să vă văd destul!

— Eram pe calul meu. Astăzi o să fie altfel.

— Aşa, aşa! Sper să nu ajungem cumva sub copitele calului!...

— Fiţi fără grijă. Când o să încalec, dumneata nici nu o să mai fii de faţă.

— Nu? Dar unda o să iau?

— În tabără există numai doi războinici adulţi, pe care o să-i ameţesc eu. Între timp, însă, ar putea să se trezească şi, întrucât cu calul nu s-ar putea termina fără gălăgie, toată tabăra se va trezi ca la un semnal de alarmă. Şi atunci băieţii mai tineri vor încăleca să ne urmărească şi, cu toate că nu ne temem de astfel de urmăritori, totuşi glonţul cel mai tâmpit

poate nimeri pe omul cel mai deştept. De aceea consider că e mai nimerit ca, imediat după ce ne vom îi terminat treaba, să nu mai rămânem pe loc, ci să plecăm. Procedăm, deci, în felul următor: îndată ce l-am eliberat pe Bob şi am luat „medicamentele”, vă veţi grăbi să ieşiţi din vâlcea. Dumneata, mister Cutter, îl conduci pe Bob, iar mister Surehand o să ia „medicamentele”. Când ajungeţi la cai, încălecaţi şi plecaţi.

— Bob o să încalece pe calul dumneavoastră?

— Da!

— O să-l lase calul în şa? Ştiu că dacă nu vreţi dumneavoastră, murgul nu duce pe nimeni.

— Bob şi murgul meu se cunosc de mult.

— Bun. Dar dumneavoastră?

— O să aştept până presupun că sunteţi în siguranţă. Atunci încalec şi eu şi vin după voi.

Aici Old Surehand interveni cu glasul lui liniştit şi hotărât:

— Dacă nu aveţi nimic împotrivă, aş face o propunere. Cât de lungă o fi vâlceaua de la un capăt la altul?

— O jumătate de oră de mers.

— Şi de aici până la intrare?

— Aproape un sfert de oră.

— Caii se află, probabil, în fund de tot.

— Da.

— Înseamnă că după ce terminăm, avem de alergat aproape trei sferturi de oră. Nu-i prea mult?

— Hm! Am putea scurta drumul dacă am duce caii pană la intrarea în vâlcea.

— Asta voiam şi eu să propun.

— Mulţumesc, *sir!* De-acord. Acum o fi trecut de ora zece. Pieile-roşii se culcă devreme, mai ales când lipsesc bărbaţii adulţi. Putem porni, nu credeţi?

— Cred că e timpul, că doar n-o să aşteptăm până după miezul nopţii.

— Să pornim, deci!

Cu armele în spinare şi cu caii de dârlogi, o pornirăm. Ajunşi în vâlcea, mă furişai o bucată de drum singur, să văd dacă puteam risca să lăsăm caii singuri. Nu era nimeni şi în fund nu se vedea nici un foc. Pieile-roşii dormeau. Spre norocul nostru, câinii nu erau pe afară. Deci priponirăm caii şi ne apucarăm de treabă. Stelele luminau tocmai atât cât aveam nevoie. Merserăm pe marginea stângă a vâlcelei, pe care, în timpul recunoaşterii, o îmbrăţişasem cu privirea în dreapta mea, aşa că o cunoşteam mai bine decât pe cea de dincolo. Ocolirăm corturile la o distanţă aşa de mare, încât chiar dacă ar fi fost cineva treaz sau s-ar fi aflat pe afară, tot nu ne-ar fi putut vedea. Trecuţi de corturi, coborârăm, pentru a ne furişa spre ultimul cort în care se afla Bob. Armele ne îngreunau târâtul. Ar fi fost totuşi prea riscant să le fi lăsat la cai, căci foarte uşor puteam să ajungem în situaţia de a avea nevoie de ele, ca să ne apărăm.

Old Surehand se târa în faţa mea. Îi arătasem cortul, dându-i prilejul să fie primul, ceea ce pentru el părea să constituie o chestiune de onoare. Şi, din partea lui, nu trebuia să mă tem că ar fi putut să greşească. Ajuns lângă cort mă aşteptă, apoi îmi şopti:

— Îi vedeţi pe cei doi paznici, *sir?* Dorm acolo la intrare. Să vă ajut şi eu? Dar cred că aveţi un pumn mai exersat ca al meu.

— Lăsaţi-mi-i mie! După ce veţi auzi două lovituri surde, veniţi şi dumneavoastră.

Mă târâi încet la paznici. Nu se mişcau; într-adevăr dormeau. Între ei era un anumit interval, de care mă folosii. Ridicându-mă în picioare, pe unul îl aveam la stânga mea, iar pe celălalt la dreapta. Îl apucai pe primul de gât şi-i dădui o lovitură în tâmplă. Un scurt tremurat îi străbătu trupul şi rămase nemişcat; cu acesta terminasem. La fel păţi şi celălalt. Pe urmă veni Old Surehand şi după el mister Cutter.

— Staţi aici, jos, fiecare cu câte unul, le şoptii. Aveţi grijă ca, până mă întorc, să nu ne facă vreun pocinog.

— Aşa, fără cunoştinţă, întrebă Old Wabble?

— Cine ştie cât poate dura leşinul? Nu ştiu ce fel de căpăţâni au şi s-ar putea să fi lovit prea uşor. Dacă se trezeşte vreunul, îl ameninţaţi cu cuţitul.

Ridicai perdeaua de la intrarea cortului şi intrai. Auzii o respiraţie liniştită a cuiva care dormea.

— Bob, încercai eu să-l trezesc

Nu mă auzi. Îl apucai de un picior şi începui să-l scutur.

— Bob!

Atunci se mişcă.

— Bob, tu eşti?

— Ce?... Cum?... Cine?... întrebă el somnoros.

— Trezeşte-te şi fii cuminte. Ascultă ce-ţi spun! Eşti singur, Bob?

— Da. Bob este aici, singur de tot. Cine vine la *masser* Bob, acum? Cine vorbeşte la el?

Acest negru cumsecade obişnuia să se numească singur *masser,* în timp ce pe toţi aceia pe care-i considera că sunt mai presus decât el îi numea *massa.*

— Am să-ţi spun dacă o să vorbeşti foarte încet. Am venit să te eliberez.

— Oooo...! Eliberat la Bob! *Masser* Bob fie liber, iar liber, de tot? Cine pe *masser* Bob face liber?

— O să te bucuri mult când o să auzi cine sunt, dar nu cumva să strigi tare de bucurie!

— Bob vorbit încet, aşa de încet că nimeni nu poate aude.

— Bine, dar mai întâi ghiceşte!

— Bob nu aude vocea. Este *massa* Bloody Fox?

— Nu.

— Atunci numai *massa* Shatterhand poate fi!

— Da, eu sunt.

— Oooo...! Ooooh! oftă el, plin de entuziasm, în timp ce îl

auzeam cum scrâşnea din dinţi. Îi strângea ca nu cumva să strige de bucurie. În schimb dădea aşa de tare din picioarele legate, încât fui nevoit să mă feresc, ca să nu-mi dea o lovitură, ce i-ar fi făcut cinste şi unui bou, căci Bob era un băiat atât de voinic încât era bine să te fereşti de ghionturile şi loviturile lui.

— Stai liniştit! Bucuria o să ţi-o manifeşti când o să scăpăm cu bine de aici. Picioarele-ţi sunt legate. Mai eşti legat pe undeva?

— În jur de trup, o curea, iar mâinile legate de o parte şi de alta a parului care susţine cort şi adânc priponit în pământ.

— Cum s-au purtat cu tine?

— Cu bătaie mare. Primit multe lovituri.

— Cum ai dus-o cu mâncarea?

— Lui Bob fost mereu foame.

— De-acum o să fie altfel. Stai liniştit. Am să te eliberez. Afară am putea avea nevoie de curele.

— Curele multe aici, agăţate sus pe stâlp.

— Bine, o să le simtă paznicii tăi. Am adus calul meu şi ai să-l călăreşti tu. Sper că o să te înţelegi cu el!

— Murgul Hatatitla? O, Bob şi murgul buni prieteni. Călărit bine pe el, nu despărţit.

— Aşa. Acum să nu mai vorbim şi să ne apucăm repede de treabă. Mai târziu o să-mi povesteşti cum ai căzut prizonier.

După ce-l dezlegai, se sculă, se întinse din toate încheieturile şi gemu de bucurie.

— Unde sunt curelele de care ai vorbit? Dă-mi-le! După ce le scoase şi mi le dădu, părăsirăm cortul.

Bob îşi dădu imediat seama că am nişte însoţitori albi. Râzând de cei doi paznici culcaţi pe jos, zise:

— Ăştia câini roşii de indieni, care mereu bătut şi călcat Bob cu picioarele. *Massa* Shatterhand lovit probabil pe ei cu pumn în cap?

— Da. Acum să-i legăm.

— Oooo...! *Massa* permite ca Bob legat la ei. Trebuie mers curele prin carne până la oase!

Îi legarăm aşa de tare, încât de durere cei doi comanşi se treziră. Rupserăm nişte bucăţi de pânză din cămăşile lor şi le vârârăm în gură drept căluş, ca să nu poată striga. Apoi îi târârăm în cort şi-i legarăm atât de strâns, încât în mod cert era imposibil să scape singuri. Această parte a misiunii se terminase cu bine. Acum urmau „medicamentele”. Bob şi Old Wabble trebuiau să aştepte, iar eu şi Old Surehand să ne furişăm spre cortul şefului de trib. Acolo nici ţipenie de om, nici măcar o adiere de vânt, aşa că reuşirăm să scoatem cu uşurinţă parii din pământ. Întorcându-ne la ceilalţi, am desprins „medicamentele” de pe pari şi le-am legat cu o curea.

— Noi suntem gata, zise Old Wabble. Acum urmează lucrul cel mai greu pentru dumneavoastră, mister Shatterhand. Chiar că încep să mă tem pentru dumneavoastră. De aici, până unde este calul, e departe?

— Nu. Se află în spatele cortului căpeteniei, culcat în iarbă, după câte am văzut când am adus parii.

— Vreţi să merg şi eu acolo?

— Ai vrea să vezi cum se comportă?

— *Yes!*

— Bine, atunci hai! Asta ca să-ţi fac plăcere, pentru că nu mai putem păţi nimic. Dar nu te apropia de cal, să nu ne facă vreun tărăboi.

Ne furişarăm liniştiţi. Mai aveam de făcut vreo douăzeci de paşi până la cal, când acesta îşi săltă capul şi începu să fornăie. Făcurăm încă trei paşi şi se ridică în picioare, smucind lasoul cu care era legat, frământând pământul cu picioarele.

— Hai înapoi, îi spusei eu. Dacă nu ne îndepărtăm, începe să necheze. Animalul acesta are şcoală bună.

— Dracu s-o ia de şcoală, dacă îţi rupe gâtul şi oasele în caz că eşti alb. Tot mai vreţi să încercaţi să încălecaţi bestia asta şi încă pe întuneric? Eu v-aş sfătui...

Dacă n-ar fi fost întrerupt de Old Surehand, mi-ar fi dat un sfat inutil.

— Fără pălăvrăgeală, *sir.* Trebuie să plecăm. Ia-l pe Bob de mână şi plecaţi. Eu duc „medicamentele”. Haide, haide!

— Din partea mea, faceţi ce vreţi. Eu am plecat şi-l iau şi pe negru cu mine. Sunt curios să ştiu cum o să se sfârşească. Eu mă spăl pe mâini, fără să am vreun amestec, căci tot nu le-aş putea spăla aici, *it's clear!*

Dispăru în întunericul nopţii şi putui sa trec la partea cea mai importantă a misiunii mele. Pentru că prinderea calului era o treabă cu mult mai grea decât eliberarea negrului sau sustragerea „medicamentelor” şefului de trib. Fireşte, nici nu-mi trecea prin minte să pun mâna pe cal în felul în care-şi închipuise Old Wabble, în împrejurările date, şi mai ales noaptea, acest lucru ar fi fost un adevărat pericol mortal pentru mine. Calul acesta mândru avea şcoală indiană, era poate chiar dresat. Nu suferea apropierea nici unui alb, cu toate că eram convins că, printr-un salt curajos, aş fi reuşit să-i sar în spinare; dar m-aş fi putut menţine numai după o împotrivire energică şi îndelungată, fornăituri, nechezaturi, azvârlituri, adică cu mare greutate. Dar chiar dacă aş fi putut să-l încalec, nu exista nici un frâu, nici măcar un simplu căpăstru, deoarece calul era priponit de un ţăruş, cu ajutorul unui lasou legat pur şi simplu de gât. Aşa că nu puteam să mă bizui decât pe strânsoarea coapselor. Şi atunci precis că mi-ar fi scăpat şi numai treptat, treptat l-aş fi putut supune. În acest caz, s-ar fi întâmplat, desigur, ceea ce-mi prezisese Old Wabble: calul s-ar fi năpustit cu mine printre ceilalţi cai, în direcţia corturilor, ar fi fugit cu mine încolo şi încoace, la deal şi la vale, fără nici o noimă, dând cu mine de pământ şi, cum se obişnuieşte a se spune, rupându-mi toate oasele.

Nu, trebuia să procedez altfel. Spre norocul meu, ştiam cum trebuie să mă port cu un astfel de cal indian, mă învăţase Winnetou. Întâi trebuia să-l fac să creadă că sunt indian, pe urmă trebuia să-l leg la ochi.

Când am întâlnit nebuna aceea pe deal, am observat că pe marginea vâlcelei creşte o mulţime de mentă sălbatică şi imediat mi-a venit ideea să mă folosesc de mireasma acestei plante, pentru a înşela simţul mirosului calului. Un *westman* destoinic trebuie să se folosească de orice, în unele împrejurări viaţa lui depinde de o mică plantă. De asemenea, văzusem mai înainte, în faţa cortului şefului de trib, câteva pături, pe care, probabil, femeia le întinsese pe iarbă, ca să le cureţe. Erau nişte pături mari şi late, în care, când e frig sau plouă, poţi să-ţi înfăşori tot corpul. Acest lucru îmi era de mare folos, altceva nici nu-mi mai trebuia.

Mă dusei, deci, întâi la vrejurile de mentă, mă culcai pe ele şi mă tăvălii pe toate părţile, iar după aceea îmi frecai mâinile şi faţa cu frunzele care miroseau tare frumos. Acum, după miros, calul nu mai putea şti dacă sunt alb. După aceea, mă furişai până la pături şi rupsei dintr-una o fâşie, cu care să pot lega calul la ochi. Cu restul păturii mă învelii, aşa cum fac indienii, dar înainte de asta îmi scosei pălăria şi mi-o băgai sub haina de vânătoare, pentru că aş fi putut să-i dau de bănuit calului. Apoi mă dusei foarte încet spre cal. Se culcase din nou. Când mă apropiai, îşi întoarse capul spre mine, adulmecă aerul şi rămase culcat. Credea că sunt un indian. Astfel, câştigasem pe jumătate.

— *Tşa-at, tşa-at,* fii cuminte, fii cuminte, îi spusei în dialectul comanşilor, aplecându-mă peste el şi mângâindu-l. Acceptă dezmierdarea mea, iar eu continuai să-l mângâi, până ce, după calculele mele, oamenii mei trebuiau să fii ajuns la caii noştri. Atunci dezlegai lasoul, tăindu-l în mai multe bucăţi, făcui din el un fel de căpăstru, pe care îl pusei calului în cap, fără să întâmpin împotrivire. Două bucăţi mai

lungi le legai lângă bot, în stânga şi în dreapta, drept frâu, şi astfel îmi terminai pregătirile. După aceea, putui să încalec pe spatele calului culcat şi să-i zic:

— *Naba, naba,* hai sus, hai sus!

Mă ascultă. Eram călare şi, pentru probă, îl plimbai de câteva ori încoace şi încolo: se lăsă condus de bunăvoie, fără să mă folosesc de coapse. Am câştigat, deocamdată, pentru că, mai târziu, când o să-şi dea seama că sunt un alb, eram sigur că va avea loc o luptă. Pentru a ieşi din raza corturilor, mă dusei până la marginea vâlcelei şi apoi de-a lungul ei, până ce tabăra rămase în urmă. Atunci îndemnai calul să fugă, până la locul unde lăsasem caii noştri, care plecaseră. Scosei un chiot ascuţit, cu care indienii îşi îndeamnă caii la galop. Calul mă ascultă şi de data asta, şi o bucată de drum zburarăm pe lângă pârâu, apoi o luarăm spre dreapta, ieşind afară, în preria deschisă.

Era un cal minunat. După o jumătate de oră de galop nu observai la el nici cel mai mic semn de oboseală, răsufla destul de liniştit. Deodată auzii înaintea mea un chiot prelung. Era unul dintre tovarăşii mei, care voia să ştie dacă vin; începuseră să se îngrijoreze din cauza mea. Răspunsei cu un strigăt asemănător.

— *All devils* — pe toţi dracii, un indian! exclamă Old Wabble, zărindu-mă. Asta îl urmăreşte pe Old Shatterhand şi l-a pierdut. Să-l curăţăm!

Văzui cum îşi smulge arma de pe umăr şi-i strigai:

— Nu trage, *sir.* Aş vrea să mai rămân câtva timp în viaţă.

— Zounds — ei drăcie! Dar e vocea lui Old Shatterhand!

— Fireşte că este a mea, şi alta nu mai am.

— El e, el, chiar el e! Dar, *sir,* sunt înmărmurit, este extraordinar!

— De ce?

— Păi, veniţi aşa simplu, călare, lipit de aceasta gloabă, ca şi cum aţi fi mâncat până acum pe puţin o mie de saci de

ovăz împreună. *Sir*, doar nu e calul pe care aţi vrut să-l furaţi!

— Ba da, chiar ăla este, ia priveşte!

— Hm, da! Pe ochii mei, aşa este! Trebuie să se fi petrecut vreo minune, altfel nu se putea domoli aşa de repede.

— N-a fost nevoie de nici o domolire. M-a adus aici fără nici o împotrivire.

— Imposibil! Sunt prea cunoscător în materie ca să mă puteţi duce de nas.

— Nu te duc deloc de nas. Dacă ar fi trebuit să-l domolesc, cum s-ar comporta cu totul altfel, ar avea un alt mers şi o altă înfăţişare.

— E prea întuneric ca să-l pot vedea. Nu spumegă, nu ies aburi din el; nici nu năduşeşte măcar? Trebuie să mă conving personal.

Îşi mână calul spre mine şi întinse mâna spre calul meu. Acesta începu să fornăie neliniştit şi se ridică cu picioarele din faţă în sus.

— Lasă-l, domnule, îi zisei. Nu-i poate suferi pe albi.

— Dar dumneavoastră nu sunteţi alb?

— Da, dar el crede că sunt indian.

— Ah, de aceea mascarada cu pătura? Mare şmecherie! Multe mai învaţă omul de la dumneavoastră. Dar mirosul, mirosul! Un indian miroase a... a... În sfârşit, miroase ca un sălbatic! Un alb are o altă transpiraţie. Şi chiar dacă v-aţi mascat cu pătura, calul trebuie să vă simtă după miros că nu sunteţi indian.

— Mi-am schimbat şi mirosul. Există un mijloc încercat, cu care poţi înşela un atare cal.

— Ce fel de mijloc?

— Secretul meu. Dar mirosul acesta o să dispară după câteva ore şi dacă o să-mi scot pătura şi o să-mi pun pălăria, calul o să-şi dea seama de mistificare şi o să se împotrivească. Atunci lupta, în care până acum mi-aş fi riscat viaţa, o să aibă loc în plină zi, în preria deschisă.

— *Well,* trebuie să vă cred, dar sunt curios să văd cum o să-l supuneţi până la urmă.

— Foarte uşor. Pentru asta am nevoie de spaţiu şi o să-l am la discreţie. Dar acum să terminăm vorba şi să plecăm, ca regiunea Caam-culano să rămână cât mai mult în urma noastră. Lasă-mă să trec eu înainte, ca să nu devină calul sperios din cauza dumitale.

Pentru a ajunge în frunte, trecui pe lângă el, şi Bob îmi zise:

— De ce *massa* Shatterhand nu vorbit cu *masser* Bob? *Masser* Bob vrea spune mulţumesc.

— Nu-i nevoie, dragă Bob.

— Aş vrea povestit cum indienii roşii luat prizonier pe *masser* Bob.

— Mai târziu, acum nu avem timp. Lucrul principal este că te înţelegi bine cu murgul meu.

— O... O... murg foarte bun cal, şi Bob minunat călăreţ. Amândoi cunosc bine unul pe altul şi trec ca fulgerul peste prerie!

Da, bunul Bob călărea acum cu mult mai bine ca pe vremuri, când se urcase pentru prima dată în şa. Cu toate că pe atunci se ţinea cu disperare, cu ambele mâini, de gâtul şi coama calului, mereu alunecând spre crupă, până la urmă căzând pe coadă în jos. De aceea i se dăduse porecla de *sliding* Bob, adică Bob-alunecosul. Mai târziu a mai învăţat câte ceva, iar până la urmă a făcut şcoală bună la Bloody Fox. Acum călărea fără să rămână în urma noastră, ceea ce, desigur, se datora mai mult calului decât călăreţului.

Din clipa în care am părăsit Vâlceaua Iepurilor, nu am mai avut de ce ne teme, pentru că, dispunând de cai atât de buni, nu puteam fi ajunşi din urmă, iar eventualii urmăritori erau nişte tineri, de care nu trebuia să ne sinchisim. Cu toate acestea, am mers câteva ore fără întrerupere, apoi ne oprirăm, pentru că mai aveam de făcut un drum foarte lung.

De unde am oprit pentru popas, mai aveam cale de o zi bună de călărie până la Nargoleteh-tsil, unde urma să ne întâlnim cu apaşii.

Priponirăm caii, lăsând lasourile destul de lungi, ca să poată paşte iarbă. Pe al meu a trebuit să-l leg mai într-o parte, pentru că nu voia să stea în apropierea celorlalţi. Îi muşca şi dădea cu picioarele în ei.

Aşezându-ne laolaltă, Bob întrebă:

— Acum avut timp şi acum Bob poate povesti cum luat indienii pe el prizonier?

— Desigur, povesteşte, îi răspunsei, ştiind că tot nu ne-ar fi lăsat în pace. Tare m-am mirat că Bloody Fox te-a părăsit.

— *Masser* Bob nu mirat.

— Văd că nu m-ai înţeles. Aţi fost la vânătoare?

— Da, la vânătoare.

— Deci, aţi fost împreună.

— Da, împreună, aproba el dând din cap.

— Tu ai fost prins şi el a scăpat?

— Da.

— Câţi indieni v-au atacat?

— Zece şi încă zece şi încă o dată zece. Poate mai mult. Bob nu putut bine număra.

— Cam treizeci. După câte îl cunosc eu pe Bloody Fox, nu este el omul care să se teamă de treizeci de indieni. Doar tu ai căzut în mâinile lor?

— *Massa* Fox poate nu ştiut asta.

— Nu? Nu a văzut când te-au prins?

— Nu.

— Bine, dar spui că aţi fost împreună!

— Când indienii roşii venit, el nu cu *masser* Bob şi eu nu cu *massa* Fox eram.

— Aha, atunci e cu totul altceva! V-aţi despărţit, deci?

— Da. Noi plecat de acasă, că numai puţin carne avut. Mama Sanna rămas singură acasă şi noi ieşit din Llano

Estacado pentru vânătoare şi adus carne. Mult timp noi nu găsit vânat, până ajuns departe, departe, la Muntele Ploii.

— Aşa? Aţi fost la Nargoleteh-tsil? Şi noi mergem acum acolo.

— Nargoleteh-tsil, aşa este.

— Aţi fost acolo la vânătoare?

— Da. Şi împuşcat doi bizoni. Dau carne, mult carne. Noi tăiat carne bucăţi şi atârnat pe curele, aduse cu noi. Adus cu noi şi cai de povară, să ducă carne acasă. Când terminat de atârnat, plecat să căutăm iarăşi urme de bizoni, *massa* Fox la stânga, *masser* Bob la dreapta.

— N-aţi procedat bine. Ori nu ar fi trebuit să vă despărţiţi, ori unul din voi, în orice caz tu, ar fi trebuit să rămână cu caii şi carnea.

— Poate aşa bine. *Massa* Shatterhand pricepe bine, mai bine decât *massa* Bloody Fox şi cu mult mai bine decât *masser* Bob. Bob călărit departe, foarte departe şi găsit urmă bizon, în sfârşit el întoarce şi început ploaia. Atunci venit comanşi şi fac cerc în jur. *Masser* Bob apărat, dar ei prins pe el. Ei întreabă pe el, ce face aici şi ce vrea, el nu spus nimic. Ei atunci bătut *masser* Bob, el însă nimic trădat. Atunci ei mers călare pe urmele lui la Muntele Ploii, şi trimis înainte cercetaşi. Cercetaşi venit înapoi şi vorbit încet ce văzut la Muntele Ploii, apoi plecat repede. Trei merge încet după ei, cu *masser* Bob. Curând ajuns aproape la Muntele Ploii şi *masser* Bob auzit împuşcături. Apoi ajuns şi noi. Comanşii în tabără şi carnea lui Bloody Fox, el însă nicăieri. Dar pe pământ culcaţi indieni morţi, împuşcaţi de Bloody Fox, iar el plecat.

— Aşa s-au petrecut lucrurile! El se întorsese înaintea ta şi indienii l-au atacat. El a împuşcat câţiva dintre ei şi a scăpat.

— Da, el a plecat, plecat bine. Mai mulţi mers după el; dar mai târziu întors şi pe el nu găsit.

— Şi ce au mai făcut indienii pe urmă?

— Legat *masser* Bob pe cal, încărcat carne pe cai şi

plecat.

— Unde?

— Călărit aproape două zile, până Bob băgat prins cort. Ei spus lui că vor prinde Bloody Fox şi când ei aduc pe el, atunci *massa* Fox şi *masser* Bob o să moară la stâlp de cazne.

— Hm. Plouase tare?

— Tare de tot. Ploaia udase *masser* Bob până la piele.

— Atunci totul mi-e clar. În care parte a zilei s-au petrecut lucrurile, Bob?

— Când *masser* Bob întors, fost aproape seară. Şi când ajuns la Muntele Ploii, cu indienii, început să fie chiar foarte întuneric.

— În orice caz, Fox s-a întors, dar n-a vrut să rişte să se apropie de locul respectiv. Dacă totuşi a făcut-o şi a văzut că au plecat, tot nu i-a putut urmări, pentru că în întuneric urmele nu se pot vedea. Iar dimineaţa urmele dispăruseră, căci iarba călcată se ridicase din cauza ploii. El nu avea de unde să ştie că Indienii te-au luat prizonier. El credea că te-ai rătăcit şi te-a căutat. Văzând că nu te găseşte, poate că a aşteptat toată ziua să te întorci. Dacă a văzut că nu vii, a presupus că s-ar putea ca şi tu să-i fi văzut pe indieni.

— Da, aşa poate el gândit.

— Ai fi putut să te întorci când l-au atacat şi, fără să fii văzut de indieni, să crezi că el a plecat şi să pleci şi tu.

— Da, acasă la mama Sanna!

— Şi chiar te credea în stare să faci asta. Şi întrucât nu putea să-i urmărească pe indieni, neştiind unde erau, altceva nu-i rămânea de făcut decât să se întoarcă şi el acasă, ca să vadă dacă şi tu ai ajuns.

— Dar când *massa* Fox vede că Bob nu-i la mama Sanna?

— Probabil că atunci a plecat din nou, să te mai caute o dată. Cine ştie unde şi cât timp a rătăcit fără să te găsească!

— Acum din nou o să vadă la mine, oh, oh, oh! Căci *massa* Shatterhand duce pe mine înapoi la mama Sanna şi *massa*

Fox?

— Da, acolo te duc. Indienii au pornit să vă atace casa, ca să-l prindă şi să-l omoare pe Bloody Fox.

— Să nu cutează asta! *Masser* Bob doboară şi împuşcă toţi, toţi, toţi! Nimeni la ei nu rămâne în viaţă, nici unul!

Scrâşni din dinţi de să te bage în sperieţi; şi avea o dantură, încât şi o panteră l-ar fi invidiat. Apoi continuă:

— Da, toţi, toţi moare, că ei bătut *masser* Bob şi nu dat lui mâncare. Lui tare foame fost şi ei nu făcut decât râs de el.

— Ei, acum avem timp să recuperăm. În cobur avem destulă carne pentru tine. Du-te, ia-ţi şi mănâncă cât vrei.

— Da, *masser* Bob o să ia. El avut tocmai foame mare când *massa* Shatterhand venit la el în cort şi eliberat.

— Nu prea am putut constata aşa ceva, căci trebuia să te trezesc, iar tu dormeai tun.

— O, o, o, *masser* Bob are mare foame şi când doarme. El visat chiar foame.

Îşi aduse o bucată de carne şi o mancă, îşi mai aduse încă una şi o mâncă şi pe aceasta, luă din nou şi mâncă, mâncă, mâncă până nu mai avu ce lua. Ştiam cât putea să mănânce, dar niciodată nu-l văzusem să înghită o asemenea cantitate.

Între timp, ne povestea amănuntele captivităţii sale din Vâlceaua Iepurilor, fără să aflăm ceva important pentru noi. Îl întrebarăm ce observase, dar nu era nimic demn de reţinut. Bob era un băiat bun şi credincios, curajos şi deştept în felul lui, dar să observe lucruri mai deosebite, aşa cum face un *westman,* era peste puterile lui.

Când se crăpă de ziuă, ne sculară şi ne pregătirăm să încălecăm.

— Acum sunt curios cum se va comporta calul dumneavoastră, zise Old Wabble. Probabil că s-a terminat cu păcăleala, nu?

— Da. Vrei să iei pătura asta indiană cu dumneata, mister Cutter?

— Da. Daţi-o încoace.

— Nu acum, numai după ce încalec. O să ţi-o arunc.

Mă dusei spre cal să-l mângâi. Era bănuitor şi neliniştit, îşi zbârli coama şi începu să fornăie, smucind lasoul. Mirosul izmei dispăruse şi acum numai pătura îl mai înşela. Trăsei ţăruşul din pământ şi-l vârâi în cobur, sării pe cal, desfăcui lasoul de la gâtul lui, iar funia o făcui inele. Ceilalţi priveau curioşi, dar de mai departe, ca nu cumva să fie călcaţi în picioare de cal, dacă acesta ar fi rupt-o la fugă fără veste. Corpul îi era străbătut de un tremur nervos; cunoşteam acest tremurat, era semnul prevestitor al apropiatei lupte. Într-o clipă îmi scosei pătura şi i-o aruncai lui Old Wabble; la fel de repede trăsei şi lasoul peste umăr. Apucai cu o mână frâul improvizat, cu cealaltă scosei pălăria de sub haină şi mi-o îndesai bine. Întorcându-şi capul, calul mă văzu o singură clipă, şi îndată începu să necheze tare şi furios şi se ridică în două picioare. Strângând hăţurile, îmi lipii şi mai tare coapsele de cal. Era gata să se răstoarne. Îl împinsei înainte şi trăsei cu atâta putere de unul din dârlogi, încât se învârti imediat în jurul său. Atunci se lăsă pe picioarele din faţă şi începu să arunce cu cele din spate. Degeaba. Se cabra, îndoindu-şi spinarea şi sărind cu toate patru picioarele în aer. Rămase puţin liniştit, ca să mă înşele şi, cu picioarele complet ţepene, sări o dată într-o parte, ca să mă arunce jos pe partea cealaltă, dar tot zadarnic, îşi făcu toate mendrele pe care le face de obicei un *Bucking-horse,* eu însă rămăsei neclintit pe el.

— Bravo, bravo, *sir!* exclamă Old Wabble. Trebuie să vă spun că vă ţineţi pe cal în chip faimos. Cioara vă face necazuri, parcă ar avea pe dracu în ca.

— O, ce-a făcut până acum nu-i nimic, răspunsei eu. Aşteptaţi că o să fie şi mai şi!

Ca şi când m-ar fi înţeles, calul se aruncă jos şi începu să se tăvălească, zvârlind în acelaşi timp cu copitele în jur. Am

sărit cu picioarele pe pământ, lucru esenţial, altfel eşti pierdut şi, în timp ce el se tăvălea, eu săream ba în dreapta, ba în stânga, în aşa fel încât animalul să rămână mereu între picioarele mele răşchirate. Acest lucru cere un efort deosebit, trebuie să ai ochi buni, să ştii în ce parte vrea calul să se rostogolească în clipa următoare şi să fii atent să nu te atingă cu copitele. Cu şi mai multă precizie trebuie să ghiceşti când vrea să sară în picioare, altfel te aruncă într-o parte iar el o şterge ca vântul.

Aşa a şi făcut, a sărit în picioare şi m-a aruncat pur şi simplu în aer, iar eu am apucat din nou hăţurile pe care le scăpasem din mâini.

— Bravo, bravo, strigă bătrânul Wabble. *Thunder-storm* — mii de trăsnete, se lighioană! Numai Old Wabble ar putea să vă imite figura asta elegantă.

— O să fie şi mai rău, *sir!* Întâi îl obosesc aici, apoi îl las să o ia la goană. Urcaţi în şa, ca să puteţi să veniţi repede după mine.

După ce spusei acestea, calul îşi repetă figurile descrise, se mai tăvăli o dată, sări din nou în picioare. Până aici luptase inteligenţa umană contra voinţei animale. Acum urmau să se înfrunte două forţe brutale, domeniu în care, de obicei, tot eu ieşeam învingător. Până acum nimeni nu a putut să mă imite în această privinţă. Deci, am luat calul mai din scurt de hăţuri, am alunecat puţin mai în faţă şi am strâns din coapse cu toată puterea. Calul stătea ţeapăn. Eram atent ce sunet o să scoată; o să-l scoată ori ba? Da, l-a scos. Era un geamăt lung, dureros, ţâşnind dintr-un piept sugrumat, fiind un semn sigur că, dacă nu obosesc, victoria va fi de partea mea. Animalul voia să sară din nou în sus, ba pe picioarele din faţă, ba pe cele din spate, ba pe toate patru, dar nu putea. Apăsam şi strângeam cât puteam de tare, respiraţia îi şuiera. Spumegând de efort, împrăştia în jur pale de spumă albă.

— Splendid, splendid! striga Old Wabble, încântat. Aşa

ceva încă n-am văzut!

Splendid, pe dracu. Îi convenea să strige, dar să fi fost el în locul meu! Ce efort! Plămânii îmi erau gata să plesnească. Curgeau apele de pe mine, dar nu cedam. Calul voia să se trântească din nou şi să se tăvălească, dar nu putea. Încă o ultimă şi lungă strângere a coapselor, din toate puterile şi... muşchii şi voinţa umană învinseră, calul se prăbuşi.

— Minunat, urlă bătrânul. Este adevărat, sunteţi un mare călăreţ, cu mult mai bun decât mine, eu n-aş fi în stare de aşa ceva.

Old Surehand nu spunea nimic, numai ochii îi erau plini de lumină.

— Frumos, frumos, o, ce frumos! strigă şi Bob. *Massa* Shatterhand făcut asta des cu cal străin şi sălbatic. *Masser* Bob fost acolo şi văzut!

— Încă n-am terminat, răspunsei eu. Fiţi atenţi, acum o ia din loc.

Stăteam deasupra calului cu picioarele desfăcute şi cu hăţurile în mână. Calul îşi reveni, se ridică cu mine cu tot. Câteva clipe stătu nemişcat, apoi o luă la goană, împins parcă de un arc foarte puternic. Preocupat să menţin direcţia în care trebuia să mergem, l-am lăsat să alerge. Ceilalţi trei mă urmau. După un timp, animalul mai încercă o dată să scape de mine, dar l-am strâns ca şi mai înainte, până se prăbuşi. Acum ştiam că nu o să se mai împotrivească şi descălecai tocmai când cei trei mă ajunseră din urmă. Îşi frânară caii, şi Old Wabble mă întrebă:

— Aţi lăsat dârlogii din mână şi i-aţi dat drumul calului, *sir?* Dacă o ia din loc?

— De acum înainte nu mai pleacă. E învins, e al meu, îi răspunsei.

— N-ar trebui să vă încredeţi în bestia asta. Ar fi un mare păcat ca, după un efort atât de mare, să vă scape.

— Nu mai pleacă. Ia, priveşte! Cunosc dresura.

Pusei mâna pe capul calului şi-i zisei:

— *Naba, naba,* — hai, sus, hai, sus!

Calul sări în picioare. Mă îndepărtai încet şi-l strigai:

— *Eta, eta,* vino, vino!

Veni după mine, la dreapta, la stânga, înainte, îndărăt, iar când mă oprii eu, se opri şi el.

— Extraordinar, într-adevăr extraordinar! strigă Old Wabble. Dacă n-aş fi văzut, n-aş fi putut crede.

— Recunoaşteţi că l-am îmblânzit?

— *Yes, yes and yes,* da, da şi iar da!

— Şi asta fără să-mi rup gâtul, mâna sau piciorul!

— Să nu mai vorbim despre asta, *sir.* De unde să ştiu eu că-l întreceţi în călărie chiar şi pe bătrânul Wabble?

— Cum „chiar”? Se pare că te crezi cel mai mare călăreţ de pe glob! Eu însă afirm că te întrec, şi nu spun asta din mândrie sau îngâmfare, pentru că adaug imediat: am cunoscut călăreţi care mă întrec chiar şi pe mine.

— *All devils* — pe toţi dracii! Aş vrea să-l văd şi eu pe ăla care vă întrece.

— Am călărit pe cai care costau câte cincizeci de mii de dolari unul şi chiar mai mult, dacă mai ales ar fi fost de vânzare. Şi acum deduceţi singur cam ce fel de călăreţ era acela care călărea un asemenea cal. Încercaţi o dată să încălecaţi un cal kirghiz bine dresat, un armăsar de luptă sălbatic, sau o iapă persană, crescută la şcoala de călărie a perşilor. Dumneata eşti un călăreţ excepţional după concepţia de aici; dincolo, pe continent, te-ai face de râs.

— Cal kirghiz, sălbatic, iapă persană cu şcoală veche...? Să fiu spânzurat dacă ştiu ce-i asta. Dar dumneavoastră aţi călărit astfel de cai?

— Da, şi, în locul meu, Bob al nostru ar zice: ce bine am călărit unul pe altul!

— Oh... oh... oh... interveni negrul cu o mutră ofensată. *Masser* Bob nu aşa spune, că *masser* Bob nu a fost de faţă!

— Hm, hm, hm, mormăi bătrânul. Credeam că sunt un om destoinic şi constat că nu-i deloc aşa.

— Te rog, n-am vrut să spun asta, mister Cutter. Dumneata eşti un călăreţ destul de destoinic, dar în felul *cowboy*-lor. Trebuie să recunoşti că un indian călăreşte altfel, nu?

— *Yes.*

— Am reuşit să îmblânzesc calul pentru că cunosc şcoala indiană. Dar gândeşte-te că mai există multe alte popoare de călăreţi: arabi, beduini, tuaregi, persani, turkmeni, kirghizi, mongoli şi aşa mai departe, şi fiecare dintre aceste popoare are un alt fel de a călări. Dacă cineva cunoaşte perfect o şcoală de călărie, poate el să se considere cel mai bun călăreţ şi totodată să strige mirat despre altul: ăsta mă întrece şi pe mine?

— Nu, *sir.* Văd că iar faceţi cu mine pe predicatorul, căci tot ce aţi spus, trebuie să recunosc, este foarte adevărat. Dar, de fapt, vreţi să spuneţi: nu te mai umfla în pene, bătrâne Wabble!

— O să spun, pentru că aş vrea să te văd mai maleabil şi nu pentru că aş crede că sunt mai deştept sau ştiu mai multe decât dumneata. Asta din cauza acelei „vă las baltă”. Ştii, şi acolo în Caam-culano, ai vrut să-mi dai nişte lecţii, într-un moment şi o situaţie în care astfel de lecţii sunt nu numai de prisos, dar pot strica totul.

— Aveţi dreptate, mister Shatterhand, recunoscu el. Am devenit un încăpăţânat bătrân, pentru că niciodată nu mi-am găsit naşul. M-aţi pus la punct, în vorbe şi mai ales în fapte, şi vreau s-o iau *ad notam.* Faceţi ce vreţi, n-am să mă mai târguiesc. *It's clear!*

— Da, şi ai să vezi, zisei eu, acest cal mă va asculta ca un câine credincios. Acum, însă, să pornim!

— Trecem mai întâi pe la Altşese-tşi, pe unde am trecut ieri dimineaţă? întrebă Old Wabble.

— Nu, nu mai mergem la Pădurice.

— De ce? Dacă vrem să mergem la Muntele Ploii, Păduricea ne este chiar în drum.

— Gândeşte-te la cercetaşii care au fost ucişi acolo! Ei nu se mai întorc, acest lucru va stârni bănuiala comanşilor, şi sunt convins că Vupa-Umugi va trimite câţiva războinici după ei. Putem lăsa ca aceştia să dea de urmele noastre?

— Da, atunci ne-ar urma la Muntele Ploii şi totul ar fi dat în vileag. Dar şi Parker, Hawley şi Cuţitul-cel-lung au lăsat urme care duc într-acolo.

— Asta a fost ieri, aşa că astăzi nu se mai văd.

— Cum s-ar zice, trebuie să facem ocol. Dar pe unde o luăm? Poate trecem printre Pădurice şi Apa Albastră? Nu, nu merge, urma noastră ar fi descoperita chiar şi mai repede şi mai uşor.

— Trebuie să ocolim prin dreapta.

— Să trecem din nou peste Rio Pecos? În orice caz, e un ocol şi încă ce ocol! Nu o să fie prea mare, *sir?*

Old Surehand interveni, dând din cap:

— Sunteţi incorigibil, bătrâne Wabble. Adineauri aţi spus că nu o să vă mai târguiţi şi aţi început din nou.

— *Well, Well,* nu mai scot o vorbă.

— Eu îl aprob în întregime pe mister Shatterhand. Trebuie să facem acest ocol, indiferent dacă e mare sau mic. Nu vă daţi seama că mister Shatterhand vrea ca în felul acesta să omoare două muşte dintr-o dată?

— Două muşte? Şi care e prima?

— Prima este că urmele noastre n-au să fie descoperite.

— *Well.* Şi a doua?

— Nale-Masiuv.

— Nale-Masiuv? Dar cum poate fi ăsta o muscă?

— Azi e a treia zi!

— Într-adevăr, azi e a treia zi din seara evenimentelor de la Apa Albastră, şi Nale-Masiuv trebuie să sosească cu suta lui

de indieni. O să-i iscodim?

— Da, răspunsei eu. E în avantajul nostru să aflăm dacă este aici ori nu. După părerea mea, imediat ce va sosi Nale-Masiuv, indienii au să pornească spre Llano Estacado, şi atunci o să ne putem orienta şi noi. Aşa că trebuie s-o ţinem mai spre dreapta. Hai să plecăm, meş-şurs — domnilor!

— *Meş-şurs,* repetă negrul. *Massa* Shatterhand referit şi la *masser* Bob cu asta?

— Fireşte!

— Înseamnă că *masser* Bob e şi el *meş-şurs?*

— Se înţelege, dragă Bob.

— Oh, oh, Bob şi el *meş-şurs.* Negru Bob la fel de *gentleman* ca şi un *gentleman* alb! El este tare bucuros de asta, şi arătat că şi el viteaz şi curaj la fel ca vânător alb. Păcat că el nu are puşcă să omoare indienii roşii!

— O să primeşti şi tu una pe care am să ţi-o aleg eu dintre cele capturate la Pădurice. O să primeşti şi un cuţit şi tot ce-ţi mai lipseşte.

Am început să-mi mângâi calul, care mă privea liniştit, fără nici un semn de repulsie. Îi cercetai copitele, pe care mi le dădu ca un cal ţărănesc, trăit tot timpul în grajd şi foarte familiarizat cu stăpânul său. După ce-l încălecai, rămase locului. Pe scurt, se comporta exact ca un cal despre care se spune că e obişnuit cu „focul”.

Mă recunoscuse de stăpân. Old Wabble dădea mirat din cap, dar nu zicea nimic.

Întrucât nu-i mai evita nici pe ceilalţi şi nici pe caii lor, nu mai era nevoie să mă despart de ei. Puteam să călărim împreună. Între timp ba unul, ba altul îşi depanau întâmplări din viaţa lor. Povesti şi Old Surehand unele din aventurile sale. Avea un fel de a vorbi scurt, la obiect, care nu admitea nici măcar gândul că ar aştepta laude din partea noastră. Ceea ce auzeam din gura îmi suna mai degrabă a raport decât a povestire. Old Wabble folosi de câteva ori prilejul

pentru a pune întrebări pişichere, iar orice povestitor, răspunzând, cu greu ar fi putut să nu dea amănunte despre provenienţa şi situaţia sa. Numai că Old Surehand se pricepea de minune să evite răspunsurile, iar eu îmi dădeam seama că nu avea intenţia să lase să-i scape nici măcar o aluzie în legătură cu ceea ce voia Old Wabble să afle. Vorbea numai despre viaţa şi experienţa sa din Vestul Sălbatic. Eu, la rândul meu, m-am ferit să-i pun vreo întrebare din care să fi dedus că vreau să-l iscodesc.

În felul acesta, trecu timpul dinainte de masă şi o bună parte din după-amiază. Când ajunserăm la Rio Pecos, într-un loc cam la o milă distanţă de Vărsarea Apei Albastre, începu să se însereze. Trecurăm râul înot, deoarece Apa Albastră o puteam ocoli numai pe malul drept al fluviului.

Ajunşi acolo, dădurăm de o urmă care ducea în apropierea apei, la vale.

— Valeu! exclamă Old Wabble. După cât se vede, Nale-Masiuv a şi sosit cu indienii lui.

Old Surehand aruncă doar o privire pe urmele lăsate şi zise:

— N-a fost el.

— Nu? Cum adică?

— Câţi indieni urmau să vină cu el?

— O sută.

— Şi este asta urma a o sută de călăreţi?

— Nu... trebuie să recunosc că nu. Dacă nu a fost el, hm... tare aş vrea să ştiu cine a fost! Să fi fost numai avangarda din ceata lui?

— Posibil.

— Înseamnă că ceilalţi o sa vină după noi şi o să ne descopere urmele. Ce-i de făcut ca să nu ne dăm de gol?

— Să hotărască mister Shatterhand ce să facem.

Mă aplecai în şa şi privii cu atenţie urmele lăsate de copitele cailor şi spusei:

— Pe aici au trecut cam douăzeci de călăreţi care s-au simţit în deplină siguranţă, de aceea nu au mers în şir indian. Urma este de cel puţin patru ore. Cine vine după noi şi are ochi buni, poate distinge cu uşurinţă urma noastră de cea dintâi. Dar se lasă seara şi, în întuneric, urmele nu se mai pot distinge. Putem să le călcăm liniştiţi pe urme, pentru că vreau să le cunosc mai îndeaproape.

O luarăm pe făgaşul urmelor şi, în curând, ajunserăm într-un loc unde călăreţii poposiseră. Pe partea opusă a râului, locul era înconjurat de tufişuri, în care se vedea o spărtură.

— Da, au fost cam douăzeci de călăreţi, spusei eu din nou, altceva nu se vede.

— O avangardă? întrebă Old Wabble.

— Nu cred. Ce motiv ar fi avut Nale-Masiuv să-şi împartă ceata şi să trimită o avangardă? Numai înaintea unei bătălii sau când te afli într-o regiune nesigură faci acest lucru. La o bătălie nu s-a gândit, iar oamenii care au trecut pe aici s-au simţit în siguranţă, dovadă cum au călărit. Aşa că nu avem de-a face cu un grup de cercetaşi. Mă gândesc la un cunoscut al meu, tânăra căpetenie Şiba-bigc. Trebuie să vină şi el la Apa Albastra dacă vrea să meargă cu Vupa-Umugi în Llano Estacado. De fapt, el ar trebui să-l călăuzească. Poate că el e cel care a trecut.

— Tot ce se poate, *sir.* Şi acum ce facem? Mergem pe urmele lor?

— N-are nici un rost şi ne-ar putea chiar pune în pericol.

— Totuşi trebuie să mergem la vale, ca să putem trece din nou pe malul celălalt.

— Da, dar nu prea aproape de mal, unde în orice moment putem să dăm peste indieni. Călărim în semicerc, în aşa fel încât să atingem râul numai atunci când s-a întunecat şi nu mai putem fi văzuţi.

— Pe cât de inteligent, tot pe atât de periculos. Dacă indienii ajung aici înainte de a se înnopta, o să vadă locul

unde am părăsit urmele acestea, ceea ce desigur că o să bată la ochi şi o să se ia după noi, iar în felul acesta vom fi descoperiţi.

— Da, dacă o să procedăm prosteşte. Trebuie să părăsim urma într-un loc unde să nu se poată observa. Şi un asemenea loc se află chiar aici. Ce părere aveţi, nu cumva spărtura de aici din tufiş ne oferă cel mai bun prilej pentru aceasta?

— Cu sau fără spărtura aia, tot o să se observe că o urmă o apucă într-o parte.

— Dacă procedăm cum trebuie, n-o să se observe. N-o trecem încet, ci o să sărim peste ea, aşa că n-are să se poată vedea că am trecut cu caii, deoarece locul este călcat şi iarba e toată acoperită de urme. Desigur, sărind dincolo, caii noştri vor lăsa urme, dar de aici nu pot fi văzute, pentru că spărtura e mică, iar crengile sunt împreunate. Trebuie să sărim cât mai sus cu putinţă şi sa fim atenţi ca să nu atingem arbuştii şi să nu rupem vreo frunză sau vreo rămurea.

— *Well,* o să meargă, mister Shatterhand! Cine sare primul?

— Eu. Veniţi câte unul după mine şi faceţi exact cum fac eu!

Pornii calul, îl îndemnai să sară descriind un arc mare, şi aterizai dincolo de tufişuri. Nu rămăsei pe loc, ci lăsai locul liber pentru ceilalţi. La fel de bine săriră şi ei. După aceea, străbăturăm fâşia îngustă de lângă râu, acoperită de copaci, până ajunserăm pe teren deschis, înaintarăm mai departe în linie dreaptă, perpendiculară pe râu, până ce nu mai puteam fi văzuţi. Pe urmă o luarăm de-a lungul râului şi, înaintând destul de mult la vale, ne întoarserăm din nou spre râu. Ajunşi pe malul lui, ne aflam cam la o distanţă de o jumătate de milă engleză de vadul amintit şi trebuia să venim iar înapoi. Se cerea o deosebita atenţie pentru că, între timp, se întunecase. Situaţia nu era deloc plăcută. Tocmai lângă vad,

puteam să dăm oricând peste oamenii lui Vupa-Umugi, pe care acesta îi aştepta. Descălecarăm deci şi merserăm pe jos, ducând caii de dârlogi şi străduindu-ne să facem cât mai puţin zgomot.

Se dovedi curând că această precauţie nu fusese deloc de prisos. Încă dinainte de a ajunge la vad, simţirăm miros de fum. În apropiere ardea un foc, de aceea ne oprirăm. Trebuia să aflăm cine a aprins focul. Aşa că Old Surehand şi cu mine lăsarăm lui Old Wabble şi Bob caii şi armele şi o pornirăm mai departe pe furiş. După fiecare pas, mirosul devenea tot mai tare şi, când nu mai avurăm decât o mică bucată de drum până la vad, zărirăm focul, care ardea în apropierea apei. Din cauza tufişului nu puteam vedea cine era lângă foc.

Înaintarăm cu deosebită atenţie, până ce ajunserăm lângă tufişurile care erau cam la doisprezece paşi de foc. Şedeau acolo doi indieni, faţă în faţă, aşa că îi vedeam numai din profil. Erau comanşi. Ce căutau aici, la vad? De ce aprinseseră focul? Iată cele două întrebări pe care mi le puneam şi la care nu era greu să le găsesc răspunsul.

Old Surehand era frământat de aceleaşi gânduri. Mi le comunică, şoptindu-mi:

— Nale-Masiuv încă n-a sosit. Presupunerile dumneavoastră s-au adeverit, *sir!*

— Da, îl aşteaptă, şi pentru a-l întâmpina, au pus aici o strajă.

— Dar de ce au avut nevoie de ea?

— Pentru un motiv foarte simplu. Nale-Masiuv aparţine unui alt trib decât Vupa-Umugi şi regiunile lui de vânătoare sunt foarte departe de aici. Aşa că el nu cunoaşte vadul, iar când va sosi, ăştia doi urmează să i-l arate.

— Cred că aveţi dreptate. Ce bine că am venit aici după ce s-a înserat!

— Da. Probabil că ziua ne-ar fi văzut, deoarece au sosit înaintea noastră. Acum, însă, mirosul fumului ne-a ferit să fim

descoperiţi.

— Dacă ne-ar fi văzut, ar fi fost rău de noi. Chiar dacă le-ar fi fost imposibil să ne prindă, ar fi ştiut totuşi că ne aflăm aici în apropiere, în timp ce acum cred tocmai dimpotrivă.

— În orice caz, focul este o dovadă că sunt convinşi că suntem hăt-departe de aici. Dacă şi-ar fi închipuit că suntem prin apropiere, s-ar fi ferit să aprindă focul. Proştii ăştia n-o să se deştepte niciodată!

— N-ar trebui să se plângă că n-au avut ocazia să devină mai deştepţi. Le-aţi dat o grămadă de lecţii din care ar fi putut să înveţe câte ceva. Rămânem aici?

— Aş vrea.

— Şi eu. Cu toate că stau aici ca nişte butuci, e totuşi posibil să vorbească între ei.

— În acest caz o să aflăm câte ceva. Cel din dreapta, să ştiţi că e un războinic de seamă.

— Îl cunoaşteţi?

— Da. Pe când trăgeam cu urechea, acolo, lângă Apa Albastră, am văzut că el stătea lângă şeful de trib şi participa la discuţii împreună cu bătrânul. Dacă au să vorbească, atunci probabil că vor discuta despre planurile lor de luptă. Ascultaţi!

Indianul despre care vorbeam rosti un cuvânt, însă atât de scurt şi de încet că nu-l puteam înţelege. Celălalt răspunse, dar tot atât de neînţeles pentru noi. O vreme, schimbară între ei cuvinte în acelaşi fel, fără să ştim la cine şi la ce se refereau. Ne lipirăm urechea de pământ, ca să auzim mai bine.

Abia făptuirăm acest lucru, că Old Surehand îmi făcu semn cu cotul. Ştiui imediat la ce se referea gestul lui, pentru că şi eu auzisem zgomotul asupra căruia voia să-mi atragă atenţia. Îl cunoşteam amândoi foarte bine. Era lovitura surdă a unei copite de cal pe pământul moale, care uneori dă de o rădăcină sau de altceva tare.

— Să fie oare caii noştri? întrebă Old Surehand.

— Nu. Zgomotul vine din partea de sus a râului.

— Atunci e vorba de comanşi, altcineva ar avea mai multă grijă în a-şi mâna caii.

— Da, sunt comanşi, dar ei nu ştiu că aici se mai află şi alţi indieni.

— N-au văzut focul?

— Nu. După zgomot, se află la cel puţin optzeci de paşi de aici, iar în partea aceea tufişurile sunt dese şi ascund focul.

— Ar trebui să-l simtă după miros.

— Nu pot, pentru că vântul bate de la deal şi duce fumul la vale, aşa că n-au cum. Îndată ce o să descopere focul, o să se oprească, o să descalece şi o să se furişeze încoace. Atunci o să aflăm neapărat ceva.

Aşteptarăm. Zgomotul surd se mai repetă încă de două ori. Cei doi comanşi de lângă foc nu auziseră nimic, ei nu stăteau ca noi cu urechea la pământ. O vreme fu linişte. Cei ce veneau deveniseră atenţi şi desigur, se apropiau încet. Deodată, boschetul de vizavi începu să foşnească şi un puternic „hiiiiih”! izbucni de acolo. Cei doi străjeri săriră în picioare, şi erau gata să o rupă la fugă în direcţia boschetului unde ne aflam noi ascunşi, aşa că ne ridicarăm ca să fugim cât mai repede, când de dincolo se auzi întrebarea:

— Vupa? Vupa?

Drept răspuns, străjile rămaseră pe loc şi una dintre ele răspunse:

— Umugi! Umugi!

Se aşezară din nou. Se liniştiseră, pentru că întrebarea îi convinsese că noii-sosiţi nu sunt duşmani. „Vupa-Umugi” era semnul de recunoaştere convenit mai dinainte. Se vede că pieile-roşii au învăţat şi şi-au însuşit de la albi folo*sir*ea parolei.

După câtva timp veniră din sus doi călăreţi. Fuseseră după caii pe care-i lăsaseră în urmă, iar acum veniră şi

descălecară lângă foc. Noi ne culcarăm iarăşi la pământ. Noii-sosiţi se aşezară la foc lângă cei doi străjeri şi, un timp, nu scoaseră nici un cuvânt. Aşa e obiceiul la indieni. Abia după vreo cinci minute începu să vorbească cel pe care-l numisem un războinic de seamă şi care conducea discuţia, în timp ce celălalt tăcea.

— Fraţii mei roşii au fost aşteptaţi. Vupa-Umugi este plin de nerăbdare.

— Are voie un războinic să devină nerăbdător?

— El nu are voie s-o arate, dar poate să fie. V-am aşteptat încă de la amiază. Şi acum veniţi voi ca avangardă. Când o să sosească Nale-Masiuv?

— N-o să sosească astăzi, iar noi venim ca soli, nu ca avangardă. Unde este Vupa-Umugi, cu care urmează să vorbim?

— E în tabără, lângă Apa Albastră!

— Du-ne la el.

— Mai putem aştepta. Fraţii mei ştiu că mă bucur de încrederea şefului de trib şi că sunt urechea lui. Dacă nu vor să fie primiţi cu mânie, să-mi spună mie solia pe care o aduc, ca s-o prezint căpeteniei.

Cei doi soli se întrebară din ochi, apoi cel care purta discuţia răspunse:

— Da, ştiu că eşti urechea căpeteniei Vupa-Umugi. De aceea o să afli ceea ce doreşti, cu toate că primisem poruncă să nu vorbesc decât în faţa şefului de trib. Nale-Masiuv nu poate veni azi cu cei o sută de războinici ai săi.

— Uff! De ce?

— Pentru că a fost oprit de feţele-palide, cu care a trebuit să lupte.

— Există feţe-palide prin apropiere?

— În apropiere nu, dar dincolo de Mistake Canion ne-am lovit de soldaţii feţelor-palide, care ne-au atacat. Erau atât de mulţi, încât a trebuit să fugim, şi mulţi dintre războinicii noştri

au fost răniţi sau ucişi. Feţele-palide ne-au urmărit şi împrăştiat; când s-a făcut seară, numai cincizeci de războinici de-ai noştri s-au mai întors la şeful de trib.

— Uff, uff, uff! Ce o să spună Vupa-Umugi! Poate amână marşul spre Llano Estacado şi porneşte la Mistake Canion, ca să se răzbune!

— Asta nu! Nale-Masiuv, căpetenia noastră, ne-a poruncit să-i spunem că feţele-palide cu care am luptat nu sunt *westmen*-i, ci soldaţi. Dacă îi învingem şi numai unul dintre ei reuşeşte să se întoarcă la Fortul său, o să trimită o sută şi încă o sută de alţi soldaţi, ca să-i răzbune pe cei căzuţi. Da, morţii noştri trebuie răzbunaţi, dar în aşa fel încât nici un soldat să nu se mai poată întoarce, ci toţi trebuie să moară.

— S-a gândit Nale-Masiuv la vreun plan, cum să facă?

— Da. Trebuie să i-l comunic lui Vupa-Umugi.

— Pot să-l aud?

— Voi toţi o să-l aflaţi. Soldaţii feţelor-palide vor fi ademeniţi în Llano Estacado, şi o să se prăpădească acolo.

— Uff, uff, uff! E un plan care are să găsească aprobarea căpeteniei noastre. Toţi aceşti câini albi trebuie să piară şi nici unul nu are voie să se întoarcă şi să poată povesti ce s-a întâmplat.

— Fratele meu are dreptate. Dacă vrem să ademenim feţele-palide în Llano Estacado ca să piară, şi nu vrem să pierim şi noi, avem nevoie de apa lângă care locuieşte Bloody Fox. De aceea, marşul spre Llano Estacado nu trebuie amânat, ci trebuie pornit repede, ca să ajungem şi să punem stăpânire pe apă înainte de a ademeni soldaţii în pustiu.

— Dar cum vor fi atraşi soldaţii într-acolo?

— Şiba-bigc, tânărul şef de trib, a fost deja aici, pe la fraţii noştri roşii?

— A sosit azi după-amiază cu douăzeci de războinici.

— El cunoaşte drumul spre apa din deşert şi o să primească atâţia războinici de la Vupa-Umugi cât are nevoie

ca să pună stăpânire pe apă şi să-l prindă pe Bloody Fox. În timpul acesta. Vupa-Umugi îl aşteaptă pe Nale-Masiuv, ca să se unească. Nale-Masiuv a trimis acasă doi soli, să mai aducă o sută de războinici. Ăştia or să rămână în spatele soldaţilor albi, fără să se arate până ce feţele-palide vor ajunge în deşert. Acum aşteaptă timp de o zi ca să-şi aducă războinicii împrăştiaţi, apoi o să-i atace pe soldaţi, dar fără să lupte. Se va retrage până aici, la Apa Albastră, unde, cu micul număr de oameni pe care-i are, o să-i ocolească pe soldaţi, ca să se unească cu cei o sută de războinici ai tribului său, pe care-i aşteaptă. N-o să-i fie greu, deoarece are în faţă soldaţi şi nu westmen-i. În schimb feţele-palide care o să-l urmărească pe Vupa-Umugi cu ceata lui sunt greşit informate şi cred că-l au în faţă pe Nale-Masiuv cu oamenii săi. Când vor sosi aici, voi o să fiţi plecaţi. Să faceţi în aşa fel ca urmele voastre să fie uşor văzute, dar când or vrea să vă atace, să vă retrageţi până când albii au să ajungă în deşert. Acolo, voi o să fiţi înaintea lor, iar Nale-Masiuv o să fie în spatele lor, aşa că albii vor fi prinşi la mijloc. Şi atunci, dacă o să vrea să vă atace, nu o să luptaţi, ci o să vă retrageţi tot mai mult în pustiu, pentru că voi o să aveţi apă, ei însă nu. În timp ce ei au să moară de sete, tribul vostru n-o să piardă nici un om. Ce părere are fratele meu, o să accepte Vupa-Umugi acest plan?

— Da, o să-l accepte. Iar dacă va fi împotriva, am să-l conving eu să-l accepte. Adunarea bătrânilor o să fie cu siguranţă de partea mea.

— Atunci să plecăm imediat la Apa Albastră, ca să pot vorbi cu căpetenia, pentru că trebuie să mă grăbesc să-i duc lui Nale-Masiuv răspunsul.

— Fratele meu să mai aştepte o clipă. Planul e bun şi are să ducă la distrugerea tuturor feţelor-palide. Am o singură nelămurire. Şiba-bigc, care cunoaşte deşertul urmează să plece singur înainte, cu o ceată, ca să pună stăpânire pe apă. Dar cum o să găsim noi locul cu apa?

— Se va întoarce să ne arate drumul.

— O să poată? O să aibă timp? Nu o să fie împiedicat de nimic?

— Nale-Masiuv s-a gândit şi la asta. Când cei trei şefi de trib s-au sfătuit în legătură cu marşul spre Llano Estacado, Şiba-bigc a spus că pe ultimul deal al deşertului există un loc care se cheamă *Sucs-ma-lestavi* — O-sută-de-copaci. Mulţi războinici comanşi au fost în locul acela, îl cunosc şi au să-l găsească uşor...

— *Sucs-ma-lestavi* — O-sută-de-copaci? Locul acela îl ştiu şi eu, am fost de câteva ori acolo.

— Foarte bine. Întrucât locul se află în calea noastră, pe care trebuie s-o urmeze şi Şiba-bigc, el o să lase urmele mele necesare ca, în orice caz, să găsim şi noi drumul spre apă. Acolo sunt multe pâlcuri de arbuşti şi copaci tineri. El o să taie o grămadă de pari, pe care o să-i înfigă în nisipul deşertului până la apă.

— Uff! Aşa cum fac feţele-palide când trec prin deşert şi nu vor să piardă drumul!

— Da. Întocmai. Dacă Şiba-bigc nu ne va putea aştepta la *Sucs-ma-lestavi,* când vom ajunge noi acolo o să găsim parii care au fost puşi să ne arate drumul.

— Dar feţele-palide vin după voi şi o să găsească şi ei parii care o să-i îndrume spre apă.

— Nu! A auzit vreodată fratele meu de tâlharii albi care se cheamă *stakemen*-i? Şi ştie fratele meu ce fac aceşti oameni ca să-i ducă pe călători la moarte?

— Scot parii şi-i aşează altfel.

— Războinicii roşii nu pot oare face la fel ca feţele-palide? Mai întâi mergem la oază, ne aprovizionăm cu apă suficientă, adăpăm caii şi apoi ne întoarcem o bucată de drum îndărăt. Pe drum, scoatem parii lui Şiba-bigc şi-i înfigem să indice o altă direcţie, unde nu există apă şi unde soldaţii o să piară de sete. Dacă Vupa-Umugi o să accepte planul, comanşilor o să

le aparţină pe vecie nu numai apa deşertului, dar o să-l prindem şi pe Bloody Fox şi o să nimicim toţi soldaţii albi.

— Vupa-Umugi o să facă ceea ce Nale-Masiuv îi propune prin tine. Am zis. *Howgh!*

— Atunci să plecăm la Apa Albastră, ca să avem timp. Nale-Masiuv aşteaptă, trebuie să ne întoarcem imediat!

— Focul de aici putem să-l stingem, deoarece, dacă războinicii voştri nu vin, nu trebuie să-i mai aşteptăm. O să vă conduc prin vad.

După ce stinseră focul şi tăciunii se îndreptară spre râu, cei doi soli mergând călare, iar cei ce stătuseră de straja pe jos.

Îndată ce plecară indienii, ne ridicarăm şi noi şi ne privirăm lung, cu toate că în întuneric nu ne puteam vedea faţa. Ceea ce auziserăm era de cea mai mare importanţă.

— Îmi vine să strig ca indienii „uff, uff, uff”! zise Old Surehand.

— Ei, nu am spus eu că aici o să aflăm câte ceva, *sir?*

— Am aflat, şi nu orice, ci chiar planurile lor de luptă!

— Am fost acolo sus, în tabăra soldaţilor. Vasăzică ei l-au atacat pe Nale-Masiuv! De fapt, comandantul lor nu prea mi-a plăcut, e un tip cam redus, care ar merita să i se taie puţin din nas. Dar ceea ce au pus la cale indienii, în nici un caz nu-i putem lăsa să înfăptuiască.

— Aţi vorbit cu comandantul?

— Da.

— Ştia cine sunteţi?

— Nu.

— Şi nici nu i-aţi spus?

— Nici nu mi-a trecut prin minte aşa ceva.

— Atunci îi înţeleg obrăznicia, pentru că ştiu cât de modest păreţi atunci când vreţi. Dar ce ziceţi despre planul făcut de acest Nale-Masiuv?

— Nu-i prea grozav.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere. Dar un ofiţer de cavalerie nu este un *westman* şi cred că e posibil să se lase ademenit în Llano Estacado.

— Sunt convins de asta. Chiar dacă nu-l găsesc prea grozav, nu vreau să spun că planul nu face două parale, nu; dar noi, de exemplu, l-am fi făcut altfel. Şi totuşi trupa de cavalerie o să cadă în capcană.

— Dacă Vupa-Umugi o să fie de acord cu Nale-Masiuv.

— Cu siguranţă că va fi.

— Nu credeţi că ar trebui să ne strecurăm până la Apa Albastră, să observăm sau chiar să auzim ce hotărăşte?

— Ar fi o idee, dar, din două motive, nu trebuie s-o punem în aplicare.

— Şi din care anume?

— În primul rând, sunt sigur că Vupa-Umugi va fi de acord, deci nu trebuie să-i spionăm. În al doilea rând, n-avem timp. Sunt convins că Şiba-bigc porneşte mâine de dimineaţă sau chiar în noaptea asta spre Sucs-ma-lestavi. Deoarece trebuie să i-o luăm înainte, nu avem timp de pierdut. Trebuie să trecem mai întâi pe la Nargoleteh-tsil, să vedem dacă apaşii noştri au sosit deja. Dacă au sosit, o să lăsăm caii să se odihnească puţin şi apoi o s-o pornim, înainte de a se face ziuă, spre Llano Estacado.

— Cunoaşteţi locul pe care comanşii l-au numit *Sucs-ma-lestavi?*

— Îl cunosc chiar foarte bine. Când îl vizitam pe Bloody Fox, la venire şi la plecare, făceam întotdeauna popas acolo. În limba apaşilor se cheamă *Gutesnontin-khai,* adică acelaşi lucru, O-sută-de-copaci.

— După denumire s-ar părea că este o pădure acolo!

— Nu-i propriu-zis o pădure, nu. Numai datorită faptului că se află la marginea deşertului, e numele justificat. Copaci adevăraţi sunt puţini. Sunt nişte boschete de arbuşti şi câţiva arbori înalţi şi uscaţi, care se pretează foarte bine pentru a

face pari din ei, ceea ce vrea şi Şiba-bigc să facă. Acum să ne întoarcem la tovarăşii noştri. Trebuie să trecem râul cât timp vadul este liber şi nu e încă supravegheat. Haideţi!...

— A durat o veşnicie, strigă Old Wabble când ajunserăm la el. Dacă absenţa dumneavoastră s-ar mai fi prelungit, aş fi venit şi eu.

— Ca să ne pui în primejdie, zisei eu. Tocmai de felul ăsta de a fi aş vrea să te dezobişnuiesc. Greşeala asta, de care se pare că nu te poţi lepăda, odată şi odată te va duce la pieire.

— Old Wabble să piară? Nici nu se gândeşte la aşa ceva.

Da, nu se gândea. În ciuda vârstei sale, era tot *cowboy*-ul fără griji, uşuratic.

Trecurăm vadul şi traversarăm încet fâşia de pădure de pe malul râului, după care puturăm lăsa caii să alerge în voie, stelele luminându-ne suficient calea. Această împrejurare favorabilă mi-a şi permis să ţin direcţia ca pe un fir întins şi să ajungem la Muntele Ploii fără nici un ocoliş. Când zărirăm ridicându-se în faţa noastră cele două vârfuri ale muntelui nu prea înalt, era aproape miezul nopţii.

La poalele muntelui creşteau tufişuri dese. Trecând pe lângă ele, auzirăm strigătul apaşilor:

— *Ti arcu* — cine este acolo?

— Old Shatterhand, le răspunsei.

— *Ovan ustah arhonda* — veniţi încoace!

O luarăm în direcţia de unde eram chemaţi. Un apaş veni spre noi, pentru a ne vedea.

— Da, e Old Shatterhand, marea căpetenie a apaşilor, zise el când se apropie de noi. Am pus războinici de pază în mai multe locuri ale muntelui, pentru a vă aştepta.

— Războinicii apaşi au sosit?

— Da. De trei ori câte o sută.

— Cu provizii?

— Cu carne şi făină pentru mai multe săptămâni.

— Cine e şeful?

— Entşar-co, Focul-cel-mare, favoritul lui Winnetou, după cum ştie şi marele meu frate Old Shatterhand.

— A sosit şi Cuţitul-cel-lung împreună cu cele două feţe-palide?

— Da, au sosit şi au povestit despre isprăvile lui Old Shatterhand. Fraţii mei să mă urmeze.

Ne conduse o porţiune în valea care se întindea între coastele muntelui şi ajunserăm în curând în tabăra apaşilor.

Entşar-co nu era numai favoritul lui Winnetou, ci şi al meu. Ne salutarăm cu multă căldură şi el îmi spuse că atât el, cât şi ceata lui, se pun sub comanda mea. Veniră şi Parker şi Hawley să ne strângă mâinile. În câteva cuvinte le povestirăm cum l-am eliberat pe Bob. Era mare bucuria revederii, pentru că fuseseră îngrijoraţi de soarta noastră.

Nu era nevoie de nici o consfătuire. Ajungea faptul că voiam să mergem la Llano Estacado. I-am explicat lui Entşar-co situaţia şi, întrucât trebuia să dormim, luă el toate măsurile ca să putem pleca de îndată ce ne vom trezi.

A doua zi de dimineaţă, la răsăritul soarelui, eram departe de Muntele Ploii. Ceata noastră se mişca destul de repede peste câmpia dinspre dealurile de care am mai pomenit şi de unde se întinde Llano Estacado. La capătul răsăritean al dealurilor există acele râuri ce se pierd în nisip şi care apoi se strâng în locul unde şi-a ridicat Bloody Fox misteriosul adăpost.

Old Surehand se bucura vizibil de întâlnirea cu apaşii. Observă că ei sunt pregătiţi aproape milităreşte. Probabil că nici un alt trib de indieni nu se putea mândri cu un sistem de aprovizionare atât de bine pus la punct. Pe drum, povestindu-i cu câte eforturi şi cu câtă sârguinţă reuşise Winnetou să facă din mescaleroşii săi o trupă de elită, respectul pe care-l avusese şi până atunci faţă de Winnetou crescu şi mai mult. Apaşii aveau burdufuri pentru apă, confecţionate din piele de antilopă, aşa că războinicii, la nevoie, nu erau nevoiţi să

rabde de sete.

După-amiază traversarăm şirul de dealuri şi conduserăm trupa într-o vale pe care o cunoşteam şi unde făcurăm popas. În vale exista un pârâiaş, desigur un fir de apă foarte subţire, dar suficient ca să putem să ne umplem burdufurile. Valea se afla cam la un sfert de zi de mers călare până la locul numit O sută-de-copaci, unde urmau să vină comanşii. După popas coborârăm în Llano Estacado, prin al cărui nisip moale galben-argintiu o luarăm spre nord-est.

La apusul soarelui ne oprirăm în mijlocul deşertului. Ne înconjura o imensă câmpie de nisip, al cărui orizont era un cerc perfect, ca tras cu compasul, semănând cu un uriaş platou de cozonac presărat cu zahăr şi gris, o comparaţie cam îndrăzneaţă, dacă ne gândim că e vorba de pustiul Estacado, uscat şi fără nici o vegetaţie!

Cu toate că nu aveam de ce ne teme, am pus santinele şi, după ce caii şi-au primit raţia de ştiuleţi de porumb, din care aveam o cantitate apreciabilă, ne-am culcat. În noaptea răcoroasă a deşertului somnul ne-a făcut bine, iar dimineaţa ne-am sculat odihniţi şi ne-am continuat drumul.

Uneori drumul de azi ne ducea pe lângă fâşii cu cactuşi uscaţi, de care trebuia să ne ferim caii, ca nu cumva să se rănească la picioare. Pe alocuri, aceste pâlcuri de cactuşi se unesc şi sunt atât de dese, încât omul este obligat să le ocolească destul de mult şi să se strecoare cu greu printre ele. Cine nu le cunoaşte întinderea şi natura se poate zăpăci şi chiar rătăci printre ele, iar dacă nu are provizii şi apă, poate să piară de-a binelea.

După-masă se lăsă o căldură înăbuşitoare. Soarele ardea îngrozitor, iar un vânt fierbinte, ca ieşit din cuptor, răscolea întinderea, umplând aerul de nisip. Aveam o misiune grea, deoarece numai eu singur cunoşteam regiunea şi, deci, răspundeam de viaţa tuturor. Privirile abia reuşeau să străbată norii de praf şi, cu toate că eram convins că

mergeam în direcţia dorită, adeseori întâlneam unele lucruri menite să mă inducă în eroare. E adevărat că-l aveam cu mine pe Bob, dar, fără a pune la socoteală capacitatea lui specifică, el umblase întotdeauna în deşert împreună cu Bloody Fox, bizuindu-se pe el, aşa că nu mă putea ajuta cu nimic. Îmi dădeam seama că unele pâlcuri de cactuşi au dispărut, în timp ce altele răsăriseră în locuri ce nu existau înainte. Mă feream să consult busola. Instinctul de orientare al *westman* -ului e mai sigur decât acul magnetic.

Eram sigur că mă aflu pe locul potrivit, acolo unde între două porţiuni întinse de cactuşi trebuia să existe un drum ce ducea la apă. Dar nu găseam drumul nicăieri. De fapt, din locul acela, cu ajutorul binoclului, ar fi trebuit să zăresc copacii crescuţi în jurul micului lac, dar văzduhul era prea încărcat cu nisip ca să pot vedea ceva. M-am adresat din nou lui Bob, şi, după multe insistenţe, aflai ceea ce ar fi putut să-mi spună de la început.

Bloody Fox, voind să se asigure şi mai mult contra duşmanilor, cu multe eforturi şi cu ajutorul apei ce-i stătea la dispoziţie, plantase cu cactuşi drumul pe care îl căutam într-un cerc atât de larg, încât cu ochiul liber, de la marginea acestui cerc, adăpostul lui nu putea fi zărit. Fireşte, acest lucru nu ar fi fost posibil, dacă nu ar fi existat şi înainte, jur-împrejur, fâşii de teren întinse pe distanţe de mile, acoperite cu cactuşi. Trebuia numai să umple golurile, şi totuşi a fost nevoie să muncească împreună cu Bob şi Sanna timp de câteva luni de zile. Înainte puteam veni dinspre nord sau vest, acum trecerile acestea erau astupate, în schimb făcuse una nouă la est. Era atât de îngustă şi atât de întortocheata, încât cu siguranţă că un străin s-ar fi ferit s-o urmeze.

În sfârşit, ştiui ce trebuie să fac ca să ajung la Bloody Fox. Pe apaşi nu puteam să-i iau cu mine, pentru că aşezarea constituia un secret pentru ei şi, probabil, aşa o să şi rămână. Trebuiră, deci, să facă popas. Lăsai acolo şi pe albi, îl luai cu

mine numai pe Bob, ca să-i dau prilejul să-şi revadă cât mai repede mama şi pe Bloody Fox.

Merserăm timp de aproape o jumătate de oră, în galop, în jurul uriaşei întinderi de cactuşi, până ce ajunserăm în partea estică. Găsirăm deschizătura şi, ca să o putem străbate, furăm obligaţi să mergem încet, ba la dreapta, ba la stânga, după cărarea croită în mijlocul cactuşilor În sfârşit, zării vârfurile verzi ale copacilor, care, din cauza nisipului, păreau colorate în gri. Curând după aceea văzurăm şi casa lui Bloody Fox, aşezată la umbră. În faţa casei trebăluia o femeie. Văzând-o, Bob îşi îndemnă calul, strigând:

— Asta e mama Sanna, mama Sanna de la *masser* Bob! Oh, Oh! Oh! Mamă, mamă! Sanna, Sanna! Bob al tău venit! Bob aici, iar aici!

Bătrâna se întoarse. Îl văzu, lăsă braţele să-i cadă neputincioase. Stătea înmărmurită. De bucurie, nu putea să scoată nici un cuvânt. Bob îşi opri calul lângă ea, sări de pe cal şi, chiuind de bucurie, o cuprinse în braţele lui lungi.

Strigătele fuseseră auzite. Uşa casei se deschise şi ieşi cineva pentru care întoarcerea negrului reprezenta cu siguranţă o enigmă, dar nu făcu nici un gest, iar pe faţa lui nu se putu vedea nici cea mai mică dovadă de surprindere.

Stătea nemişcat, cu ochii plini de lumină, aţintiţi asupra mamei şi a fiului ei. Părul său lung, des şi negru-albastru, era strâns într-un fel de moţ ca o cască, restul atârnându-i pe spate. Podoaba capilară indiană nu era împodobită cu nici un fel de pană de vultur, cu nici un însemn. Dar şi aşa, oricine îl vedea, îşi dădea seama că nu era un indian de rând. Era suficient să-l vezi ca să-ţi dai seama că ai în faţă un om de seamă. Ca şi mine, era îmbrăcat în haine de piele. În jurul gâtului purta punga cu „medicamente”, frumos ornată, pipa păcii sculptată artistic şi un lanţ triplu din gheare şi dinţi de urşi grizzly, doborâţi de el. Trăsăturile feţei grave erau de o frumuseţe bărbătească, care putea fi caracterizata de tip

roman, numai că pometţii erau puţin mai proeminenţi. Culoarea pielii era de un brun deschis, cu o uşoară tentă de bronz.

Era Winnetou, căpetenia apaşilor, cel mai minunat dintre indieni. Numele lui trăia în fiecare cort, în fiecare adăpost, la fiecare foc de tabără a indienilor. Drept, credincios, înţelept, viteaz pană la cutezanţă, deschis şi fără pic de prefăcătorie, un prieten şi un ocrotitor al tuturor celor năpăstuiţi, fie că aveau pielea albă sau roşie, dar în acelaşi timp duşman neîmpăcat şi adversar al tuturor celor nedrepţi. Aşa era cunoscut de toţi aceia care auziseră de el sau chiar îl văzuseră. Ce fericire să fii prietenul acestui om!

Bob continua să strige ceva maică-si. Entuziasmul lui parcă mai creştea în loc să scadă. Între timp mă apropiai încet, iar Winnetou auzi paşii calului meu. Se întoarse şi mă văzu. Chiar şi acum faţa lui de bronz rămase nemişcată, nici nu tresări măcar. Numai ochii i se măriră şi o lumină de dragoste profundă ţâşni din ei înspre mine. Descălecai. Ne îmbrăţişarăm strâns şi ne sărutarăm ca nişte fraţi care nu s-au văzut de mult. Apoi, ţinându-mi mâinile într-ale lui, făcu un pas înapoi, mă privi şi-mi zise:

— Fratele meu Shatterhand vine ca roua în potirul înmiresmat al florii, ca vulturul care-şi apără din tăria cerului cuibul cu pui. Ai găsit acolo în munţii din Sierra Madre, biletul meu?

— Inima mea, răspunsei, a dus dorul fratelui meu Winnetou ca bolnavul după razele soarelui, şi el e scump sufletului meu ca pruncul pentru o mamă care l-a născut. Au trecut mai bine de patru luni de când ochii mei l-au văzut ultima oară. Am fost sus în Sierra Madre, la stejarul bătrân, şi am găsit rândurile tale. Am venit aici cu trei sute de apaşi, conduşi de viteazul Entşar-co, ca să preiei comanda lor. Bloody Fox nu-i acasă?

— Zilnic se duce de câteva ori şi înconjoară câmpul de

cactuşi ca să vadă dacă nu vii şi... priveşte!

Se opri în mijlocul frazei, arătând în direcţia din care venisem. Soseau mai mulţi călăreţi: Old Surehand, Old Wabble, Parker, Hawley şi Entşar-co, apaşul. În fruntea lor venea Bloody Fox, îmbrăcat exact ca un vaqueros mexican, în haine din piele de bizon, cu cusături împodobite cu franjuri. În jurul brâului, în loc de centură purta o eşarfă lată roşie, ale cărei capete atârnau în partea stângă. În eşarfă erau vârâte un cuţit bowie şi două pistoale ţintuite cu argint. Pe cap avea un sombrero cu boruri largi. De-a curmezişul genunchilor ţinea o armă grea cu două ţevi, iar în partea din faţă a şeii erau fixate, după obiceiul mexican, apărătoare din piele, care-i acopereau picioarele până la gleznă, ferindu-le de loviturile de suliţă sau de săgeţi.

Avea ceva peste douăzeci de ani. O mustaţă deasă îi umbrea buzele. Partea inferioară a feţei, cu bărbia puternic dezvoltată, arăta o voinţă dârză, de neînfrânt. Ochii însă priveau lumea vesel şi blând — poate numai în momentul de faţă, când era bucuros — ca un copil care nu îndrăzneşte să atingă un fluture, de teamă ca nu cumva să-i facă vreun rău. Şi totuşi, acest tânăr era vestitul şi temutul *Avenging-ghost* — „stafia-răzbunătoare”, care cu glonţul lui nimerise în mijlocul frunţii atâţia bandiţi din Estacado!

Sări de pe cal în plin trap şi-mi întinse mâna. După ce mă salută cu cuvinte pline de căldură, se adresă lui Winnetou:

— În sfârşit am găsit pe cine căutam. Dar nu numai de războinicii apaşi e vorba. Bănuieşte Winnetou ce oameni vestiţi i-a adus prietenul şi fratele Old Shatterhand?

Căpetenia apaşilor răspunse, făcând semn din cap că nu. De aceea Bloody Fox continuă:

— Iată-l pe Old Surehand, unul dintre cei mai renumiţi vânători albi. A plecat din sud ca să facă cunoştinţă cu căpetenia apaşilor, dar între timp l-a întâlnit pe Old Shatterhand.

În sfârşit, aceşti doi oameni stăteau faţă în faţă. Se cercetau din priviri, apoi Winnetou întinse vânătorului mâna.

— Căpetenia apaşilor îi spune bun-venit celui ce vine cu Old Shatterhand. Am auzit multe despre tine. Să treacă acum fapta în locul vorbei, aşa cum persoana ia locul povestirii.

Old Surehand spuse şi el câteva cuvinte. Vedeam că Winnetou îi făcuse o profundă impresie.

— Şi aici, continuă Bloody Fox, este Old Wabble, „regele *cowboy*-lor”. L-a ajutat pe Old Shatterhand şi pe Old Surehand să-l elibereze pe Bob.

O tresărire ciudata, aş spune veselă, se ivi pe chipul lui Winnetou, când întinse bătrânului mâna, spunându-i:

— Căpetenia apaşilor a auzit multe despre Old Wabble. El este şiret ca vulpea, călăreşte ca dracul şi îi place să fumeze ţigări.

La început salutului, faţa bătrânului strălucea de plăcere, dar abia auzi ultimele cuvinte şi trăsăturile i se întunecară imediat, iar el exclamă:

— *Thunder-storm* — mii de trăsnete, e cât se poate de adevărat! Dar de luni de zile nu am mai avut o ţigară între buze. De unde să o iei în această blestemată regiune? Dacă o să mai dureze mult situaţia asta, o să-mi ies din piele şi o să-mi răsucesc ţigări din ea, *it’s clear!*

Bloody Fox îi mai prezentă pe Parker şi Hawley, care se bucurară şi ei de câteva cuvinte prieteneşti. În timp ce înconjura locurile în căutarea mea şi a apaşilor, dăduse peste ei, venind dinspre nord, pe când eu cu Bob venisem dinspre est. Albii i-au spus imediat cine sunt, iar el i-a invitat să vină repede cu el.

Ce multe lucruri am fi avut să ne povestim, eu, Winnetou şi Bloody Fox! Dar nu aveam răgaz pentru aşa ceva. Deocamdată aveam grija comanşilor. Bob şi Sanna trebuiau să ducă la adăpost caii noştri, iar noi să ne aşezăm şi să ne sfătuim. În faţa casei se aflau două bănci şi o masă de

scânduri negeluite, unde ne puturăm aşeza.

Fox intră în casă, să ne aducă merinde şi să ne ospăteze. Şi cu toate că cele aduse meritau toată consideraţia, atenţia celor care încă nu fuseseră aici era atrasă în cu totul altă direcţie.

Priveau miraţi în jur. Un adevărat rai, aici, în mijlocul deşertului! Era un bazin natural, aproape rotund, cu un diametru de vreo optzeci de paşi, plin cu apă limpede şi preţioasă, pe suprafaţa căruia soarele împrăştia, cu razele-i fierbinţi, mii de diamante. Deasupra apei zburau libelule diafane, vânând muşte, ţânţari şi alte insecte mici. Pe mal, caii noştri, ca nişte cunoscători, păşteau iarba fragedă şi grasă. Palmieri pitici se oglindeau în apa abia mângâiată de vânt. Peste coroanele lor în formă de evantai, coroanele cedrilor şi sicomorilor formau un acoperiş ocrotitor. În spatele căsuţei era un câmp cultivat cu porumb, unde un stol de papagali pitici se certau în jurul unor boabe de porumb auriu.

Căsuţa în sine nu era mare, dar pentru trebuinţele lui Bloody Fox destul de încăpătoare. Nu se putea vedea din ce material era construită, deoarece atât pereţii, cât şi acoperişul erau învăluite în lujerii plini de frunze şi flori albe cu nervurile roşii ale passiflorei. În mai multe locuri, prin abundenţa frunzelor zdrenţuite, în locurile unde soarele bătea mai mult şi coacerea fructelor era mai avansată, se puteau vedea fructele galbene, dulci, cât oul de găină. În alte locuri, unde florile nu erau încă trecute, colibrii minusculi zburau din floare în floare. Aceşti liliputani ai lumii păsăreşti, părând nestemate zburătoare, găsiseră drumul peste Llano Estacado până în această minunată insulă.

Sicomorii, cedrii şi chiparoşii de lângă apă erau copaci bătrâni, a căror sămânţa fusese adusă aici de păsări, atunci când încă nici un om nu bănuia existenţa acestei ape în deşert. Mai erau plantaţi şi castani, migdali, portocali, dafini, sădiţi cu ani în urmă de Bloody Fox, precum şi o fâşie de

tufişuri care crescuseră repede, şi iarbă veşnic verde, care înconjura toată aşezarea şi apăra oaza de praful adus de vânt. Bloody Fox săpase şanţuri în toate direcţiile, pentru a putea iriga întreaga această floră. Unde se termina irigaţia, locul acestui belşug de plante era luat de fel de fel de cactuşi, lipiţi de pământ şi care formau acel cerc ocrotitor în jurul aşezării, despre care am mai vorbit.

Acest loc frumos, departe de lume, îţi dădea iluzia tropicelor. Te puteai crede în sudul Mexicului, în centrul Boliviei, sau la marginea pădurilor virgine din Brazilia. De aceea uimirea cu care era privit acest mic rai în mijlocul deşertului era cât se poate de firească. Vorbisem despre oază lui Old Surehand, Old Wabble, Parker şi Hawley, dar că ar fi atât de minunată nici unul nu-şi putuse închipui.

Când îşi exprimară în cuvinte încântarea, Bloody Fox se simţi măgulit şi-i invită în interiorul casei, să le-o arate.

Intrând prin uşa înrămată de passiflora, se putea constata că interiorul este format dintr-o singură încăpere. Cei patru pereţi erau făcuţi din stuf, umplut şi legat cu ajutorul mâlului din lac. Tavanul fusese împletit din fire lungi de stuf. În trei dintre pereţi fusese plasată câte o mică fereastră, fiind camuflată din afară de lujerii florilor. Lângă cel de-al patrulea perete, ceva mai departe de uşa aflată tot pe acest din urmă perete, era o vatră făcută din pământ, deasupra căreia se ridica hornul, făcut tot din stuf şi pământ. Sub horn era agăţat un cazan de tuci.

Podeaua era acoperită cu piei de animale. Fixate pe stâlpi, se aflau nişte curele acoperite cu piei de urşi, formând trei paturi de dormit. Sub tavan atârnau bucăţi de carne afumată, iar pe pereţi tot felul de arme din cele ce se pot întâlni şi găsi în Vestul Îndepărtat. Câteva lăzi serveau drept dulapuri şi cufere. Exista şi o masă cu mai multe scaune, meşterite de însuşi Bloody Fox.

Podoaba cea mai de preţ era însă blana păroasă a unui

bizon alb, împreună cu capul. Era costumul lui *Avenging-ghost,* pe care Fox îl îmbrăca de câte ori ieşea să pedepsească vreun *stakeman.* Desigur că de aici prevenea înfricoşătoarea descriere a „stafiei” din Llano Estacado. De ambele părţi ale blănii erau înfipte în perete o mulţime de cuţite înspăimântătoare, luate de el ca amintire de la *stakemen*-ii pe care-i împuşca în frunte. Sub patul lui Bloody Fox se găsea o adâncitură acoperită cu piei, unde, în lădiţe de tablă, îşi ţinea muniţia.

Pe peretele nordic al camerei, unde nu ajungea soarele, atârnau mai multe burdufuri de piele, destinate rezervei de apă. Cu ajutorul lor a salvat Bloody Fox viaţa multor călători rătăciţi în Llano Estacado, care altfel ar fi murit de sete.

Aşa arăta „insula din deşert” şi casa construita pe „insulă”.

Ne aşezarăm afară şi mâncarăm, repede şi cu poftă, ca apoi să începem consfătuirea. Înainte de a începe sfatul, Bloody Fox intră în casă şi se întoarse cu o cutie mică de carton, pe care i-o întinse lui Old Wabble, zicându-i:

— Poftim, mister Cutter, e pentru dumneavoastră, pentru că vreau ca oaspeţii mei să se simtă cât mai bine la mine.

Old Wabble lua cutia destul de uşoară, o cântări în mână şi zise cu un ton plin de îndoială:

— Să mă simt bine? Credeţi că acest obiect o să-mi mărească buna dispoziţie? Ce este în ea?

— Deschideţi-o şi uitaţi-vă singur.

Old Wabble îndepărtă învelişul de hârtie, săltă capacul şi scoase un strigăt de bucurie:

— Dumnezeule! Ţigări, ţigări, sunt ţigări! Şi chiar cincizeci de bucăţi, cincizeci în cap! Şi cui aparţin? Nu cumva mie?

— Dumneavoastră, desigur!

— Toate cincizeci! *Thunder-storm!* Sunteţi un tânăr cu suflet de aur, un om minunat! Veniţi încoace! Veniţi la pieptul

meu! Trebuie să vă dau un *smack*[1]. Un adevărat *smack!*

Îl trase pe Bloody Fox spre el şi-i dădu o sărutare zgomotoasă. Apoi îşi aprinse o ţigară şi scoase un fum cu o plăcere care i se întipări pe fiecare rid şi riduleţ al feţei. De fapt, spiritul de camaraderie ar fi trebuit să-l determine să ofere fiecăruia dintre cei prezenţi câte o ţigară. Dar nu făcu un atare gest, fiind un fumător prea pasionat ca să fie capabil de un asemenea sacrificiu.

Pe faţa lui Winnetou trecu un zâmbet, a cărui semnificaţie o înţelesei doar eu. El nu era stăpânit de pasiuni mărunte şi nu putea înţelege cum poate un *westman,* numit chiar „regele *cowboy*-lor”, să se lase cuprins de atâta entuziasm datorită unei simple ţigări...

[1] Sărut zgomotos (engl.).

5. Inimă de fier

Vântul fierbinte al deşertului se liniştise, iar soarele mai avea de străbătut cam a opta parte din drumul său zilnic. În aer nu mai pluteau fire de nisip, astfel că puteam vedea clar cum creştea acea minge strălucitoare, pe măsură ce cobora. Oare, mâine, la aceeaşi oră, cam cum o să arate scena pe care o s-o lumineze? Probabil că aceeaşi întrebare şi-o puneau cei mai mulţi dintre ai noştri, care, deocamdată, stăteau liniştiţi pe locurile lor. Cu toate că de comanşi nu ne temeam, totuşi, fiecare ştia că cele mai minuţioase calcule omeneşti pot fi răsturnate de o întâmplare neprevăzută.

Mai întâi, i-am povestit lui Winnetou evenimentele prin care am trecut de la sosirea mea la locul stabilit pentru întâlnirea noastră din Sierra Madre. Întrucât în aceste evenimente erau cuprinse şi întâmplările trăite de însoţitorii mei, nu mai era nevoie ca apaşul să întrebe de ele pentru a-şi forma o imagine completă. Când terminai de povestit, Winnetou rezumă totul în cuvintele:

— Să ne gândim acum numai la acţiunea care priveşte locul unde ne aflăm, restul putem lămuri mai târziu. Deci Vupa-Umugi are o sută cincizeci de războinici cu el la Apa Albastră?

— Au fost o sută cincizeci şi patru, din care trebuie scăzuţi cei şase, răpuşi de noi la Pădurice.

— Nale-Masiuv vrea să i se alăture cu o sută de oameni?

— Dintre aceştia mulţi au fost scoşi din luptă în ciocnirea cu soldaţii. A trimis însă după alţi o sută.

— Câţi războinici a adus Şiba-bigc?

— Douăzeci!

— Deci vom avea contra noastră cam trei sute de duşmani. Tot atâţia sunt şi apaşii noştri de lângă câmpul de

cactuşi.

— Numai atât? interveni Old Wabble. Eu sunt de părere că suntem mult mai tari. Am văzut cât de bine sunt înarmaţi şi instruiţi războinicii apaşilor. Două sute dintre ei ar învinge, cu siguranţă, trei sute de comanşi. În plus, mai suntem şi noi, albii. Iar Winnetou, Old Shatterhand şi Old Surehand pot înfrunta ei singuri o mulţime de duşmani. Şi asta, fără să mai vorbim de mine, de Bloody Fox, Parker şi Hawley. N-au decât să vină ţopârlanii aceia! Pe toţi îi culcăm la pământ şi nici unul n-are să-şi mai vadă wigwamul.

Winnetou se uită la el serios şi zise:

— După câte ştiu, bătrânul meu frate este un duşman neînduplecat al pieilor-roşii. El îi consideră drept hoţi, tâlhari şi ucigaşi, şi nu se gândeşte că aceşti oameni pun mâna pe arme numai ca să-şi apere ce-i al lor sau să răzbune crimele săvârşite contra lor. Niciodată Old Wabble n-a avut îndurare de un indian care i-a căzut în mâini. În toată savana este cunoscut ca „ucigător de indieni”. Dar când se află alături de Old Shatterhand şi Winnetou, atunci trebuie să-şi schimbe mentalitatea, altfel o să fim nevoiţi să ne despărţim de el. Noi suntem prietenii tuturor oamenilor, albi sau roşii, iar când avem în faţă un duşman, fie el alb sau roşu, îl învingem, pe cât posibil, fără vărsare de sânge. Old Wabble se consideră creştin, pe Winnetou îl consideră păgân, dar cum explică Old Wabble, creştinul, că-i place să verse sânge, în timp ce păgânul de Winnetou caută să evite acest lucru?

Faptul că apaşul, de obicei atât de scump la vorbă, se hotărâse să rostească atâtea cuvinte, era o dovadă că bătrânul îi era mai simpatic decât s-ar fi putut deduce din cele spuse. Pentru moment, Old Wabble îşi lăsă capul în jos, dar ridicându-l, zise:

— Toţi indienii pe care i-am întâlnit până acum au fost nişte bandiţi!

— Mă îndoiesc, răspunse Winnetou. Chiar dacă ar fi

adevărat, cine a făcut din ei bandiţi?

— Eu, unul, nu!

— Tu nu? Indienii au devenit bandiţi datorită feţelor-palide. Iar Old Wabble nu e şi el alb?

— Fireşte că sunt. Ba cred că sunt de un alb chiar foarte uşor vizibil!

— Winnetou în schimb crede că ar fi fost mai bine ca pieile-roşii, despre care vorbeşti, să nu te fi văzut niciodată. Ai spus că toţi comanşii ar trebui împuşcaţi. Dar eu îţi spun că, dacă o să fie posibil, nu o să omoram pe nici unul dintre ei. Fratele meu Old Shatterhand e de acord?

— Din toată inima, îi răspunsei. Ştii doar că sunt de aceeaşi părere cu tine.

Făcând o mutră încurcată, bătrânul Wabble încercă să se apere:

— Bine, dar vor să-l atace pe Bloody Fox, pe care trebuie să-l ajutăm. Vrem să-l apărăm, şi fără împotrivire aşa ceva nu se poate, *it's clear!*

— Există împotrivire şi împotrivire, mister Cutter, l-am replicat eu. Dar lăsaţi-l pe Winnetou să vorbească şi o să vedeţi că nu numai prin bătălii sângeroase putem să-i împiedicăm pe comanşi să-şi realizeze planurile. Mai există şi alte mijloace.

— Da, desigur, e vorba de vestitele dumneavoastră şiretlicuri!

Spunând toate acestea, folosise un ton cu care nu puteam fi de-acord, dar nu era nevoie să-l pun eu la punct, fiindcă Parker interveni în locul meu:

— Bătrâne, n-ar fi mai bine să taci? Nu vezi că eu tac? Când mister Shatterhand şi Winnetou discută între ei, nu-i nevoie ca alţii, neîntrebaţi, să-şi spună părerea. De zeci de ori ai promis că ai să faci aşa cum hotărăşte mister Shatterhand şi, dacă nu vrei să-ţi ţii promisiunea, o să facem ceea ce s-a mai spus: plecăm şi te lăsăm baltă.

Folosit de mine o singura dată, acest „te lăsăm baltă”, devenise pentru ei o expresie obişnuită, scoţându-l din fire, de fiecare dată, pe Old Wabble. Şi de rândul acesta el sări ca ars:

— Mai ţine-ţi pliscul, *sir!* Te-a întrebat cineva ceva? Dacă eu nu trebuie să mă bag în vorbă, apoi dumneata chiar că trebuie să taci. Eu încă n-am primit de la nimeni cadou un elan împuşcat, ca pe urmă să spun că l-am împuşcat eu.

— Iar eu n-am făcut pe grozavul, ca apoi să fac nişte prostii ca dumneata, la Sascuan-cui, unde...

— Linişte! interveni eu. Avem treburi mai importante decât să ne înţepăm cu vorba unul pe altul. Adineauri am fost întrerupt, când am afirmat că avem acelaşi număr de războinici ca şi comanşii, deci aceleaşi forţe. Recunosc cu plăcere că Old Wabble a avut dreptate spunând că suntem nu numai egali, dar chiar mai puternici decât ei. Desigur, recunosc acest lucru, nu pentru că am fi nişte mari eroi, invincibili, cu care un războinic roşu nici nu cutează să se lupte. Motivul principal constă în aceea că apaşii noştri sunt toţi la un loc, în timp ce comanşii vin în mai multe grupuri şi o să aibă contra lor şi trupa de cavalerie a albilor.

— Ca întotdeauna, fratele meu are dreptate, mă aprobă Winnetou. Întâi va sosi Şiba-bigc cu ceata lui, ca să atace aceasta casă şi pe locuitorii ei, iar apoi să înfigă parii în nisipul deşertului. După el vine Vupa-Umugi, ca să mute parii într-o direcţie greşită, ca să ducă la moarte cavaleria albilor, lipsindu-i de apă. După aceşti călăreţi albi, urmează căpetenia Nale-Masiuv cu oamenii lui, ca să taie retragerea feţelor-palide, încercuindu-i complet. Deci, sunt trei formaţii distincte, pe care o să le atacăm pe rând şi, poate, o să le învingem fără vărsare de sânge. Old Shatterhand aprobă vorbele mele?

— Fără îndoială că le aprob, zisei eu. Nu cred că Şiba-bigc, care vine primul, să aibă mai mult de cincizeci de războinici

cu el. Dacă-i încercuim cu cei trei sute de apaşi ai noştri, o să-şi dea seama că pentru ei cel mai bun lucru este să se predea fără împotrivire.

În ciuda dojanei primite, bătrânul Wabble nu putu să tacă şi interveni:

— O să i se dea numai cincizeci de războinici, când noi suntem trei sute?

— Uiţi că aceşti comanşi nici nu bănuiesc că noi suntem aici şi vin crezând că au de-a face numai cu cei ce locuiesc în oază?

— Hm, da, se poate! Dar nici încercuirea nu se poate realiza chiar aşa de uşor.

— În cazul de faţă, chiar foarte uşor. Trebuie doar să-i împingem spre un pâlc de cactuşi, în care să nu poată intra. În acest fel nu trebuie să facem un cerc complet în jurul lor, ci numai un semicerc. În faţă cactuşi de netrecut, în spate trei sute de duşmani; ar trebui să fie nebuni cei cincizeci de războinici ca să-şi închipuie că ar putea răzbate teferi.

— Şi dacă totuşi ar crede aşa ceva?

— Atunci am să vorbesc cu Şiba-bigc, tânărul şef de trib. I-am salvat viaţa, a fost aici oaspetele lui Bloody Fox, şi atunci şi-a dat cuvântul că nu o să trădeze oaza. E mai mult decât suficient ca să-l fac să mă asculte.

— Sunt curios să văd dacă nu vă înşelaţi. Vedeţi doar cum şi-a ţinut cuvântul dat. Promite să nu trădeze oaza şi totuşi vă aduce plocon trei sute de războinici pe cap. Sper că nu o să aşteptăm prea mult până vine.

— Mâine seară va fi aici.

— Şi o să-l încercuim noaptea?

— Poate chiar ziua. Cu cât soseşte mai devreme, cu atât mai repede îl încercuim.

— Pentru asta ar trebui să ştim când vine şi, ca să ştim, e necesar să trimitem cercetaşi în calea lui.

— Ar fi o mare greşeală, pentru că le-ar descoperi urmele

şi ar deveni bănuitor.

— Hm. Vasăzică fără cercetaşi! Dar cum o să aflăm dacă şi când...

— Bătrânul meu frate poate să aibă deplina încredere, pentru că Old Shatterhand ştie ce spune şi ca face, îi tăie vorba Winnetou. Şiba-bigc a fost aici şi a plecat direct la *Gutesnontin-khai,* unde se află în prezent şi pregăteşte parii. O să se întoarcă exact pe acelaşi drum. O să călărim în întâmpinarea lui, paralel cu acest drum, şi o să-l vedem fără ca el să bănuiască. După ce va trece de noi, ne întoarcem după el şi-l împingem spre câmpul de cactuşi, prin care el şi ceata lui să nu poată trece, şi atunci va fi al nostru. Am ghicit? Asta a vrut să spună fratele meu Shatterhand?

— Într-adevăr, ăsta este planul meu, răspunsei prietenului meu atât de perspicace.

Bloody Fox, care până atunci tăcuse, cu toate că lucrurile îl priveau în cel mai înalt grad, interveni pentru prima oară:

— Vestitul meu frate, Winnetou, să-mi permită o întrebare. Şiba-bigc o să se apropie cu multă băgare de seamă, ca să nu fie observat înainte de vreme. Dacă noi ne aşezăm deoparte şi-l aşteptăm, fără ca el să ne vadă, înseamnă că nu trebuie să ne apropiem prea mult de drumul lui. În acest caz, nu e posibil ca el să treacă cu comanşii săi fără ca noi să-l observăm?

— Nu.

— Winnetou, marea căpetenie a apaşilor, are de obicei dreptate. Dar în deşert nu există un drum propriu-zis, există doar o direcţie, de la care te poţi abate foarte uşor mai la dreapta sau la stânga. Nu e posibil ca Şiba-bigc să se abată şi să dea peste noi?

— Nu. Fratele meu Bloody Fox să-i ceară lui Old Shatterhand ca să-i explice de ce zic nu!

Deoarece, după aceste cuvinte, Bloody Fox ca şi ceilalţi mă priviră întrebători, le explicai:

— Un alb ar putea să se abată dintr-o anumită direcţie, nu însă şi un indian. Un indian are un simţ al orientării fără greş. E ca o pasăre care zboară mai multe mile drept la cuibul ei, cu toate că în aer, ca şi pe nisip, nu există nici un drum trasat. Pe urmă, trebuie să ne gândim că prima ceată a comanşilor care vine are misiunea să bată parii, pentru a însemna drumul către oază. Datorită acestui fapt, o să fie imposibil să trecem cu vederea sosirea lui Şiba-bigc. Trebuie să cadă în mâinile noastre. După aceea, însă, nu o să-l aducem aici, împreună cu oamenii lui, pentru că ei nu trebuie să cunoască drumul către oază, ci o să-i legăm afară, în deşert, şi o să-i păzim bine până se va termina totul.

— Şi ce facem cu parii? S-a spus adineauri că-i scoatem şi-i înfigem într-o direcţie falsă!

— Da, aşa vom face, pentru a induce în eroare pe Vupa-Umugi.

— Încotro îl vom determina să meargă?

— Hm! Undeva unde-l putem încolţi şi prinde uşor. De când nu am mai fost pe aici, s-au schimbat mult terenurile pe care creşteau cactuşi, încât nu pot spune încă nimic în această privinţă.

— Pot să vă fac o propunere? întrebă Bloody Fox. La o distanţa de o zi de mers călare, în direcţia sud, există o adevărată pădure de cactuşi, pe o mare suprafaţă, în care pătrunde o fâşie de nisip, care înaintând, se îngustează. Mergând încet, îţi trebuie aproape două ore până să ajungi la capătul acestei fâşii.

— Cactuşii sunt bătrâni sau tineri?

— Amestecat, dar sunt deşi, foarte deşi.

— Desigur, e un loc cum nu se poate mai potrivit pentru planul nostru. Fratele meu Winnetou îl consideră la fel de nimerit?

Căpetenia apaşilor dădu afirmativ din cap şi răspunse în felul lui liniştit şi hotărât:

— O să-i împingem pe comanşi în acest crâng de cactuşi.

— Pentru ziua de astăzi şi cea de mâine, am terminat de discutat. Restul o să decidem după împrejurări. Soarele a scăpătat. Să dăm posibilitatea cailor şi oamenilor să se odihnească, pentru ca mâine să fim cât mai odihniţi şi puternici.

Toţi fură de-acord. Dădurăm cailor tot ce ne putea oferi oaza, iar Winnetou se duse la apaşii săi, să le dea dispoziţiile necesare pentru noapte şi să le arate drumul spre oază, ca să-şi adape caii şi să se aprovizioneze şi ei cu apă. Apoi ne odihnirăm pe culcuşurile făcute din foi de porumb, pregătite între timp de mama Sanna.

Cei mai mulţi dintre noi însă nu putură adormi imediat. Eu stăteam culcat lângă Winnetou, care îmi povestea cu glas scăzut cele petrecute în răstimpul de când ne despărţiserăm. Totodată, auzeam cum se ceartă în şoapta Old Wabble cu Parker. Printre ferestrele deschise ale casei pătrundeau glasurile vesele ale negrului şi maică-si, care erau extrem de fericiţi, pentru că erau iarăşi împreună, iar dinspre apă se auzi mult timp tropotul apaşilor şi al cailor lor.

Dimineaţa, când mă trezii, Winnetou era deja lângă lac, luând apă dintr-un bostan mare şi spălându-se. Sanna, fără să facă zgomot, trebăluia de zor, fiind preocupată să pregătească oaspeţilor micul dejun, cât mai bun şi mai bogat. Ceilalţi dormeau încă, dar curând se treziră şi ei. După aceea veniră apaşii cu caii lor, ca să-i adape pentru o zi întreagă. În depărtare, dincolo de câmpul de cactuşi, zărirăm un fum subţire, care ne anunţa că apaşii şi-au aprins şi ei focurile, pentru a-şi pregăti gustarea de dimineaţă. După ce mâncarăm, ne duserăm la ei. Terminaseră de mâncat şi erau gata de plecare. Bloody Fox rămase cu un detaşament de apaşi pentru a apăra oaza, iar noi ceilalţi pornirăm la drum.

Ieri sosiserăm aici venind dinspre sud-vest, astăzi trebuia să o luăm direct spre vest, pentru că într-acolo se afla

Gutesnontin-khai. Linia pe care aveau să vină comanşii o puteam doar ghici. Merserăm paralel cu ea, cam la o jumătate de milă engleză depărtare, deoarece pentru moment nu putea fi vorba de venirea comanşilor. Mai târziu însă, din prevedere, trebui să ne îndepărtăm ceva mai mult, gândindu-ne că aerul ar putea rămâne la fel de pur şi de transparent. Deocamdată, vizibilitatea era foarte bună. Faţă de comanşi aveam avantajul că, atât eu cât şi Winnetou, posedam binocluri.

În timpul marşului nu am mers împreună. Ar fi fost cea mai mare greşeală. Linia imaginară amintita era spre nord, chiar în dreapta noastră. Ceea ce spusese Old Wabble, cu o seară înainte, nu era cu totul neîntemeiat, şi anume că trupa comanşilor ar putea să se abată de la acest drum, fie cât de puţin. De aceea, după ce trecu o parte a dimineţii, trebui să conduc grosul trupei noastre mai spre dreapta şi mai spre sud, şi numai câţiva dintre oamenii noştri, cu cea mai mare experienţă, rămaseră să meargă mai spre stânga. Cei mai aproape de linia imaginară erau Winnetou, Old Surehand şi eu, dar chiar şi noi mergeam la o asemenea distanţă unul de altul, încât abia ne auzeam când ne strigam. În felul acesta, era imposibil să fim văzuţi de comanşi, afară de cazul, aproape neverosimil, că ei s-ar fi abătut prea mult spre sud de la drumul lor. Dar şi în acest caz, puteam spera să-i încercuim şi să nu lăsăm nici unul să scape, lucru, de altfel, esenţial, pentru că de-ar fi reuşit numai unul să fugă, prima lui grijă ar fi fost să se întoarcă şi să-l anunţe pe Vupa-Umugi — Marele-trăsnet — de prezenţa noastră.

Era spre amiază şi nu văzusem încă pe nimeni. Aproape de ora unu, Winnetou, care tocmai dusese binoclul la ochi, ne chemă, printr-un strigăt ascuţit, pe mine şi pe Old Surehand. Ajungând la el, întinse mâna spre nord şi zise:

— Departe la orizont stă un călăreţ. Cu ochiul liber nu poate fi văzut.

— E indian? întrebă Old Surehand.

— Asta nu se poate vedea. Fratele meu să ia binoclul şi să privească în partea în care arăt eu.

Îi dădu binoclul lui Old Surehand, iar eu îl îndreptai pe al meu în aceeaşi direcţie.

— Da, e un călăreţ, confirmă Old Surehand, dar nu se poate distinge dacă e roşu sau alb.

— E indian, interveni eu.

— Puteţi să-l recunoaşteţi? Asta înseamnă, *sir,* că aveţi un binoclu cu mult mai puternic, dacă aţi putut constata acest lucru.

Fără să-l văd prea bine, afirm totuşi că e comanş, şi anume unul din ceata lui Şiba-bigc, poate chiar el însuşi.

— Uff, uff! Cum a ajuns fratele meu la această părere?

— Nu e singur. Fratele meu Winnetou să îndrepte binoclul în direcţia din care trebuie să fi venit călăreţul, adică mai spre stânga. Acolo se văd mai mulţi călăreţi, şi nişte puncte mai mici, probabil că unii dintre ei au descălecat.

— Uff, uff, aşa este! Văd că punctele mai mari sunt călăreţii, iar punctele mai mici umblă de colo-colo, pe jos.

— Fratele meu roşu ştie de ce punctele mai mici nu merg drept înainte şi se mişcă mereu încoace şi încolo?

— Acum, când fratele meu Shatterhand mi-a atras atenţia, ştiu. Sunt oamenii care înfig parii. Pentru asta au descălecat.

— Aşa este. Mister Surehand, ştiţi că printre comanşi există unul singur care cunoaşte drumul?

— Da, şi anume Şiba-bigc, răspunse cel întrebat.

— Deci, este nu numai căpetenia lor, dar îi şi călăuzeşte. De aceea presupun că primul pe care l-am zărit şi care stă în fruntea celorlalţi este tânărul şef de trib Şiba-bigc. El merge înainte şi se opreşte din când în când, până ce înfig câte un par. Uită-te! Winnetou poate vedea cu binoclul că cei ce erau pe jos încalecă din nou. Au înfipt un par şi acum pornesc mai departe.

— Aşa era cum am zis eu. Văzurăm cum, de la locul unde se aflau, comanşii porniră mai departe, în galop. Deveniră tot mai mici, până ce dispărură în direcţia oazei.

— I-aţi putut număra, *sir?* mă întrebă Old Surehand.

— Nu prea exact, dar cred că ieri am avut dreptate în ceea ce am spus; nu sunt mai mult de cincizeci.

— Acum ce facem?

— Pentru orice eventualitate, mai mergem o bucată de drum în aceeaşi direcţie, ca şi până acum. Apoi o luăm spre nord, până le dăm de urmă. Atunci ne vom afla în spatele lor şi îi vom urmări până vom găsi un loc sau un prilej potrivit ca să-i împresurăm.

Făcurăm întocmai. Ne unirăm cu grosul trupei, le spuserăm că i-am văzut pe cei căutaţi şi merserăm câteva minute în aceeaşi direcţie ca şi până atunci. După aceea o luarăm la dreapta şi după zece minute ajunserăm la urmele lăsate de comanşi. Erau foarte multe şi pronunţate. Şi un orb le-ar fi simţit. Erau formate nu numai din călcătura cailor şi a oamenilor, ci şi din o grămadă de dâre adânci în nisip. Parii pe care-i duceau fuseseră fixaţi cu un capăt de şa, celălalt lăsat să se târască în nisip. În acest fel obişnuiau indienii să-şi care de la un loc la altul şi parii pe care-i întrebuinţau la susţinerea corturilor. Deci, aceasta era explicaţia dârelor din nisip, întrucât se suprapuneau, nu puteau fi numărate, dar, în orice caz, se putea vedea că duceau cu ei o mare cantitate de pari.

Merserăm repede, până ca-i puturăm din nou vedea pe comanşi prin binoclu. După aceea trebui să încetinim mersul cailor, ca să nu fim zăriţi. Rămânând mereu la aceeaşi distanţă de ei, am putut calcula cu uşurinţă cât de repede înaintau şi de cât timp aveau nevoie ca să ajungă în apropierea oazei. Distanţa de la un par la altul putea fi cam de un kilometru şi, dacă comanşii înaintau în acelaşi ritm, spre seară puteau să ajungă în apropierea ţelului dorit. Probabil că Şiba-bigc voia să-i atace pe locuitorii oazei în

timpul nopţii, în socotelile lui intrând probabil şi posibilitatea de a se întâlni cu Bloody Fox ziua, ceea ce însă nu-l putea deranja, crezând, desigur, că un singur alb era imposibil să se măsoare cu cincizeci de războinici sosii.

În timp ce urmam dâra lăsată de comanşi, călăream între Winnetou şi Old Surehand. Amândoi tăceau, dar cu atât mai tare se vorbea în urma noastră, unde Old Wabble mergea între Parker şi Hawley. Era imposibil ca bătrânul *cowboy* să stea liniştit într-o asemenea situaţie. Făcea fel de fel de socoteli şi de presupuneri, pe care ceilalţi doi le combăteau, dar bătrânului nici nu-i trecea prin minte să accepte argumentele lor.

— Puteţi spune ce vreţi, îl auzii zicând, eu sunt de părere că s-ar putea ca nici să nu-i prindem pe aceşti nemernici, dacă nu procedăm cu mai multă înţelepciune decât până acum. Dacă aş fi eu în frunte şi aş avea un cuvânt de spus, aş avea şi un plan mai bun. Fără nici o zăbavă, aş porunci să se dea frâu liber cailor, iar comanşii să fie daţi pur şi simplu peste cap.

— Ar fi cea mai mare prostie pe care ai putea s-o faci, bătrâne Wabble. Comanşii ne-ar putea vedea şi ar rupe-o imediat la goană.

— Şi ce ar fi rău cu asta? I-am ajunge şi i-am lua prizonieri.

— Uşor de spus. Şi dacă s-ar împrăştia în fuga lor, şi unul, numai unul ne-ar scăpa? Şi aşa ceva nu trebuie să se întâmple. N-am dreptate, mister Shatterhand?

Întorcându-mi capul, îi răspunsei:

— Da, dar lasă-l pe mister Cutter să vorbească. Nu cunoaşte intenţiile lui Winnetou si de aceea nu trebuie să-i luăm în nume de rău că i se pare greşit ceea ce facem.

Bătrânul mă privi întrebător. Tare ar fi vrut să ştie la ce mă refer, însă nu îndrăznea să mă întrebe. De aceea îi explicai:

— Winnetou ştie că la aproape o oră de mers călare de aici se află o depresiune, prin care trece drumul spre oază. Este destul de lungă şi de adâncă, aşa că cine se află în ea nu poate vedea ce se petrece pe întinderea mai înaltă a deşertului. Pe comanşi îi lăsăm să ajungă până în această depresiune, nu mai departe.

Winnetou interveni şi el:

— Fratele meu vrea să-mi atribuie un merit care nu mi se cuvine, deoarece planul îi aparţine! Aseară, înainte de a adormi, mi-a vorbit de el. Voiam să vi-l împărtăşesc, dar el mi-a luat-o înainte, pentru că gândurile mele sunt ale lui, şi ale lui sunt ale mele. Am băut unul sângele altuia, şi acum nu mai avem două inimi, ci una singură. Ceea ce am gândit împreună, se va înfăptui; într-o oră ajungem în Valea Nisipului şi-i vom lua prizonieri pe comanşi.

— Fără să-i dăm posibilitatea vreunuia dintre ei să vorbească mai întâi?

Winnetou mă privi întrebător, dar numai o clipă, apoi zise:

— Fratele meu vrea să-l facă pe tânărul şef să vorbească?

— Da.

— Crezi că o să-ţi spună ceea ce te interesează? Şiba-bigc e tânăr, dar e deştept. Ştiu că Old Shatterhand se pricepe să pună întrebările în cuvinte meşteşugite şi reuşeşte să afle ce vrea chiar şi de la un om foarte viclean. Şiba-bigc ştie acest lucru şi o să tacă.

— Va vorbi, pentru că are să creadă că l-am întâlnit din întâmplare şi nu ca duşman. Eu nu o să mai merg în urma lui, ci o să mă despart de voi şi am să fac un arc mare, aşa încât să ajung în Valea Nisipului, nu din partea aceasta, ci din cealaltă. În acest fel o să presupună că vin de la Bloody Fox, din oază. De aceea nu-şi va închipui că i-am văzut urma, şi va crede că habar n-am de intenţiile lui. Va crede că mă poate prinde uşor şi că nu sunt periculos. Poate că acest lucru nu are să-i deschidă gura, dar nici nu o să acorde prea multă

importanţă cuvintelor cu care o să încerc să aflu ceea ce am nevoie. Fratele meu Winnetou este de acord cu planul meu?

— Da, sunt de acord. Dar de ce vrei să te expui unei primejdii ca să afli astăzi un lucru pe care mâine îl poţi descoperi fără nici un pericol?

— Fiindcă astăzi cred că o să-mi fie de mai mare folos decât mâine. Cât despre pericol... Winnetou ştie că nu risc înainte de a cântări bine lucrurile.

— *Howgh!* Dar te-ai gândit că, în clipa în care o să ne vadă, comanşii o să te folosească drept ostatic?

— M-am gândit şi la asta, dar cunosc un scut care o să mă apere de orice glonte sau săgeată: Şiba-bigc.

— Uff, uff! Recunosc că nu am de ce-l preveni pe fratele meu alb. Poate înfăptui liniştit ceea ce şi-a propus.

— Atunci o să discutam doar câteva amănunte în legătură cu so*sir*ea voastră. Valea Nisipului se întinde de la vest spre est. Imediat ce vedeţi că toţi comanşii au dispărut în intrarea depresiunii, despărţiţi-vă în patru detaşamente. Cu un sfert dintre războinicii tăi, porneşti în galop, făcând un semicerc până la ieşirea estică a văii. Cu al doilea sfert, porneşte Old Surehand spre partea sudică, iar Entşar-co, cu un al treilea sfert, în partea nordică. Old Wabble, împreună cu restul, îşi continuă drumul şi se opreşte la intrarea în depresiunea unde se află duşmanii; în felul acesta ei vor fi închişi din toate părţile. Fireşte, ei nu trebuie să vă vadă. Ştiu că bubuitul puternic al doborâtorului meu de urşi va străbate toată valea, putând fi auzit de voi toţi. Când am să trag cu această armă, năvăliţi toţi din toate părţile, şi sunt convins că nici un comanş n-are să ne scape. Se bucură acest plan de consimţământul fratelui meu roşu?

— Da, răspunse el scurt.

Old Surehand nu fu chiar aşa de repede de acord şi zise:

— Toată cinstea pentru planul dumneavoastră, *sir,* totuşi cred că-i cam riscant! Ce poate face cel mai curajos om

contra unui glonte tras?

— Să-l evite, dându-se la o parte!

— Uşor de spus, *sir,* greu de făcut. Credeţi-mă, ştiu că sunteţi în stare de orice, dar mi-aţi devenit atât de drag, şi nu aş vrea ca...

Apaşul îl întrerupse:

— Winnetou îl iubeşte mai mult şi totuşi îl lasă să plece. Fratele meu Surehand să nu-şi facă griji. Exista patru ochi pătrunzători care ar veghea asupra lui Old Shatterhand, şi anume ochii lui şi ai mei.

— Şi ai mei, adăugă repede Old Wabble, făcând pe grozavul. Mi-a încredinţat un detaşament şi o să vadă că nu s-a înşelat făcând acest lucru. Vai de nemernicul acela roşu care ar îndrăzni măcar să încerce să se atingă de un fir de păr de al lui! Glontele meu l-ar dobori imediat, *it’s clear!*

Zelul acesta exagerat trebuia puţin frânat. L-am avertizat deci:

— Mai domol, mister Cutter! Dacă-ţi acord din nou încredere, e pentru că vreau să văd dacă eşti în stare să îndeplineşti întocmai o misiune. Dacă n-o să faci întocmai, poţi să fii sigur că niciodată n-am să-ţi mai dau alta. O să te duci cu detaşamentul dumitale, frumuşel, înainte, până ajungi la intrarea în vale. Acolo te opreşti şi te ascunzi împreună cu oamenii şi nu ai altceva de făcut decât să aştepţi focul meu de armă. Când îl vei auzi, intraţi cu toţii în vale în galop şi vă opriţi caii în faţa comanşilor. Asta-i tot ce ţi se cere.

— *Well!* Aţi vorbit destul de clar. O să execut ordinul întocmai. Nu vreau să mi se spună din nou că Old Wabble comite pozne ca în tinereţe.

— Aşa e bine! Şi acum, dacă vreau să ajung la capătul celălalt al văii la timpul potrivit, trebuie să mă despart de voi. Să faceţi treabă bună!

Desigur că această urare se referea numai la Old Wabble. Pentru ceilalţi nu era nevoie să le atrag atenţia. Mă abătui

spre dreapta de la urma pe care înaintasem şi mersei în galop, formând un arc, a cărui coardă era tocmai această urmă. Mă ţinui însă tot timpul departe de ea, ca să nu pot fi văzut de comanşi. După o jumătate de oră de mers, văzui capătul estic al văii şi începui să merg spre vest, în sens opus celui de până atunci, pe când comanşii şi, în urma lor, apaşii noştri, veneau spre mine dinspre est.

Nu pot spune că mă simţeam îngrijorat. Eram mai mult curios să văd cum o să se comporte Şiba-bigc când o să mă vadă. Se confirmă că am calculat bine timpul, deoarece, atunci când ajunsei pe la mijlocul văii, îi văzui pe indieni venind.

Nu găsiseră necesar să mai înfigă vreun par şi aici, în vale, aşa că nu fuseseră obligaţi să se oprească şi de aceea veneau în trap spre mine. Dar ce surpriză când mă văzură! Prefăcându-mă că această întâlnire este cu totul neaşteptată pentru mine, îmi, oprii calul şi luai carabina în mână. Şi ei puseră mâna pe arme şi se pregăteau să mă încercuiască. Atunci ridicai puşca şi strigai:

— Staţi! Cine încearcă să ajungă în spatele meu, primeşte un glonte. Cine sunt războinicii roşii care...

În mijlocul frazei mă oprii şi, fidel rolului meu, îmi îndreptai privirile mirate către şeful tribului.

— Uff! Uff! Old Shatterhand! exclamă el surprins, frânându-şi calul.

— E posibil, strigai la rândul meu, Şiba-bigc, tânărul şi vestitul şef de trib al comanşilor?

— Eu sunt, răspunse el. Cum de a ajuns Old Shatterhand în regiunea asta? L-a adus spiritul savanei prin văzduh? Războinicii comanşi îl ştiau departe de regiunea asta, în vest.

Am simţit că nu ştie ce ton să folosească faţă de mine. Fusesem cândva prieteni. Aveam tot dreptul să-i cer şi astăzi prietenie deplină şi totuşi era silit ca, de rândul acesta, să-mi fie duşman.

— Cine i-a spus tânărului meu frate roşu că sunt în vest? îi întorsei eu întrebarea.

Deschise gura ca să-mi răspundă că a aflat-o de la Vupa-Umugi, dar se răzgândi şi-mi răspunse:

— Un vânător alb mi-a spus că l-a întâlnit pe Old Shatterhand atunci când soarele apunea.

Era o minciună. Războinicii săi mă priveau întunecat şi duşmănos. Mă prefăceam că nu observ, ca şi când nu aş fi văzut pe nici unul dintre ei la Apa-Albastră.

Descălecai liniştit şi cu o indiferenţă aparentă, mă aşezai şi-i zisei:

— Cu Şiba-bigc, tânăra căpetenie a comanşilor, am fumat împreună pipa păcii şi a prieteniei. Inima mea este încântată că l-a întâlnit atât de neaşteptat şi după atât de multă vreme. Când fraţii şi prietenii se întâlnesc, se salută după datină, de la care nici un războinic nu are voie să se abată. Tânărul meu frate să coboare din şa, ca să se aşeze lângă mine şi să pot vorbi cu el.

Oamenii lui se uitau şi mai ameninţători la mine. Erau gata să mă atace, dar Şiba-bigc îi reţinu cu un gest energic. Văzui pe faţa lui că i-a venit un gând, era tocmai gândul pe care voiam eu să i-l trezesc. Spusesem că aş vrea să-i vorbesc, şi el acceptă bucuros, crezând că o să mă poată descoase. Deci, avea aceeaşi intenţie, pe care o aveam şi eu cu el.

— Old Shatterhand are dreptate, zise el. Căpeteniile se salută ca nişte războinici renumiţi.

După aceste cuvinte, descălecă şi se aşeză faţă în faţă cu mine. Oamenii lui văzând acest lucru, descălecară şi voiră să facă un cerc în jurul nostru, astfel că mai mulţi dintre ei mi-ar fi venit în spate. Dar acest lucru trebuia să-l împiedic. De aceea spusei ca toţi să mă audă:

— Se află printre fiii comanşilor careva atât de laş încât să nu îndrăznească să-l privească pe Old Shatterhand în faţă?

Cred că nu. Şi nici nu vreau să fiu nepoliticos şi să întorc spatele unui războinic viteaz.

Cuvintele mele avură efectul dorit. Se aşezară în aşa fel încât îi putui cuprinde cu privirea pe toţi. Pentru moment renunţaseră la atac, pentru că mă vedeau singur şi credeau că sunt siguri de mine. Desfăcui pipa păcii, care-mi atârna de un şnur în jurul gâtului şi, făcând gestul de a o umple, spusei:

— Îl invit pe tânărul meu frate Şiba-bigc să fumeze cu mine calumetul, ca să se afle că Old Shatterhand e prietenul lui ca şi mai înainte.

Ridicând mâna în semn de refuz, răspunse:

— Cândva Şiba-bigc a fost mândru să aibă un frate atât de vestit, acum însă ar vrea să ştie ducă Old Shatterhand mai e într-adevăr prietenul lui...

— Ai vreo îndoială? întrebai eu cu o mină foarte mirată.

— Desigur, deoarece am auzit că Old Shatterhand a devenit duşmanul comanşilor! Oare nu a fost Old Shatterhand la apa care se cheamă Sascuan-cui? Ce căuta acolo?

— Nimic. Aveam drum pe acolo. Voiam să poposesc şi dimineaţa să pornesc mai departe.

— Şi nu a făcut nimic pe acolo?

— Ba da. I-am văzut pe indieni care prinseseră pe un războinic alb şi l-am eliberat. Pe urmă am aflat de la această faţă-palidă că erau comanşii din tribul naiini.

— Cu ce drept ai eliberat tu pe acea faţă-palidă?

— Aceasta faţă-palidă nu făcuse nimic. La fel aş fi eliberat şi un comanş, dacă ar fi căzut nevinovat în mâinile feţelor-palide. Old Shatterhand e prieten cu toţi cei buni şi duşman cu cei răi. El nu întreabă de culoarea celor care au nevoie de ajutorul lui.

— Da, dar în felul ăsta ţi-ai atras duşmănia şi răzbunarea comanşilor.

— Nu. A doua zi, dimineaţa, am vorbit cu Vupa-Umugi, căpetenia lor, care mi-a fost prizonier şi, eliberându-l, am

încheiat cu el o alianţă.

— Ştiaţi de ce au venit comanşii la Sascuan-cui?

— De unde să ştiu? Nu i-am întrebat. Au mers acolo, probabil, ca să prindă peşte.

— Ştii unde se află acum?

Presupun că au plecat spre vest, la Mistake Canion, să vină în ajutorul comanşilor de acolo, care, după câte am auzit, sunt ameninţaţi de cavaleria albilor.

— Uff! exclama el, ivindu-i-se pe faţă un zâmbet de superioritate. În acest timp, oamenii săi îşi făceau semne cu ochiul, voind să spună că în clipa aceea nu prea aveam de ce să fiu mândru de deşteptăciunea mea. Apoi Şiba-bigc continuă:

— Ai avut şi alţi oameni cu tine?

— Câteva feţe-palide.

— Şi unde v-aţi dus de la Sascuan-cui?

— Spre vest.

— Şi totuşi te afli acum atât de departe de Apa Albastră, în est. Cum vine asta?

— Am auzit despre duşmănia dintre soldaţii albi şi comanşi. Fiind alb, ar fi trebuit să-i ajut pe soldaţi, dar fiind prieten al comanşilor, am căutat să mă sustrag de la aceasta, şi de aceea m-am îndreptat spre est.

— Şi ai fost din nou la Apa Albastră?

Pentru el era important să afle dacă am fost din nou acolo. Dar eu răspunsei:

— De ce să mă fi întors la Apa Albastră? Am venit în vizită la tânărul meu prieten, în Llano Estacado, la Bloody Fox, pe care tu îl cunoşti, fiindcă ai fost şi tu cândva oaspetele lui. Ai fumat şi pipa păcii şi a prieteniei cu el.

— Ai luat cu tine şi feţele-palide cu care erai împreună?

— De ce mă întrebi? Ştii foarte bine că i-am promis lui Bloody Fox că nu-i vom trăda secretul! Pot să-i aduc oameni străini pe cap?

— Dar unde sunt feţele-palide acum?

— Când m-am despărţit de tovarăşii mei, intenţionau să meargă la marele fluviu şi să treacă de El Paso.

— L-ai întâlnit pe Bloody Fox?

— Da.

— Unde se află acum?

— În casa lui.

— Ai plecat repede de la el. N-a vrut să ţină la el pe vestitul său frate Old Shatterhand?

— Ba da. Şi mă întorc la el. Dar tu nu ştii că misiunea lui e să cureţe Llano-ul de *stakemen*-i?

— Şi tu îl ajuţi?

— Da, şi azi ca şi atunci, când ai fost şi tu la noi. Acum, însă, după ce ţi-am răspuns la toate întrebările şi ai aflat tot ce te interesa, să dăm cuvântul calumetului.

— Mai aşteaptă!

În aparenţă, mă lăsasem descusut ca un băieţandru. Privind triumfător spre însoţitorii săi, se vedea cât este de mândru Şiba-bigc că a reuşit să mă interogheze. În clipa aceea considera, probabil, că este într-adevăr în stare să mă înfrunte, pentru că acel „mai aşteaptă” sunase foarte poruncitor, rostit cu un aer de superioritate, care mă amuza teribil. După aceea continuă:

— Soarele şi luna s-au schimbat mult de când ne-am despărţit şi într-o vreme atât de îndelungată oamenii se schimbă. Deştepţii devin copii, iar copiii devin înţelepţi şi puternici. Şi Old Shatterhand a devenit copil. Ai lăsat să te descos ca pe un băieţandru fără minte, sau ca pe o babă cu mintea uscată. Ochii tăi s-au acoperit, iar urechile tale au surzit. Nu bănuieşti cine suntem şi ce vrem?

— Uff, uff! Aşa vorbeşte un tânăr cu care am fumat pipa păcii?

— E vorba unui tânăr care a devenit un războinic vestit. Calumetul nu mai contează, nu mai eşti prietenul meu, ci

duşmanul meu, pe care trebuie să-l omor. Tu l-ai eliberat pe prizonierul nostru!

— Era al tău? Eu l-am eliberat din mâinile comanşilor naiini, în timp ce tu aparţii unui alt trib.

— Cei din neamul naiinilor sunt fraţii mei, duşmanii lor sunt duşmanii mei. Nu-i cunoşti pe ăştia care stau aici în faţa ta?

— Aceşti războinici nu aparţin tribului tău?

— Numai douăzeci dintre ei. Restul de treizeci sunt naiini pe care i-ai văzut la Apa Albastră. Am dezgropat securea războiului contra tuturor feţelor-palide, iar tu eşti o faţă-palidă. Ştii ce te aşteaptă?

— Ştiu, o să încalec din nou şi o să plec liniştit.

— Uff, chiar că-i adevărat că Old Shatterhand a devenit un copil. O să te luăm prizonier şi ai să mori la stâlpul caznelor.

— N-o să mă luaţi prizonier şi n-o să mor când şi cum vreţi voi, ci o să mor când o vrea marele Manitu.

Felul liniştit şi indiferent cum le vorbi nu-l putu înţelege nici el şi nici însoţitorii săi. Nu mă clinti din loc, nu făcui nici un gest, nici să fug, nici să mă apăr. De aceea nici ei n-au pus mâna pe arme. Fireşte, ei nu-şi dădeau seama că sunt cu ochii în patru, observându-le fiecare mişcare.

Căpetenia mi se adresă cu un zâmbet dispreţuitor sau poate chiar compătimitor:

— Crezi că poţi să ne rezişti? Nu vezi că suntem de cinci ori câte zece războinici viteji contra ta?

— Şi-a numărat vreodată Old Shatterhand duşmanii?

— Probabil că te bizui pe arma ta vrăjită?

Într-o clipă luai carabina mea „Henri” în mână, sării după calul meu, care mă acoperi întru totul, şi strigai:

— Da, pe arma mea mă bizui. Care va încerca, să pună mâna pe armă, are sa primească glontele meu neîndurător. Ştiţi că pot trage încontinuu cu această armă.

Totul se petrecuse atât de repede încât, după aceste

cuvinte, ei încă mai stăteau jos ca până atunci. Unul dintre ei duse mâna la spate, după puşca lui, dar, văzând că mi-am îndreptat arma spre el, şi-o retrase. Teama de arma mea vrăjită era la fel de mare ca şi mai înainte. Ştiam ce are să urmeze, şi anume un atac, la început cu vorbe. Asta şi intenţionasem, pentru că speram ca în felul acesta să aflu ceea ce doream. Nici unul nu îndrăznea să pună primul mâna pe armă, dar era de aşteptat că o să încerce să mă determine prin ameninţări să mă predau de bunăvoie.

Purtarea mea nu se bizuia pe cine ştie ce îndrăzneală. Îi cunoşteam pe indieni şi le ştiam frica de arma mea. Totodată, cercetasem, fără ca ei să ştie, marginea văii din faţa mea, unde îl repartizasem pe Old Surehand cu apaşii săi. Peste şaizeci de arme erau îndreptate asupra comanşilor, fără ca ei să bănuiască. Mânuitorii acestor arme se îngropaseră adânc în nisip, aşa că nu puteau fi văzuţi. Pe înălţimea din spatele meu stătea, desigur, detaşamentul condus de Entşar-co, fiind gata să intervină. În fund, spre stânga se afla Winnetou, iar dinspre dreapta, la primul foc de armă, trebuia să apară Old Wabble. În astfel de condiţii nu era deloc greu să faci pe curajosul, aşa cum făceam eu.

— *Pshaw!* strigă Şiba-bigc râzând puţin cam forţat. Ştiu că puşca ta poate să tragă continuu, dar nu poţi să tragi de cincizeci de ori deodată. O să nimereşti doi, trei sau patru, dar între timp am pus şi noi mâna pe tine.

— *Pshaw!* râsei eu ironic, pentru a-l aţâţa şi a-l face să-mi dezvăluie informaţiile dorite. Nu-mi pasă de voi toţi, cincizeci câţi sunteţi. Haide, veniţi încoace! Dacă mă depărtez şi trag în cei care vin după mine, nimeni nu va îndrăzni să mă reţină!

— Tot nu o să scapi! Nu suntem singuri, ci doar avangarda unei armate întregi!

— Minţi!

— Nu mint, ci spun adevărul! mă asigură el cu zel. Unde vrei să fugi?

— La Bloody Fox.

— Tocmai la el mergem să-l atacăm, aşa că şi tu ai cădea în mâinile noastre.

— Atunci mă duc spre vest.

— Într-acolo există un singur drum. Ar trebui să fugi spre *Sucs-ma-lestavi* şi acolo ai da paste Vupa-Umugi, care e în drum spre acest loc.

— Ştiu, dar el vine abia peste trei zile.

— Nu ştii nimic. O să sosească chiar mâine seară.

— O să fie întuneric şi o să-mi fie uşor să mă strecor.

— Atunci o să te prindă Nale-Masiuv, care vine doar cu o jumătate de zi mai târziu. Şi dincolo de deşert există o câmpie întinsă, unde poţi fi văzut. Şi cum crezi că poţi scăpa de atâţia războinici? Dacă mintea ta încă n-a dispărut, ai să mi te predai mie.

— Old Shatterhand să se predea? Cui? Unui băieţandru înfumurat? Eşti măcar un băieţandru? Nu cumva eşti o fetiţă plângăcioasă al cărei loc este lângă fustele mamei, nicidecum printre bărbaţii adulţi care-şi spun războinici?

Să-i zici unui indian că este o babă, e o mare jignire, dar e şi mai mare jignirea să-l faci fetiţă. Şiba-bigc sări în picioare şi ţipă la mine; asta, fireşte, fără să pună mâna pe armă sau pe cuţit:

— Câine, vrei să te ucid? E de ajuns să spun un singur cuvânt şi cincizeci de războinici se aruncă asupra ta!

— Iar eu nu trebuie să dau decât un singur semnal şi în două minute sunteţi morţi cu toţii, dacă nu vă predaţi!

Spunând acestea, trăsei cu mâna stângă cocoşul de la „doborâtorul de urşi”, pe care-l aveam la spate.

— Dă semnalul! spuse el batjocoritor. Dă-l! Hai, dă-l odată! Să vedem cine poate veni să te ajute, ca să ne omori sau să ne prinzi!

— Ai să vezi îndată. Fii atent!

Împuşcătura porni; imediat, de pe înălţimea din faţă

apărură venind în salturi peste şaptezeci de apaşi, scoţând strigăte războinice. Îşi lăsaseră caii în câmpie. Chiotul de luptă se repetă şi în spatele meu. Din stânga venea în goană Winnetou, cu detaşamentul lui, iar din dreapta Old Wabble cu al său. De groază, comanşii rămaseră nemişcaţi, înmărmuriţi.

— Să fie dezarmaţi şi legaţi, ordonă Winnetou.

Comanşii, înainte de a putea măcar să se gândească a se împotrivi, fură trântiţi la pământ de câte cinci-şase apaşi şi legaţi. Trecuseră doar câteva minute de când Şiba-bigc strigase plin de dispreţ: „dă semnalul”, şi toţi erau legaţi fedeleş, fără ca vreun apaş să fie rănit măcar. După aceea, zadarnic începură comanşii să urle şi să se zbată ca să scape, erau legaţi prea bine cu curele destul de tari, ca să poată scăpa vreunul.

— Ei, *sir,* mi-am îndeplinit misiunea? mă întrebă Old Wabble, venind spre mine.

— Da, îi răspunsei eu. Dar nu trebuie să te umfli în pene, căci a fost o bagatelă.

— Da, desigur, când o dată crezi că ai procedat fără greş, atunci ţi se spune că a fost o bagatelă, *it’s clear!* Se îndepărtă supărat.

Acum valea era plină de oameni şi de cai. Caii fuseseră priponiţi, iar oamenii se pregătiră de culcare. Prizonierii fuseseră strânşi toţi la un loc. În ce-l priveşte pe tânărul şef de trib, am dispus să fie dus mai deoparte, ca să nu poată auzi comanşii ce am să vorbesc cu el. Am procedat în acest fel pentru că nu voiam să-i fac un rău. Dacă umilinţele ce îl aşteptau ar fi ajuns la urechile războinicilor lui, el ar fi trebuit să renunţe definitiv la calitatea lui de şef de trib. Ştiam că însăşi înfrângerea de astăzi are să-i aducă mari neplăceri, chiar dacă nu avea să păţească nimic din partea noastră.

Potrivit regulilor existente între gentlemeni, ar fi fost desigur lipsit de nobleţe să-i răsplătesc impoliteţea; ar fi trebuit să trec peste ea cu mândrie. Dar aici era vorba de

altceva, şi anume de a da unui tânăr şef de trib, plin de speranţe, o lecţie care să-l ajute să-şi formeze anumite trăsături morale, pentru a deveni mai mult decât un şef de trib războinic, limitat, crud şi însetat de sânge. Mă aşezai lângă el, îndepărtând cu un semn pe cei ce ar fi vrut să se apropie de noi. Comanşul îşi întoarse faţa de la mine şi închise ochii.

— Ei, îl întrebai eu, o să mai susţină şi acum tânărul meu frate că e un războinic mare şi vestit?

Nu-mi răspunse, dar se pare că nu se aştepta la tonul meu blând, căci faţa lui întunecată se lumină puţin.

— Sau Şiba-bigc mai este şi acum de părere că Old Shatterhand ar face parte dintre babe?

Nu se clinti din loc şi nu răspunse nimic. Eu continuai:

— Tatăl tânărului şef se numea Tevua-şohe, ceea ce înseamnă Stea-de-foc. Am fost prieten şi frate cu el, fiind singurul războinic comanş pe care l-am iubit.

Îşi deschise pleoapele pe jumătate, mă privi iscoditor, dar nu spuse nimic.

— Stea-de-foc a murit de mâinile unor ucigaşi albi, şi când am aflat, inima mea s-a îmbolnăvit. Noi ne-am răzbunat pe ucigaşii lui, iar dragostea mea a trecut asupra fiului său.

La aceste cuvinte, deschise ochii mari, întoarse capul şi mă privi drept în faţă, dar păstra în continuare tăcere. Eu vorbi mai departe:

— Old Shatterhand avea un nume, ce putea fi auzit la toate focurile de tabără, în timp ce Şiba-bigc era un băiat pe care nu-l cunoştea nimeni. Şi totuşi Old Shatterhand s-a ocupat de el, pentru că a vrut ca tânărul fiu al comanşilor să devină un om cum a fost tatăl său, cu o inimă blajină şi plină de credinţă, cu o minte ascuţită şi luminată, cu braţele puternice. Te-am condus atunci prin pustiul Llano Estacado. Te-am ajutat împotriva duşmanilor tăi, te-am adus la locuinţa lui Bloody Fox şi am fost dascălul tău tot timpul cât am stat

împreună. Când îţi vorbeam, glasul meu ţi se părea că este glasul tatălui tău şi, când luam mâna ta în mâna mea, faţa ta strălucea de bucurie, ca şi când ar fi fost mâna mamei tale. Pe atunci mă iubeai.

— Uff! Uff! scânci el, iar ochii îi înotau în lacrimi.

Atunci mi-am umplut calumetul şi am fumat cu tine pipa păcii şi a prieteniei. Eram fratele tău mai în vârstă, iar tu erai fratele meu mai tânăr, căci aveam amândoi un tată, pe bunul Manitu, despre care ţi-am vorbit. Te-am făcut să priveşti în inima şi credinţa mea şi credeam că am sădit în mintea ta un grăunte de porumb, care treptat, treptat se va înmulţi şi va da o recolta bogată, fiindcă inima ta era un pământ bun şi promitea rod bogat.

— Uff uff, uff! repetă el foarte încet, ca şi când ar fi făcut mari eforturi ca să-şi oprească lacrimile.

— Şi ce a ieşit din acel bob de porumb? Nu a găsit nici rouă, nici soare şi s-a uscat cu totul.

— *Ke, ke,* nu, nu! mă asigură el, scoţând în sfârşit un cuvânt, în timp ce conştiinţa sau ruşinea îl făceau să-şi întoarcă privirile de la mine.

— *He, he,* da, da, aşa e cum spun eu, exclamai. Ce a ieşit din tânărul meu prieten şi frate? Un duşman nerecunoscător, care îşi bate joc de mine şi vrea să-mi ia viaţa? Pentru un tânăr războinic, care a cunoscut numai legea aspră a preriei, aşa ceva e trist, dar e şi mai trist pentru un tânăr care a iubit un creştin şi care prin aceasta a cunoscut pe marele, bunul Manitu. Adineauri când l-ai insultat şi ţi-ai bătut joc de Old Shatterhand, nu puteai să mă jigneşti, dar m-a durut inima că ai uitat învăţăturile mele şi ai ajuns un om căruia niciodată nu-i mai pot da mâna. Cine e de vină?

— Nale-Masiuv şi celelalte căpetenii, răspunse el, întorcându-şi privirea către mine. Le-am povestit tot ce-am auzit de la tine, şi ei au râs de mine şi mi-au spus că Old Shatterhand şi-a pierdut minţile şi că a ajuns un *priest,* un

popă.

— Aş fi vrut să fiu un *priest* şi asta numai pentru tine, tânărul meu frate! Îţi era, deci, ruşine de Old Shatterhand?

— *He, he,* da, da! răspunse el, dând afirmativ din cap.

— Ar fi trebuit să-mi fie mie ruşine pentru tine, dar nu mi-e; pe mine mă întristezi. Cei ce acţionează după voinţa marelui Manitu pot fi recunoscuţi şi pot fi deosebiţi de căpeteniile voastre şi de vracii voştri, datorită faptelor lor. Ce aţi fi făcut cu mine dacă aş fi căzut în mâinile voastre?

— Te-am fi legat la stâlpul caznelor!

— Cu toate că nu v-am făcut nici un rău! Voi însă m-aţi ameninţat că-mi luaţi viaţa. Ce crezi că are să vi se întâmple, întrucât v-am prins noi pe voi?

Îşi ridică pe jumătate trupul legat, se uită fix în ochii mei şi mă întrebă precipitat:

— Spune, cum o să vă răzbunaţi?

— Să ne răzbunăm? Un creştin nu se răzbună niciodată, deoarece ştie că Manitu cel mare şi bun o să răsplătească faptele oamenilor după merit. O să fii câteva zile prizonierul nostru, apoi îţi vei recăpăta libertatea.

— N-o să mă torturaţi şi n-o să mă omorâţi?

— Nu. Noi te iertăm.

Oftând adânc se lăsă pe spate, apoi, însă, mă întrebă repede, cu ochii scânteind:

— Crede oare Old Shatterhand că am pus această întrebare de frica durerilor?

— Nu. Ştiu că dispreţuieşti durerile ce s-ar abate asupra capului tău. Durerile sufletului te-au făcut să rosteşti întrebarea. Am dreptate sau nu?

— Da. Old Shatterhand are dreptate.

— Aş mai vrea să mai spun ceva tânărului meu prieten, dar nu ştiu dacă are să mă înţeleagă. Spune, adineauri credeai că m-ai descusut cu iscusinţă? Află că eu ştiam totul, deoarece îi spionasem pe naiini la Apa Albastră şi pe solii lui

Nale-Masiuv, iar în răspunsurile pe care ţi le-am dat, erau ascunse întrebările la care voiam să-mi răspunzi, şi mi-ai răspuns la toate, fără să bănuieşti. Nu tu pe mine m-ai descusut, ci eu pe tine. Erai atât de mândru de ceea ce spuneai şi atât de sigur de tine, încât mi-ai dezvăluit că mâine seară Vupa-Umugi şi, o jumătate de zi mai târziu, Nale-Masiuv vor fi la *Sucs-ma-lestavi.* Cum îţi explici acest lucru?

— Nu ştiu. N-am vrut să dezvălui nici un secret.

— Eu însă ştiu. Chiar dacă-ţi era ruşine din cauza lui Old Shatterhand şi a învăţăturilor lui, ele mai sălăşluiau în inima ta fără să-ţi dai seama. Stând apoi în faţa ta şi trecând în ochii tăi drept învins, deşi eram adevăratul învingător, inima ta s-a răzbunat împotriva ta şi te-a făcut să spui lucruri pe care trebuia să le tăinuieşti. Ai înţeles?

— Nu prea, dar o să mă gândesc, la ceea ce mi-ai spus. Ce o să se întâmple cu mine când celelalte căpetenii or să afle că am trădat totul?

— Eu ştiam totul dinainte. Mă aflam aproape de focul la care Vupa-Umugi, împreună cu războinicii bătrâni, a hotărât atacarea lui Bloody Fox. Şi eram de faţă când au venit cei doi soli ai lui Nale-Masiuv la Pădurice. Iar Winnetou ştia de mult că Bloody Fox urmează să fie atacat de voi şi a pornit repede în Llano Estacado, ca să-i vină în ajutor.

— Uff, uff, Winnetou; de aceea îl văd aici cu atâţia războinici ai apaşilor!

— Ca să nu-ţi reproşezi nimic, am să-ţi mai destăinui ceva; ştiu că aţi vrut să ademeniţi soldaţii albi în Llano Estacado, cu ajutorul parilor pe care i-aţi bătut voi astăzi, şi să fie lăsaţi să piară de sete. Tu trebuia să înfigi parii, apoi ar fi venit Vupa-Umugi cu cei o sută cincizeci de războinici, pe urmă soldaţii, şi în sfârşit urma să apară Nale-Masiuv, care a trimis la *wigwamu*-rile sale după alţi o sută de oameni.

— Uff, uff. Voi, albii, ori sunteţi cu mult mai deştepţi decât noi, ori Manitu vă iubeşte mai mult decât pe noi şi vă ajută

contra noastră!

— Manitu îi iubeşte la fel pe toţi oamenii, pe roşii ca şi pe albi. Dar cine ascultă de el şi face după voia lui, pe acela îl ocroteşte de orice pericol şi-i dă înţelepciune şi putere să-şi învingă toţi duşmanii. Pe toţi războinicii comanşi o să-i luăm prizonieri.

— După cele spuse de tine, te cred. Dar ce o să faceţi pe urmă cu atâţia prizonieri?

— O să încercăm să-i aducem pe calea cea bună şi apoi o să-i eliberăm.

— Cu toate că sunt duşmanii voştri?

— Un creştin poate avea duşmani, dar el însuşi nu este duşman al nimănui. Răzbunarea lui constă în iertare.

Chinuit parcă de frământările sale, Şiba-bigc îşi suci capul spre stânga şi dreapta, răsuflând adânc şi greu.

— Numai feţele-palide pot proceda în felul ăsta, un războinic roşu nu poate şi nu are voie să facă la fel.

— Te înşeli. Cel mai viteaz şi mai renumit dintre războinicii roşii este tocmai aşa cum ţi-am spus adineauri.

— La cine te referi?

— La cine altul, dacă nu la Winnetou? Întotdeauna aţi fost primii care aţi atacat, şi abia aseară spunea Winnetou că, pe cât posibil, să nu se verse sângele nici unui comanş. Oamenii şi popoarele roşii o să dispară, pentru că nu încetează să se măcelărească între ele. Manitu al lor este un Manitu al sângelui şi al răzbunării, care şi în veşnicele plaiuri ale vânătoarei nu le oferă pace, ci tot bătălii şi războaie fără sfârşit. Manitu al nostru ne-a dat o mare poruncă, ceea ce îi face pe toţi aceia care cred în el să fie fericiţi atât aici pe pământ, cât şi după moarte şi să aibă parte de fericirea veşnică.

— Vrea Old Shatterhand să-mi spună şi mie această poruncă?

— Ea sună aşa: să te închini lui Manitu şi să iubeşti pe toţi

oamenii ca şi pe tine însuţi, fie că-ţi sunt prieteni sau duşmani.

— Cum să-ţi iubeşti duşmanii? mă întrebă el, privindu-mă cu ochi mari, miraţi. Să iubesc un apaş care îmi ameninţă viaţa, aşa cum l-am iubit pe tatăl meu şi cum mă iubesc pe mine însumi?

— Da. Există o singură iubire mare, care nu se poate desface în bucăţi, dacă e adevărată.

— Atunci înseamnă că o astfel de iubire numai feţele-palide o pot avea. Un războinic roşu niciodată nu va putea iubi pe duşmanul său.

— Gândeşte-te la Winnetou! Noi doi am fost duşmani de moarte şi am devenit fraţi, gata oricând să-şi dea viaţa unul pentru altul. Voi sunteţi duşmanii lui, şi totuşi el vă iartă că-i vreţi moartea, lui şi alor săi. Vă redă libertatea, cu toate că ştie că pentru asta nu o să-l urâţi mai puţin ca până acum. De câte ori n-am fost de faţă când şi-a învins duşmanii care voiau să-l omoare, iar viaţa lor era în mâinile lui şi putea să le-o ia; şi totuşi, el întotdeauna le-a dăruit-o. De aceea este stimat şi vestit, şi numele său este cunoscut peste tot, şi de aceea pot să afirm că şi un războinic roşu poate să-şi ierte duşmanul şi să-i arate iubire şi să-i facă un bine. Aş fi bucuros ca tânărul meu frate să fie ca Winnetou!

Îşi duse mâinile legate la frunte, tăcu o vreme, apoi îmi zise cu glas rugător:

— Old Shatterhand să plece şi să mă lase singur! Vreau să vorbesc cu mine însumi. Vreau să mă întreb dacă pot să fiu ca Winnetou, marea căpetenie a apaşilor.

Făcui cum îmi ceru: plecai. Ştiam că-l las chinuit de frământări.

Îl văzui pe Winnetou stând la sfat cu Entşar-co şi cu albii şi mă dusei la ei. Putui observa că Winnetou tăcea, sau că tăcuse şi până atunci, pentru că acesta era obiceiul lui; atunci când mă aflam cu el, nu-şi spunea altora părerea mai înainte

de a mi-o împărtăşi mie.

— Bine că venirăţi, mister Shatterhand, zise Old Wabble. Trebuie să discutăm ce facem. Până acum vorbirăm ba de una, ba de alta, dar nu am reuşit să ajungem la nici o concluzie. Aşa că spuneţi dumneavoastră, când plecăm de aici?

— Imediat, îi răspunsei eu.

— Încotro? La oază?

— Da, dar nu toţi. O să ne împărţim. Trebuie să scoatem, cât se poate de repede, parii care arată drumul spre oază, şi să-i înfigem în nisip în direcţia despre care am vorbit cu Bloody Fox.

— Cine face asta? Aş vrea să mă duc eu.

— Nu se poate. Treaba trebuie făcută numai de indieni, pentru că acel care o va face va lăsa urme, şi trebuie să fie urme de indieni, pentru ca Vupa-Umugi, când vine, să creadă că sunt urmele comanşilor săi. Şi nici nu pot fi mai mulţi sau mai puţini decât numărul comanşilor pe care i-am prins aici. De aceea, Winnetou, cu cincizeci de apaşi şi cu parii care au mai rămas, o să plece imediat la *Gutesnontin-khai,* să facă această treabă.

Abia terminai de vorbit, că Winnetou se şi ridică în picioare şi mă întrebă:

— Mai are fratele meu ceva de adăugat? Vreau să plec!

— O singură chestiune: întrucât nu cunoşti câmpul de cactuşi în care vrem să-i atragem pe comanşi, o să trebuiască să implantezi parii în direcţia sud-estică. Între timp, ţi-l trimit pe Bloody Fox, care o să te călăuzească mai sigur. Asta-i tot ce mai aveam să-ţi spun.

Între noi doi nu era nevoie de o discuţie prea lungă şi amănunţită. După numai cinci minute, Winnetou ieşea în galop din vâlcea, împreună cu cincizeci de apaşi, mergând spre locul numit O-sută-de-copaci.

— Asta om! îl admiră bătrânul Old Wabble. Nu trebuie să i

se explice ore întregi ca să ştie cum să se apuce de treabă! Iar nouă, ce treabă ne daţi, mister Shatterhand?

— Nici una. Mergem direct la oază. Acolo rămâneţi să păziţi prizonierii, până primiţi veşti de la mine.

— De la dumneavoastră? Nu rămâneţi cu noi?

— Nu. Trebuie să mă duc la O-sută-de-copaci, ca să observ venirea comanşilor. O să mă însoţească mister Surehand.

— Nu aş putea veni şi eu? Vă promit că nu o să fac nici o boacănă.

Nu aveam chef să-l iau cu mine, ştiind cât este de pripit şi neprevăzător, dar făcu atâtea promisiuni, că până la urmă zisei:

— Ei bine, vino şi dumneata. Dar dacă comiţi o singură greşeală, ne despărţim pentru totdeauna. Ce faci însă cu aceşti uriaşi pinteni mexicani? Nu o să poţi să-i iei cu dumneata, pentru că şi noi trebuie să lăsăm urme tot de indieni, ca să nu stârnim bănuiala comanşilor! Aşa că o să schimbăm cizmele cu mocasini.

— De unde să-i luăm?

— De la prizonieri. O să fie atât de buni şi o să ni-i împrumute.

— Hm! O să fie cam greu. Da, cu picioruşele dumneavoastră de salon, o să găsiţi repede ceva potrivit. Dar eu, ia uitaţi-vă la lăboaiele mele!

Într-adevăr, avea nişte picioare, chiar şi pentru statura lui înaltă, cam prea mari şi de aceea avea nevoie de o pereche de mocasini de mărimea unor bărcuţe.

Era timpul să pornim. Dădui ordin ca toţi comanşii să fie ridicaţi şi legaţi de cai. Nu se împotriviră, fiindcă îşi dădeau seama că ar fi cea mai mare prostie s-o facă. Cu tânărul lor şef de trib voiam să mă port altfel. De aceea îi spusei:

— Fratelui meu, Şiba-bigc, i-am dăruit inima şi m-ar durea să fiu nevoit să-l leg ca pe ceilalţi. Dacă îi permit să

călărească cu noi liber, o să încerce să fugă?

— E greu de răspuns la această întrebare! O să-i prindeţi pe toţi războinicii comanşi. Dar dacă eu aş reuşi să scap şi să-i previn, n-aţi mai putea prinde pe nici unul dintre ei. E de datoria mea să încerc să fug, nu?

— Aceste cuvinte m-au convins că nu eşti numai un războinic brav, ci şi un om sincer, cinstit. Totuşi nu o să te leg cu curelele.

— Uff! exclamă el mirat. Atunci o să fug!

— *Pshaw!* Chiar dacă am fi numai noi doi, tot n-ai putea scăpa. Uită-te câţi călăreţi am cu mine. De altfel, o să folosesc un mijloc care o să te ţină mai tare ca orice legătură: îţi iau „medicamentele”.

— Uff, uff! exclamă el.

— Da, aşa am să fac. Şi la prima încercare de a fugi, toate armele o să fie îndreptate spre tine, şi dacă nu te-ar atinge vreun glonte, lucru de altfel imposibil, în clipa următoare ai avea două sute de urmăritori după tine. Şi dacă nici unul nu te-ar prinde, ceea ce e iar de necrezut, atunci ţi-aş nimici „medicamentele” şi, odată cu ele, şi sufletul tău.

Îşi lăsă capul în jos şi scoase un „uff” de supunere. Nici când îi scosei „medicamentele” de la gât, nu schiţă nici un gest. Făcea un efort să-şi ascundă gândurile, dar nu mă putea înşela. O scurtă străfulgerare a ochilor săi îmi spuse că o să rişte orice, chiar şi pierderea „medicamentului”, numai să-şi recapete libertatea. Avui deci toate motivele să pun să fie legat şi el, totuşi nu l-am legat, fiindcă voiam să ştiu ce-l face să renunţe chiar şi la „medicament”, contrar tuturor concepţiilor indiene, pentru a fi liber. Oare or fi prins rădăcini învăţămintele mele de adineauri, şi au început să se clatine convingerile lui păgâne cu privire la „veşnicele plaiuri ale vânătoarei”? Un lucru era sigur: dacă „medicamentul” îşi pierduse puterea asupra lui, fireşte că nu mai credea nici în „veşnicele plaiuri” de după moarte. De aceea pentru a-l pune

la încercare, am spus să nu fie legat, dar eram pregătit să-i zădărnicesc orice încercare de fugă.

Metoda cea mai bună pentru zădărnicirea unei acţiuni pe care cineva ar vrea să o înfăptuiască, este de a o pune tu însuţi la cale. În acest fel poţi controla mersul evenimentelor şi poţi lua din timp măsurile necesare. Pentru a fi sigur de tânărul şef de trib trebuia, deci, ca într-un anumit moment să-i uşurez cât mai mult fuga. Căzând în această cursă, puteam să-l prind repede, exact ca în joaca pisicii cu şoarecele.

După ce pornirăm, la început mersei singur în urma lui şi, ca din întâmplare, îmi aranjai pe umăr lasoul făcut sul, în aşa fel încât, cu o singură mişcare, să-l am la îndemână. Apoi, i-o luai înainte şi-l chemai lângă mine. Când începu să se întunece, rămăsei cu el tot mai în urmă, aşa fel încât, din faţă, ajunserăm tocmai în coada convoiului. Înserarea se transformă repede în întunericul nopţii. Şiba-bigc călărea în dreapta mea. M-am prefăcut că mi s-a încurcat ceva la harnaşamentul calului şi m-am oprit. M-am aplecat în stânga, fără să descalec. Eram ultimii în convoi. Îi întorsei spatele.

Dacă nu fugea acum, însemna că nu avea deloc intenţia să fugă. Încordat, apucai cu mâna dreaptă lasoul. Într-adevăr! Nisipul scrâşni, ca sub copita unui cal care se lasă tare pe copitele dinapoi. Mă ridicai repede în şa şi mă întorsei; în spate, Şiba-bigc zbura într-o goană-sălbatică pe drumul pe care venisem. Dar în aceeaşi clipă, îmi întorsei calul şi mă luai după el. Nu degeaba purta murgul meu numele de Hatatitla, adică Fulgerul. Era mult superior calului lui Şiba-bigc. Nu trecu nici un minut şi eram atât de aproape de fugar, încât lasoul meu îl putea ajunge.

— Opreşte! îi strigai.

— Uff, uff! răspunse el cu un glas strident, ceea ce voia să însemne: nu, nici nu-mi trece prin gând aşa ceva.

Atunci aruncai lasoul, laţul căzu peste umerii lui şi-i prinse braţele, strângându-i-le pe lângă corp. Apoi îmi oprii calul şi

smucitura pe care o primi lasoul îl smulse pe indian de cal. Descălecai repede şi îngenuncheai lângă el. Stătea nemişcat.

— Tânărul meu frate mai este în viaţă? îl întrebai, pentru că putea să-şi fi rupt gâtul. Prinsul cu lasoul produce deseori astfel de accidente.

El nu răspunse.

— Dacă Şiba-bigc nu vorbeşte, o să-l leg de cal ca pe un cadavru. Şi n-are decât să se învinuiască singur dacă o să-l doară mădularele, îl avertizai eu.

— Trăiesc, răspunse el.

— Ai păţit ceva?

— Nu.

— Atunci cheamă-ţi calul înapoi.

După ce Şiba-bigc fusese smuls din şa, calul mai fugise o bucată bună de drum. Tânărul indian scoase un fluierat ascuţit şi calul se întoarse.

— Acum o să-i leg mâinile tânărului meu frate. Şi dacă trebuie s-o fac, numai el e de vină.

Era încă întins la pământ. Lasoul îi ţinea braţele strâns lipite de trup. Îl ajutai să se ridice, îi legai mâinile şi-i poruncii să încalece. După aceea, cu o curea trecută pe sub burta animalului, îi legai picioarele unul de altul şi prinsei dârlogii calului lui de ai calului meu. În acest fel, calul lui era sub controlul meu, iar el nu mai putea descăleca. După ce îmi aruncai din nou lasoul pe spate, încălecai şi o porni în galop după trupa noastră.

Ceata se oprise pentru că observase absenţa noastră. Old Surehand, Old Wabble şi Hawley veneau în întâmpinarea noastră.

— Mulţumesc lui Dumnezeu că sunteţi aici, *sir,* strigă bătrânul „rege al *cowboy*-lor”. Dar unde aţi dispărut, mister Shatterhand? A vrut indianul să fugă?

— Da.

— Aşa vă trebuie. N-am spus eu că fârtaţii ăştia nu sunt

buni de nimic? Cu puşlamale de felul ăstora nu trebuie să umbli cu mănuşi, cum aveţi dumneavoastră obiceiul. Sper că acum l-aţi legat.

— E aşa cum doriţi, mister Cutter.

— Şi de ce-mi spuneţi asta atât de batjocoritor, *sir?*

— Pentru că şi înainte era legat.

— Asta acum o aflu. Eu n-am văzut aşa ceva.

— Legat cu curele sau păzit de ochii mei, e acelaşi lucru.

— Aşa? Păi dacă ochii dumneavoastră sunt curele, aveţi grijă să nu atârne prea jos şi să fie călcate în picioare de cai, *it's clear!*

Aş fi putut călări liniştit după ceilalţi, pentru că o nouă tentativă de fugă era de-acum încolo exclusă. Totuşi trecui din nou în frunte, pentru că, fără îndrumările mele, puteau greşi direcţia. Şiba-bigc, chiar dacă nu aş fi pus mâna pe el, tot nu ar fi putut ataca oaza, pentru că i-ar fi fost imposibil să descopere noua cărare printre cactuşi. El cunoştea numai drumul cel vechi, care, aşa cum am mai spus, fusese plantat cu cactuşi de către Bloody Fox.

Puţin după ora şase, se lăsă întunericul. După o oră şi jumătate so*sir*ăm în tabăra apaşilor, unde îl gă*sir*ăm pe Bloody Fox, arzând de nerăbdare să afle dacă am avut succes; văzându-ne, îşi dădu singur răspunsul:

— *Hello!* Văd că nu mai e nevoie de nici o întrebare. Aduceţi o grămadă de comanşi. Cum s-ar zice, i-aţi întâlnit şi i-aţi rugat să vină cu voi? E şi Şiba-bigc cu ei?

— Desigur, răspunse Old Wabble. Doar nu era să aducem un cârd de indieni fără conducător. Dacă-ţi face plăcere, o să-ţi povestesc cum i-am prins pe aceşti indivizi. Dar cel mai urgent lucru e să mergem la apă şi să adăpăm caii.

Avea dreptate. Am descălecat şi l-am dezlegat şi pe Şiba-bigc.

— Dacă fratele meu şi-a închipuit că o să reuşească să-l atace pe Bloody Fox, s-a înşelat rău de tot. Regiunea s-a

schimbat cu totul faţă de cum o ştia el. Întrucât ai vrut să fugi, nu ai voie să vezi drumul cel adevărat.

Îl dădui jos de pe cal, îl legai la ochi şi-l luai de braţ, ca să-l conduc printre cactuşi spre casă. Albii şi Entşar-co veneau după noi. Prizonierii fură predaţi, pentru pază, apaşilor, iar caii lor duşi la adăpost.

De fapt, avusesem intenţia să interzic accesul în oază nu numai comanşilor, care erau duşmani, ci şi apaşilor. Oricum, era preferabil ca nici unul dintre ei să nu cunoască prea bine terenul. Dar această intenţie s-a dovedit nerealizabilă, datorită necesităţii de a adăpa caii. Era imposibil ca izvorul să rămână necunoscut, în timp ce trei sute de cai şi tot atâţia oameni trebuiau aprovizionaţi cu apă.

În timp ce ceilalţi se aşezară la masă afară, în faţa casei, eu îl dusei pe Şiba-bigc înăuntru şi-l legai.

— Fratele meu e el însuşi de vină că îl leg, îi spusei. Dacă mi-ar fi dat cuvântul că nu va mai încerca să fugă, ar fi putut umbla liber.

— Nu pot să-mi dau cuvântul, îmi spuse el. Sunt ó căpetenie a comanşilor şi, din moment ce războinicii noştri sunt în pericol, eu am datoria să fug, dacă e posibil.

— Această posibilitate n-ai s-o mai ai.

— Mai adineauri am avut-o! Dacă fratele meu alb nu ar fi avut un cal mai bun ca al meu, aş fi scăpat.

— Aşa crezi? Îmi închipuiam că eşti mai inteligent. La început eram în fruntea convoiului. Oare de ce am rămas cu tine în urmă?

— Fiindcă ai crezut că eşti sigur de mine.

— Dimpotrivă, pentru că am ştiut că ai să vrei să fugi. Ştii de ce m-am oprit să-mi verific harnaşamentul?

— Pentru că s-a rupt sau s-a mişcat ceva la el.

— N-ai ghicit. Voiam să-ţi dau prilejul să fugi.

— Uff! exclamă el mirat. Old Shatterhand voia să mă împiedice să fug şi totuşi îmi dădea prilejul s-o fac?

— Nu înţelegi? Tocmai pentru că voiam să te împiedic să fugi, ţi-am dat prilejul s-o faci. Dacă ai fi fugit într-un moment în care eu nu eram pregătit, în ciuda iuţelii calului meu, tot ai fi putut să scapi, datorită întunericului. Deci, trebuia să fiu pregătit şi puteam să fiu numai dacă alegeam eu însumi momentul potrivit. Cu atât mai uşor mă puteam lua după tine.

— Uff, uff! Trebuie să recunosc că e adevărat ceea ce ştiu toţi războinicii, fie ei albi sau roşii, că pe Old Shatterhand nu-l poate nimeni păcăli, el însă păcăleşte pe oricine.

— Hm, astăzi nu era cine ştie ce mare lucru să te păcălesc. Bucură-te că am un cal care fuge mai iute decât al tău şi că a trebuit să mă folosesc de lasou! Dacă n-aş fi putut să te ajung atât de repede, aş fi fost obligat să te împuşc.

— Lui Şiba-bigc nu-i e frică de moarte.

— Ştiu. Dar fuga ta avea scopul de a-i înştiinţa pe comanşi, ceea ce n-ai mai fi putut să faci dacă erai împuşcat. Trebuie să recunoşti că şi în această privinţă ai procedat fără să te gândeşti. Şi cum ai putut să uiţi că „medicamentul” tău e la mine? Fie că-ţi reuşea sau nu fuga, sufletul tău ar fi fost pierdut pentru totdeauna.

— Old Shatterhand spune ceva ce singur nu crede.

În ciuda luminii slabe pe care o răspândea în încăpere lumânarea de seu, am putut vedea pe faţa lui o expresie de siguranţă, aş putea spune de superioritate chiar.

— Ceea ce cred sau nu cred eu, i-am răspuns, nu are nici o importanţă. Dar tu ai această credinţă.

— Nu. Şi eu am crezut asta până când fratele meu Old Shatterhand mi-a povestit despre marele Manitu, care a creat toţi oamenii, având aceeaşi dragoste pentru toţi şi la care o să se întoarcă toate sufletele. Nici un om nu poate lua sufletul altuia. După moarte, nu o să mai fie stăpân şi slugă, învingător şi învins. În faţa tronului marelui şi bunului Manitu toate sufletele o să fie egale, şi o să domneasca iubirea şi

pacea veşnică şi nu o să mai existe nici lupte, nici vânătoare sau vărsări de sânge. Unde ar mai putea fi plaiurile de vânătoare, despre care vorbesc vracii noştri?

Ardoarea crescândă din fiecare cuvânt al lui, era tocmai ceea ce mă bucura sincer. De fapt, asta voiam să aflu. Sămânţa aruncată în inima lui rodise totuşi şi, sub o crustă împietrită, prinsese rădăcini puternice.

— Da, dacă aşa gândeşti, atunci un „medicament” nu mai are vreo valoare pentru tine, spusei eu aparent fără nici o intenţie.

— „Medicamentul” e doar semnul că sunt războinic, nimic altceva.

— Atunci nu mai are rost să ţi-l păstrez. Ia-ţi-l înapoi.

Îl luai de după gâtul meu şi-l pusei după al lui, apoi adăugai:

— Deoarece tot vrei să fugi, am să te mai socotesc duşman, dar între aceşti patru pereţi vreau să te poţi mişca liber.

— Ai să mă dezlegi?

— Negrul Bob o să te dezlege mai târziu.

— *Nigger*-ul? Să mă atingă un *nigger?* Nu ştii că sunt un războinic roşu, care nu vrea să aibă de-a face cu un *nigger?*

— Dar tu nu ştii că marele Manitu a creat toţi oamenii şi-i iubeşte la fel, fie că au pielea neagră, roşie sau albă?

Privi încurcat în pământ.

— Şi ce ai cu Bob al nostru? continuai eu. Atunci când te-am salvat, era cu noi. Îi datorezi aceeaşi recunoştinţă ca şi nouă. E un om mai bun decât tine. Niciodată n-a minţit pe cineva spunându-i că-i este prieten. Tu îi datorezi lui Bloody Fox viaţa, ai fumat cu el pipa păcii şi a prieteniei şi totuşi ai pornit încoace să-i iei căminul şi să-l omori. Spune-mi sincer, cine e mai bun, tu sau el?

Nu răspunse.

— Taci, ceea ce este de ajuns. Mai gândeşte-te la tine! Şi

ca să nu te împiedic să gândeşti, acum plec.

Poate că i-am spus cuvinte grele, dar eram bine intenţionat şi speram că au să-şi facă efectul. Ieşind, făcui negrului semn. Îl cunoşteam şi ştiam că are să-şi îndeplinească bine misiunea, trebuia doar să-i explic clar ce are de făcut. Prizonierul trebuia bine păzit, fără să fie chinuit.

— Vino încoace, Bob, spusei. Trebuie să-ţi comunic ceva foarte important. Ştiu că eşti un băiat puternic şi viteaz. Nu-i aşa, bătrâne Bob?

— Oh, oh, oh, oh, Bob este foarte tare viteaz.

— Dar şi şiret?

— Foarte şiret, foarte! Şiret ca un... ca... un... Se părea că nu-i vine în minte nici o comparaţie destul de satisfăcătoare, apoi însă, bătu fericit din picioare, exclamând:

— Şiret ca muscă, exact ca muscă!

— Ca musca? Crezi că musca e o făptură deosebit de şireată?

— *Yes!* Oh, oh, muscă foarte şiret, foarte. Aşezat numai pe vârf de nas.

— Şi asta înseamnă şiretenie?

— Multă şiretenie, pentru că vârf de nas este mai înainte şi muscă poate zboară imediat mai departe.

— Frumos, acum am înţeles. Am deci nevoie de forţa, curajul şi vitejia ta. Ai văzut că l-am adus pe Şiba-bigc în cameră? Dar el vrea să fugă. De aceea trebuie păzit cu străşnicie şi asta e treaba ta.

— *Well. Masser* Bob aşezat lângă el toată noaptea şi nu las nici amândoi ochii scăpat.

— Nu o să fie nevoie. După ce am să plec eu, îl dezlegi. Poate să umble liber prin cameră. Dar n-are voie să iasă afară.

— O, nu, afară nu voie! Imediat ce bagă nas afară, *masser* Bob dat una la el.

— N-ai voie să-l loveşti. Loviturile sunt cea mai mare

insultă pentru un războinic roşu.

Bob se scarpină încurcat după ureche şi apoi zise:

— Oh, hm, rău, asta foarte rău. *Masser* Bob nu voie lăsat afară şi totuşi nu voie bătut! *Masser* Bob trebuie pe el dezlegat şi totuşi ţinut!

— Da, zâmbii eu, este un caz deosebit de greu, însă tu eşti omul potrivit. Va fi dezlegat, va primi mâncare şi băutură, dar nu trebuie să iasă pe uşă şi nici pe fereastră. Dar nu uita, n-ai voie să-l baţi.

— Nici puşcat?

— Asta cu atât mai puţin. Trebuie să te bizui numai pe cunoscuta şi marea ta viclenie.

Rămase o clipă pe gânduri, apoi cuvintele mele măgulitoare îl făcură să răspundă cu un zâmbet fericit:

— Oh, oh, *masser* Bob este foarte viclean. Bob ştie cum făcut. Bob poate spune cum?

— Nu, acum nu e nevoie să ştiu, dar sunt convins că atunci când am să mă întorc o să fiu mulţumit de tine.

— Foarte mulţumit. *Masser* Bob are o idee care foarte, foarte şiret. Şiba-bigc stă înăuntru, dezlegat şi totuşi nu poate afară. Pe el nici bătut sau puşcat. *Masser* Bob făcut numai şiret. *Massa* Shatterhand vede asta.

— Bine, dragă Bob, bine. M-aş bucura ca la întoarcere să te pot lăuda.

Ştiam foarte bine de ce nu voiam să aud despre „ideea” care-i venise negrului. Nu voiam să am nimic comun cu răspunderea, poate inexistentă după concepţia unui alb, dar foarte mare după aceea a unui indian. Dacă negrul îi făcea ceva prizonierului, ceva care i-ar fi jignit de moarte sentimentele, atunci acesta nu trebuia să-i acorde aceeaşi importanţă ca în cazul în care jignirea s-ar fi produs cu aprobarea sau chiar din îndemnul meu.

Ieşind, mă dusei întâi la Bloody Fox, să discut cu el despre misiunea lui. Stătea împreună cu Old Surehand şi mă primi cu

cuvintele:

— Am auzit că urmează să mă duc la Winnetou şi să-l conduc împreună cu apaşii lui în direcţia cea bună. Când să plec de aici?

— Chiar în seara asta, cât mai curând posibil.

— Unde am să-l găsesc?

— Nu pot spune exact, dar putem calcula cu aproximaţie. El s-a întors pe urmele lui Şiba-bigc, care duc exact la cei O-sută-de-copaci. Deoarece trebuie să scoată şi să transporte cu el parii cu care tânăra căpetenie a însemnat drumul încoace, înseamnă că are să aibă nevoie de mai mult timp decât dacă ar fi mers fără oprire.

— Treaba asta poate s-o facă în timpul nopţii, pentru că secera lunii trebuie să răsară în curând, mă întrerupse el.

— Într-adevăr, şi de aceea probabil că are să ajungă la O-sută-de-copaci cam spre amiază.

— Acolo trebuie să adape caii şi să-i lase puţin să se odihnească.

— Întocmai, dar mult nu o să zăbovească. Principalul e să-i adape, şi cred că o să ţină mai puţin seama de oboseala cailor, deoarece ştie că-i poate cruţa pe drum, că poate să oprească şi să-i lase să se odihnească cât vrea. I-am spus ca, de la O-sută-de-copaci, s-o ţină drept spre sud-est. Să presupunem că aşează câte un par din kilometru în kilometru şi că nu se grăbeşte prea tare; se poate calcula destul de uşor în ce punct puteţi să-l întâlniţi, plecând de aici.

— *Well,* acum ştiu ce am de făcut. Mai aveţi să-mi spuneţi ceva, mister Shatterhand?

— Da, Vupa-Umugi, care vine în urma lui, trebuie să găsească numai urme de indieni.

— Deci, trebuie să-mi scot cizmele şi să-mi pun mocasini. Am aici întotdeauna mai multe perechi. Trăind izolat, trebuie să fiu mereu aprovizionat cu de toate.

— Ei, de-aş găsi şi eu o pereche!

— Şi eu, interveni Old Surehand. Altfel trebuie să iau de la prizonierii comanşi, şi ceea ce au purtat ei nu prea-mi convine.

— Pentru asta am eu o soluţie. Am aici mai multe perechi de diferite mărimi, fiindcă şi Bob poartă câteodată. Staţi o clipă, să vi le-aduc.

Se duse în casă şi aduse încălţările indiene. Probând câteva perechi, găsirăm mocasini potriviţi pentru toţi, atât pentru mine, cât şi pentru Old Surehand. Ne încălţarăm şi predarăm lui Bob cizmele noastre, ca să le păstreze până ne întoarcem.

Mai greu a fost cu Old Wabble, pentru că Fox nu avea nimic pe măsura lăboaielor lui. Îl trimiserăm pe bătrân, împreună cu Entşar-co, afară, în lagărul comanşilor, sperând ca printre comanşi să găsească vreunul cu cotonoagele ca ale lui.

— Ca să nu uit esenţialul în legătură cu Winnetou, continuai eu convorbirea întreruptă, căpetenia va avea nevoie de apă. Din fericire, avem aici burdufuri.

— Da, aprobă Fox. O să le umplu imediat. Singur însă nu le pot căra. Pot lua câţiva apaşi cu mine?

— Fireşte, dar nu prea mulţi, altfel, Vupa-Umugi o să vadă că e pe urmele unei cete de călăreţi mai mare decât a avut Şiba-bigc. De aici mi-a venit o idee care ne fereşte de o greşeală sau cel puţin ne va uşura capturarea comanşilor. La început voiam să plec numai cu dumneavoastră, mister Surehand şi Old Wabble, dar acum mă gândesc că ar fi mai bine să luăm cincizeci-şaizeci de apaşi cu noi.

— Într-o misiune de cercetare? întrebă Old Surehand. În asemenea ocazii se obişnuieşte să fie cât mai puţini cu putinţă!

— Întocmai, dar se poate ca din expediţia asta să iasă cu totul altceva. Din câte cunoaştem până acum din planul comanşilor, la început o să vină la O-sută-de-copaci

războinicii lui Vupa-Umugi. După cele aflate de mine, asta se va petrece mâine seară. Vor să înnopteze acolo, iar a doua zi să plece mai departe, de-a lungul parilor. El vrea să momească după sine cavaleria albilor, care nu se ştie când va sosi, dar noi putem oarecum presupune. Aşa cum spunea Şiba-bigc, Nale-Masiuv o să sosească o jumătate de zi după Vupa-Umugi, iar albii sunt aşteptaţi înaintea lui Nale-Masiuv, întrucât el are sarcina să-i urmeze îndeaproape.

— Probabil că armata albilor va sosi la O-sută-de-copaci poimâine, înainte de amiază.

— Aşa cred şi eu. Imediat ce albii vor pleca în urmărirea lui Vupa-Umugi, va apărea Nale-Masiuv şi se va lua după ei. Până acum, intenţia noastră a fost să lăsăm să treacă fiecare dintre aceste detaşamente şi apoi să-i închidem în capcana pregătită...

— Acesta este singurul şi cel mai bun lucru pe care-l putem face, interveni Bloody Fox.

— Din păcate, nu. Mă miră că nimeni dintre noi n-a sesizat ce greşeală am fi săvârşit, dacă am fi procedat aşa. Gândiţi-vă, sunt două detaşamente de indieni, separate unul de altul, pe care noi vrem să le închidem în câmpul de cactuşi?

— Da! Şi ce nu este în ordine aici?

— Faptul că între ele se află albii.

— Zounds, aşa e! exclamă Old Surehand. Da, în orice caz, asta e o mare greşeală a planului nostru. În felul acesta ar fi trebuit să-i închidem pe albi împreună cu pieile-roşii şi cu asta am fi pierdut partida!

— Chiar dacă nu am fi pierdut-o, tot ne-ar fi fost cu mult mai greu s-o câştigăm. Comanşii ar pune mâna pe ostaşii albi, şi ar avea un atu în mână, peste care nu ar fi uşor de trecut. De aceea, nu o să plecăm numai noi trei, ci o să luăm cu noi o parte din apaşii noştri. Pe Nale-Masiuv nici nu-l lăsăm să înainteze până la capcană, ci o să-l prindem la O-sută-de-copaci.

— E o idee excelentă, *sir,* dar e prea îndrăzneaţă, observă Bloody Fox. Gândiţi-vă. Nale-Masiuv va avea cu el probabil peste o sută cincizeci de războinici, iar dumneavoastră vreţi să-l prindeţi cu cincizeci-şaizeci de apaşi?

— Nu. Aşa ceva ar fi desigur o acţiune mai mult ridicolă şi uşuratică decât îndrăzneaţă. O să am cu mine mult mai mulţi oameni, şi anume pe ostaşii albi. Călăreţii albi o să ne ajute. O să-i spun lui Entşar-co... dar iată-l că vine!

Locţiitorul căpeteniei apaşilor se întorcea împreună cu Old Wabble. Îl trimisei din nou afară, în tabără, să aleagă războinicii care să ne însoţească. Bătrânul „rege al *cowboy*-lor” stătea în faţa noastră într-o poziţie atât de stranie, încât, fără voie, îl întrebai:

— Ce ai, *sir,* nu te simţi bine?

— *Yes,* nu mă simt bine deloc. Iar cu degetul arătă către picioare.

— Ah, e vorba de picioare? Mocasinii...?

— Să-i ia dracu, explodă el supărat.

— Ai găsit ceva pe măsura dumitale?

— Şi încă ce-am găsit!

— Destul de mari?

— Şi cât de mari! Atât de mari că ar trebui să te ruşinezi să-i încalţi. Roşul ăla, pe care l-am descălţat, nici nu are picioare de om, ci adevărate labe de urs. Şi chiar aceste încălţări colosale, tot nu mi se potrivesc. Tot sunt prea mici! Când le-am pus, degetele mi s-au chircit ca nişte zerouri, dar n-am ce face, să lungesc ghetele nu pot.

— Să le lungeşti nu, dar poţi să le faci nişte găuri.

— Ah, nişte găuri...? Minunată idee! Chiar acum am să fac treaba asta. O să mi se cam zgâiască degetele prin ele, dar cui strică! Merită să aibă şi ele o dată bucuria de a vedea lumina zilei.

Îşi scoase cuţitul şi începu să taie mocasinii la vârfuri.

Depărtându-ne apoi de Fox, Parker şi Hawley, ieşirăm din

cuprinsul oazei afară, la apaşi. Şaizeci dintre ei stăteau gata să ne însoţească.

— Fratele meu alb mai are vreun ordin pentru mine? mă întrebă Entşar-co.

— Să ai grijă ca pe cărarea ce duce la oază să fie câteva străji. Pe Şiba-bigc l-am predat negrului Bob, care are grijă de el şi nu-l lasă să iasă din casă. În nici un caz tânăra căpetenie nu poate scăpa prin desişul cactuşilor. Dacă vrea totuşi să evadeze, va trebui să aleagă singura cale care există şi astfel va da de străjile puse.

— Şi ce să fac dacă ar veni?

— Să-l prindeţi.

— Dar dacă se apără?

— În acest caz trebuie folosită forţa. Vreau să-l cruţ, pe cât posibil, dar în nici un caz nu trebuie să ne scape. Dacă altfel nu se poate, să-şi piardă viaţa. La fel de sever trebuie să supraveghezi şi trupa, ca nici unul dintre comanşii lui să nu evadeze.

Nemaifiind nimic de spus, pornirăm tocmai când cornul subţire al lunii apăru la orizont.

Să mergi noaptea calare prin desişul luminat de razele lunii! Cu câtă plăcere le-aş oferi iubiţilor mei cititori simţămintele sublime care-i inundă omului inima o asemenea privelişte! Numai că mintea trebuie să fie liberă de griji şi de orice ar putea s-o stânjenească în visare.

Uneori am visat că pot zbura. Corpul exista, dar nu avea nici un volum, nici greutate şi părea să se fi transformat într-o fiinţă spirituală care se poate deplasa liber, în toate direcţiile, fără să fie constrânsă de spaţiu sau piedici. În felul acesta am plutit mult deasupra pământului, departe de el, de la lună la soare, de la stea la stea, dintr-un infinit într-altul, plin de o inexprimabilă desfătare. Dar nu era desfătarea mândriei că eu însumi am învins spaţiul, ci fericirea supusă şi plină de încredere în iubirea atotputernică ce mă conducea şi mă

purta tot mai departe. Şi, după ce mă trezeam, mai stăteam încă mult timp cu ochii închişi, ca să-mi dau seama cu încetul că a fost numai un vis şi că eu sunt un rob neputincios al timpului şi al spaţiului.

Când zbori prin deşert pe un cal iute de picior, nu e chiar ca într-un astfel de vis, dar e asemănător. Nu întâlneşti nimic care te-ar putea stingheri. Singura piedică este pământul, care dispare în urma ta, fiind mai mult un sprijin decât un obstacol. Privirea nu cade în jos, ci fuge spre orizontul care, ca şi veşnicia, mereu se reînnoieşte şi nu poate fi atins. Ochii se îndreaptă în sus, unde, printre constelaţiile cerului, apar alte şi alte şi tot mai multe lumini, până ce nu le mai poţi cuprinde cu privirea. Şi dacă nervul optic oboseşte de această imensitate fără început şi fără sfârşit, iar pleoapele ridicate a mirare se lasă în jos, atunci sentimentul infinitului continuă în interiorul tău, şi astfel se nasc gânduri care nu pot fi urmărite până la capăt. Se nasc presimţiri, pe care zadarnic ai vrea să le cuprinzi în cuvinte, şi se ridică la suprafaţă sentimente şi senzaţii pe care nu le poţi distinge, pentru că reprezintă un singur val pe care pluteşti mai departe, tot mai adânc, într-o mirare smerită şi o încredere în iubirea care nu poate fi sesizată şi totuşi e prezentă peste tot, şi pe care, în ciuda bogăţiei de cuvinte a tuturor limbilor, omul nu o poate exprima.

De mi-ar putea da cineva pana din care să curgă cuvintele potrivite pentru a reda impresia unei inimi credincioase într-o astfel de expediţie nocturnă călare prin deşert, atunci când din stelele strălucitoare de pe firmamentul cerului pătrunde în suflet o convingere imensă, celestă: că ai ales calea cea dreaptă şi nimeni n-are să ţi-o ia!

Fără să-mi dau seama, am mers multă vreme călare în faţă, lăsându-mă cuprins în întregime de o stare liniştită de adoraţie, fără cuvinte, făcând să-mi împreunez mâinile şi să las hăţurile să cadă. Din această stare de reculegere am fost

trezit de glasul bătrânului Wabble, care venise lângă mine:

— *Sir*, ce faceţi aici? Aproape că am impresia că vă rugaţi!

Cuvintele lui sunau a zeflemea. Nu am răspuns.

— Ridicaţi hăţurile, continuă el. Dacă în timpul unui asemenea galop, calul dumneavoastră se poticneşte, puteţi să vă rupeţi gâtul!

— Ce te priveşte gâtul meu? răspunsei scurt şi necăjit.

— De fapt, nu mă priveşte deloc, mister Shatterhand. Şi totuşi nu poate să-mi fie indiferent dacă în clipa următoare o să aveţi ceafa întreagă sau ruptă, pentru că aici aparţinem unul altuia.

— Nu-mi purta de grijă, nu-mi rup eu gâtul!

— Totuşi, aşa s-ar părea, pentru că nu se pun hăţurile pe gâtul calului în timp ce zbori pur şi simplu.

— Vrei să mă înveţi să călăresc?

— Nici prin gând nu-mi trece. Am văzut de mult ca nu aveţi nevoie de dascăl. Dar ceea ce încă n-am văzut, este un călăreţ care călăreşte cu mâinile împreunate, ca şi când ar sta într-un scaun de rugăciune sau de jeluire. Pentru că dumneavoastră aşa aţi arătat, mister Shatterhand.

— Scaun de rugăciune sau de jeluire? Cum de-ai ajuns la această combinaţie? Rugăciunea şi jeluirea pentru dumneata sunt acelaşi lucru?

— *Yes, sir.*

— Să ştii că asta e o glumă proastă. Există un om care gândeşte şi care să numească rugăciunea văicăreală?

— Da, eu sunt ăla!

Dintr-o smucitură m-am întors-spre el, întrebându-l:

— Te-ai rugat mult şi des, *sir?*

— Nu.

— Dar din când în când?

— Nici.

— Poate niciodată?

— Chiar aşa! dădu el afirmativ din cap, spunând aceasta

aproape cu mândrie.

— Doamne, nu pot să cred!

— Sau credeţi sau nu credeţi, mi-e totuna, dar nu m-am rugat încă niciodată.

— Dar în tinereţe, ca mic copil?

— Nici atunci.

— N-ai avut un tată care să-ţi vorbească de Dumnezeu?

— Nu.

— Nici o mamă care să-ţi împreuneze mâinile?

— Nu.

— O soră care să te înveţe o rugăciune scurtă de copil?

— N-am avut.

— Cât de trist e tot ce-mi spui, nemăsurat de trist! În această lume există un om care a ajuns la peste nouăzeci de ani şi, în tot acest timp îndelungat, nu s-a rugat niciodată! O mie de oameni să mi-o fi spus, să-mi fi jurat, *sir,* şi tot n-aş fi crezut.

— Din moment ce o spun eu însumi, puteţi să mă credeţi liniştit.

— Liniştit? Dar nu pot fi deloc liniştit!

— Nu văd de ce v-aţi tulbura liniştea pentru un lucru atât de clar şi totodată indiferent pentru dumneavoastră.

— Indiferent? Pentru dumneata e chiar atât de indiferent, mister Cutter?

— Absolut. Nu am bănuit că sunteţi aşa de bigot!

— Bigot? Dacă îi dai acestui cuvânt sensul pe care-l dau cei fără de Dumnezeu, află că nu sunt.

— Tocmai aşa gândeam şi eu. Dar că sunt făr’ de Dumnezeu...

— Hm!

— Eşti, pentru că te-ai rupt de Dumnezeu!

— Ascultaţi! Să nu mergeţi prea departe, mister Shatterhand. Sunt un gentleman, nu o haimana. Am făcut întotdeauna ce am considerat că e drept şi aş vrea să-l văd

pe acela care în mod serios mă face făr’ de Dumnezeu.

— Atunci, uită-te la mine! Ai făcut întotdeauna ce ai considerat că e drept, ai fost deci întotdeauna propriul dumitale legiuitor. Nu există oare o lege care stă deasupra încăpăţânării dumitale?

— Da! Legea Statelor Unite, după care mă conduc.

— Mai presus nu mai există nimic? Nu există legi etice, religioase, ale lui Dumnezeu?

— Pentru mine, nu! M-am născut, e primul fapt. M-am născut aşa cum sunt; e al doilea fapt. Nu pot fi altfel decât aşa cum sunt; e al treilea fapt. Deci nu port nici o vină de ceea ce sunt şi fac, şi ăsta-i faptul principal. Tot restul e prostie şi gogomănie.

— Ascultă, mister Cutter, logica dumitale şchiopătă în toate privinţele.

— Lăsaţi-o să şchioapete, *sir!* Am fost vârât în viaţă fără să fiu întrebat şi dracu să mă ia dacă atunci când o să ies din viaţă o să cer voie cuiva! Nu o să am nevoie nici de religie, nici de Dumnezeu...

Old Surehand şi apaşii se apropiaseră şi ei, după aceea o pornirăm din nou. Old Wabble rămase în urma mea; în locul lui, veni lângă mine Old Surehand. Merserăm o vreme fără să scoată o vorbă.

Rareori am fost atât de trist. Simţeam pentru bătrân o milă profundă, cu toate că-şi bătuse joc de mine. Nu-şi cunoscuse nici tatăl, nici mama. Niciodată nu învăţase să spună o rugăciune! Aşa arăta vestitul *„King of the cowboy”* — „regele *cowboy*-lor”.

Old Surehand călărea liniştit lângă mine. Se pare că reflecta la tot ce auzise. Abia după o îndelungată tăcere, îmi puse întrebarea:

— *Sir*, pot să vă deranjez cu o întrebare? Văd că sunteţi adâncit în gânduri.

— Mă bucură foarte mult că sunt trezit din astfel de

gânduri.

— Ştiţi, am auzit multe despre dumneavoastră şi întotdeauna se amintea şi faptul că sunteţi evlavios.

— Şi cam ce se înţelege prin acest cuvânt „evlavios”? Că spun întotdeauna ce gândesc şi ce cred? Sau râdeau de această aşa-zisă „evlavie”?

— Niciodată nu s-a râs. Dumneavoastră vă exprimaţi convingerile mai mult prin fapte decât prin vorbe şi asta impresionează. Şi eu tot aşa v-am cunoscut. Nu mi-aţi vorbit nici un cuvânt despre asta.

— Nici nu era nevoie!

— Poate că totuşi!

— Cum adică?

— Fiindcă... hm! Viaţa dumneavoastră, mă refer la viaţa interioară, a decurs mereu liniştit şi uniform? Când eraţi copil, aţi auzit că există Dumnezeu şi aţi crezut în el. Credinţa aceasta nu a fost niciodată zdruncinată şi trăieşte şi acum în inima dumneavoastră cu acea candoare frumoasă a copilăriei? Aşa cred cel puţin, şi poate că nu mă înşel.

— Vă înşelaţi, *sir.* Nu există victorie fără luptă. Viaţa mea interioară a fost la fel de plină de evenimente ca şi cea exterioară. Nici fluviul vieţii sufleteşti nu curge liniştit între malurile sale. Îşi are valurile şi zbuciumările lui, stâncile şi bancurile lui de nisip, seceta şi inundaţiile lui.

— V-aţi luptat şi dumneavoastră?

— Deseori şi din toate puterile. Întotdeauna am privit această luptă extrem de serios. Există milioane de oameni care trec prin viaţă fără să se zbată pentru a ieşi la lumină...

— O, de-aş putea face şi eu acest lucru! oftă el. Dumneavoastră aţi răzbătut şi v-aţi întărit sufletul. Pe mine, în schimb, soarta mă poartă din loc în loc; mi-am pierdut busola interioară şi pământul natal, şi nu mai am linişte.

— Liniştea o s-o găsiţi numai acolo unde poate fi căutată...

— Sper din toată inima. Acum să încheiem această

discuţie, altfel pentru mine ar fi prea mult dintr-o dată!... Îmi vine să vă strâng cu recunoştinţă mâinile, pentru că în inima mea se zbate ceva de parcă ar vrea să spună că speranţa mi se va îndeplini. Aţi aprins o lumină, pe care acum o văd doar la mare depărtare, dar nu vă atingeţi de ea, să nu se stingă iar, pentru că am încredere că se va apropia tot mai mult de mine!

Aceste cuvinte m-au făcut fericit. Oare o să am într-adevăr bucuria de a fi îndrumat un suflet prin îndemnul meu? Şi încă sufletul unui om ca Old Surehand! Încercările prin care a trecut trebuie să fi fost neobişnuit de triste. Dar le tăinuia, nu vorbea de ele. Această tăcere nu era deloc consecinţa neîncrederii în mine. Nu voia să se atingă de nişte răni, care, probabil, mai sângerau şi acum în sufletul lui. O, de-ar fi vorbit! Eram în situaţia, şi aceasta, desigur, fără să ştiu sau să bănuiesc măcar, să-i uşurez inima şi să-l duc pe urma căutată de atâta vreme, fără să o fi putut afla.

6. La O-sută-de-copaci

Drumul nostru a decurs atât de liniştit şi fără de obstacole, încât nu există nimic de relatat. Spre dimineaţă am oprit caii să se odihnească şi, înainte de masă, târziu, văzurăm în stânga noastră primul par şi dădurăm de urma lui Winnetou şi a apaşilor săi. Cu siguranţă că între timp s-a întâlnit şi Bloody Fox cu ei. La un kilometru depărtare, am găsit al doilea par şi, urmându-le şirul, am ajuns la locul ales de noi.

Acest loc se află la marginea deşertului, fiind numit, după cum am mai amintit, de către apaşi *Gutesnontin-khai* şi *Sucs-ma-lestavi* de către comanşi, ceea ce înseamnă O-sută-de-copaci, şi era aşezat astfel:

Graniţa dintre Llano Estacado şi câmpia verde, care se află în vestul acestui loc, nu constituia o linie neîntreruptă, în unele locuri era foarte pronunţată, în altele abia se desluşeau câteva intrânduri şi ieşinduri mai mari şi mai mici. Un asemenea intrând, arătând ca un golf, îl forma şi locul denumit O-sută-de-copaci. Avea forma unei potcoave, ale cărei margini, ca un povârniş, coborau treptat. În fund izvora o apă, care mai întâi se aduna într-un bazin cu un diametru de circa douăzeci de picioare, revărsându-se apoi spre est, pentru ca încet, încet să se piardă în nisip. Datorită umezelii, exista aici o iarbă grasă, care le prindea foarte bine cailor noştri. Această formă de potcoavă se distingea de împrejurimi mai ales datorită povârnişului amintit, pe care creşteau, până aproape sus, tufişuri dese, printre care se înălţau tulpini de copaci tineri. De aici îşi luase Şiba-bigc materialul pentru pari, cu care ar fi vrut, în orice caz zadarnic, să le arate comanşilor ce urmau să vină drumul spre oaza din Llano Estacado. Se puteau vedea destul de bine de unde tăiaseră parii, pentru că

peste tot erau împrăştiate crengi şi rămurele căzute sub cuţitul oamenilor săi.

Coborârăm lângă izvor să ne potolim setea, apoi lăsarăm caii să se adape. Băură cu sorbituri mari, pe săturate, apoi se împrăştiară să pască în voie. Noi ne hotărârăm locul de popas lângă apă, dar, din prevedere, trimiserăm sus pe deal, un apaş, să stea de strajă şi să cerceteze cu privirea spre vest, ca nu cumva să fim surprinşi de Vupa-Umugi.

Voiam să ne odihnim aici doar câteva ore; mai mult nu aveam voie să stăm. După ce trecu această vreme, adăparăm caii încă o dată, apoi încălecarăm şi o pornirăm spre locul unde hotărâserăm să ne petrecem noaptea.

Locul ales pentru popasul de noapte se afla cam la două mile engleze de O-sută-de-copaci, formând în mijlocul câmpiei o depresiune asemănătoare cu Valea Nisipului, unde îl prinsesem pe Şiba-bigc şi oamenii săi.

În acest loc nu exista nici un fir de iarbă, ci numai nisip, şi tocmai de aceea era puţin probabil să creadă cumva comanşii că cineva s-a putut gândi să petreacă acolo o noapte întreagă sau poate chiar mai mult timp. Această adâncitură oferea o ascunzătoare sigură datorită şi faptului că era imposibil unui duşman să ne vadă, doar dacă se apropia până la marginea ei. Sosiţi în această depresiune, ne priponirăm caii şi ne culcarăm în nisipul moale. Fireşte, am postat o strajă sus pe deal, ca să vadă când vine Vupa-Umugi cu ceata lui.

După cele aflate de la Şiba-bigc, Vupa-Umugi trebuia să sosească încă în seara aceasta. Doream foarte mult să nu întârzie, pentru că nu este deloc plăcut să stai într-un loc fără apă şi atât de arid.

Din fericire, dorinţa mi se împlini mai repede decât aş fi crezut. Soarele încă nu dăduse în scăpătat, când straja strigă de sus:

— *Uff! Naiinii an khaan peniyil!* — vin comanşii!

Mi-am luat binoclul şi am urcat împreună cu Old

Surehand. Cu toate că distanţa era destul de mare, încât să nu putem fi văzuţi, am rămas totuşi culcaţi, în timp ce priveam spre ei. Da, veneau, şi veneau într-un fel care ne arăta că se simt în deplină siguranţă. Nu călăreau în felul lor obişnuit, în aşa-numitul şir indian, ci câte unul şi în grupuri, mergând care cum îl tăia capul.

Călăreţii indieni, văzuţi de noi, aveau mărimea unor câini. Mergând spre est, deveneau tot mai mici, până ce dispăreau din vedere.

Acum, pentru noi era important să ştim dacă ne vor găsi urmele. De fapt, ar fi trebuit să le vadă, depindea numai de ei să le acorde atenţie. În acest caz, speram să le ia drept urmele lui Şiba-bigc, pentru că tocmai de aceea ne schimbasem cizmele cu mocasini indieni.

Dacă ar fi avut vreo bănuială, atunci, în mod sigur, veneau imediat spre noi. Aşteptam cu încordare, privind spre sud, de unde ar fi trebuit să apară. Dar trecu mai mult de o oră, fără să se fi ivit cineva şi, când începu înserarea, puteam afirma că nu avem de ce ne teme şi că nu vom fi descoperiţi. Părăsirăm tăpşanul şi coborârăm la oamenii noştri. Old Wabble ne primi cu cuvintele:

— Vasăzică, au sosit! De fapt, ar fi bine ca, aşa în glumă, să-i luăm prin surprindere la noapte şi să-i împuşcăm pe toţi.

— Dumneata numeşti glumă să ucizi o sută cincizeci de oameni? întrebai eu. În această privinţă îmi cunoşti părerea. Facem aşa cum am stabilit: îi lăsăm să treacă liniştiţi mai departe şi mai târziu îi încercuim. În felul acesta o să-i prindem fără să vărsăm un strop de sânge.

— Să treacă mai departe, da! Dar dacă mâine dimineaţă nu pleacă şi rămân toată ziua aici? De unde luăm apa necesară pentru noi şi pentru cai?

— Nu rămân ei pe loc, de asta poţi fi sigur. Nici nu le trece prin cap să piardă o zi întreagă. Şi chiar dacă le-ar fi indiferentă o atare pierdere de timp, tot ar trebui să

părăsească mâine dimineaţă O-sută-de-copaci, ca să facă loc militarilor.

— Dar oare aceştia or să vină?

— O să vedem îndată. Mă duc la comanşi să trag cu urechea.

— Minunat! Minunat! Vin şi eu!

— Nu-i nevoie, mister Cutter, prefer să mă bizui numai pe mine decât şi pe dumneata.

— Vreţi să mergeţi singur?

— Nu. Mă va însoţi mister Surehand.

— Cum s-ar zice, aveţi mai multă încredere în el decât în mine.

— Am sau nu, asta n-are importanţă. Îl iau pe el, iar dumneata rămâi aici.

Îmi dădui seama că-i stă pe limbă o replică tăioasă, dar se stăpâni şi tăcu. El, cu imprudenţa lui, ar fi fost ultimul om pe care l-aş fi luat cu mine la comanşi.

Presupunând că a doua zi indienii aveau să pornească dis-de-dimineaţă, în seara aceasta urmau să se culce devreme. De aceea, în caz că voiam să ascult şi să aflu ceva, nu trebuia să mai zăbovesc. Aşa că nu lăsai să treacă mai mult de o oră după căderea nopţii, şi o pornii la drum. Mai târziu, după ce avea să răsară luna, ar fi fost mai greu să rămânem nedescoperiţi.

Folosirăm drumul pe care veniserăm. Sosind la O-sută-de-copaci, cotirăm la început spre partea de sus a golfului în formă de potcoavă şi cercetarăm cu precauţie dacă se află cumva străji acolo. A durat foarte mult până să colindăm tot semicercul. Nu descoperirăm nici un comanş de santinelă. Vupa-Umugi nu pusese nici o strajă pe deal; trebuia să se fi crezut foarte stăpân pe situaţie.

Jos, lângă apă, ardeau mai multe focuri mici, întreţinute cu crengile şi aşchiile pe care le văzuserăm risipite pe jos. Lângă foc se pare că şedea căpetenia cu războinicii cei mai

de seamă. Ceilalţi se aşezaseră de-a lungul malurilor apei, fără a se putea vedea de departe. Nici caii nu-i vedeam, era prea întuneric.

De asemenea, ne scăpa privirilor şi faptul dacă jos, spre Llano, existau străji; dar chiar dacă existau, putea să ne fie indiferent, deoarece nu aveam ce căuta în partea aceea.

Trebuia să ne apropiem cât mai mult de focul unde şedea şeful tribului, pentru a-l putea eventual auzi ce spune. Pătrunserăm în tufişuri şi ne strecurarăm printre boschetele în pantă, eu înainte şi Old Surehand după mine. Nu era lucru uşor, pentru că de sub picioarele noastre se putea desprinde în fiecare clipă o pietricică din pământul afânat şi se putea rostogoli, trădându-ne astfel prezenţa. Indienii stăteau atât de liniştiţi, încât asemenea zgomot ar fi fost imediat auzit. De aceea, la fiecare pas, întâi pipăiam terenul cu piciorul şi apoi păşeam.

Mergeam foarte încet şi coborârea a durat aproape o oră, până am ajuns după un tufiş des, atât de aproape de izvor, încât puteam să-i auzim pe cei ce stăteau lângă el, în caz că ar fi vorbit.

Dar nu vorbeau. Stăteau muţi şi nemişcaţi şi priveau cum pâlpâie lumina focului, lângă care fusese friptă carnea, după cum dovedea mirosul care mai persista. Am aşteptat un sfert de oră şi încă unul; era atâta linişte, încât puteai crede că sunt nişte figuri neînsufleţite, dacă unul dintre indieni nu ar fi mişcat din când în când mâna, ca să mai pună crengi pe foc. Old Surehand mă înghionti, întrebându-mă în acest fel dacă nu ar fi mai bine să plecăm, când, deodată, se auzi din afara taberei un strigăt puternic de chemare, urmat de multe altele. Deci, afară erau totuşi posturi de pază şi se pare că descoperiseră ceva suspect, pentru că strigătele se înmulţiră şi deveniră atât de insistente, încât puseră în mişcare toată tabăra. Vupa-Umugi sări şi el în picioare, la fel ca cei din jurul său. Gălăgia crescu şi strigătele puteau fi auzite peste tot, de

parcă ar fi vânat pe cineva pe care voiau să-l prindă. Mă cuprinse o nelinişte pe care n-o puteam alunga.

— Ce poate fi? mă întrebă Old Surehand în şoaptă.

— E ca şi când ar hăitui un om, răspunsei eu încet.

— Da, vor să prindă pe cineva, nu mă înşel, se poate auzi destul-de clar. Dar cine o fi? Nu cumva...? urmă el fără a-şi termina întrebarea:

— Ce vreţi să spuneţi? îl întrebai.

— Nimic, *sir.* Ar fi prea de tot din partea lui.

— A cui?

— A... dar nu, nu e posibil!

— E posibil. Ştiu la cine vă referiţi. La Old Wabble.

— Drace! Şi dumneavoastră credeţi că...

— De la el poţi să te aştepţi la orice.

— Da, e pur şi simplu obsedat de ideea de a se strecura peste tot pe furiş, şi întrucât adineauri ar fi dorit atât de mult să vină cu noi... ascultaţi!

De afară răsună un strigăt dinspre partea stângă:

— *Sim tavo,* un om!

Şi imediat auzirăm din dreapta, de dincolo de tufişuri:

— *Sim poch* — un cal!

Apoi se făcu linişte. Dar mai mult cu urechile decât cu ochii, constatarăm o mişcare care se apropia. Din dreapta şi apoi din stânga era adus cineva. Cine sau ce putea fi?

Nu trebui să aşteptăm prea mult ca să aflăm. Spre spaima noastră, temerea ni se adeveri. O grămadă de comanşi îl aduceau pe... Old Wabble. Fusese dezarmat şi legat. Peste câteva clipe îi fu adus şi calul. Venise după noi, şi chiar călare. Ce absurditate! Ştiam din experienţă că este în stare să-şi facă de cap, dar ca să-i vină în minte să se furişeze cu calul, de o asemenea neghiobie nu l-aş fi crezut în stare.

Cu prostia asta a lui nu ne provoca doar o încurcătură oarecare, ci pur şi simplu ne punea în cel mai evident pericol. Comanşii trebuiau să ghicească cum că nu este singur aici şi

că trebuie să aibă tovarăşi cu el. Grija pentru noi înşine ar îi cerut, de fapt, să ne îndepărtăm imediat. Dar aveam oare dreptul să plecăm? Nu era mai nimerit să rămânem şi să aflăm ce se întâmplă? În ciuda marii sale imprudenţe, bătrânul era şiret. Poate născocea o explicaţie care să abată bănuiala pieilor-roşii.

— Uff, Old Wabble! exclamă Vupa-Umugi, când îl văzu pe bătrân. Unde l-aţi prins?

Indianul căruia îi era adresată întrebarea, răspunse:

— Se furişa prin iarbă ca un coiot plecat după pradă. Caii noştri au devenit neliniştiţi, mirosindu-l pe al lui, pe care îl priponise dincolo de posturile noastre.

— S-a apărat?

— *Pshaw!* A vrut să fugă, noi însă l-am hărţuit din toate părţile ca pe un câine râios, iar după ce l-am prins nu a mai îndrăznit să se apere.

— Aţi mai văzut şi alţi albi?

— Nu.

— Duceţi-vă şi căutaţi urmele. Faţa asta palidă nu a putut să vină singură la marginea Llano Estacado-ului.

Războinicul plecă să cerceteze, în timp ce căpetenia şi însoţitorii săi se aşezară, ca şi când nimic nu s-ar fi întâmplat. Cu priviri îndreptate ameninţător asupra lui Old Wabble, care stătea în faţa lui ţinut de doi indieni, căpetenia îşi scoase cuţitul, îl înfipse în pământ şi zise:

— Am înfipt cuţitul interogării. El poate să te omoare, dar poate să-ţi şi lase viaţa. E în mâna ta. Dacă spui adevărul, o să scapi.

Ochii „regelui *cowboy*-lor” rătăciră o clipă înspre tufişurile noastre, căutându-ne, dar, din fericire, numai cu o scurtă privire. Dacă nu s-ar fi stăpânit, ne-ar fi putut trăda.

— Unde-ţi sunt însoţitorii? îl întrebă căpetenia.

— N-am nici unul, răspunse bătrânul.

— Minţi! O să-i căutăm şi o să-i găsim!

— N-o să găsiţi pe nimeni.

— Dacă se dovedeşte că ai minţit, tu o să fii de vină pentru moartea grea pe care o s-o suportaţi cu toţii.

— Pune să caute, n-am nimic împotrivă!

— Spune-mi atunci ce treabă ai aici, la marginea Llano-ului? Poate o să începi să minţi, spunând că ai venit să vânezi?

— Nu, Old Wabble nu-i atât de prost. Şi totuşi, tocmai acest lucru vreau să-l spun, pentru că ăsta e adevărul.

— Păi aici nu există vânat; ce puteai vâna?

— Există, totuşi, şi încă foarte mult. Vânat roşu, adică indieni. Am venit aici să vă vânez pe voi.

Era foarte îndrăzneţ. Probabil că se bizuia pe noi. Părea să fie convins că noi ne aflăm în apropiere şi că îl auzim. Şi probabil că şi considera ca foarte firesc să nu-l lăsăm în situaţia lui critică. Dar în aceasta privinţă se înşela. Din moment ce se băgase singur în bucluc, în adevăratul înţeles al cuvântului, n-avea decât să-şi spargă singur capul cum să iasă. Noi, înainte de toate, trebuia să avem grijă ca noi înşine să nu fim prinşi. Nu aveam voie să riscăm cu atâta uşurinţă realizarea unui plan atât de frumos, numai ca să-l eliberăm pe el.

Se vede că răspunsul curajos al bătrânului îl surprinse pe Vupa-Umugi. Îşi încrucişă sprâncenele şi întrebă neîncrezător:

— Ce caută mocasinii ăştia în picioarele tale?

— Ca în misiunea mea de cercetaş să nu las urme care să dea de bănuit, am luat aceste încălţări de la unul din războinicii lui Nale-Masiuv.

De rândul acesta căpetenia vorbi ameninţător:

— Să se ferească Old Wabble să-mi trezească mânia!

— Ce rost are ameninţarea? Tu mi-ai cerut să spun numai adevărul!

— Da, dar nu-l spui! Spui că ai venit să ne vânezi? Poate un singur om să vâneze de cincisprezece ori câte zece

războinici?

— Nu, dar eu sunt aici numai ca cercetaş, ceilalţi vin după mine. Şi vă avertizez! Dacă-mi faceţi cel mai mic rău, prietenii mei o să se răzbune cumplit pe voi.

— *Pshaw!* Cine sunt oamenii cu care îndrăzneşti să ne ameninţi pe noi?

— De fapt, nu ar trebui să vă spun, pentru că nici nu bănuiţi că sunteţi urmăriţi. Dar am să mă distrez fără să fac vreo greşeală, spunându-vă de pe acum, pentru că e imposibil să puteţi scăpa.

Pe faţa bătrânului, plină de zbârcituri, apăru o expresie de triumf şi continuă:

— Cunoaşteţi pe şeful de trib Nale-Masiuv? A îndrăznit să atace călăreţii albi şi a fost bătut.

— Uff! răspunse Vupa-Umugi.

— Mergând pe urmele lui, soldaţii au ajuns la Apa Albastră, unde aţi avut tabăra. Voi aţi părăsit locul, aşa că au pornit-o după voi, iar pe mine m-au trimis înainte ca cercetaş, să vă descopăr urmele unde vă faceţi tabăra. Chiar dacă m-aţi prins, o să trebuiască să mă eliberaţi din nou, pentru că ei au să vină şi au să vă nimicească până la ultimul.

„Mulţumescu-ţi ţie, Doamne”, gândii eu, era singurul pretext pe care-l putea folosi. Numai în felul acesta îi putea face să creadă că a venit singur şi să le abată bănuiala de la noi. Da... era şiret bătrânul, ceea ce nu diminua cu nimic mânia ce o simţeam contra lui.

Vupa-Umugi făcu un gest de dispreţ şi zise:

— Să nu se bucure Old Wabble prea repede şi prea devreme. E poreclit „Ucigaşul indienilor” şi noi toţi ştim foarte bine că încă niciodată un războinic roşu nu a găsit milă în faţa glontelui sau cuţitului său. Ne bucurăm că l-am prins, şi o să ne ferim să-l eliberăm. O să moară la stâlpul caznelor şi o să plătească pentru toate asasinatele, îndurând cele mai mari şi mai rafinate chinuri!

— Aşa spui acum, dar lucrurile o să se petreacă altfel, răspunse mister Cutter, cu multă siguranţă în glas.

— Nu fi obraznic, câine! se răsti la el căpetenia. Crezi că ne-ai spus ceva nou? Ştiam de mult că soldaţii albi s-au bătut cu Nale-Masiuv. Au învins, dar numai pentru scurt timp, pentru că Nale-Masiuv a trimis acasă să mai vină o sută de războinici!

— Ah! exclamă Old Wabble, prefăcându-se dezamăgit.

— Da, continuă şeful de trib, triumfător la rândul său. Şi la fel de bine ştiu că aceşti câini albi vin după noi. Noi înşine am vrut să vină, i-am momit după noi, ca să-i distrugem. Îţi spun, v-am întins o capcană din care nu există scăpare!

— Da, se poate, dacă o să fim atât de proşti încât să cădem în ea.

— Tu ai şi căzut, şi te găseşti în ea!

— Cu atât mai atenţi şi mai prevăzători o să fie soldaţii albi.

— Şi ei au să cadă în ea, nici nu pot altfel. Numai de aceea am plecat de la Apa Albastră încoace, pentru ca soldaţii albi să vină după noi. O să părăsim şi tabăra aceasta, ca să-i ducem în deşert, unde au să piară în mod cumplit.

— Să piară? O să se bată şi o să vă învingă.

— Nu o să fie nici o bătaie, îi ademenim departe, în deşert, unde nu există apă, aşa că o să piară de sete, fără ca armele să le poată folosi la ceva. O să sosească aici puţin timp după răsăritul soarelui, atunci noi o să fim plecaţi, iar ei au să ne urmeze. Şi după ei vine Nale-Masiuv cu mai mult de o sută de războinici. În felul acesta nimeresc între noi şi el, între foame şi sete, pe de o parte, şi armele noastre pe de altă parte, aşa că au să piară în mod jalnic.

— *Thunder-storm!* strigă Old Wabble, ca şi când s-ar fi speriat foarte tare.

— Aha, acum îţi intră groaza în oase! râse răzbunător căpetenia. Trebuie să recunoşti că sunteţi pierduţi! Mai am

însă o vorbă cu tine. Unde sunt feţele-palide care au fost cu tine la Apa Albastră?

— Feţele-palide? La cine te referi?

— La Old Shatterhand şi Old Surehand, pe care mi l-aţi smuls din mână, şi la toţi ceilalţi.

— Nu ştiu unde sunt. M-am despărţit de ei.

— Minţi! Vrei să-mi ascunzi faptul că se află la soldaţi?

— La soldaţi? Nici vorbă. Old Shatterhand nu este omul care să se alăture unor astfel de indivizi, ca în felul acesta să-şi piardă independenţa. Sau poate crezi că se înjoseşte să facă pe iscoada pentru ei?

— Old Shatterhand e tare mândru, recunoscu căpetenia.

— Nu numai pentru asta, el este un prieten al albilor, ca şi al indienilor. S-ar amesteca el, oare, în cearta care s-a iscat între ei?

— Uff, cuvintele astea sună a adevăr.

— Şi nu a încheiat el pace cu tine la Apa Albastră?

— Şi asta este adevărat. Dar unde se află acum?

— A plecat pe Rio Pecos în jos, până la tabăra apaşilor mescalero, să se întâlnească cu Winnetou.

— S-a dus singur?

— Nu, îl întovărăşesc şi ceilalţi.

— Tu de ce nu ai plecat cu ei?

— Pentru că voiam să ajung la soldaţi, al căror cercetaş sunt în prezent.

— Să fi mers tu, aşa singur? Nu cred. Ultimele tale cuvinte mi-au trezit din nou bănuiala. Old Shatterhand e la voi.

— Am crezut că Vupa-Umugi e cu mult mai deştept decât arată acum. Nu-şi dă seama că prin bănuiala sa se dă de gol? În timpul unei expediţii războinice, Old Shatterhand nu face oare mai mult decât o sută de războinici? Şi Old Surehand nu-i este oare egal? Dacă oameni atât de renumiţi s-ar afla la noi, oare nu ţi-aş spune, pentru a te speria, să nu te atingi de mine?

— Uff! dădu afirmativ din cap căpetenia.

— Ar fi un mare avantaj pentru mine să te pot ameninţa cu cele două feţe-palide. Şi dacă nu fac asta, trebuie să recunoşti că, într-adevăr, ele nu sunt cu mine.

— Uff! exclamă el din nou afirmativ.

— Aşa că, dacă aş vrea să născocesc o minciună, mai degrabă aş spune că cei doi au să vină să mă elibereze, decât să neg acest lucru. Dacă Vupa-Umugi nu înţelege acest lucru, înseamnă că e cam slab de minte.

— Ce te priveşte pe tine mintea mea, câine? Acum ştiu ceea ce voiam să ştiu, şi dacă o să te cred sau nu asta o să depindă de faptul dacă războinicii mei, care s-au dus să scotocească împrejurimile după tovarăşii tăi, au să găsească pe cineva sau nu. În orice caz, tu eşti pierdut. Te luăm cu noi, pentru ca tot tribul nostru să te vadă cum mori şi să strige de bucurie văzând chinurile tale. Ei, ce este, ai de raportat ceva?

Întrebarea fusese adresată unui indian care tocmai sosise călare şi sărise de pe cal.

— Am colindat şi scotocit împrejurimile, răspunse indianul, dar n-am găsit pe nimeni. Această faţă-palidă a avut îndrăzneala să se furişeze singură până la noi.

— Îndrăzneala asta o s-o plătească el cu viaţa. Acum legaţi-l şi de picioare, şi strângeţi-l atât de tare în curele încât să nu se poată mişca. Să fie păzit de cinci războinici, care au să răspundă cu capul de el. De asemenea, ca măsură de prevedere, să se posteze străji acolo sus, pe tăpşan.

Lipsa de prevedere se produsese deja, uşurându-ne mult pătrunderea în tabără. Acum trebuia să plecăm repede şi să nu aşteptăm până când străjile îşi vor fi luat posturile în primire. De aceea, ne căţărarăm cât putum de repede, dar pe cât posibil fără zgomot, pe povârniş.

Pe urmă ne grăbirăm să ne îndepărtăm, ca să nu fim auziţi sau văzuţi. Mai târziu puturăm încetini pasul.

— Acum ce mai ziceţi, *sir?* mă întrebă Old Surehand. Iar

ne-a jucat o festă urâtă bătrânul.

— Din fericire, mai urâtă pentru el decât pentru noi.

— Da; în orice caz, după ce a dat de belea, nu s-a purtat chiar atât de rău.

— E mare păcat de el. Altminteri e un bătrân de ispravă, şi dacă nu ar avea obiceiul ăsta să acţioneze atât după capul lui, şi fără rost, ar fi un tovarăş foarte folositor. Aşa însă, trebuie să fii mai prevăzător cu el decât cu un *greenhorn*. E un om care-i mai bine să umble singur, căci altfel devine primejdios pentru colectivul căruia i se alătură. Dacă îşi va recăpăta libertatea, să plece unde vrea. Desigur, la început m-am bucurat să-l cunosc. Dar bucuria asta mi-a înveninat-o el destul. Nu e deloc o plăcere să-l ai lângă tine şi să-l vezi cum comite prostie după prostie. Mai degrabă îmi convine cel mai neexperimentat novice. Un *greenhorn* se supune şi ascultă de un *westman* experimentat, tocmai pentru că este convins de lipsa lui de experienţă. Aici însă avem de-a face cu un bătrân horseman, un om umblat cu cai, mândru că odinioară a purtat numele de „rege al *cowboy*-lor” şi, datorită acestei mândrii, consideră că este sub demnitatea lui să se supună unei alte voinţe decât celei proprii. Un bun *cowboy* poate fi un văcar şi un călăreţ priceput, chiar şi un ţintaş acceptabil, dar pentru un *westman* capabil se cere mult mai mult!

Mă înfierbântasem şi probabil că aş mai fi continuat, dacă nu am fi ajuns la tabăra noastră.

Le-am spus apaşilor că Old Wabble a fost prins de comanşi. Atunci, cel mai în vârstă dintre ei, care vorbea în numele tuturor, a zis:

— Bătrâna faţă-palidă a plecat cu calul lui, fără să întrebe. Puteam noi să-l reţinem?

— Nu, răspunsei. În nici un caz nu v-ar fi ascultat. Dar ştiţi cumva de ce şi-a luat calul, în loc să meargă pe jos?

— Ştiu, fiindcă e singurul lucru pe care mi l-a spus. A luat

calul pentru iuţeala lui, adică voia să ajungă înaintea voastră la comanşi şi să se întoarcă tot înaintea voastră.

— Ca pe urmă să se umfle în pene faţă de noi? Ei, acum a găsit prilejul să-şi trâmbiţeze gloria. Ai grijă ca străjile să fie cu ochii în patru! Acum trebuie să ne culcăm, ca, la răsăritul soarelui, să putem fi în formă.

Cu somnul nu prea mergea. Din cauza supărării provocate de Cutter, mult timp încă n-am putut adormi, iar la răsăritul soarelui, când m-am trezit, mă simţeam obosit.

Trebuia să urmărim plecarea comanşilor. Fâşia întunecată pe care o formau la orizont cei O-sută-de-copaci, puteam să o vedem, dar pe comanşi nu-i puteam distinge. De aceea, pentru a reduce distanţa, am luat binoclul şi am părăsit tabăra, împreună cu Old Surehand. La jumătatea drumului ne aşezarăm şi aşteptarăm. Nu dură mult şi figurile comanşilor apărură de după tufişuri. Plecau în acelaşi fel în care sosiseră, adică nu în şir indian. Voiau să lase cât mai multe urme vizibile, pentru a uşura trupelor urmărirea. Aşa după cum socotisem că vor face, comanşii s-au luat după urmele noastre, adică după şirul de pari, crezând că au fost fixaţi acolo de Şiba-bigc, fără să bănuiască schimbarea lor.

După ce comanşii dispărură în direcţia sud-est, aşteptarăm încordaţi poate mai mult de o oră, până când apărură dinspre vest şase călăreţi, al căror drum ducea evident spre cei O-sută-de-copaci.

— Sunt dragonii, spuse Old Surehand. Mergem la ei?

— Nu. Aş vrea să-mi permit o glumă. Când dincolo de Mistake Canion am ajuns la tabăra lor, comandantul m-a luat drept un neisprăvit şi m-a tratat ca atare.

— Tâmpitul!

— Hm. Nu prea putea ghici cine sunt, fiindcă eu m-am dat drept căutător de morminte. Nu era prea greu să mă ia drept *greenhorn*, după cum mă prefăceam. Aş vrea să-l văd pe comandant ce mutră o să facă când o să dea de mine aici,

lângă pustiul Llano Estacado.

— Înseamnă că vreţi să mergeţi la el, la început fără apaşi? Poate nici cu mine?

— Nu, dumneavoastră puteţi veni.

— Foarte bine! Aş vrea să ştiu ce are să spună când va auzi că presupusul căutător de morminte nu este altul decât Old Shatterhand. Ce mutră deşteaptă o să facă!

Prin binoclu văzurăm că cei şase călăreţi, probabil vreo avangardă, se împrăştiară ca să ajungă în felul acesta la O-sută-de-copaci. Era o măsură bună, dar desigur inutilă, din moment ce comanşii plecaseră.

După ce dispărură din câmpul meu vizual dură cam zece minute până când văzurăm pe unul dintre călăreţi că se întoarce în galop. Probabil că se ducea la comandant să-i comunice că poate să vină, fiindcă duşmanii au părăsit cei O-sută-de-copaci. La mai puţin de o oră, îi văzurăm pe dragoni sosind, şi ne întoarserăm în tabăra noastră, să ne luăm caii şi să le dăm apaşilor ordin să ne urmeze cam după o oră.

La început, înaintam repede, dar când puturăm fi văzuţi de la O-sută-de-copaci, pornirăm încet, în trap, exact ca nişte oameni care n-au de ce să se grăbească, neavând un scop prea precis. Apropiindu-ne cam la o mie de paşi de tufişuri, văzurăm câteva santinele. Pe ceilalţi nu puteam să-i vedem, pentru că făcuseră popas în interiorul potcoavei. Fuseserăm observaţi de santinele, care, raportând despre apropierea noastră, au făcut ca mulţi soldaţi să iasă de după boschete, să ne vadă. Întrucât nu eram indieni şi fiind numai două persoane, sosirea noastră fu aşteptată în linişte.

— Staţi! strigă santinela cea mai avansată. Ce căutaţi în tabără?

— Să ne odihnim.

— Cine sunteţi?

— Asta deocamdată nu te priveşte, e treaba ofiţerului vostru s-o afle!

— Oho, trebuie să vă cercetez, iar voi trebuie să-mi răspundeţi, că de nu, trag!

— Încearcă! Înainte de a pune bâta dumitale la ochi, eşti un om mort.

La aceste cuvinte îmi îndreptai carabina către el şi continuai:

— Avem aici acelaşi drept ca şi voi. Şi noi puteam întreba: cine sunteţi? Ce căutaţi aici? Cine e ofiţerul care vă comandă? Şi acum lasă-ne în pace! Vrem să mergem la apă.

Cotirăm după tufişuri şi merserăm spre izvor, unde, fusese deja instalat un cort ofiţeresc. Santinela nu ne opri, dar câţiva soldaţi, care auziseră răspunsurile mele, fugiseră înainte, să-i spună comandantului cum ne-am comportat şi ce indivizi recalcitranţi suntem. Ofiţerul stătea în faţa cortului şi, după ce ascultă raportul lor, se pregătea să ne întâmpine cu fruntea încruntată. Când ajunserăm destul de aproape, mă recunoscu şi exclamă:

— *Good lack!* Dar ăsta e căutătorul de morminte! Ei, da, de la el te poţi aştepta la astfel de prostii. Habar n-are pe ce lume trăieşte. Ce ştie el ce înseamnă să fii în stare de război şi care sunt îndatoririle unei santinele atunci când nu i se dă ascultare!

În acest timp noi am ajuns în faţa lui şi am descălecat.

— *Good morning, sir* — bună dimineaţa, *sir,* îl salutai eu candid. Ne daţi voie să ne aşezăm şi noi aici? Avem nevoie de apă pentru cai.

Comandantul izbucni în hohote de râs şi se întoarse către ofiţerii lui, care începură şi ei să râdă.

— Uitaţi-vă la omul acesta, *meş-şurs,* domnilor! Probabil că vi-l amintiţi. Tipul e tare original şi are fluturi în cap; aşa ceva să tot căutaţi, că nu mai găsiţi. Fireşte, habar nu are că, de fapt, santinelele noastre ar fi trebuit să tragă în el. Şi-a găsit şi un însoţitor, probabil de acelaşi calibru. Astfel de oameni putem primi liniştiţi în mijlocul nostru, n-avem de ce

ne teme.

Întorcându-se iar spre noi, ne spuse:

— Da, puteţi rămâne să beţi apă cât vreţi. Aţi găsit multe morminte, *sir?*

— Nici unul, răspunsei eu.

— Cine caută mormintele indienilor nu trebuie să se ducă în Llano Estacado.

— Llano Estacado? întrebai eu afişând o expresie descumpănită.

— Da!

— Unde se află?

— Nu ştiţi?

— Ştiu, numai că trebuie să fie o regiune foarte tristă.

— Sfântă nevinovăţie! Pe unde aţi umblat după ce aţi părăsit tabăra noastră?

— Tot spre est.

— Şi apoi?

— Apoi la lacul pe care indienii îl numesc Apa Albastră.

— La Apa Albastră? exclamă el mirat, aproape speriat. Păi, acolo şi-a avut tabăra o ceată destul de mare de comanşi.

— Aşa? întrebai candid.

— Aşa-a-a, îmi imită el glasul. Cum de nu v-au văzut şi nu v-au prins?

— Să ne fi văzut? Posibil! Să ne prindă? Nu! Ne-am permis chiar să ne distrăm şi să înotăm în lac.

— Şi nu v-au prins?

— Nu. De altfel, gândindu-mă bine, cred că dacă ne-ar fi prins, nu am şedea acum aici.

Izbucni iar în hohote de râs şi zise:

— Fireşte că aşa este, dacă v-ar fi prins, v-ar fi omorât şi scalpat.

— *Sir*, lucrurile astea nu s-ar fi putut petrece chiar atât de uşor, pentru că ne-am fi apărat.

Spusei aceste cuvinte atât de serios şi de convingător,

încât provocai un hohot de râs. Old Surehand îşi dădea toată silinţa să se stăpânească; vedeam totuşi cât de mult se înveselea. După ce râsul se potoli, comandantul continuă:

— Să înnebuneşti, nu alta. E prea de tot. Şi cam cât timp aţi stat la Apa Albastră?

— O zi.

— Şi după aceea încotro aţi mers?

— Tot spre est.

— E o minune cât cerul de mare! Văd că aţi ajuns aici, absolut teferi!

— Da, absolut teferi. Ar fi trebuit să ne lipsească ceva?

— Să vă lipsească? E extraordinar! Ştiţi oare că acei comanşi de la Apa Albastră au venit încoace? Ticăloşii ăştia nu v-au văzut?

— Asta nu ştiu, ei trebuie să ştie dacă ne-au văzut ori ba.

— Da, ei trebuie să ştie! râse el înfuriat. Dar ştiu şi eu. Ştiu că nu v-au văzut, altfel n-aţi mai trăi. E aproape de necrezut. Doi oameni merg tot timpul pe unde se află comanşii, se învârt mereu încoace şi încolo pe sub nasul lor şi totuşi nu sunt prinşi. Unui *westman* priceput sau unui ostaş nu i se poate întâmpla aşa ceva. Ce noroc! Iar oamenii ăştia nici nu bănuiesc măcar în ce pericol s-au aflat. E adevărat ce zice un vechi proverb: prost să fii, noroc să ai!

— *Sir*, vă rog frumos să nu ne faceţi proşti! În patria mea, în această privinţă, există un proverb mult mai nimerit. Se obişnuieşte să se spună: cei mai proşti ţărani strâng cei mai mari cartofi.

Spusei aceste cuvinte zâmbind liniştit. Comandantul deveni ceva mai atent. Se uită la mine cu o privire scrutătoare, lungă şi zise:

— Ia staţi! Nu cumva vreţi să ne dovediţi că aveţi ceva în scăfârlie? Să nu vă închipuiţi că sunteţi mai deştepţi decât noi!

— Nici o grijă, *sir.* Nu avem intenţia să facem vreo

comparaţie între noi şi dumneavoastră. Ar fi o curată nebunie.

— Cred şi eu! aprobă el mulţumit, fără să înţeleagă sensul propriu-zis al cuvintelor mele. Nu ar fi nevoie să fiu sincer cu dumneavoastră, dar îmi pare pur şi simplu rău de prostia dumneavoastră; aşa că vreau să vă spun cum stau lucrurile. Noi i-am atacat şi i-am învins pe comanşi. Au fugit de noi la Apa Albastră, iar noi după ei. De acolo au fugit încoace, iar acum îi gonim şi îi împingem în pustiul Llano Estacado, unde au să moară de sete, sau au să fie doborâţi de gloanţele noastre, dacă nu se predau. Asta am vrut să vă comunic, lucruri pe care nici nu le-aţi bănuit.

— Nici nu le-am bănuit măcar? Chiar credeţi că nu ştim nimic despre toate acestea? întrebai eu cu totul pe alt ton.

— Ce puteţi şti! zise el dispreţuitor.

— Mai întâi, ştim că, dacă o să acţionaţi după planul dumneavoastră, în nici vin caz nu o să-i prindeţi pe comanşi.

— Zău? întrebă el ironic.

— Zău. Mai adaug că nu pe ei, ci pe dumneavoastră vă aşteaptă soarta de a pieri de sete în pustiul Llano Estacado.

— Chiar aşa să fie? Ce deştepţi aţi devenit dintr-o dată! De ce să ne prăpădim?

— Există apă în Llano?

— Nu.

— Aveţi burdufuri să luaţi apă cu dumneavoastră?

— Pe dracu, nu! De ce mă întrebaţi o prostie ca asta?

— Întrebarea mea nu-i deloc o prostie! În deşert ai nevoie de apă. Ştiţi cât de departe trebuie să pătrundeţi în deşert ca să-i întâlniţi pe comanşi? Ştiţi cât timp rezistă caii dumneavoastră fără apă în arşiţa deşertului?

— Ştim că nu va trebui să mergem prea departe, pentru că nici indienii nu au apă.

— *Sir*, de rândul ăsta şi mie îmi pare la fel de rău pentru dumneavoastră, aşa cum adineauri pe dumneavoastră vă înduioşase prostia mea. Ştiţi că aceşti comanşi cunosc un loc,

în Llano Estacado, unde există destulă apă pentru ei şi pentru cai?

— Da? Există un asemenea loc? Imposibil!

— Şi de ce ar fi imposibil? Nu aţi mai auzit că în deşert există oaze?

— Da, dar nu în Llano Estacado.

— Ba există o apă care ar ajunge la mii de cai.

— Prostii! Ce ştiţi sau bănuiţi dumneavoastră despre apa aceasta?

— De ce vorbiţi despre ce ştim sau bănuim noi? Dumneavoastră habar n-aveţi despre ce ştim noi doi, eu şi cu prietenul meu.

— Doi căutători de morminte! Ei, ce ştiţi?

— Că tot ce vă gândiţi să faceţi ar însemna o mare greşeală şi v-ar duce la pieire sigură, dacă nu ar exista câţiva oameni care şi-au propus să vă salveze.

— Vorbiţi de pieirea noastră? E o nebunie. Doar dumneavoastră sunteţi în stare să spuneţi astfel de poveşti. Şi cine sunt acei oameni cumsecade, *sir?*

— Sunt trei persoane şi anume: Old Surehand, Winnetou şi Old Shatterhand.

Atunci îşi ridică sprâncenele sus de tot şi mă întrebă:

— Şi aceştia vor să ne ajute?

— Dacă nu vor să stea şi să privească liniştiţi cum intraţi în capcana întinsă de comanşi, sunt obligaţi să vă ajute.

— Aveţi fierbinţeli? Cred că aveţi halucinaţii!

— Dacă pe cineva îl înşeală simţul realităţii, atunci să ştiţi că nu pe noi ne înşeală, ci pe dumneavoastră. Îl cunoaşteţi pe conducătorul comanşilor cu care aţi luptat?

— Nu ştim cum îl cheamă. Nu am trimis cercetaşi să se intereseze.

— Aflaţi că această căpetenie se numeşte Nale-Masiuv, ceea ce înseamnă Patru-degete. Dar cum îl cheamă pe şeful de trib care a avut tabăra la Apa Albastră, ştiţi?

— Păi a fost tot Nale-Masiuv, dacă i-aţi spus bine numele.

— Nu, a fost Vupa-Umugi, ceea ce înseamnă Marele-tunet.

— Prostii! Trebuie să fi fost acelaşi şi nu altul, pentru că noi l-am urmărit până la Apa Albastră.

— Ah! Iată halucinaţiile despre care aţi vorbit! Adineauri aţi fost atât de amabili să ne prezentaţi situaţia, fără ca de fapt s-o consideraţi necesar. În schimb, acum vrem noi, fără să fie necesar, să vă spunem care este situaţia. Nale-Masiuv s-a aliat cu Vupa-Umugi pentru a vă distruge. El nu a fugit la Apa Albastră, el a chemat încă o sută de războinici de la corturile sale. În timp ce dumneavoastră credeţi că-i urmăriţi, el a rămas în spatele dumneavoastră şi vă urmăreşte. V-au ademenit la Apa Albastră, pentru că acolo aştepta Vupa-Umugi, iar când aţi sosit, ei v-au cedat locul. Vupa-Umugi, căpetenia naiinilor, s-a îndreptat spre locul unde ne aflăm, pe care comanşii îl numesc *Sucs-ma-lestavi,* adică O-sută-de-copaci. Ei au sosit aici ieri seară. Dumneavoastră aţi venit după ei, dar înainte să apăreţi, ei au plecat în deşert, ca să vă atragă după ei. În timp ce-l urmăriţi pe Vupa-Umugi şi credeţi că-l puteţi distruge, el vă atrage într-o capcană. Merge înainte cu naiinii săi, iar în urma dumneavoastră vine Nale-Masiuv, cu peste o sută de războinici. Dumneavoastră vă aflaţi între aceste două tabere inamice. Deci, *sir,* situaţia se prezintă aşa, şi nicidecum altfel.

Ofiţerii ce-l însoţeau se uitau întrebători când la el, când la mine. La rândul său, comandantul se holba la mine, nevenindu-i să mă creadă şi mă întrebă:

— Ce fel de năluciri mai sunt şi astea, *sir?*

— Nu-i nici un fel de nălucire, *sir.* Ceea ce vă spun e purul adevăr.

— Observ că cunoaşteţi numele tuturor, de unde?

— Vorbesc limba comanşilor.

— Dumneavoastră, căutătorul de morminte?

— *Pshaw!* Căutător de morminte! Tot nu vreţi să

recunoaşteţi că şi în privinţa mea v-aţi făcut o părere greşită?

— Greşită? Nu sunteţi ceea ce ne-aţi declarat?

— Nu. Aţi crezut într-adevăr că e posibil ca un savant, deci un om cu studii, să se plimbe ca un nebun prin Vestul Sălbatic numai pentru a descoperi nişte morminte? Şi că se bagă mereu în calea indienilor, fără ca ei să-l prindă?

— Sunt uimit, *sir!*

— Miraţi-vă de dumneavoastră, nu de mine! Adineauri v-am pomenit numele a trei oameni despre care, probabil că aţi auzit vorbindu-se destul de des. Vă este cunoscut ce fel de cal călăreşte Winnetou, de obicei?

— Un armăsar murg; se zice că-l cheamă Vântul!

— Da, Vântul. Denumirea apaşă este Iltşi. Dar despre calul lui Old Shatterhand aţi auzit?

— Da, are tot un armăsar murg, pe care-l cheamă Fulger.

— Exact. Cuvântul apaş este Hatatitla. Acum fiţi atent la calul meu.

Păscând, murgul meu se depărtase de mine la peste şaizeci de paşi. M-am întors înspre el şi i-am strigat numele: Hatatitla. Imediat veni spre mine în salturi şi-şi frecă botul de umărul meu, alintându-se.

— *Zounds!* exclamă comandantul. Oare e posibil...?

— Da, este... râsei eu. Sunteţi de la cavalerie şi l-aţi mai văzut o dată pe armăsarul meu. Aţi spus că e o gloabă de trăsură. Uitaţi-vă acum la el mai atent! Aţi mai văzut vreodată un cal atât de desăvârşit? Un căutător de morminte poate să aibă un cal atât de superb?

Se tot căzni să spună ceva, dar, de jenă, nu reuşi mult timp să scoată un cuvânt, ca până la urmă să exclame:

— Unde mi-au fost ochii?

— Da, unde v-au fost, şi nu numai în legătură cu calul meu, ci şi în privinţa călăreţului. Ştiţi ce fel de armă are Winnetou?

— O carabină bătută cu ţinte de argint.

— Dar Old Shatterhand?

— Are „doborâtorul de urşi” şi carabina „Henry”.

— În tabăra dumneavoastră, de dincolo de Mistake Canion, nu aţi remarcat că am două puşti?

— Da, dar mi se pare că una era învelită.

— Ei, acum nu mai sunt învelite, ia uitaţi-vă la ele!

I le întinsei. Ofiţerii ce-l însoţeau îşi aruncară curioşi privirile la armele mele.

— Ei, drăcie, *sir!* exclamă el. Această armă grea şi masivă este cumva „doborâtorul de urşi”?

— Întocmai.

— Şi puşca asta cu închizătorul curios, e cumva...

— Exact. E carabina „Henry”.

— Deci dumneavoastră sunteţi...

— Old Shatterhand, îl întrerupsei eu, în orice caz eu sunt.

— Şi tovarăşul dumneavoastră?

— Este Old Surehand.

Ofiţerii repetară surprinşi cele două nume, care imediat trecură din gură în gură prin tabără. Comandantul sări în picioare şi-şi plimbă privirile de la unul la altul.

— Old Shatterhand şi Old Surehand! E de necrezut!

— Nu credeţi? îl întrebai eu.

— Ba da, dar... dar...

Fu întrerupt de un strigăt care venea din afara taberei, de la santinele:

— Indienii, vin indienii!

— Dincotro? întrebă comandantul cu glas răsunător.

— De acolo, dinspre nord, răspunseră santinelele, în timp ce indicau direcţia cu mâna.

Ofiţerul voi să ordone alarma, dar eu îl opri:

— Fiţi liniştit, *sir!* Nu-i nimic alarmant. Dacă însă nu ne credeţi că suntem ceea ce v-am spus adineauri, acum o să vină nişte martori care să vă confirme că ceea ce v-am spus e adevărat.

— Vă referiţi la pieile-roşii? Dar ei ne sunt duşmani. Imediat trebuie să...

— Nu trebuie să faceţi nimic. Sunt prieteni, sunt chiar salvatorii dumneavoastră. Sunt apaşii pe care i-am adus ca să vă ajute contra comanşilor.

— Apaşii? Dar mă puneţi într-o situaţie foarte dificilă, *sir.* Roşii sunt roşii, *sir,* şi nu poţi avea încredere în nici unul dintre ei, iar eu încă nu ştiu dacă sunteţi intr-adevăr Old Shatterhand.

— *Well,* luaţi măsurile pe care le consideraţi necesare, feriţi-vă însă de acte ostile. O să vă explic totul. Mai întâi, însă, o să le dau ordin apaşilor să rămână în afara bătăii armelor celor din tabără, până ce vă câştigăm încrederea.

— Mă duc eu să le spun, se oferi Old Surehand.

— Duceţi-vă, *sir.* Şi mai spuneţi-le, la câţiva dintre ei, să se posteze acolo sus, lângă tufişuri.

— Acolo sus? De ce? întrebă bănuitor comandantul. De ce aceste posturi în spatele meu?

— Ca să pândească sosirea lui Nale-Masiuv. V-am spus doar că e în urma dumneavoastră. Poate sosi în orice clipă.

— Aş putea pune santinele dintre oamenii mei!

— Apaşii mei au ochi mai ageri.

— Mii de trăsnete! Dar dacă... dumneavoastră...?

— Puteţi să spuneţi deschis, *sir.* Dar dacă dumneavoastră sunteţi duşmani şi escroci; asta vreţi să spuneţi, nu?

— Da, recunoscu el. Nu ştiu dacă indienii care vin dintr-acolo sunt într-adevăr apaşi.

— Nici să deosebiţi apaşii de comanşi nu ştiţi?

— Nu.

— Şi în astfel de condiţii duceţi războiul contra indienilor? Aşa puteţi comite cele mai mari greşeli. Ia uitaţi-vă la ei! Sunt cincizeci! După aprecierile mele, dumneavoastră aveţi cam o sută de călăreţi, bine instruiţi. De ce vă temeţi de indieni?

— Într-adevăr, *sir,* aş vrea să am încredere în

dumneavoastră. Aş vrea numai ca indienii să se ţină cât mai departe de tabără, până le dau eu voie să vină încoace. Aşa-mi cer obligaţiile mele de serviciu.

— Vă înţeleg foarte bine. Acum îi puteţi vedea şi să fiţi pe deplin liniştit. Mister Surehand a ajuns la ei. Se opresc şi descălecă. Numai trei dintre ei pleacă sus pe deal. Sunt străjile care trebuie să asigure securitatea noastră.

— Bine, sunt mulţumit. Totuşi grija pentru securitatea noastră mă obligă să nu neglijez anumite amănunte.

Dădu câteva ordine, trupele luară armele şi se postară pe poziţie, în aşa fel încât uşor ar fi putut respinge un atac al apaşilor.

— Asta nu trebuie să vă supere, se scuză el.

— Nici nu-mi trece prin gând să v-o iau în nume de rău, răspunsei. Dacă mă ascultaţi până la capăt, o să aveţi încredere în noi. Iată că se întoarce mister Surehand. Haideţi, să ne aşezăm din nou jos. Vreau să vă informez mai departe şi astfel să vă dovedesc că v-am spus adevărul şi că fără noi aţi fi fost pierduţi.

Ne aşezarăm din nou lângă apă, unde stătusem şi mai înainte, şi-i spusei atât cât era necesar să ştie. Era în avantajul nostru să trec peste ceea ce nu era important pentru el. Relatarea mea făcu o impresie deosebită asupra ofiţerilor săi. Faţa comandantului devenea tot mai serioasă şi căpătă o expresie tot mai îngrijorată. Când terminai de vorbit, rămase o vreme nemişcat, căzând pe gânduri, şi nu scoase nici un cuvânt. Ofiţerii săi erau şi ei convinşi că, fără ajutorul meu, ar fi căzut într-o capcană cât se poate de periculoasă. În sfârşit, comandantul îşi ridică privirea spre mine şi zise:

— Mister Shatterhand, înainte de toate, o întrebare: vreţi să mă iertaţi că m-am purtat cu dumneavoastră aşa... aşa de?...

— Din toată inima, *sir.* Acum credeţi că sunt Old Shatterhand?

— Sunt absolut sigur. Un *westman* ca dumneavoastră îl întrece şi pe cel mai destoinic ofiţer. Cu toată dârzenia, şiretenia şi vitejia noastră, nu puteam face nimic, dacă nu aveam călăuze cu noi, care să cunoască bine nu numai regiunile acestea, dar şi pe indieni, limbile pe care le vorbesc şi obiceiurile lor. Dumneavoastră i-aţi spionat pe comanşi şi astfel le-aţi aflat toate planurile. Puteam noi să facem la fel? Fără să fi bănuit măcar, am fi nimerit într-o moară care ne-ar fi măcinat pe toţi. Dar, tocmai de aceea, câinii ăştia de comanşi o să trebuiască să plătească cu sânge. O să-i prindem într-un foc încrucişat, încât unul n-are să mai scape.

— Staţi, *sir!* Acesta e un punct asupra căruia trebuie să discutăm şi să cădem de acord, înainte de ă vă asigura cu hotărâre ajutorul promis. Eu nu sunt un ucigaş!

— Nici eu. Am fost trimis să lupt contra lor până-i înving, sau până se predau.

— Şi dacă se predau fără luptă?

— Şi atunci tot trebuie pedepsiţi. O să pun să fie împuşcat fiecare al zecelea sau al douăzecilea.

— În acest caz, pe ajutorul nostru să nu contaţi. Căutaţi s-o scoateţi singuri la capăt!

— Ce vă trece prin minte? Nu mă pot lipsi de ajutorul dumneavoastră!

— Ştiu şi eu acest lucru, şi de aceea cred că soarta indienilor este în mâinile noastre.

— Poate nu numai într-ale dumneavoastră, mister Shatterhand. Ca să fiu drept, recunosc tot ce aţi făcut şi vreţi să faceţi pentru noi, dar cred că pot să cer ca şi dumneavoastră să recunoaşteţi drepturile mele.

— Vreţi să-mi spuneţi şi mie cam care sunt drepturile pe care credeţi că le aveţi?

— Dumneavoastră şi cu mine suntem aliaţi contra comanşilor. Dacă ieşim învingători, trebuie să avem amândoi acelaşi drept de a decide ce urmează să se întâmple cu

pieile-roşii. Cred că recunoaşteţi că este imposibil ca totul să se termine fără nici o pedeapsă.

— Nu, nu recunosc.

— Înseamnă că avem păreri deosebite, dar sper că ne vom înţelege. Mai las eu, mai lăsaţi dumneavoastră, şi ne întâlnim la mijloc, şi atunci fiecare poate să spună că s-a făcut după voia lui.

— Pentru mine nu există mijloc. Fireşte, în cazul în care comanşii se apără, o să ne folosim de arme. Dar dacă se predau, nici unul dintre ei nu trebuie să păţească nimic. Asta e părerea mea, şi nu cedez o iotă.

— *Sir*, dar trebuie pedepsiţi, pentru că s-au răzvrătit.

— Ce numiţi dumneavoastră răzvrătire? Faptul că-şi apără propriul lor drept? Faptul că un indian nu se lasă gonit din propriul său cămin? Sau faptul că-i cere guvernului să-şi respecte promisiunile cu care l-a înşelat fără scrupule?

— Hm! Acum mă conving şi eu, mister Shatterhand, că ceea ce se spune despre dumneavoastră e adevărat, şi anume că întotdeauna ţineţi mai mult cu indienii decât cu albii.

— Ţin cu orice om bun şi sunt adversarul oricărui om rău.

— Dar indienii sunt răi!

— *Pshaw!* Nu are rost să ne certăm. Sunteţi yankeu şi pe deasupra ofiţer, nu vă pot converti la părerea mea. Dar nici nu e nevoie. Noi suntem câţiva vânători albi care ştim să înfruntăm o ceată de comanşi şi avem cu noi trei sute de apaşi mai bine instruiţi şi înarmaţi decât comanşii. În afară de asta, terenul e în favoarea noastră, fără a mai socoti şi alte avantaje. Credeţi că-i putem învinge pe comanşi?

— Da

— Şi fără ajutorul dumneavoastră?

— Asta... de... hm... mormăi el, dând din cap.

— Spuneţi liniştit, da. Într-adevăr, nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră. Vă dau cuvântul meu că nu ne va

scăpa nici un comanş, chiar dacă renunţăm cu totul la ajutorul dumneavoastră. Şi de aceea spun că soarta celor învinşi trebuie să depindă numai de voinţa noastră şi nici în cea mai mică măsură de-a dumneavoastră.

— *Thunder-storm!* Foarte sincer vorbit, *sir.* Deci, vreţi să plecăm?

— Nu. Chiar dacă recunosc că nu avem nevoie de ajutorul dumneavoastră, sunt de acord că îndeplinirea planului nostru ar fi uşurată dacă ne-aţi ajuta.

— Bine, dar cine participă vrea să şi judece pe vinovaţi.

— Atunci, nu, mulţumesc! Dar vă rog să ne sprijiniţi numai pentru ajutorul ce v-am dat, nu şi cu intenţia de a face o baie de sânge fără nici un rost. Nu mai avem timp, comanşii pot sosi din clipă în clipă. Hotărâţi-vă. Da, sau nu!

— Hm! Într-adevăr, pe dumneavoastră e greu să vă cunoască omul. Daţi-mi cinci minute timp, să mă sfătuiesc cu ofiţerii mei.

— Fie, dar nu mai mult. Ezitarea dumneavoastră poate avea urmări care să dea totul peste cap.

Mă ridicai şi mă îndepărtai, pentru scurtul răgaz stabilit. Când mă întorsei, primii răspunsul lui:

— *Sir*, fie după voia dumneavoastră. Ce putem face? Ar fi prea urât din partea noastră ca, după ce ne-aţi salvat viaţa, acum să plecăm fără să vă dăm o mână de ajutor. Rămânem să vă ajutăm.

— Şi soarta comanşilor e treaba noastră?

— *Yes.*

Atunci ne-am înţeles şi mă bucur că am întâlnit în dumneavoastră un aliat atât de capabil şi de uman.

— *Well.* Acum spuneţi-ne, ce să facem?

— Lăsaţi caii să bea cât mai multă apă şi strângeţi-vă corturile. Apoi porniţi după Vupa-Umugi. Drumul vi-l arată parii.

— Şi dumneavoastră rămâneţi aici?

— Numai până îi vedem pe comanşi venind.

— Şi cât de departe să mergem?

— Ceva mai mult decât se poate vedea cu ochii, dar nu mai departe. Când nu veţi mai zări aceste tufişuri, să vă opriţi. O să venim şi noi cât de curând.

— Dar de ce nu veniţi cu noi?

— Pentru că vreau să-l observ pe Nale-Masiuv şi pentru că şi apaşii noştri trebuie să vină aici să-şi adape caii, înainte de a lua pustiul sub copite.

— *Well,* noi să pornim, deci!

Dădu ordinele necesare şi peste o jumătate de oră plecă, urmat de dragonii săi. Acum puteau veni apaşii să-şi adape caii şi să-şi umple burdufurile cu apă. Între timp, mă urcai pe deal, să văd prin binoclu dacă nu cumva se apropie duşmanul. Întrucât ştiam că trebuie să vină pe urmele lăsate de ostaşi, cunoşteam perfect direcţia de unde trebuia să apară. Eram convins că nu va trebui să aştept mult timp, pentru că era firesc să presupună că militarii au să se oprească doar pentru puţină vreme la O-sută-de-copaci, şi că şi-au grăbit plecarea pe urma comanşilor lui Vupa-Umugi, ca să nu-i piardă din vedere.

În scurt timp, presupunerea mea se adeveri, pentru că, nu după multă vreme, pe când stăteam împreună cu Old Surehand la postul meu de observaţie, zării la orizont, în partea vestică, un punct negru, care se mişca încet în direcţia noastră.

— Vin, îi spusei lui Old Surehand.

— Deja? Împrumutaţi-mi puţin binoclul!

I-l dădui. După ce privi câteva clipe, mă întrebă:

— Vă referiţi la punctul acela, care se vede acolo, în vest? Acum se desface în şapte-opt puncte mai mici, depărtându-se în semicerc tot mai mult unul de altul.

— Înseamnă că sunt cercetaşi.

— Sigur. Nu pot călări în linie dreaptă, ca să nu fie văzuţi

de trupele de cavalerie în cazul că s-ar mai afla aici. Nu credeţi că-i aşa, *sir?*

— Asta este, desigur. Ocolesc cei O-sută de-copaci, ca să ajungă aici din două părţi laterale şi nu din spate, până ating câmpia şi pot privi după tufişuri. Este singura modalitate nepericuloasă de a afla dacă dragonii mai sunt aici ori ba. Daţi-mi binoclul!

Scrutând încă o dată depărtarea, văzui cele două grupe de cercetaşi. Erau atât de departe, încât numai prin binoclu se puteau vedea. Nu trebuia să aşteptăm până se apropie ca să poată fi văzuţi cu ochiul liber, pentru că atunci şi ei ne-ar fi văzut la fel de bine.

Coborârăm repede la apaşi şi dădui ordin să pornim. Un minut mai târziu, goneam de-a lungul urmelor, destul de multe, care duceau spre sud-est, pe lângă parii înfipţi. După circa zece minute i-am ajuns pe dragoni, care ne aşteptau stând jos, lângă cai.

Din locul în care ne aflam acum, cu ochiul liber nu puteam vedea cei O-sută-de-copaci. Dar o încercare mă convinse că binoclul bătea până acolo, aşa că nu se putea să nu-i văd pe comanşi de îndată ce soseau.

Fără să fi aşteptat prea mult, văzui cum într-adevăr comanşii se apropiau din două părţi, păşind cu precauţie către apă. Constatând că acolo nu se află nimeni, grăbiră pasul, căutară prin tufişuri şi, negăsind nici un duşman, şapte dintre ei se aşezară jos, iar al optulea o luă înapoi, să-l anunţe pe Nale-Masiuv că poate veni.

Trecu mai bine de o oră de la sosirea comanşilor până să văd iar agitaţie la locul popasului. Comunicându-i lui Old Surehand că au sosit comanşii, acesta zise:

— Acum începe primul act al spectacolului nostru şi-l facem prizonier pe Nale-Masiuv. Nu credeţi că-i bine?

— Ba da. Nu-mi închipui că o să vrea să rămână acolo mai mult decât e necesar ca să şi adape caii şi să bea oamenii

apă. Deci, plecarea!

— Toţi deodată?

— Nu. Trebuie să-i încercuim, mai întâi de la distanţă, fără ca ei să ne vadă. Apoi strângem deodată cercul în jurul lor. Fireşte, cei care trebuie să meargă mai departe, trebuie să plece mai devreme decât ceilalţi. Aceştia o să fiţi dumneavoastră şi apaşii, pe care-i pun sub comanda dumneavoastră, mister Surehand.

— Mă bucur mult, *sir,* mulţumesc.

— Treceţi de O-sută-de-copaci la o distanţă mai mare decât se poate vedea cu ochiul liber. Ocupaţi înălţimea din jurul tufişurilor, în aşa fel încât să formaţi cu apaşii un semicerc. Oamenii dumneavoastră să descalece şi să se culce prin tufişuri, în aşa fel încât toţi să aibă în bătaia puştii tabăra de lângă apă.

— Să tragem?

— Numai dacă opun rezistenţă, sau dacă ar vrea să străpungă linia voastră de apărare. De cât timp aveţi nevoie ca să ajungeţi în spatele lor.

— Ca să ştiţi când trebuie să porniţi, vreţi să ştiţi timpul exact. Socotind de acum, cred că puteţi veni după o jumătate de oră. Mai aveţi să ne daţi vreo indicaţie?

— Mă bizui pe isteţimea dumneavoastră şi pot să vă spun că, în general, armele le vom folosi numai dacă e neapărată nevoie. Eu o să vin călare, împreună cu dragonii, formând un arc, în aşa fel încât cele două capete să se unească cu semicercul vostru. În acest fel îi vom avea pe comanşi la mijloc. La început ne vor vedea numai pe noi şi or să vrea să fugă înapoi, unde vă aflaţi dumneavoastră. Ca să le arătăm că şi acolo drumul e închis, spuneţi-le apaşilor să scoată strigătul lor de luptă în momentul în care am luat contact cu voi.

— *Well,* deci putem pleca. Deocamdată, cu bine!

Se duse la apaşi, le dădu câteva ordine scurte, apoi

încălecară cu toţii şi plecară. La rândul meu, mă întorsei la comandant şi-l întrebai:

— *Sir*, începe dansul. Acum cine o să comande oamenii dumneavoastră?

— Eu, fireşte!

— Bine, dar nu o să faceţi vreo boacănă?

— E adevărat că m-am lăsat dus de nas de indieni, dar acum puteţi fi sigur că nu se vor mai face greşeli.

— Atunci ascultaţi ce vă zic: ne îndreptăm în galop, direct spre O-sută-de-copaci, formând aici un semicerc, ale cărui capete vor atinge extremităţile tufişurilor.

— Înţeleg. În spatele acestor tufişuri stau apaşii?

— Da. La dreapta şi la stânga, oamenii dumneavoastră trebuie să se unească cu ei.

— Şi după aceea, ce facem?

— Scopul nostru este să-i încercuim pe comanşi. Ce se va întâmpla pe urmă, depinde de comportarea lor. Dacă vor trage, tragem şi noi, dar dacă vor sta în aşteptare, lăsăm armele în pace. În acest caz, voi porni o discuţie cu căpetenia lor, iar restul depinde de rezultatul discuţiei noastre.

— Voi fi şi eu de faţă la această discuţie?

— Nu. Nu există nici un motiv să luaţi parte la ea.

— Cred că-i suficient motivul că sunt comandantul trupelor aflate aici, şi sunt deci personalitatea de care în primul rând trebuie să asculte Nale-Masiuv.

— Pe dumneavoastră nu o să vă asculte.

— Dar pe cine o să asculte?

— Pe mine.

— Hm! Ştiu că sunteţi un om iscusit, mister Shatterhand, dar în cazul de faţă nu vă înşelaţi cumva? În astfel de treburi, contează înainte de toate să faci impresie. Iar dumneavoastră nu sunteţi decât un *westman,* în timp ce eu sunt comandantul trupelor, mister Shatterhand.

— Ah, da, da, da! îi râsei eu în faţă.

— Da. Şi uniforma face impresie.

— Şi uniforma? Şi încă ce?

— Tonul cu care cei ca mine sunt obişnuiţi să vorbească.

— Vreţi să vorbiţi cu Nale-Masiuv? Cunoaşteţi limba comanşilor?

— Nu.

— În acest caz cum vreţi să vă faceţi înţeles de el?

— Prin dumneavoastră, ca translator.

— Aşa? Deci dumneavoastră sunteţi comandantul care hotărăşte, iar eu translatorul dumneavoastră! Ascultaţi, prea stimabile *sir,* îl judecaţi greşit pe Old Shatterhand. Dacă urmează să vorbesc cu Nale-Masiuv ca translator, atunci ce nevoie mai am de dumneavoastră? Ce vă foloseşte tonul, dacă eu trebuie să traduc cuvintele? Şi uniforma dumneavoastră! Vă spun eu că Nale-Masiuv are mai mult respect pentru haina mea vânătorească din piele şi pentru carabinele mele, decât pentru uniforma şi sabia pe care le purtaţi. Să nu ne certăm pentru deosebirile de rang. Eu vă spun ce trebuie făcut, iar dumneavoastră comandaţi-vă subalternii în acest sens. Eu însă nu vă sunt subaltern. V-aţi gândit cumva şi la pericolul la care v-aţi expune dacă aţi vrea să trataţi cu comanşii?

— La pericol? Ce pericol ar putea exista? Persoana unui parlamentar trimis pentru tratative e sfântă!

— Nu pentru acest indian. E un om perfid. Vine el, veniţi şi dumneavoastră, amândoi fără arme. Vă aşezaţi faţă în faţă şi începeţi tratativele. Deodată, indianul scoate un cuţit pe care l-a ţinut ascuns şi vă înjunghie.

— Dar nu are voie s-o facă.

— Parcă mai întreabă el dacă are voie sau nu! Vrea să-l ucidă pe şef, pentru a putea apoi să se repeadă asupra adversarului zăpăcit.

— Mulţumesc mult!

— Mai doriţi să vorbiţi cu Nale-Masiuv?

— Aş vrea, dar vă las totuşi dumneavoastră întâietatea. Aveţi dreptate. Întrucât nu cunosc limba, aş îngreuna numai convorbirea între el şi noi. E mai bine, deci, să vă duceţi dumneavoastră.

— Aşa-i bine. Hai să pornim.

— Îndată, numai să-mi anunţ ofiţerii.

Acest domn comandant era convins că ar impune comanşilor cu uniforma lui. Şi mai ales cu tonul. Habar n-avea în ce ton trebuie să vorbeşti cu indienii care-ţi sunt duşmani. Cel ce în timpul unor tratative de o asemenea importanţă ar încerca să folosească faţă de o căpetenie ca Nale-Masiuv „tonul” pe care-l foloseşte faţă de un recrut, e pierdut. Din fericire, aluzia mea asupra perfidiei indianului nu şi-a ratat efectul.

Acum era timpul să pornim la drum, pentru că Old Surehand şi apaşii săi dispăruseră din raza privirilor noastre. Dragonii formaseră o linie, care, în timp ce înaintau, trebuia să se lărgească într-un semicerc. Eu mă postai în faţă şi o porni în galop, pe urma întipărită în nisip, înapoi spre cei O-sută-de-copaci.

Trebuia procedat repede, în aşa fel încât indienii să fie surprinşi cu totul şi să nu aibă timp de gândire. Zburarăm peste câmpie ca o furtună, dar fără zgomot, în linişte; se auzea numai tropotul copitelor cailor. Pământul, ca să zicem aşa, dispărea sub noi. Linia noastră se rotunjea. Cele două flancuri iuţiră pasul mai mult decât cei din mijloc. Ne apropiam de tabără cu o viteză nebună. Cei de acolo ne zăriră, fără să ştie la început cine suntem. După aceea însă, când comanşii văzură că au de-a face cu feţele-palide, scoaseră un urlet ce-ţi pătrundea până în măduva oaselor, puseră mâna pe arme şi fugiră la cai, dar era prea târziu. Semicercul nostru se închisese deja. Vrură să o rupă la fugă înapoi, dar de dincolo de tufişuri răsună până departe, peste tabără şi se pierdu în deşert, strigătul de luptă al apaşilor.

Acest strigăt e un fel de „hiiii” întins, neîntrerupt, în cel mai înalt falset, în timp ce se aplică bătăi rapide peste gură. Auzind acest strigăt, comanşii se retraseră repede de lângă tufişuri, dându-şi seama că drumul lor este tăiat şi în partea aceea.

Ne oprirăm la mai mult de-o bătaie de puşcă şi văzurăm zăpăceala ce-i cuprinsese. Fugeau în toate părţile, se auzeau strigăte, dar când observară că din nici o parte nu li se întâmplă nimic, se mai liniştiră şi se adunară strâns în jurul apei. Atunci descălecai şi mă apropiai încet de tabără. Mă văzură venind, şi, evident, erau curioşi să vadă ce intenţionam. Mă apropiai până la distanţa de două sute de paşi şi strigai:

— Războinicii comanşi să asculte la mine! Aici este Old Shatterhand, vânătorul alb, care vrea să vorbească cu Nale-Masiuv. Dacă şeful comanşilor are curaj, să mi se arate!

Printre ei se produse o mişcare de un moment şi, în ciuda distanţei, şi cu toate că vorbeau încet, mi se păru că aud exclamaţii înăbuşite de spaimă. După un timp, un individ cu mai multe pene în păr, ieşi în faţă şi, învârtind tomahawkul, îmi strigă:

— Aici stă Nale-Masiuv, căpetenia comanşilor. Dacă Old Shatterhand vrea să-şi dea scalpul, să vină încoace că i-l iau.

— Sunt oare acestea cuvintele unui şef de trib viteaz? răspunsei eu. Oare Nale-Masiuv e atât de laş încât, dacă vrea un scalp, acesta să-i fie adus? Cine are curaj, şi-l ia singur!

— Atunci să vină aici Old Shatterhand, să vadă dacă îl poate dobândi pe al meu!

— Old Shatterhand nu umblă după scalpuri. El este un prieten al oamenilor roşii şi doreşte să-i scape de la pieire. Războinicii comanşi sunt încercuiţi din toate părţile. Viaţa lor seamănă cu o scamă agăţată de viţa de vie sălbatică, pe care orice adiere o poate lua şi duce. Dar Old Shatterhand ar vrea să-i salveze. Nale-Masiuv să vină la mine să ne sfătuim.

— Nale-Masiuv nu are timp!

— Dacă nu are timp să se sfătuiască cu mine, atunci o să aibă timp să moară. Îi dau răgaz cât să poată număra de cinci ori până la o sută. Dacă până atunci nu acceptă, o să vorbească armele noastre. *Howgh!*

Căpetenia se întoarse la ai săi şi se sfătuiră între ei. Când trecu timpul stabilit, le strigai:

— Răgazul a trecut. Ce a hotărât Nale-Masiuv?

Veni din nou în faţă şi întrebă:

— Are Old Shatterhand intenţii cinstite cu aceste tratative? Şi unde vrea să se ţină?

— Exact la mijloc între noi şi voi.

— Şi cine o să participe?

— Numai noi doi, eu şi cu tine.

— Şi după aceea fiecare se întoarce liber la ai săi? Până nu ne întoarcem noi, războinicii nici unuia nu au voie să se dedea la acte duşmănoase?

— Se înţelege de la sine că nu!

— Şi noi ne întâlnim fără să avem arme asupra noastră?

— Nici un fel de armă.

— Atunci să meargă Old Shatterhand la ai lui şi să-şi depună armele. O să vin şi eu imediat.

Mă întorsei la ai noştri şi depusei tot ce posedam ca arme lângă calul meu. Când mă depărtai de ele, îl văzui pe Nale-Masiuv venind cu paşi mari şi grăbiţi, nicidecum cu paşi măsuraţi şi cu demnitate, aşa cum îi stă bine unui şef de trib, ceea ce îmi bătu la ochi. Evident, voia să ajungă mai repede decât mine la locul stabilit. Oare de ce? În timp ce înaintam spre el cu paşi măsuraţi, nu-l scăpăm din ochi. Într-un punct, care putea constitui mijlocul convenit, se opri şi se aşeză. Văzui că îşi ţine mâna dreaptă la spate, mai mult decât era necesar pentru a se sprijini pe ea ca să se aşeze. Avea un anumit motiv. Şi dacă avea, care anume? Pusese ceva la spate şi eu nu trebuia să văd? De aceea se grăbise să ajungă

înaintea mea, ca să poată ascunde obiectul? Dacă răspunsul la întrebare era „da”, atunci acest obiect nu putea fi decât o armă.

Mă opri lângă el la numai trei paşi distanţă. Să fi făcut şi paşii respectivi, pentru a vedea ce ascunde la spate? Nu, nu ar fi fost demn de Old Shatterhand. Mă aşezai încet. Apoi pur şi simplu ne sfredelirăm cu privirile, fiecare voind să-şi cântărească adversarul.

Nale-Masiuv era un bărbat de vreo cincizeci de ani, înalt şi uscăţiv, dar cu oase puternice şi cu tendoane tari. Avea pometţii obrajilor proeminenţi. Nasul ascuţit, vulturesc, buzele subţiri şi strânse, împreună cu ochii mici, fără gene, dovedeau un caracter energic, hotărât, prefăcut şi perfid. Mă cercetă încet, din cap până în picioare, se desfăcu la brâu şi la cămaşa de vânătoare, zicând:

— Old Shatterhand să se uite aici şi să vadă că nu am nici o armă.

De-abia acum eram pe deplin convins ca are la spate sau înfipt în pământ un cuţit sau ceva asemănător,

— De ce spune Nale-Masiuv aceste vorbe? răspunsei eu. Sunt de prisos. Nale-Masiuv este o căpetenie a comanşilor, iar Old Shatterhand nu este numai un vânător alb, ci a fost numit şi căpetenia apaşilor mescalero. Cuvintele căpeteniilor trebuie să valoreze cât nişte jurăminte. Am promis că nu aduc cu mine nici o armă şi nu am adus nici una, ceea ce nu trebuia să repet sau să dovedesc.

Spunând aceasta, îmi îndoii piciorul drept, băgându-mi talpa piciorului sub cel stâng, pentru a putea sări repede în picioare. Comanşul nu dădu atenţie acestui lucru. Simţi prea bine împunsătura cuvintelor mele şi răspunse:

— Old Shatterhand vorbeşte foarte mândru. O să vină vremea când o să vorbească mai umil.

— Şi când va fi asta?

— Când o să-l luăm prizonier.

— Înseamnă că Nale-Masiuv o să aştepte până la moarte. Tu o să fii prizonierul meu, şi nu eu al tău.

— Uff! Cum ar putea fi prins Nale-Masiuv?

— Eşti prins de pe acuma. Ia priveşte în jur!

— *Pshaw!* Văd doar feţe-palide, zise el, însoţindu-şi vorba cu un gest de extrem dispreţ al mâinii.

— Aceste feţe-palide sunt ostaşi cu experienţă, cărora războinicii tăi nu o să le poată rezista!

— Sunt nişte câini, pe care o să-i jupuim de vii. Nici o faţă-palidă de acest fel nu se poate măsura cu un războinic indian.

— Atunci spune-mi dacă apaşii sunt războinici roşii!

— Ei, da, sunt!

— Atunci află că partea din spate a taberei este încercuită de apaşi!

— Old Shatterhand minte!

— Eu nu mint niciodată şi tu ştii foarte bine că şi acum spun adevărul. Poate vrei să spui că nu ai auzit strigătul de luptă al apaşilor? Eşti surd cumva?

— Cât de mare e numărul lor?

Fireşte nu eram atât de prost să-i spun că sunt numai cincizeci, aşa că i-am răspuns:

Destul de mulţi ca să vă poată nimici şi singuri.

— Din ce trib sunt?

— Din tribul Mescaleros, căruia îi aparţin şi eu, ca şi Winnetou.

La auzul acestui nume, îşi ridică repede capul şi întrebă:

— Unde este Winnetou?

— În Llano Estacado. El conduce cincizeci de apaşi călări, care merg înaintea lui Vupa-Umugi şi înfig în pământ parii care-i vor duce la pieire.

— Uff, uff! exclamă el.

— Winnetou face această treabă în locul lui Şiba-bigc, care nu o mai poate face, fiindcă l-am luat prizonier. Acum Winnetou îi face pe comanşi să rătăcească drumul datorită

parilor, aşa cum voia Vupa-Umugi să-i facă pe dragoni să greşească drumul şi să se piardă în pustiu, ca să piară de sete.

Pentru Nale-Masiuv, fiecare cuvânt spus de mine era o lovitură. Încerca să se stăpânească, dar nu-şi putea ascunde cu totul iritarea produsă de cele auzite. Vocea lui tremura, când spuse cu un ton aparent calm:

— Nu înţeleg despre ce vorbeşte Old Shatterhand. Să vorbească mai clar!

— Ştii foarte bine despre ce vorbesc! Doar ţie îţi aparţine planul pe care doreai să-l pui în aplicare aici!

— Care plan?

— Acela ca voi, cu ajutorul parilor înfipţi într-o direcţie falsă, să-i faceţi pe călăreţii albi să se rătăcească în pustiu.

— Se pare că Old Shatterhand visează!

— Degeaba negi, fiindcă minţi. Eu însă vorbesc cu tine cu toată sinceritatea. După ce ai fost bătut de dragoni, ai trimis acasă după o sută de războinici. În acest timp, ai trimis doi soli la Vupa-Umugi, lângă Apa Albastră, să-i comunice planul tău. Înainte de a fi trecut peste Rio Pecos, i-am spionat şi i-am auzit vorbind.

— Uff! O să-i exclud din rândurile războinicilor!

— Aşa să faci! Nişte palavragii ca ei nu merită să fie numiţi războinici. Dar şi pe Vupa-Umugi l-am spionat şi am auzit ce plănuia, fără ca el să bănuiască.

La aceste cuvinte nu mai răspunse nimic, dar se uită pătrunzător la mine. Văzându-l, avui impresia că pleoapele îi tremurară de o spaimă înăbuşită, dar continuai:

— M-am furişat şi am auzit ce vorbeau şi cei şase cercetaşi pe care Vupa-Umugi i-a trimis spre est şi care au trebuit să moară la Pădurice.

— Uff! De aia nu s-au întors şi nu i-am mai întâlnit nici aici!

— O să mai ai şi alte surprize. Winnetou, când a aflat ce

plănuiţi, a plecat imediat spre Llano Estacado, să-l prevină pe Bloody Fox şi, în acelaşi timp, a trimis după atâţia războinicii apaşi cât avea nevoie ca să vă dea peste cap toate planurile. Aceşti apaşi l-au întâmpinat pe Şiba-bigc şi l-au făcut prizonier împreuna cu cei cincizeci de războinici ai săi, în timp ce înfigeau parii, după care trebuia să se orienteze Vupa-Umugi.

— Spui adevărul? gemu el.

— Numai adevărul. Pe urmă am făcut pentru voi ceea ce aţi vrut voi să faceţi pentru călăreţii albi: am înfipt parii într-o direcţie greşită. De treaba asta s-a ocupat Winnetou şi cincizeci de apaşi, ale căror urme Vupa-Umugi trebuie să le ia drept ale lui Şiba-bigc şi ale comanşilor săi. Acum Vupa-Umugi călăreşte după apaşi şi crede că-l are în faţă pe Şiba-bigc. Va fi atras în pustiu, într-un loc fără apă şi înconjurat de atâţia cactuşi, încât va trebui să se predea, dacă nu vrea să se prăpădească de sete.

— Old Shatterhand este cel mai rău dintre toate feţele-palide! şuieră el furios printre dinţi.

— Nici tu nu crezi ce spui. Ştii bine doar că vreau binele tuturor pieilor-roşii. Şi de astă dată vreau să îndrept totul şi să vă fac să încheiaţi pace cu duşmanii voştri.

— Nu vreau pace!

— Cum vrei, dar o să se verse mult sânge!

— O să ne luptăm!

— Încercaţi. O sută de gloanţe ale feţelor-palide, pe care îi vezi, plus carabina mea fermecată şi puşca lui Old Surehand, care nu-şi greşeşte niciodată ţinta...

— Old Surehand este aici? Unde?

— Acolo sus, la apaşi, ale căror gloanţe vor secera, de asemenea, mulţi dintre voi. E imposibil să ne puteţi scăpa.

— Mă duci cu vorba, ca să mă faci să mă predau. Şiba-bigc nu-i prizonier!

— Îţi pot dovedi că este prins, spunându-ţi că a avut la el

treizeci de naiini şi douăzeci din tribul său.

— Dar Vupa-Umugi nu se poate rătăci!

— E în drum spre capcana în care vrem să-l prindem. Vreau să-ţi mai spun că, în timp ce făceam popas la Apa Albastră, eu am fost la Caam-culano, unde se află tribul lui. De acolo am luat toate „medicamentele” sale. Le-am scos de pe suliţele din faţa cortului său.

— Înseamnă că e pierdut.

Nale-Masiuv lăsă capul în jos şi nu mai zise nimic

— Acum trebuie să recunoşti, continuai, că nu mai poţi conta nici pe Şiba-bigc, nici pe Vupa-Umugi. Nici ţie nu-ţi rămâne altceva de făcut decât să te predai.

Tăcu o vreme. La ce se gândea oare? Ce se petrecea în sufletul lui? Părea foarte amărât, dar tocmai de aceea nu mă încredeam în el. După un timp îşi ridică din nou privirea şi întrebă:

— Ce ai să faci cu Şiba-bigc şi cu oamenii lui?

— Deoarece între noi nu a curs nici o picătură de sânge, o să-i eliberăm.

— Şi ce o să se întâmple cu Vupa-Umugi?

— Şi el o să fie liber, împreună cu războinicii săi, dacă o să fie destul de deştept să nu se opună.

— Şi la ce ne putem aştepta, eu şi războinicii mei, dacă ne-am preda acum vouă?

— Tot la libertate.

— Dar prada?

— Noi, albii, nu luăm pradă, dar apaşii au să vă ceară caii.

— Dar noi avem nevoie de cai!

— Da, pentru ca să porniţi după pradă. Dacă nu o să aveţi cai, o să fiţi obligaţi să staţi liniştiţi.

— Dar armele o să ni le lăsaţi? se interesă el mai departe.

— Nu ştiu.

— Trebuie să ştii!

La aceste cuvinte, prin ochii lui trecu pentru o clipă un

fulger de mânie şi-şi duse încet mâna la spate. Ştiam că va urma un atac asupra mea, dar răspunsei liniştit:

— În clipa de faţă nu ştiu, deoarece trebuie să mă sfătuiesc mai întâi cu Winnetou şi cu Old Surehand.

— O să le propui să le putem păstra, ori nu?

— Săgeţile, arcurile, cuţitele, precum şi tomahawku-rile le puteţi păstra. Dar probabil că puştile o să vi le luăm. Când nu o să mal aveţi puşti, o să fiţi, în sfârşit, obligaţi să păstraţi pacea.

Aş fi putut să-i răspund altfel, să-i fac promisiunea la care se aştepta, poate că în felul acesta ar fi renunţat la atacul perfid. Dar, pe de o parte, nu-mi venea să-i fac omului acestuia nici cea mai mică favoare şi, pe de alta, credeam că-l pot îngenunchea mai uşor şi mai repede tocmai datorită perfidiei lui.

— Zici că să păstrăm pace? întrebă el. Noi nu vrem; noi vrem să luptam şi asta o s-o simţi şi tu!

Ultimele cuvinte le rosti cu voce ridicată. Ochii îi scăpărară, iar partea de jos a trupului se repezi cu iuţeala fulgerului spre mine, şi un cuţit apăru în mâna lui dreaptă. Un cuţit! Adică tocmai ceea ce spusesem comandantului! Dar fusesem cu ochii în patru. O smucitură rapidă cu mâna stângă şi-i apucai pumnul drept în care avea cuţitul. Apoi, ridicându-mă, îi aplicai cu dreapta două lovituri la tâmplă, încât se prăbuşi fără simţire, ca o momâie. Cu cuţitul în mână, sării în picioare şi strigai către comanşii care ne urmăreau cu încordare:

— Aceasta e trădare. Nale-Masiuv a vrut să mă înjunghie cu acest cuţit. Luaţi-l!

Şi azvârlii cuţitul departe, în direcţia lor. Apucai de brâu pe şeful de trib ameţit, îl ridicai, îl aruncai pe umăr şi porni cu el spre poziţiile noastre.

În spatele nostru se porni un urlet ca scăpat din iad. Comanşii porniră să mă prindă, dar de sus de pe deal

răsunară câteva salve de arme, trase în aer din ordinul lui Old Surehand drept avertisment, ca să-i sperie pe comanşi. Tactica lui îşi atinse imediat scopul, comanşii renunţară să sară după mine, dar urletele şi vaietele continuară.

Căpetenia fu legată. După aceea îmi luai carabina şi mă întorsei lângă apă. Ajuns la o distanţă de la care să pot fi auzit, făcui semn comanşilor să tacă. Mă ascultară, iar eu le strigai:

— Războinicii comanşi să asculte ce le spune Old Shatterhand! Căpetenia lor, după cum ştiu şi ei, a adus la locul tratativelor un cuţit, cu toate că fusese stabilit să vină fără arme. Nale-Masiuv voia să mă înjunghie, ca apoi oamenii lui să năvălească peste ai noştri. Am fost prevăzător şi i-am dejucat intenţia. Pumnul lui Old Shatterhand l-a doborât la pământ, fără să-l omoare; dar şi-a pierdut cunoştinţa. Îndată ce îşi revine, o să continui să discut cu el. Iar vouă, dacă staţi liniştiţi, nu are să vi se întâmple nimic. Dar dacă încercaţi să fugiţi, sau dacă auzim o singură împuşcătură venită din partea voastră, o să vă nimicim imediat cu sute de gloanţe. Am vorbit. *Howgh!*

Ameninţarea avu efectul dorit. Comanşii se strânseră grămadă, erau agitaţi, dar rămaseră liniştiţi. Când mă întorsei la Nale-Masiuv şi îngenuncheai, ca să văd cum stă, comandantul zise:

— *Sir*, chiar a vrut să vă înjunghie? Ce bine că n-am fost eu în locul dumneavoastră. Cu mine sigur că i-ar fi reuşit.

— Hm! Cine ştie, *sir,* dacă ar fi considerat că merită să rişte.

— Dacă merita să rişte? Vasăzică credeţi că nu merita să rişte să mă înjunghie?

— Voiam să spun că un indian se hotărăşte la o astfel de lovitură curajoasă şi riscantă numai dacă e vorba să înlăture un duşman deosebit de primejdios pentru el.

— Vasăzică aşa! Acum ce facem cu acest bandit trădător?

Propun să-l spânzurăm. Un indian care îşi calcă cuvântul la astfel de tratative trebuie neapărat să se legene în ştreang.

— De-acum încolo o să terminăm repede cu el, fără să-l spânzurăm. E bine că nu şi-a lăsat „medicamentul” în tabără şi că-l are la gât. Asta o să-l facă mai ascultător. Să aşteptăm să se trezească, nu o să mai dureze mult.

— Hm! Până atunci vreau să vă pun o întrebare. În timp ce aţi parlamentat adineauri cu acest individ, m-am gândit încă o dată, mai temeinic, la ceea ce am discutat împreună. Este contrar oricăror tradiţii şi obiceiuri militare să învingi astfel de haimanale roşii şi să nu-i pedepseşti. Credeţi într-adevăr că o să reuşiţi s-o duceţi la capăt cu comanşii şi fără mine?

— Da. În această privinţă nu am nevoie de dumneavoastră.

— În acest caz aş prefera să nu mai merg în Llano Estacado. Cât de mult trebuie să înaintăm în deşert?

— Două zile de marş bun.

— Ei, drăcie. E mult. Nici nu avem atâtea provizii cu noi. O să-mi luaţi în nume de rău, dacă...

Într-un fel îi era ruşine să pronunţe toată întrebarea. Mie nu-mi era deloc neplăcut să scap de el şi de oamenii lui. De ce să afle ei despre oază şi alte secrete? De aceea răspunsei liniştit şi binevoitor:

— Dacă o să vă întoarceţi? O, nu, *sir,* nu am nimic contra.

— Îmi pare bine. M-am lăsat ademenit aici în Llano, dar datoria mea este, de fapt, să fiu în câmpia de dincolo de Mistake Canion. O să mai rămân aici numai până terminaţi cu comanşii ăştia, apoi o pornesc înapoi:

— Şi o să fiţi în câştig. O să aveţi pradă. Ce să fac eu cu aceşti indieni? Să-i târăsc după mine în Llano, să le dau apă, mâncare, şi să-i păzesc? Pot rezolva treaba mai uşor, predându-i dumneavoastră. Numai că trebuie să-mi promiteţi că o să le dăruiţi viaţa.

— Vă dau cuvântul meu de onoare că le-o dăruiesc.

— *Well!* Atunci luaţi-i cu dumneavoastră până dincolo de Rio Pecos, ca să nu se mai poată întoarce aici şi să mai facă prostii. Acolo luaţi-le armele şi caii şi lăsaţi-i să plece. Ne-am înţeles?

— Perfect. Iată mâna mea, că nu o să le fac nimic rău. Acum sunteţi mulţumit?

— Pe de-a-ntregul.

— Şi eu la fel. Dar uitaţi-vă, individul se mişcă. Şi-a deschis ochii. O astfel de lovitură numai Old Shatterhand se pricepe s-o dea. N-aş vrea s-o simt!

Căpetenia îşi revenise în simţiri. La început, se părea că nu ştie ce i s-a întâmplat, apoi îşi aduse aminte.

— Acum vezi că m-am ţinut de cuvânt? îi zisei. Ai devenit prizonierul meu.

Spunând aceste cuvinte, îi scosei „medicamentul” de la gât şi un chibrit de la mine din buzunar. Văzând asta, strigă cu teamă:

— Ce vrei să faci cu „medicamentul” meu?

— Să-l ard.

— Uff, uff! Vrei să-mi pierd sufletul?

— Da, pentru că o meriţi. Ţi-ai călcat cuvântul şi ai vrut să mă omori, de aceea ai să primeşti o pedeapsă triplă; o să fii spânzurat, am să-ţi iau părul cu scalp cu tot şi am să-ţi ard „medicamentul”.

Moartea prin spânzurătoare este cea mai de ocară moarte pentru un indian. El preferă să moară de o moarte înceată, plină de chinuri, dar glorioasă, la stâlpul caznelor. Iar celelalte două erau şi ele dintre cele mai rele pedepse: să-i răpeşti omului scalpul, fără de care în lumea cealaltă nu se poate trăi, şi să-i arzi „medicamentul”, distrugându-i în felul acesta sufletul pe vecie! Încercă să-şi rupă legăturile care erau destul de solide şi strigă plin de teamă.

— Să nu faci aşa ceva, n-o să faci asta!

— Ba am s-o fac!

Aprinsei băţul chibritului şi-l apropiai de „medicamentul” care începu imediat să fumege.

— Stai, stai, urlă el. Ia-mi viaţa, dar lasă-mi sufletul! Ce trebuie să fac ca să-mi îndeplineşti această dorinţă?

Am îndepărtat chibritul aprins, spunând:

— Există o singură cale să-ţi salvezi sufletul şi viaţa.

— Care? Spune repede!

De groază ochii îi ieşeau din orbite, pentru că scosesem al doilea băţ de chibrit.

— Dă ordin oamenilor tăi să se predea şi să-şi depună toate armele!

— Asta n-o pot face!

— Atunci ai să mori cu sufletul distrus!

Beţişorul se aprinse şi punga începu din nou să fumege. Atunci căpetenia zbieră de se auzi până departe:

— Stai, opreşte! Am să fac cum ceri. Am să le dau ordin să se predea.

— Bine. Dar să nu încerci să mai câştigi timp ca să mă înşeli. Îţi dau cuvântul meu, de nezdruncinat, că dacă te mai împotriveşti o singură clipă să dai ordinul cerut, n-am să mai ascult de nici o rugăminte şi o să-ţi ard „medicamentul”. Am terminat şi am să mă ţin de cuvânt!

— Dau ordinul, sigur că-l dau, neapărat. N-are decât să cadă prizonier tot tribul, dar „medicamentul” meu trebuie salvat. Ce are să se întâmple cu prizonierii?

— Au să fie lăsaţi liberi şi tu la fel.

— Şi o să ne păstrăm „medicamentele”?

— Da.

— Atunci să vină Senanda-Khazi — Şarpele-cu-clopoţei încoace, a doua căpetenie! Lui o să-i dau ordinul şi el o să-l îndeplinească.

Din nou m-am dus până în apropierea taberei şi, când am socotit că pot fi auzit, am strigat:

— Căpetenia Nale-Masiuv vrea ca ajutorul său, Senanda-

Khazi, să vină la el, dar fără nici o zăbavă!

După aceea mă întorsei. Când văzurăm că cel numit răspunse chemării, venind spre noi, comandantul dragonilor zise:

— *Sir*, ce putere aveţi asupra acestor oameni! Eu nu aş fi avut ideea să dau foc „medicamentului”.

— De fapt, acesta este lucrul cel mai important despre care v-am vorbit: trebuie să cunoaşteţi obiceiurile şi concepţiile de viaţă ale indienilor şi, fiind astfel înarmat, poţi lupta împotriva a numeroase pericole, iar cei ce nu le cunosc, le cad victime, lipsite de apărare.

Fără să se uite la noi, Senanda-Khazi se duse la căpetenia lor şi se aşeză lângă ea. Convorbirea lor se desfăşură cu voce scăzută, şi după cum vedeam fu foarte agitată. Până la urmă, locţiitorul căpeteniei se ridică, se întoarse spre mine şi-mi zise:

— De data asta, Old Shatterhand ne-a învins pe toţi cu o singură lovitură a pumnului şi prin şiretenia sa. O să vină, însă, o zi mai bună pentru noi, în care marele Manitu o să fie mai binevoitor cu noi. Suntem gata să ne predăm şi să depunem armele. Unde să le lăsăm?

— Războinicii voştri să vină în număr de câte zece şi să depună armele, împreună cu toată muniţia, aici lângă căpetenia voastră. Dar fii atent: cine ascunde o singură armă, va fi împuşcat!

Plecă şi, imediat după aceea, comanşii veniră în grupuri de câte zece să predea puştile, cuţitele şi tomahawkurile, săgeţile, arcurile, suliţele, praful de puşcă şi gloanţele. După ce terminară, îi zisei comandantului:

— Domnule comandant, vă predau prizonierii. Acum e treaba dumneavoastră să-i păziţi. Băgaţi de seamă să nu vă scape vreunul!

— Fiţi fără grijă, *sir*. Sunt bucuros că-i am în mână. Deocamdată îi încercuim şi apoi îi legăm cu propriile lor

curele.

În timp ce soldaţii executau ordinul acesta, eu mă dusei lângă apă, pusei mâna în formă de pâlnie la gură şi strigai înspre coastă, în direcţia lui Old Surehand:

— *Sis inteh il peniil khan* — apaşii pot veni!

Înţelegând chemarea mea, Old Surehand coborî în câteva minute, galopând în fruntea apaşilor. Descălecă şi zise:

— Am văzut cum căpetenia a vrut să vă înjunghie. Dar i-aţi dat una bună. Şi acum care e rezultatul?

— După cum văd, toate armele sunt adunate aici, iar indienii sunt încercuiţi de dragoni. Au fost obligaţi să se predea? Cum aţi procedat, *sir?*

— L-am ameninţat pe Nale-Masiuv că-i ard „medicamentul".

— Bine gândit. Ce proşti, să fie atât de superstiţioşi! Dar ce o să facem cu ei? E tare incomod să-i târăşti după tine. Şi cu ocazia asta o să vadă şi unde e oaza.

— Nu o să fie nevoie. Comandantul a avut ideea grozavă să se întoarcă şi să nu mai vină cu noi. Prizonierii i-am predat lui. În schimb o să le ia armele şi caii, iar pe ei o să-i elibereze numai dincolo de Rio Pecos.

— *Well.* E cel mai bun lucru posibil. Deci, plecăm după Vupa-Umugi, fără dragoni?

— Da.

— Când?

— Aici nu mai avem nimic de făcut. Caii s-au adăpat, burdufurile sunt pline cu apă. Putem pleca.

— Atunci să nu mai zăbovim. Cu cât plecăm mai repede şi-i ajungem pe comanşii naiini, cu atât e mai bine.

— Da, dar mai întâi să ne luăm rămas-bun, cu toată tandreţea, de la iubitul şi dragul nostru comandant!

Am încălecat şi împreună cu Old Surehand ne-am dus la ofiţer.

— Plecaţi deja, *meş-şurs?* mă întrebă el. Îmi pare foarte

rău că nu mai rămânem împreună.

— Şi nouă la fel, îi răspunsei. Cu toată plăcerea v-am fi dat posibilitatea să cunoaşteţi şi mai departe nişte „prostănaci” de „căutători de morminte”.

— Oh... oh...! zise el, tărăgănat şi încurcat.

— Poate că de-acum înainte o să ştiţi care îmbrăcăminte face mai mare impresie: haina de vânătoare a unui *westman* sau uniforma unui ofiţer de dragoni! Asta băgaţi-o bine în cap, şi rămâneţi cu bine!

— Mergeţi... cu bine, veni răspunsul şi mai fâstâcit al comandantului.

Ne postarăm în fruntea apaşilor şi plecarăm. După câteva minute, privind înapoi, nu mai puteam vedea nimic din cei O-sută-de-copaci. Mergând pe urmele adânc întipărite în nisip ale comanşilor naiini, trecurăm de la un par la altul. Semnele acestui drum urmau să fie ridicate de apaşi atunci când aveam să ne întoarcem acasă, pentru a nu mai induce în eroare şi pe alţi călători. Cu cât mergeam mai departe, cu atât mai sigur se închidea capcana de cactuşi în care îi goneam pe comanşi...

7. În capcana de cactuşi

Dacă făceam comparaţie între timpul de când plecase Vupa-Umugi de la O-sută-de-copaci şi cel de când plecasem noi, presupunând că, din cauza căldurii, nu şi-au obosit caii prea tare, puteam aprecia cu uşurinţă ce avans avea faţă de noi. Întrucât mergeam repede, speram ca pe la trei după-amiază să fim atât de aproape de comanşi încât să-i putem vedea.

Dar acest lucru nu se adeveri. Poziţia soarelui ne spunea că e trecut de ora patru şi tot nu-i vedeam pe indieni. Urma lor era însă tot mai proaspătă, încât nu putea să ne despartă mai mult de vreo trei mile engleze, îndemnarăm caii şi o pornirăm în galop. În curând puteam zări prin binoclu, în partea dinspre sud-est, un mic grup de călăreţi, care, evident, că se orientau după parii înfipţi în pământ, întrucât mergeau în aceeaşi direcţie cu noi.

— Oare or fi naiinii? întrebă cu îndoială Old Surehand. N-aş putea jura că sunt ei.

— Cu siguranţă că ei sunt. De ce vă îndoiţi?

— Dar ei trebuie să fie o sută cincizeci!

— Asta nu are a face. Poate e un grup de ariergardă. Trebuie să fie atenţi şi să-l anunţe pe Vupa-Umugi de sosirea noastră. Când spun a „noastră”, desigur nu e vorba de noi, ci de dragoni, despre care cred că vin după ei. Cât despre noi doi şi despre apaşi, habar nu au.

— Există un pic de adevăr în ceea ce spuneţi.

— Este chiar adevărul curat. O să vă convingeţi de îndată ce o să fim atât de aproape, încât să putem fi văzuţi cu ochiul liber.

— *Well,* să încercăm.

Dădurăm pinteni cailor şi merserăm şi mai repede decât

mai înainte; în curând, se dovedi că presupunerea mea era întemeiată. Când îi puturăm vedea cu ochiul liber pe comanşi, ne văzură şi ei pe noi, îşi opriră caii pentru câteva clipe, apoi întoarseră şi o rupseră la fugă într-o viteză atât de mare, încât dispărură foarte repede din raza noastră vizuală. Probabil că voiau să-l anunţe pe Vupa-Umugi că vin dragonii, deoarece la o asemenea distanţa neputând nici să ne recunoască, nici să ne numere, puteau să ne ia drept dragoni.

Graba lor nu putea decât să ne convină, pentru că, în felul acesta, o dată cu noaptea, ajungeam la punctul cel mai apropiat de oază de la drumul pe care înaintam. Până să ajungem la acel loc, se făcu întuneric. Nu aveam voie să mergem mai departe, deoarece era de presupus că ei, comanşii, au să facă popas, şi nu era în intenţia noastră de a ne întâlni deja cu ei. Până la câmpul cu cactuşi în care voiam să-i prindem, mai era cale de o zi bună de mers călare. Am lăsat pe loc cinci apaşi de strajă, iar cu restul am plecat la oază.

Winnetou nu putuse încă să se întoarcă la oază cu apaşii săi, iar Bloody Fox, care le era călăuză, lipsea şi el. Parker şi Hawley nu erau de-acord să stea atâta vreme inactivi, dar i-am consolat că a doua zi vor porni alături de noi. Văzând că Old Wabble lipseşte, Parker întrebă:

— Dar unde o fi bătrânul *cowboy*, *sir?* De ce nu se arată?

— Din păcate, nu-i cu noi, răspunsei. Se află la Vupa-Umugi şi naiinii săi, ca prizonier.

— E prizonierul lor? Ei, drăcie! E adevărat? Iar a comis una din neghiobiile sale?

— Şi încă ce neghiobie! Putea să ne dea peste cap toate planurile. Nu a depins de el că am reuşit totuşi să ducem totul la bun sfârşit.

— Bravo, aşa vă trebuie, mister Shatterhand! De ce l-aţi luat cu dumneavoastră? Doar nu sunteţi atât de îndrăgostit de acest bătrân necugetat, încât să poată face prostie după

prostie, fără să vă gândiţi să-l trimiteţi la dracu. În schimb eu şi cu Jos Hawley, noi doi suntem mereu lăsaţi la o parte, şi trebuie să aşteptăm aici şi să prindem muşte, în timp ce dumneavoastră duceţi tot greul, alergaţi călare ba încoace, ba încolo, ca să aveţi cele mai frumoase aventuri. Vă puteţi închipui cât de mult ne supără asta. În orice caz, suntem cel puţin tot atât de demni de încredere cât şi Old Wabble.

Probabil că ar mai fi continuat să-şi verse necazul, dacă nu ar fi sosit negrul Bob, care, văzându-ne, exclamă cu bucurie:

— Oh, oh, *massa* Shatterhand şi *massa* Surehand din nou aici! *Masser* Bob ştiut imediat ce face: adus cizme. Bob să aduc cizme?

— Da, ar fi bine să scăpăm de mocasinii ăştia.

Bob alergă şi se întoarse cu cizmele, cu care schimbarăm încălţămintea indiană. După aceea, îl întrebai pe Bob:

— Bob, cum e cu Şiba-bigc? Mai e aici?

Făcu una din acele mutre care nu pot fi descrise şi zise:

— Nu mai este!

— Cum? Şiba-bigc nu mai e?

— Nu. Şiba-bigc plecat.

Râse cu toată faţa, cu gura până la urechi, în aşa fel, încât, printre minunatele sale şiruri de dinţi, puteai să i te uiţi în fundul gâtului. Voia să facă o mică glumă cu mine. Pretându-mă jocului, întrebai cu o expresie de spaimă:

— A plecat? Nu cumva a evadat?

— Da, evadat.

— Ascultă, Bob, asta o să te coste viaţa! Te împuşc dacă a evadat cu adevărat. Ţi-am spus că ai să răspunzi cu capul pentru el!

— *Massa* Shatterhand deci împuşcă Bob. Şiba-bigc plecat, plecat de tot. *Massa* Shatterhand vine şi convinge!

— Da, hai să mă conving. Iată şi gloanţele pe care o să ţi le trag în cap dacă nu mai este aici în cameră.

Îmi scosei revolverul şi-l îndreptai spre el. Apoi mersei către casă. Bob deschise uşa şi, arătând spre interior, zise:

— Aici, privit înăuntru. Nimeni înăuntru!

Ceea ce vedeam era o privelişte gata-gata să mă facă să izbucnesc în râs. Tânărul şef de trib stătea rezemat de perete şi privea spre noi cu ochii scânteietori de furie. De fapt, nu stătea rezemat de perete, pentru că între el şi perete se mai afla ceva. Şi anume pari pe care negrul îi aşezase în formă de stea, fixaţi cu ajutorul curelelor şi legaţi de spinarea indianului. Această stea de pari era aşa de mare că ajungea mult deasupra capului indianului şi în părţi. Da, cu o asemenea drăcovenie pe spinare, lui Şiba-bigc îi era imposibil să iasă pe uşă. Fie că ar fi încercat să meargă în picioare sau târâş sau în orice altă poziţie, oricum ar fi rămas agăţat. Desigur, o atare priponeală nu putea să fie prea comodă pentru el, şi probabil că acesta era motivul ciudei cu care ne privea.

— Dar este aici, iată-l cum stă acolo! îi spusei lui Bob, prefăcându-mă surprins.

— Da, el aici, râse Bob, făcând o mutră tare mucalită, Bob făcut numai glumă, frumoasa glumă. Doar Bob nu lăsat indian să fugă când Bob pe el trebuie păzit.

— Dar ce i-ai legat pe spate?

— *Massa* Shatterhand să vadă. Indian nu trebuie bătut şi lovit, nici împuşcat sau junghiat, şi *masser* Bob totuşi pe el nu trebuie lăsat să plece. Atunci *masser* Bob fost deştept şi viclean şi lui legat opt pari lungi pe cocoaşă.

— Hm! Şi a răbdat el aşa ceva?

— El nu vrut. Dar atunci *masser* Bob spus lui că dat multe palme, şi atunci el foarte liniştit lăsat face asta. *Masser* Bob fost deştept şi viclean ca musca pe nas, nu?

La această întrebare plină de automulţumire, nu i-am putut răspunde, fiindcă Şiba-bigc îmi strigă turbat de mânie:

— Uff! Fratele meu alb să mă elibereze imediat de aceşti

pari! E de demnitatea unei căpetenii să fie chinuită în acest fel?

— Aici nu eşti căpetenie, ci prizonier.

— Nu pot nici să şed, nici să mă culc. E un chin.

— Credeam că nu-ţi pasă de dureri.

— *Pshaw!* Aici nu e vorba de dureri. De ce i-ai poruncit acestui negru să-mi facă una ca asta?

— Nu i-am poruncit eu.

— Înseamnă că a făcut-o după capul lui! Am să-l omor, îndată ce am să fiu liber, am să-l omor!

— În acest caz, n-ai să fii niciodată liber. Eu i-am ordonat să te dezlege şi să te trateze bine. Ai avut tot ce-ţi trebuie? Ai de făcut vreo plângere? Singur eşti de vină că ţi-a legat parii de spate. Ai spus că ai să evadezi îndată ce ţi se va ivi ocazia. Negrul trebuia să te păzească şi ţi-a răpit aceasta posibilitate cu ajutorul parilor. Trebuie să recunoşti că el nu şi-a făcut decât datoria. Ai fi putut sta afară, la aer, şi te-ai fi putut bucura de toate onorurile care i se cuvin unui şef de trib, dacă ţi-ai fi dat cuvântul că n-ai să evadezi.

— Nu am voie să-mi dau un asemenea cuvânt!

— Ba ai voie, pentru că evadarea ta n-ar folosi la nimic. Nici nu bănuieşti ce s-a întâmplat astăzi.

— Pot să aflu?

— De fapt nu. Şi totuşi am să-ţi spun. Din povestirea mea sinceră poţi să vezi şi tu că suntem siguri pe ceea ce facem, şi că evadarea nu ţi-ar folosi la nimic.

În continuare, îi povestii pe scurt cum suntem pe cale de a-l atrage pe Vupa-Umugi în capcana de cactuşi şi cum o să punem mâna pe el. Nu pomenii însă nimic despre soarta lui Nale-Masiuv. Şiba-bigc intervenea din când în când cu câte un „Uff”! Era atât de copleşit, încât nu era în stare să spună altceva.

— Şi acum spune-mi, ce o să facă războinicii voştri? întrebai eu la urmă.

— O să se apere. Sunt războinici viteji, care nici n-au să se gândească să se predea fără să se împotrivească.

— Spui toate astea, pentru că te afli aici, în casă, şi nu în capcana respectivă. Ei însă au să fie înconjuraţi de cactuşi, fără să ne poată face nici cel mai mic rău. O să aşteptăm pur şi simplu până-or să se predea. Noi avem apă, în timp ce ei n-au.

— Şi dacă nu se predau?

În acest caz or să moară de sete. Pe faţă îi trecu un zâmbet uşor şi zise:

— Old Shatterhand este un om deştept, totuşi nu se poate gândi la toate.

— Crezi? Cunoşti vreun drum pe care comanşii să poată să ne scape?

— Da. Dacă te-ai fi gândit la el, ai vorbi altfel. *Howgh!*

Trăsăturile lui căpătară o expresie de siguranţă de sine. Evident, îi venise o idee despre cum ar putea scăpa comanşii. Şi această idee o găsea excelentă, după cum o dovedea cuvântul *Howgh!*

— *Howgh?* întrebai eu. Eşti chiar atât de sigur de ideea ta? Dacă crezi că Old Shatterhand nu s-a gândit la toate, te înşeli. Desigur, o să-i luăm nu numai din faţă, ci şi din spate.

— Uff!

Exclamaţia suna a spaimă.

— Ei, îl întrebai, Old Shatterhand nu s-a gândit într-adevăr la totul?

— Eu... eu... nu ştiu, răspunse el ezitând.

— În schimb eu cunosc calea lor de salvare, care, din păcate, există numai în închipuirea ta. Ce ţi-ai zis în sinea ta: în mijlocul câmpului de cactuşi, nu trebuie să-şi piardă speranţa, au cuţite doar, cu ajutorul cărora îşi pot croi drum printre cactuşi şi au să scape din capcană. Am dreptate, sau nu?

— Uff, uff! răspunse el abătut.

— Da, adineauri te-ai crezut tare deştept. Dar gândeşte-te, cât ar dura până să faci un asemenea drum? În primul rând ar fi îngust, deci ar putea lucra la el numai puţini oameni. În acest fel ar trece zile întregi până să scape. Şi crezi că noi am privi fără să nu facem nimic?

Tăcea.

— Eu aş împărţi oamenii noştri şi aş trimite jumătate de partea cealaltă a cactuşilor, pentru a-i prinde pe oamenii voştri ca într-un cleşte. Am putea s-o facem şi mai simplu, şi să-nimicim pe comanşi în câteva minute, fără să ne coste un glonte. Ştii cum? Dând foc cactuşilor!

— Uff! Atunci toţi războinicii noştri ar arde! Old Shatterhand nu face aşa ceva!

— Nu fi chiar atât de sigur de bunătatea mea! Ceea ce ţi-am mai spus poate să-ţi arate că pentru războinicii voştri nu există nici o cale de salvare, că nu mai pot scăpa.

— Da, dacă-i prindeţi în felul acesta în capcană, trebuie să se predea. Dar n-o să-i ţineţi încercuiţi. O să trebuiască să părăsiţi capcana.

— De ce?

— Ai uitat că o să vină Nale-Masiuv? La el nu te gândeşti?

Pe faţa lui se întipări expresia aceea plină de încredere.

Drept răspuns îi povesti pe scurt soarta trupei lui Nale-Masiuv, cum îi luasem pe toţi prizonieri la O-sută-de-copaci.

După ce ascultă până la capăt povestirea mea, lăsă capul în jos şi zise îndurerat:

— Toată speranţa mea sa dus. Chiar dacă aş reuşi să fug de aici, nu l-aş putea salva nici pe Vupa-Umugi, nici pe războinicii săi. O să le daţi din nou libertatea, dar o să le luaţi caii şi armele. Dar cum să trăiască războinicii roşii fără arme şi fără cai?

— E treaba lor. Voi aţi dezgropat securea războiului, ceea ce n-aţi fi putut face dacă nu aveaţi arme şi cai. Luându-vă aceste bunuri, noi nu comitem nici un furt, fiindcă e prada

noastră de război, şi astfel avem, totodată, grijă ca să nu mai fiţi în stare să alungaţi curând pacea.

— Uff! Fără arme şi cai e tare rău.

— Da, pentru voi e foarte rău, dar o meritaţi din plin. Gândeşte-te, de pildă, la tine! Cred că recunoşti că cel care a fumat cu cineva pipa păcii şi prieteniei şi-i promite să nu-i trădeze niciodată wigwamul şi viaţa, iar după aceea vine cu o ceată de războinici să-i ia adăpostul şi viaţa, acela merită să piardă ceva mai mult decât calul şi puşca. Asta o recunoşti şi tu.

Da, recunoştea, căci zise oftând:

— Deci, vrei şi puşca şi calul meu.

— Nu, asta nu. Eu te iubesc şi, în ciuda duşmăniei tale, mă consider prietenul tău. O să-ţi păstrezi ce ai. Şi o să încerc, dacă o fi cu putinţă, să influenţez în bine şi situaţia lui Vupa-Umugi şi a războinicilor săi. Totul depinde de felul în care se vor comporta faţă de noi. Sper să reuşesc să-l conving că orice împotrivire ar însemna o adevărată nebunie. Cred că are să asculte motivele mele şi are să le judece cu mai multă înţelepciune decât tine.

— Decât mine? întrebă el mirat.

— Da, am vrut să-ţi uşurez, pe cât posibil, situaţia de prizonier, cerându-ţi doar promisiunea de a nu evada. Ai refuzat să mi-o dai, pentru că nu ai recunoscut că fuga ta nu mai poate ajuta nimănui, ci, dimpotrivă, poate doar dăuna. În acest fel mă obligai să fiu sever.

— Nu ţi-am dat această promisiune, pentru că nu ştiam ceea ce ştiu acum.

— Deci, recunoşti că nu poţi să-i ajuţi pe războinicii voştri?

— Da.

— Mai ai timp să-ţi dai cuvântul că n-ai să fugi.

— Ai cuvântul meu!

— Bine! Dar gândeşte-te şi la faptul că prin comportarea ta poţi să fii de folos sau să faci rău nu numai ţie, ci tuturor

alor tăi. Ceea ce faci, fie bine, fie rău, o să se răsfrângă şi asupra lor. Dacă îţi calci cuvântul, pedeapsa va cădea nu numai asupra ta, ci şi asupra lor.

— N-o să mi-l calc.

— Foarte bine! Dar poţi să-mi dai o chezăşie?

Se uită întrebător la mine, de aceea îi explicai:

— Pe cuvântul unui creştin pot să mă bizui, dar pe promisiunea unui indian, niciodată!

— Pe Winnetou l-ai crede?

— Da, dar el este o excepţie, pentru că în sufletul său e creştin.

— Un războinic roşu trebuie să-şi ţină orice promisiune, dacă îi iei „medicamentul” drept gaj.

— Tu nu crezi în puterea „medicamentului”, aşa că la tine nu ar avea efect.

— Atunci am să fumez cu tine pipa jurământului!

— Nici acest lucru nu ar avea nici o valoare. Tu ai mai fumat pipa prieteniei cu mine şi cu Bloody Fox şi totuşi ţi-ai călcat jurământul.

Îşi coborî privirea şi spuse încet şi mâhnit:

— Pedeapsa pe care o primesc de la Old Shatterhand e grea. Ea nu este îndreptată asupra trupului meu, ci îmi umple sufletul cu o adâncă durere.

Îmi dădui seama că această durere există cu adevărat şi că mâhnirea lui e sinceră. De aceea răspunsei:

— Tu ştii că eu mă consider încă prietenul şi fratele tău şi de aceea, de data asta, făcând o excepţie, o să renunţ la obişnuita mea precauţie şi am să-ţi acord încredere. Dar tare mi s-ar fi întrista inima dacă m-ai înşela. Dacă te eliberez, ai să fugi?

— Nu.

— N-ai să părăseşti oaza fără permisiunea mea?

— Nu.

— Nici să încerci să te duci la comanşii tăi prin poteca

dintre cactuşi, ca să vorbeşti cu ei nu vreau!

— N-am să mă duc. Chiar dacă ar veni aici, aş tăcea până aş avea încuviinţarea ta ca să vorbesc.

— Atunci dă-mi mâna, aşa cum se obişnuieşte între bărbaţi şi războinici prea mândri ca să urmărească vreun profit ce s-ar putea obţine doar prin minciună.

— Iată mâna mea, şi poţi să mă crezi că acest gest e ca şi când ţi-aş fi predat persoana mea însăşi!

Se uită în ochii mei cu o privire atât de sinceră, încât fusei pe deplin convins că nu o să mă înşele. Din cauza negrului şi pentru siguranţa vieţii lui, adăugai:

— Eşti supărat pe Bob? O să te răzbuni?

— Nu. Un războinic indian e prea mândru ca să se răzbune pe un negru. Acest *nigger* nu ştia ce face. El nu bănuia că e împotriva demnităţii unei căpetenii să-i lege astfel de pari în spate.

— Am să te scap de ei.

După ce fu dezlegat de parii din spate, Şiba-bigc îşi întinse membrele înţepenite şi ieşi apoi cu mine afară la aer, unde chiar atunci, fiind seară, se adăpau caii. Mama Sanna ne aduse de mâncare, şi după ce ne ospătarăm, iar liniştea se aşternu din nou peste oază, ne duserăm la culcare. A doua zi trebuia să ne sculăm în zori. Şiba-bigc, fără să i-o cerem noi, se culcă între Old Surehand şi mine. Voia să se pună de bunăvoie sub supravegherea noastră şi să ne dovedească în felul acesta cât de sincere îi sunt promisiunile.

Dimineaţa, când ne sculărăm, umplurăm toate burdufurile existente cu apă, ne aprovizionarăm cu merinde şi, după ce ne luarăm rămas-bun de la Şiba-bigc, o pornirăm la drum. Bob, care stătea într-o parte, mă întrebă:

— *Massa* Shatterhand spune la Bob dacă tot păzim pe tânăr căpetenie indiană?

— Nu. Bob, nu-i nevoie.

— Nici legat din nou pari pe cocoaşă?

— Doamne fereşte să faci aşa ceva! A promis că nu o să fugă şi nu va fugi.

Cu toate că eram convins de ceea ce spuneam, nici nu-mi trecea prin minte să neglijez prudenţa necesară. În afara oazei, lângă câmpul de cactuşi, rămâneau atâţia apaşi cât era nevoie pentru paza celor cincizeci de prizonieri comanşi. Dădui ordin şefului acestor paznici să fie atent la Şiba-bigc şi în nici un caz să nu-l lase să iasă din oază. Pe urmă, plecai împreună cu două sute de oameni, mai mult decât suficienţi, ca să putem încheia acţiunea cu comanşii. De data asta îi luarăm cu noi şi pe Parker şi Hawley.

La început, căutarăm locul unde-i lăsasem pe cei cinci apaşi de strajă. Fuseseră atât de deştepţi, ca imediat ce se iviseră zorile, să plece în cercetare, să vadă ce-i cu comanşii şi, după un scurt drum făcut călare, dăduseră de locul unde-şi petrecuseră aceştia noaptea. Naiinii plecaseră deja, deci şi astăzi erau foarte grăbiţi. Îi urmăream la fel de repede, şi numai în aşa fel ca, din când în când, să-i pot prinde în focul binoclului, dar fără să ne apropiem mai mult de ei, ca să nu poată distinge dacă în urma lor se află albi sau roşii, pentru că urmau să creadă tot timpul că în spatele lor se află dragonii.

Ziua trecu, fără să intervină ceva demn de semnalat. Doar spre seară se porni un vânt puternic, cum se întâmplă destul de des în Llano Estacado. Bătea dinspre nord, măturând în drumul său aproape întreg deşertul, şi din cauza asta era foarte fierbinte. De fapt, ne cădea aproape în spate, şi totuşi ne incomoda nu numai datorită căldurii, dar şi prin faptul că răscolea nisipul şi ni-l vâra în ochi, în urechi, în gură şi nas.

— Brr, ce vânt tâmpit! mârâi Parker, prost dispus. De ce trebuia să se pornească chiar acum? Nu putea să aştepte până ne întorceam în oază? Aproape că nici nu putem vedea sau respira!

— Nu cârti, mister Parker, zisei eu. Eu mă bucur că bate

vântul şi pot să vă spun că, de dragul lui Winnetou, îmi convine chiar extrem de mult că bate.

— De dragul lui Winnetou? Cum vine asta?

— Ia uitaţi-vă cum ridică nisipul în înaltul cerului! în felul acesta şterge toate urmele comanşilor. Dacă nu ar fi parii, nici nu i-am putea urmări.

— Ei, de acest lucru îmi dau şi eu seama, clar nu văd ce legătură are asta cu Winnetou?

— Are, şi chiar foarte mare, pentru că în felul acesta urmele lui au să se şteargă. Winnetou trebuie să înfigă parii până ajunge la capcană, nu? Deci, o bucată de drum trebuie să intre în câmpul de cactuşi, în care vrem să-i prindem pe comanşi. Dar el trebuie să se întoarcă şi să nu rămână acolo. Ca urmare comanşii ar fi putut să-i vadă urmele şi să afle că s-a întors. Dar ei cred că urmele lui şi ale apaşilor ce-l însoţesc sunt urmele comanşilor lui Şiba-bigc. Văzând că ele duc între cactuşi, ca apoi să iasă din nou de acolo şi s-o ia în altă parte, ce altceva ar putea crede Vupa-Umugi decât că Şiba-bigc s-a rătăcit şi că drumul cel adevărat nu e cel care duce între cactuşi, ci în direcţia cea nouă în care au pornit? Ca urmare nu ar intra în câmpul de cactuşi, adică în capcană, şi ar merge pe urmele cele noi. Şi unde duc urmele cele noi, mister Parker?

— Aici, la noi, fireşte, răspunse el.

— Desigur că la noi, căci Winnetou nu o să rămână pe loc, şi o să ne caute. Se va îndepărta lateral, apoi se vă întoarce la drumul însemnat cu pari, ceea ce ar descoperi şi comanşii dacă se iau după el, şi vă puteţi imagina cât de firesc ar fi să le trezească bănuiala. Toate acestea ar fi pus în joc însăşi reuşita planului nostru.

— Dar vântul şterge orice urma. Nu-i aşa că e minunat că s-a pornit? Acest lucru o să-l bucure şi pe Winnetou, ca şi pe mine.

Parker voi să spună ceva, dar făcu un gest brusc cu mâna,

îşi opri calul, şi arătând în faţă, zise precipitat:

— S-au întors comanşii! într-adevăr au intrat la bănuială şi s-au întors. Uite-i că vin, vin!

Strigătul lui de groază ne făcu să privim câmpia drept înaintea noastră, pe care în timpul discuţiei n-o mai cercetasem cu binoclul. În orice caz, acolo la geana zării se vedeau oameni. Cu ochiul liber nu se putea vedea dacă se mişcau sau nu. Dusei binoclul la ochi. După numai câteva clipe putui să-l liniştesc.

— N-avem de ce să ne speriem. Nu sunt comanşii, ci e Winnetou.

— Îl puteţi recunoaşte? mă întrebă Old Surehand.

— Încă nu.

— Trebuie să fim foarte prevăzători. Dacă e o ariergardă a comanşilor?

— Atunci s-ar afla în mişcare. Oamenii de acolo s-au aşezat jos.

— Duşmanii nu s-ar putea aşeza?

— Desigur, dar Winnetou îmi dă să înţeleg că e el. Acum aveţi din nou prilejul să apreciaţi perspicacitatea şi prevederea căpeteniei apaşilor. I-a ocolit pe comanşi călărind în semicerc şi s-a oprit în spatele lor, ca să ne aştepte. Fireşte că s-a gândit că puteam foarte uşor să luăm pe oamenii lui drept naiinii şi de aceea a dispus ca trupa să se aşeze jos, într-un fel din care să putem şti precis că e el. Luaţi binoclul meu, mister Surehand, şi priviţi.

După ce se uită prin binoclu, zise:

— Da, într-adevăr a procedat cu inteligenţă şi şiretenie! Cei de-acolo s-au aşezat nu grămadă, ci în aşa fel încât formează o săgeată.

— Şi încotro indică vârful săgeţii?

— Spre sud-est, deci nu în direcţia noastră, ci în cea opusă.

— Vârful săgeţii indică direcţia în care trebuie să mergem.

Winnetou ne înştiinţează că ne putem continua drumul liniştit şi fără nici o grijă. Aşezarea pe jos a apaşilor ne spune nu numai că-l avem în faţă pe Winnetou, dar şi că totul este aşa cum am dorit noi să fie.

— Aşa cred şi eu. Winnetou nu ar sta atât de liniştit să ne aştepte, dacă ceva n-ar fi în ordine. Totuşi am o grijă, pe care aş vrea să v-o împărtăşesc. Această grijă se cheamă „apă”.

— Ştiu la ce vă referiţi. Dacă vrem să-i înfrângem pe comanşi prin însetare, trebuie să ne asigurăm că nu ducem şi noi lipsă de apă.

— Aşa este. Noi, pentru ziua de astăzi, avem apă, dar s-ar putea ca ziua de mâine să treacă şi noi să nu fi terminat cu Vupa-Umugi, şi după ce vom termina cu el, vom avea nevoie de încă o zi de mers, ca să ajungem la oază. Din păcate, pentru aceste două zile, nu avem apă. La aceasta se adaugă şi faptul că şi comanşii or să aibă nevoie de apă, poate mai mare decât noi.

— Într-adevăr, nu avem o cantitate suficientă, dar nu cred c-o să răbdăm de sete. M-am gândit de mult la această piedică. Aş fi cel mai uşuratic om, dacă aş elabora un plan, a cărui realizare ar presupune ca trei sute de cai şi de oameni să se adune în pustiul Llano Estacado, fără să li se fi asigurat apa necesară. Apa o vom aduce din oază.

— Cum? E la o distanţă de o zi de mers călare de aici, şi oamenii care s-ar duce după ea ar avea nevoie de cel puţin două zile ca să se întoarcă. Nu e bine.

— Vă înşelaţi. Oamenii noştri nici nu trebuie să se întoarcă.

— Hm! Habar n-am cum o să procedaţi.

— Dar e foarte simplu, *sir*. Formăm un lanţ de călăreţi. Apaşii noştri au o grămadă de burdufuri cu ei, la care se adaugă şi cele ale lui Bloody Fox. Trimitem burdufurile la oază, ceea ce necesită mulţi cai, dar nu şi prea mulţi oameni. Oamenii aceştia au să fie aşezaţi la anumite distanţe pe

drumul ce duce la oază. Prin urmare, nici un om şi nici un cal nu trebuie să străbată distanţa, şi are de mers numai de la unul la altul. Eu, aşa m-am gândit să facem.

— Da, vad că trebuie să-mi cer scuze. La toate v-aţi gândit. Aţi vorbit şi cu Winnetou?

— Nu, nu am schimbat nici un cuvânt între noi în legătură cu această problemă, dar ne cunoaştem prea bine şi ştiu că nici unul dintre noi nu scapă nimic din vedere. Dar ce se vede acolo? Apaşii nu au cai! Numai Winnetou îl are pe al lui. Puteţi să ghiciţi de ce, mister Surehand?

— Nu, răspunse el.

— Desigur, în timpul acestor discuţii nu ne-am oprit, ci am mers înainte şi am ajuns atât de aproape de apaşi, încât îi puteam vedea cu ochiul liber. Figura săgeţii desenată cu trupurile lor pe nisip se risipise, acum stăteau toţi laolaltă şi aşteptau. Caii nu se vedeau nicăieri, numai murgul lui Winnetou era cu ei.

— O să vă convingeţi a doua oră că teama dumneavoastră nu avea temei, îi zisei lui Old Surehand. Winnetou s-a îngrijit înaintea mea de aducerea apei. Noi doi ne potrivim totdeauna în gânduri.

— Credeţi că a şi trimis caii cu burdufurile la oază?

— Da. Vedeţi că are cel mult treizeci de oameni cu el, şi nici Bloody Fox nu este aici. Desigur că a plecat cu ceilalţi la oază, să aducă apă.

Când, după trecerea câtorva minute am ajuns la Winnetou şi oamenii săi, acesta veni spre mine şi-mi zise:

— Fratele meu Charley a înţeles când a văzut felul în care ne-am aşezat noi jos. Am vrut să-i spun că nu suntem comanşi.

— La ce distanţă se află aceştia?

— Au mers foarte repede, şi cred că le este sete. Însă în curând au să fie nevoiţi să se oprească, fiindcă soarele a ajuns la scăpătat.

— Da, peste un sfert de oră va fi întuneric. Cât mai este de aici până la câmpul de cactuşi?

— Două ore de mers călare.

— Înseamnă că nu mai ajung astăzi acolo. Pentru noi e bine, o să-i prindem în capcană mâine. Războinicii fratelui meu roşu nu-şi au caii cu ei. I-a trimis Winnetou la oază cu burdufurile?

— Da. Bloody Fox cunoaşte drumul cel mai scurt şi s-a dus cu ei, ca să-i aşeze la anumite distanţe unul de altul pentru a însemna drumul cu parii pe care îi avem. Dar burdufurile pe care le-au luat nu sunt destule.

— Le trimitem şi pe ale noastre, numai să ne aşezăm şi noi pentru popas. La toate acestea te-ai gândit şi tu?

— Da. Când s-a pornit vântul şi mi-a şters urma, am ştiut că planul ne va reuşi din plin. Ştiam că trebuie să pornim mai departe, ca să fim cât mai aproape de comanşi. Mâine, când vor ajunge la capcană şi vor pătrunde în câmpul de cactuşi, trebuie să fim în spatele lor, ca, în caz că ar deveni bănuitori, să nu mai aibă loc cum să se întoarcă sau s-o ia în vreo parte.

Încalecă şi el şi pornirăm mai departe. Este adevărat, oamenii lui trebuiau să fugă pe jos, dar ţineau destul de bine pasul cu noi. Şi când se făcu întuneric, ne continuarăm drumul, mergând de la un par la altul, până ce am socotit că trebuie să ne oprim, dacă nu vrem să dăm peste comanşi.

Între timp, vântul se mai domoli, apoi se opri de tot. Întunericul nu dură mult, pentru că imediat răsări luna. Chiar înainte de asta, burdufurile goale fuseseră încărcate pe cai, iar când răsări luna, un număr de apaşi porni spre oază şi Winnetou cu ei, însoţindu-i până la cel mai apropiat post, al cărui loc de popas nu-l cunoşteam, în felul acesta se aranja tot ce trebuia; acum puteam să ne permitem şi noi un somn, deosebit de necesar. Când Winnetou se întoarse, se culcă lângă mine, dar eu dormeam deja.

A doua zi de dimineaţă, cu toate că se culcase mai târziu

decât noi, Winnetou era înaintea noastră în picioare. Nu am zăbovit cu micul dejun. Puteam mânca şi în drum. Am băut doar puţină apă, restul l-am dat cailor, care, fireşte, nu s-au săturat numai cu atât. După ce se goliră burdufurile pe care le aveam cu noi, Winnetou le expedie imediat cu câţiva oameni spre lanţul de călăreţi. Nefiind întuneric, nu mai era necesar să meargă şi el, era suficient să le indice oamenilor direcţia exactă.

Apoi, o pornirăm din nou şi atât de repede încât cei ce veneau pe jos fură lăsaţi în urmă, rămânând să ne ajungă mai târziu. Privii destul de des prin binoclu şi constatai că ieri seară ajunseserăm destul de aproape de comanşi. După un sfert de oră, eram la locul unde făcuseră popas şi constatarăm că nu-l părăsiseră de multă vreme.

Puţin mai târziu, îi zării şi pe ei. Winnetou puse şi el mâna pe binoclu şi privi. După ce-i observă câtva timp, zise mulţumit:

— Vede oare fratele meu că ei merg foarte încet?

— Da. Se pare că după două zile de mers, în care n-au băut apă, caii lor sunt istoviţi.

— Ei înşişi suferă de sete. Totuşi, mult timp au să refuze să se predea.

— Pentru Vupa-Umugi avem un mijloc de constrângere cu mult mai puternic decât setea.

— Fratele meu se referă la „medicamentele” căpeteniei comanşe? A făcut foarte bine că le-a luat cu el, când a fost în Valea Iepurilor. Victoria o să ne fie mult uşurată, iar la întoarcere o să ne fie mai uşor, prin faptul că Old Shatterhand i-a capturat pe comanşii lui Nale-Masiuv şi i-a predat dragonilor.

Era pentru prima dată când se pomenea între noi despre acest caz. Faptul că nici Nale-Masiuv, nici dragonii nu veniseră, trebuie să fi fost contrar aşteptărilor sale, totuşi ieri nu mă întrebase nimic. Un altul nu ar fi avut răbdare până nu

i-aş fi povestit pe larg despre toată întâmplarea, însă el nu a pus nici o întrebare şi, cu perspicacitatea lui inegalabilă, a ghicit totul, după cum o dovedeau acum cuvintele lui. Folosii prilejul ca să-i povestesc în ce fel ne-a căzut în mână Nale-Masiuv şi cum am scăpat pe urmă de el. Când terminai relatarea, Winnetou scoase un „uff” de satisfacţie şi pe urmă adăugă:

— Fratele meu a procedat foarte bine. Toţi aceşti comanşi ne-ar fi fost o povară, fie numai şi din cauza apei; la fel şi călăreţii albi, de care nu avem nevoie pentru a-l prinde pe Vupa-Umugi. Nale-Masiuv, prin pierderea cailor şi a armelor războinicilor lui, e pedepsit suficient. Winnetou va afla dacă ofiţerul comandant îşi va ţine cuvântul de a-i lăsa în viaţă. Dacă şi-l calcă sau dacă omoară unul singur dintre ei, mi-o va plăti cu viaţa. *Howgh!*

Cu aceasta, problema era rezolvată. Distanţa până la pâlcul de cactuşi, destinat să devină capcana comanşilor, fusese apreciată de Winnetou ca fiind de circa două ore de mers. Avurăm însă nevoie de trei, pentru că naiinii mergeau foarte încet, din cauza epuizării cailor. Noi rămâneam mereu la distanţa necesară pentru a nu putea fi văzuţi de ei, dar să-i putem urmări prin lentilele binoclurilor noastre. Călăreau mergând unul lângă altul, ocupând o cărare destul de lată. După vreo trei ore, această cărare se îngustă brusc. Comanşii începură să se strângă unul într-altul şi să formeze un şir lung şi îngust.

— Ah, clipa hotărâtoare a sosit! îi spusei lui Winnetou. Nu se opresc, înseamnă deci că nu au nici o bănuială.

— Da, aprobă el. Au ajuns la intrarea îngustă, care duce în desişurile de cactuşi. Neputând să-l cuprindă cu vederea, ei cred că hăţişul nu e mare şi că pe aici a trecut şi Şiba-bigc. În afară de această încredere, îi îndeamnă şi setea să înainteze. Unde cresc cactuşi, există şi umezeală, şi ei cred că dincolo de cactuşi au să dea de oază, deoarece ei nu ştiu că

umezeala necesară acestor plante este foarte mică şi că îşi trag apa din adâncuri.

După un timp, văzurăm şi noi tufişurile de cactuşi care, în mii şi mii de exemplare, acopereau o suprafaţă ce nu putea fi cuprinsă din nici o parte. O fâşie îngustă de luminiş forma un fel de drum care ducea în adâncime, pe un pământ atât de sterp, încât nu creştea nici cea mai mică rădăcină care să constituie hrana necesară animalelor. Şi tocmai la începutul acestui drum bătuse Winnetou un par, ca să-i convingă pe comanşi să pătrundă cât mai adânc în hăţişul de cactuşi.

Aşa şi făcuseră, fără nici o ezitare, şi ajunseră foarte departe, astfel încât atunci când noi am sosit la marginea desişului ghimpos, i-am putut vedea cum dispăreau în depărtare. Ne-am oprit şi am descălecat, iar caii i-am priponit în urma noastră, la mai mult de-o bătaie de puşcă, pentru ca nu cumva să fie răniţi dacă, eventual, comanşii ar fi vrut să lupte. Ocuparăm o poziţie care domina în întregime drumul, de la intrarea lui în tufiş până la o mare depărtare, distanţă care nu putea fi străpunsă de comanşi la întoarcere.

La început drumul avea o lăţime de circa douăzeci de paşi, dar la distanţa până unde băteau puştile noastre se îngusta atât de mult, încât de-abia puteau merge patru sau cinci călăreţi, şi aceştia unul lângă altul. Drept urmare, dacă ar fi ajuns la nebuneasca idee de a ne ataca, comanşii ar fi trebuit să se înşiruie pe o lăţime de cel mult cinci oameni, şi o cincime sau o şesime dintre noi ar fi fost absolut suficientă ca să respingă un asemenea atac. Ar fi fost de ajuns ca gloanţele noastre să doboare numai pe cei din faţă, formând astfel un meterez pe care ceilalţi nu l-ar fi putut trece, şi nici ocoli prin dreapta sau prin stânga, din cauza cactuşilor.

În sfârşit, reuşiserăm să atragem duşmanul în această excelentă capcană, iar acum puteam aştepta liniştiţi să vedem ce au să facă. Ce au să facă? Un singur lucru puteau face, şi anume de îndată ce vor ajunge la locul unde se

termină drumul, şi de unde nu pot merge mai departe, să se întoarcă.

Aşteptarăm o oră, două, poate şi mai mult şi comanşii tot nu veneau. Desigur că, ajungând la capătul drumului, nu s-au întors imediat, ci s-au oprit să se sfătuiască. Dar de venit, trebuiau să vină, asta fără nici o îndoială. Ţineam ochii aţintiţi spre locul pe unde trebuiau să apară.

— Uff! exclamă Winnetou, arătând în faţa lui.

Ochii săi de vultur îi descoperiseră pe comanşi înaintea noastră. Veneau încet, obosiţi şi dezamăgiţi. Încă nu ne vedeau, pentru că şedeam jos, pe pământ, şi caii noştri erau departe, în deşert. În curând, însă, coloana lor lungă şi îngustă se opri, ca şi când s-ar fi lovit de ceva; ne-au zărit, iar noi ne-am ridicat în picioare, în văzul lor.

Dar până atunci crezuseră că-i aveau pe dragoni în spate, acum recunoşteau că s-au înşelat. Erau la o distanţă de la care puteau să vadă că în faţa lor sunt indieni.

— Ce sperietură pe ei! spuse Old Surehand, care stătea lângă mine.

— Sperietură? Încă nu, răspunsei eu. Pot să creadă că suntem comanşii lui Nale-Masiuv. Dar în acest caz, prezenţa noastră i-ar pune pe gânduri, fiindcă aveau convingerea fermă că Nale-Masiuv îi aduce pe dragoni, gonindu-i din spate.

— Sunt curios să văd ce-or să facă.

— Ştiu ce-or să facă. O să trimită câţiva războinici înainte, ca să afle cine suntem. Uite-i, au şi pornit!

Văzurăm cum doi comanşi se desprinseră de ceilalţi şi se apropiară încet de noi, mergând pe jos, nu călare.

— Vrea fratele meu să vină împreună cu mine în întâmpinarea lor? îl întrebai eu pe Winnetou.

— Da, să mergem, răspunse el.

Mergeam în adâncimea hăţişului de cactuşi către comanşi, păşind la fel de încet ca şi ei. Vedeau că au în faţă un alb şi

un indian, ceea ce-i surprinse şi se opriră. Le făcurăm semn să se apropie, mergând şi noi spre ei. O porniră din nou, ezitând, dar curând se opriră din nou.

— Să vorbească fratele meu Shatterhand, zise Winnetou.

În asemenea ocazii, de obicei, mă lăsa pe mine să conduc discuţia. Le strigai celor doi naiini:

— Războinicii comanşi pot veni liniştiţi mai aproape! Vreau să vorbesc cu ei şi nu au să păţească nimic, dacă n-o să încerce să folosească armele contra noastră.

Porniră. Îi chemasem, deoarece nu voiam să mă duc eu până la ei, unde aş fi intrat în bătaia puştilor comanşilor, ceea ce trebuia să evităm. Ne întâlnirăm cam la mijlocul distanţei, totuşi nu veniră chiar până lângă noi.

— Vupa-Umugi, căpetenia comanşilor naiini, v-a trimis să aflaţi cine suntem, începui eu. Mă cunoaşteţi?

— Nu, răspunse cel mai în vârstă dintre ei, în timp ce amândoi priveau ţintă şi cu veneraţie la Winnetou.

— Nici pe războinicul roşu care stă aici lângă mine nu-l cunoaşteţi?

— Uff! E Winnetou, căpetenia apaşilor!

— Iar eu sunt Old Shatterhand, prietenul şi fratele lui alb!

— Uff, uff, exclamară amândoi, cercetându-mă cu atenţie.

Dacă fuseseră uimiţi, recunoscându-l pe Winnetou, zăpăceala lor crescu şi mai mult când auziră numele meu, făcând totuşi eforturi să se stăpânească.

— Aţi crezut că în spatele vostru se află călăreţi albi? continuai eu.

Nu răspunseră.

— Iar în spatele lor trebuie să vină Nale-Masiuv?

— De unde ştie Old Shatterhand toate astea? întrebă cel mai în vârstă.

— Ştiu mai mult decât atât! Aţi vrut să-i atrageţi pe soldaţii albi la pierzanie, şi acum vă aflaţi voi aproape de ea. Priviţi înainte! Vedeţi? Acolo aşteaptă trei sute de războinici ai

apaşilor mescalero, cu armele pregătite de tragere şi care vă pot împuşca până la ultimul om, dacă încercaţi să vă apăraţi.

— Uff, uff!

— În nici un caz nu mai puteţi înainta şi nici pe aici nu puteţi trece. Trebuie să vă predaţi. Dacă nu vă predaţi, o să fiţi sau împuşcaţi sau lăsaţi să muriţi de sete în deşertul din care nu există nici o scăpare.

Comanşii se uitară unul la altul. Îşi dădeau toată osteneala să ascundă impresia pe care le-o făcuseră cuvintele mele, totuşi nu era greu să vezi că erau uluiţi în cel mai înalt grad. Acela care răspunsese până acum la chestionări, întrebă şi el:

— Unde sunt călăreţii albi?

— Crezi că o să-ţi spunem?

— Dar Nale-Masiuv unde este?

— Nici asta nu-ţi putem spune. În schimb am să te întreb, unde este Şiba-bigc cu cei cincizeci de călăreţi ai săi?

— Uff! Şiba-bigc, nu ştiu!

— Noi însă ştim. Credeaţi că îl urmăriţi pe el, dar nu el era cel care mergea înaintea voastră.

— Dar cine?

— Winnetou. De două zile mergeţi după parii înfipţi crezând că-l urmaţi pe Şiba-bigc, care vă arată drumul, fără să bănuiţi că Winnetou a schimbat direcţia, ca să vă inducă în eroare.

— Uff! E adevărat?

— Old Shatterhand nu minte niciodată. Şiba-bigc nu a putut să vă arate drumul, pentru că e prizonierul nostru. Cât despre Nale-Masiuv, l-am prins împreună cu oamenii lui, iar acum se află în mâinile călăreţilor albi pe care i-am prevenit în legătură cu el şi cu voi. Toate acestea să i le spuneţi lui Vupa-Umugi. Indianul se holbă la mine şi exclamă:

— Vupa-Umugi nu o să creadă!

— Îmi este indiferent dacă va crede sau nu. Dar ăsta-i adevărul.

— Ştim că Old Shatterhand iubeşte adevărul, dar ceea ce ne-a spus acum nu vrea să ne intre în urechi. Ar vrea să vorbească el însuşi cu căpetenia noastră?

— Da!

— Atunci ne întoarcem la Vupa-Umugi să-i spunem totul.

— Aşa să faceţi! Noi o să rămânem aici şi o să aşteptăm până vine el!

Plecară, iar noi ne aşezarăm jos. Din agitaţia comanşilor, puturăm deduce că cei doi indieni au ajuns la ai lor, iar zarva produsă era efectul soliei transmise. Până atunci, comanşii rămăseseră pe cai, acum descălecară cu toţii. După un timp, văzurăm că vine spre noi un indian. Nu era Vupa-Umugi, ci tot cel cu care vorbisem mai înainte. Ajuns la noi, ne informă:

— Căpetenia comanşilor a ascultat vorbele noastre, şi nu a crezut nimic. Vrea să le audă din gura voastră.

— De ce nu vine să le audă?

— Fiindcă aici stă Old Shatterhand şi aici Winnetou, căpetenia apaşilor, de aceea Vupa-Umugi nu vrea să fie singur.

— Foarte bine, doi la doi. Să mai aducă pe cineva cu el.

— Apanatşca, a doua căpetenie a naiinilor, o să fie cu el.

— Nu avem nimic împotrivă.

— Old Shatterhand şi Winnetou au armele la ei: Vupa-Umugi şi Apanatşca au voie să-şi aducă şi ei armele?

— Da.

— Ca să avem încredere, Winnetou şi Old Shatterhand să promită că îşi vor respecta cuvântul dat!

— Primit! *Howgh!* răspunse Winnetou.

— Eu am promis deja, nu mai trebuie să mai promit încă o dată.

Omul plecă.

Eram curios să-l cunosc pe Apanatşca, a doua căpetenie a comanşilor. După nume, însemna că e un războinic excelent, pentru că acest cuvânt comanş înseamnă om bun şi destoinic

în toate.

Nu dură mult şi văzurăm venind spre noi pe amândouă căpeteniile, păşind mândru, cu capul sus, ca nişte oameni care ştiu că avantajul e de partea lor. Cu această atitudine voiau să ne impresioneze, ceea ce fireşte că nu puteau face. Fără să rostească un cuvânt, se aşezară vizavi de noi, cu puşca pusă de-a curmezişul pe genunchi, aruncând asupra noastră priviri destul de reci. Dar pe noi nu ne puteau înşela. Trăsăturile lor imobile erau, fireşte, numai o mască, pentru a ascunde ceea ce se petrecea în inimile lor.

Mă aşteptam ca Apanatşca să fie un bărbat mai în vârstă. Dar era încă tânăr şi-mi spuneam că, în afară de Winnetou, nu văzusem un indian atât de interesant.

Nu era înalt, dar era bine făcut şi puternic. Căutam pe faţa lui trăsăturile tipic indiene, dar degeaba, nu avea nici ochii aceia puţin oblici, nici pometţii ieşiţi în afară. Avea un păr lins, negru, legat strâns în creştet. Aproape că aş fi putut spune că e un păr creţ, care devenise întins şi lins numai datorită îngrijirii. În ciuda culorii mai închise a feţei, mi s-a părut că deasupra buzei de sus, pe bărbie şi pe obraji, are acea strălucire neagră-albăstrie care se vede după bărbierit la bărbaţii cu barba deasă şi închisă la culoare. O fi având acest Apanatşca o asemenea barbă deasă, că era obligat să se bărbierească, contrar obiceiului indian? De unde lua săpun? Este ştiut că indienii nu se bărbieresc. Ei îşi smulg puţinele fire de păr pe care le au până ce nu mai cresc. Acest indian îmi era foarte simpatic. Faţa lui îmi făcea o impresie pe care aş numi-o ca fiindu-mi familiară. Îl mai văzusem cândva? Desigur că nu! Dar asta însemna că printre cunoscuţii mei de acum sau de mai demult a existat o figură asemănătoare. Cu ochii minţii mele rememorai, cu viteza fulgerului, sute şi sute de feţe, fără să dau peste cea potrivită. Este un fapt curios că lucrul aflat cel mai aproape este adeseori cel mai îndepărtat!

Când se întâlnesc la o convorbire căpetenii duşmane, cel

mai de vază nu începe niciodată primul. Cu cât mai sus se crede, cu atât se închide într-o tăcere mai lungă. Consideră că cine are cele mai multe motive de a vorbi, acela să înceapă. Vupa-Umugi voia să dea impresia că nu are nici un interes să ajungă la vreo înţelegere. Tăcea şi faţa lui arăta că nu vrea să vorbească mai înainte ca noi să ne adresăm lui. Îmi convenea şi aşa, pentru că noi aveam mult mai mult timp decât el.

Mă uitai la Winnetou şi, dintr-o scurtă privire a lui, înţelesei că nu este dispus să înceapă discuţia.

De aceea mai aşteptai un timp şi, cum nu se întâmplă nimic, mă întinsei pe jos şi-mi pusei braţul sub cap, ca unul care vrea să se odihnească sau chiar să doarmă. Această comportare îşi atinse scopul, chiar dacă numai pe jumătate. Vupa-Umugi îi făcu semn lui Apanatşca, iar acesta zise:

— Old Shatterhand şi Winnetou, căpetenia apaşilor, au vrut să vorbească cu noi.

Rămăsei culcat, fără să răspund. Winnetou tăcea şi el. Atunci Apanatşca repetă:

— Old Shatterhand şi Winnetou, căpetenia apaşilor, au vrut să vorbească cu noi.

Dar nici acum nu primi răspuns. Repetă aceleaşi cuvinte încă o dată. Atunci mă sprijinii în coate şi zisei:

— Ceea ce aud mă uimeşte. Nu noi am vrut să vorbim cu voi, ci am fost întrebaţi dacă vrem să-i spunem lui Vupa-Umugi ceea ce li s-a părut solilor săi de necrezut. I-am spus să vină aici şi acum stă ca şi când nu ar vrea să audă nimic. De ce tace şi-l pune pe Apanatşca să vorbească în locul lui? Nu este destul de deştept ca să poată vorbi? El şi Apanatşca au vrut să vorbească cu noi, şi dacă nu-şi deschide gura, nouă ne e totuna. Avem apă suficienta şi carne la fel. Dacă şi el poate să aştepte, nu are decât să tacă în continuare.

Făcui gestul de a mă întinde din nou, ceea ce-l făcu pe Vupa-Umugi să-mi zică:

— Old Shatterhand poate să şadă şi să asculte vorbele mele!

— Ascult, spusei eu scurt.

— Old Shatterhand a afirmat că Nale-Masiuv şi războinicii săi au fost luaţi prizonieri?

— Aşa am spus şi este adevărat.

— Şi Şiba-bigc este prizonier?

— Da.

— Nu pot să cred.

— N-ai decât.

— Cum ai putut să te întâlneşti pe rând cu Şiba-bigc, cu călăreţii albi şi cu Nale-Masiuv? O asemenea întâmplare nu e posibilă.

— Nici nu a fost o simplă întâmplare, ci un calcul.

— Calcul? Pentru asta ar fi trebuit să ştii tot ce au hotărât războinicii comanşi să întreprindă!

— Am ştiut totul şi chiar de la tine.

— Uff! De la mine?

— Da. De la tine am auzit totul la Apa Albastră.

— Uff! îl crezi pe Vupa-Umugi prea naiv.

— Asta nu. Ceea ce-ţi atribui este mai curând imprudenţă. Ai fost pur şi simplu orb şi surd şi ai neglijat tot ceea ce ar fi trebuit să faci pentru realizarea unui plan ca al vostru.

— Care plan?

— Întrebarea ta e ridicolă, i-am răspuns.

Apoi am început să-i redau mersul evenimentelor, începând cu momentul în care Winnetou trăsese cu urechea la cei doi războinici comanşi, care discutau despre atacul plănuit asupra oazei, şi hotărâse să-l prevină şi să-l ajute pe Bloody Fox. Vupa-Umugi mă întrerupse de mai multe ori cu exclamaţii pline de mirare şi chiar de spaimă. Iar atunci când îi spusei cum l-am forţat pe Nale-Masiuv la supunere, ameninţându-l că-i distrug ceea ce are el mai sfânt din tot ce posedă, „medicamentul”, şi adăugai şi remarca: „Şi tu o să te

predai, ca şi el: o să-ţi iau şi ţie „medicamentul” pe faţa lui trecu un râs răutăcios şi ripostă:

— Mie nu poţi să-mi iei „medicamentul”, pentru că nu-l port la mine. Vupa-Umugi nu are un singur „medicament”, ci mai multe. Dar e deştept şi niciodată nu le ia cu el în luptă, unde le poate pierde uşor. Aşa că tu nu o să le ai!

— Ţi-am spus că o să ţi le iau şi ceea ce spune Old Shatterhand este întotdeauna adevărat, şi tu ai să te convingi îndată. Cum crezi că ai putea scăpa de situaţia în care te afli, dacă nu vă predaţi? Vrei să luptaţi?

— Da, vom lupta!

— Încearcă, dar eu ştiu că nu o să luptaţi. Şi chiar dacă aţi învinge, nu aveţi apă şi aţi pieri de sete. Dar pentru voi e cu neputinţă să învingeţi. Priveşte puţin în jur. Vezi, nu aveţi loc unde să vă desfăşuraţi, şi fiecare glonte al nostru ar nimeri mai mulţi războinici de ai voştri, atât de înghesuiţi sunteţi unul lângă altul. Noi avem apă, voi nu. Noi şi caii noştri suntem hrăniţi şi odihniţi, vouă vă este sete, iar caii voştri sunt gata să cadă din picioare de oboseală. Gândeşte-te la asta!

— Şi totuşi o să luptăm!

— Nu. Te ştiu imprudent, dar nu nebun.

Îşi lăsă capul în jos şi tăcu. Trecu mult timp în care nu scoase un cuvânt. Apoi întrebă cu glas înăbuşit:

— Dacă ne predăm, ce o să hotărâţi în legătură cu noi?

— Vă dăruim viaţa.

— Numai atât? Fără cai şi fără puşti am fi pierduţi, nu vi le putem da.

— Şi totuşi, dacă vi le cerem, o să ni le daţi. Lăsându-vă în viaţă, dăm dovadă de cât se poate de multă îndurare. Dacă voi aţi fi fost învingătorii, nu ar fi existat nici o îndurare pentru noi, toţi ar fi trebuit să murim la stâlpul caznelor.

Îşi strânse pumnii furios şi exclamă:

— Spiritul cel rău te-a adus la Apa Albastră şi aşa s-a

năruit tot planul nostru!

— Ceea ce spui este adevărat, dar eu cred că n-a fost un spirit rău, ci unul bun care m-a condus la Apa Albastră. N-aveţi nici o speranţă de salvare. Dacă nu vă predaţi, sunteţi pierduţi. Asta trebuie s-o recunoşti şi tu.

— Nu, nu recunosc. Aminteşte-ţi că cel pe care-l numiţi Old Wabble, omorâtorul de indieni, e prizonierul nostru. Îl ţinem în mâinile noastre drept ostatic şi o sa moară dacă vă atingeţi de vreunul din noi.

— N-are decât să moară! E un om care nu ţine seama decât de el, tocmai de aia ţi-a căzut în mâini, şi de unul care se poartă ca el, nu-mi pasă. De fapt, el s-a dezis de mine.

— Înseamnă că eşti de acord să moară?

— Nu. Vreau doar să-ţi spun că nu voi face nici un sacrificiu pentru a-l salva. Dar dacă îl omorâţi, o să-l răzbun într-un mod foarte sângeros, de asta poţi să fii sigur. Acum am terminat şi nu mai am ce discuta cu tine.

Mă ridicai şi Winnetou îmi urmă exemplul. Cei doi comanşi se ridicară şi ei. Apanatşca avea o expresie deosebită în priviri, nu era nici înverşunare, nici ură, aproape că aş fi putut spune că e bunăvoinţă, dar se străduia să-şi ascundă gândurile şi simţămintele. Cu atât mai mult puteam vedea cum fierbea Vupa-Umugi de ură şi necaz. În sufletul lui se dădu o mare luptă şi cu greu reuşi să zică precipitat:

— Şi noi am terminat! Mai există căi de salvare!

— Chiar dacă ar exista o sută de căi, tot nu v-ar putea fi de folos. Dacă n-o să meargă altfel, o să dăm foc la cactuşi.

— Uff! exclamă el speriat. Winnetou şi Old Shatterhand vor să devină nişte ucigaşi incendiatori?

— Lasă întrebările astea fără sens! Vorbeşte mai bine cu oamenii tăi şi comunică-ne ce-aţi hotărât.

— O să afli.

Cu aceste cuvinte ne întoarse spatele şi plecă împreună cu Apanatşca, dar nu mai avea nici pe departe atitudinea

mândră cu care venise. Ne întoarserăm şi noi la oamenii noştri, curioşi să afle ce am obţinut prin convorbirea cu cele două căpetenii.

Pe comanşi nu-i scăparăm din ochi. Oricât de absurd ar fi fost un atac din partea lor, trebuia totuşi să avem în vedere şi o astfel de posibilitate, şi să fim pregătiţi să-i respingem. Nu-i puteam vedea decât pe cei din faţă de tot, dar de ceea ce se petrecea în spatele lor, habar nu aveam. De aceea, îmi luai calul şi mersei lateral, până-i putui vedea pe toţi, dintr-o parte, nu numai pe cei din capul coloanei. Văzui că acolo unde-i credeam adunaţi erau numai vreo treizeci de inşi. Ceilalţi se retrăseseră iarăşi în hăţişul de cactuşi. Mă întorsei şi-l informai pe Winnetou.

— Vor să-şi croiască drum cu cuţitele, prin desişul cactuşilor, îmi zise el.

— Şi eu sunt de aceeaşi părere, dar fireşte că n-au să reuşească.

— Nu. Cactusul e uscat ca piatra, iar cuţitele au să li se tocească repede.

— Cu toate acestea, să fim cu băgare de seamă. Mă mai duc o dată să-i observ.

— Fratele meu procedează foarte bine, cu toate că nu este nevoie.

— Pot să vin şi eu, mister Shatterhand? întrebă Parker.

— Din partea mea...

— Dar eu pot veni? zise Ios Hawley.

— Da, dar în afară de voi doi, nimeni altcineva. Aduceţi-vă caii!

Merserăm spre sud, până la locul unde pâlcul de cactuşi făcea o cotitură spre est. Am călărit aproape o oră întreagă în această direcţie şi am ajuns la un intrând de nisip, care pătrundea adânc în desişul de cactuşi. Merserăm pe el, până-i dădurăm de capăt. Îmi scosei binoclul şi mă uitai după comanşi. Îi descoperii departe, spre nord, erau ca nişte

puncte minuscule. Nu puteam vedea ce fac, dar era de presupus că încercau să-şi facă drum cu cuţitele; un drum prin acest desiş de ţepi făr’ de sfârşit, o imposibilitate! Ne întoarserăm prin acelaşi loc pe unde veniserăm.

8. Generalul

După ce părăsirăm amintitul intrând de nisip şi când s-o luăm din nou spre vest, mi se păru că departe, spre sud, s-ar mişca ceva în Llano. Îndreptai binoclul într-acolo şi văzui că nu m-am înşelat. Erau nişte călăreţi. Deocamdată, nu-i puteam număra, dar după câtva timp văzui că sunt opt, care aveau cu ei patru cai de povară sau catâri. Mergeau spre nord-est şi trebuiau să treacă prin spatele câmpului de cactuşi, partea din faţă fiind locul unde ne aflam noi şi apaşii noştri. Ar fi putut să-i vadă pe comanşi şi să le vină în ajutor, scăpându-i dintre tufişurile de cactuşi. Ştiam că lucrul e aproape imposibil, dar de multe ori am constatat că, printr-o mică întâmplare, imposibilul se transformă în posibil. Nu trebuia să-i las să-şi urmeze drumul, ci să-i determin să vină cu noi în partea cealaltă a tufărişului de cactuşi, mai ales că ulterior constatai că patru dintre cei opt călăreţi erau indieni.

Din ce trib făceau parte? Trebuia să o aflu. Mai merserăm încă o bucată de drum spre sud, până ce ajunserăm în dreptul lor şi aşteptarăm. Ne văzură şi ei şi se opriră o clipă să se sfătuiască, apoi veniră spre noi.

Numai doi dintre ei îmi atraseră atenţia, un alb şi un indian. Indianul avea o pană de vultur la chică, ceea ce însemna că e căpetenie. Albul era înalt, slab şi deşirat, în vârstă de cincizeci-șaizeci de ani. Îmbrăcămintea îi era cât se poate de bizară, pe jumătate militară, pe jumătate civilă, şi, ca o curiozitate, mai purta şi o sabie lungă, ce-i atârna într-o parte. Apropiindu-se şi putând să le distingem figurile, văzui că albul avea o mutră care nu inspira prea mare încredere.

Se opriră la oarecare distanţă de noi. Albul făcu o mişcare neglijentă, aproape condescendentă, ducând mâna la borul pălăriei şi zise:

— *Good day, boys* — bună ziua, băieţi! Ce căutaţi aici, în mijlocul acestui pustiu blestemat?

— Am ieşit puţin la o plimbare călare, răspunsei eu.

— La plimbare? Curioasă plăcere! Dacă nu aş fi obligat să traversez acest Llano, nimeni nu m-ar putea aduce aici. De fapt, cine şi ce sunteţi?

— *Boys* suntem. Ne-aţi numit *boys,* înseamnă că suntem cam aşa ceva.

— Aiurea! Nu am chef să mă las păcălit. Dacă întâlneşti pe cineva în Llano Estacado, neapărat trebuie să ştii cine este.

— Aşa şi e!

— Bine. V-am întâlnit, prin urmare, cine sunteţi?

— Şi noi v-am întâlnit. Prin urmare, cine sunteţi?

— *Sir*, mi se pare că sunteţi un tip cam curios. De obicei, nu sunt atât de înţelegător, dar azi o să fac o mică excepţie. De fapt, probabil, v-aţi dat seama că sunt ofiţer. Aţi auzit vreodată de renumitul Douglas, vreau să spun de generalul Douglas?

— Nu.

— Înseamnă că nu sunteţi deloc familiarizaţi cu istoria războaielor din Statele Unite! Pentru că eu sunt acest general Douglas.

La aceste cuvinte se lovi tare cu pumnul în piept, ceea ce cu greu ar face un adevărat general.

— Frumos! Mă bucur, *sir!*

— Am luptat la Bull-Run.

— Toată cinstea!

— La Gettysburg, la Harpers Ferry, în munţii Chattanooga şi în alte douăzeci de bătălii. Şi întotdeauna am ieşit învingător. Mă credeţi?

Aceste cuvinte le întovărăşi de un puternic zăngănit de sabie.

— De ce nu? răspunsei.

— *Well!* Nici nu v-aş sfătui să faceţi altfel. Acum traversăm

Llano-ul. Albii sunt servitorii mei, iar aceşti indieni călăuzele mele. Căpetenia lor este Mba-Lupul, căpetenia chiccasavilor.

În orice caz, un deget al acestei căpetenii valora mai mult decât acest aşa-zis general. Îl întrebai:

— Războinicii chiccasavilor au dezgropat cumva securea războiului împotriva vreunui alt trib?

— Nu, răspunse el.

— Şi nici contra apaşilor sau comanşilor?

— Nici.

— Atunci, pe căpetenia acestui trib paşnic îl aşteaptă o mare surpriză. Dincolo de câmpul de cactuşi, ceva mai sus, se află Winnetou, căpetenia apaşilor, însoţit de mulţi războinici, care l-au prins ca într-un cleşte pe Vupa-Umugi, căpetenia comanşilor, împreună cu oamenii săi, şi-i va lua prizonieri. Vrei să vezi şi tu?

— Neapărat, răspunse el cu ochii strălucitori.

— Winnetou? întrebă „generalul”. Trebuie să-l văd şi eu. Desigur că mergem într-acolo. Cine sunteţi dumneavoastră, *sir?*

— Sunt împreună cu Winnetou, şi mi se spune Old Shatterhand.

Căsca nişte ochi mari şi mă privi cu totul altfel decât până atunci şi zise:

— Am auzit multe despre dumneavoastră, *sir,* şi mă bucur mult să vă cunosc. Iată mâna mea, mâna unui general învingător!

Îi întinsei şi eu mâna, fiind foarte bucuros că veneau cu noi de bunăvoie. Mba nu scoase un cuvânt, dar observai că socotea drept o favoare faptul că ne întâlnise. Cu atât mai vorbăreţ însă era Douglas. Ar fi vrut să ştie cât mai multe despre actuala ciocnire dintre apaşi şi comanşi. Îi dădui lămuririle pe care nu le puteam ocoli, fiindcă omul nu-mi plăcea, având o pronunţată mutră de escroc. La auzul numelui de Old Surehand, tresări vizibil, şi imediat îmi fu clar:

între el şi Old Surehand trebuia neapărat să existe vreo legătură.

Când ajunserăm cu toţii la apaşi, nu mică le fu acestora mirarea că, în mijlocul deşertului, am dat de un grup pregătit pentru o lungă călătorie, caii lor de povară fiind încărcaţi cu burdufuri pline cu apă. Prezentându-i celorlalţi, Winnetou îl salută pe Mba cu o seriozitate prietenească, pe general însă foarte reţinut. Old Surehand se uita la general foarte mirat de înfăţişarea lui, dar era evident că nu-l cunoştea deloc. În schimb, presupusul ofiţer îl scrută cu o privire aproape înfricoşată, şi această îngrijorare se pare că nu dispăru decât atunci când văzu că Old Surehand îl tratează ca pe un om complet necunoscut. Acum eram şi mai convins că de acest om trebuie să ne păzim. Am folosit prima ocazie în care „generalul” nu mă observă şi l-am întrebat pe Old Surehand:

— Îl cunoaşteţi pe acest pseudo-general?

— Nu, răspunse el.

— Nu l-aţi întâlnit niciodată?

— Nu. Îl văd pentru prima oară.

— Căutaţi să vă amintiţi.

— Nu am ce să-mi amintesc, este aşa cum vă spun. Dar de ce mă întrebaţi în felul acesta, *sir?*

— Pentru că mi se pare că el ar avea o anumita legătură cu dumneavoastră. Când am pomenit numele dumneavoastră, s-a speriat.

— Mai mult ca sigur că este o eroare la mijloc.

— Nu, am văzut foarte bine. Şi adineauri v-a privit cu teamă chiar. Se putea vedea clar că aştepta cu încordare să vadă dacă vă aduceţi aminte de el.

— Hm! Ştiu eu ce priviri pătrunzătoare aveţi mister Shatterhand, dar în cazul acesta vă înşelaţi. Nu am nimic cu acest Douglas.

— Cu atât mai mult are el cu dumneavoastră, după cât mi se pare. Am să-l urmăresc în continuare.

— *Sir*, urmăriţi-l, clar o să vă convingeţi că am dreptate.

Soarele dogorea ca un cuptor. Amiaza sosi şi trecu, fără să primim vreun răspuns de la comanşi. Apoi, se observă printre ei o mişcare, arătându-ne că s-au adunat iar cu toţii. Se întorsese şi Vupa-Umugi, fiind nevoit să recunoască şi el că era imposibil să-şi croiască o cale de ieşire printre cactuşi. O nouă convorbire era singura posibilitate ce-i rămânea. Într-adevăr, un comanş se îndrepta spre noi şi ne înştiinţă că cele două căpetenii ar vrea să ne vorbească. I-am răspuns că suntem de acord şi ne-am îndreptat spre locul unde avusesem şi prima convorbire. Înainte de a sosi ei, scosei din coburi „medicamentele”, pe care le luasem din Valea Iepurilor. Ca să nu le vadă, le băgai sub haina de vânătoare, şi mi-o încheiai.

Abia ne aşezarăm, că sosi şi Vupa-Umugi cu Apanatşca. Îşi ocupară locurile de mai înainte din faţa noastră şi se străduiră să pară cât mai indiferenţi, dar se vedea destul de bine că erau foarte îngrijoraţi. Cu toate acestea, ochii lui Apanatşca nu exprimau duşmănie, în timp ce ai lui Vupa-Umugi ardeau de flăcările urii.

De data asta, Vupa-Umugi evită să ne mai lase să aşteptăm. După ce se aşeză, începu imediat:

— Old Shatterhand mai este de aceeaşi părere ca mai înainte?

— Da, răspunsei.

— Am discutat cu războinicii mei şi am venit să vă fac o propunere. O să îngropăm securea războiului şi o să fumăm pipa păcii cu voi.

— Frumos! Văd că mintea a început să-ţi vină la loc. Dar această minte ar trebui să-ţi spună că putem să-ţi acceptăm propunerea numai în anumite condiţii.

— Uff! Vreţi să-mi puneţi condiţii? Nu există condiţii!

— Ştii foarte bine că există. Sau crezi că după toate cele întâmplate şi plănuite, trebuie doar să spui că ne oferi pacea

şi apoi să pleci ca un învingător? Îţi dai seama ce spui?

Vorbi cu voce tare şi autoritară, iar el îşi lăsă ochii în jos. Apoi mă întrebă pe un ton şovăitor:

— Ce cereţi ca să ne lăsaţi să plecăm?

— Ceea ce am mai spus. Vă dăruim viaţa şi libertatea, dar vă luăm caii şi puştile. Celelalte arme le puteţi păstra.

— Aşa ceva nu pot accepta!

— Bine, atunci am terminat; şi lupta poate să înceapă!

Făcui o mişcare de a mă ridica, de aceea zise repede:

— Stai, rămâi puţin! Eşti chiar atât de sigur că vom fi învinşi? Old Shatterhand crede că poate face cu Vupa-Umugi ceea ce a făcut cu Nale-Masiuv?

— Da, aşa cred!

— Pe el l-ai putut învinge, pentru că ai avut „medicamentele” lui.

— Nu ţi-am spus că o să le iau şi pe ale tale?

— Da, aşa ai spus, dar nu o să pui mâna pe ele.

— *Pshaw!* Nimic mai simplu decât să le aduc. Ştiu unde le-ai lăsat: în Caam-culano.

— Uff!

— Sunt agăţate în faţa cortului tău, care se află alături de cel în care e legat negrul pe care l-ai prins.

— Uff! De la cine a aflat Old Shatterhand?

— Nu numai că am aflat, dar am şi văzut cu ochii mei. Fii atent la ce o să fac!

Mă ridicai, tăiai o grămadă de cactuşi subţiri ca pentru foc, apoi mă adresai iar lui Vupa-Umugi:

— De la Altşese-tsi am mers la Caam-culano, de unde am luat cu mine trei lucruri. Negrul...

— Nu-i adevărat!

— Calul tău preferat...

— Nu cred!

— Şi „medicamentele” tale.

— Totul e o minciună. O mare minciună!

— Old Shatterhand nu minte. Ia, uită-te aici!

Îmi deschisei haina de vânătoare, scosei „medicamentele” şi le pusei pe grămăjoara de uscături. Când le văzu, lui Vupa-Umugi cât p-aci să-i sară ochii din cap. Îşi încordă muşchii şi, în clipa următoare, era gata să sară să pună mâna pe „medicamente”. Apucai repede revolverul şi, îndreptându-l spre el, îl ameninţai:

— Stai jos! Ţi-am spus că ai să te întorci liber şi în siguranţă, şi am să mă ţin de cuvânt. Însă acum aceste „medicamente” îmi aparţin, şi, dacă faci o mişcare către ele, te împuşc!

Se prăbuşi fără vlagă, gemând:

— Sunt... „medicamentele”... mele. Într-adevăr... ale mele.

— Da, aşa este şi trebuie să recunoşti încă o dată că Old Shatterhand ştie întotdeauna ce spune. Ţi-am dat cuvântul că o să te tratez exact ca pe Nale-Masiuv. Spune repede, o să vă predaţi în condiţiile pe care ţi le-am comunicat?

— Nu... nu... ne predăm!

— Atunci mai întâi am să-ţi ard „medicamentele”. După aceea am să-ţi iau scalpul cu moţul tău cu tot şi pe urmă o să fii spânzurat. *Howgh!*

Scosei chibriturile din buzunar, aprinsei unul şi-l apropiai de rămurelele de cactuşi, care începură imediat să ardă.

— Stai! „Medicamentele” mele, „medicamentele” mele, urlă el îngrozit. Ne predăm, ne predăm!

În ciuda faptului că era surescitat, nu se încumeta să-şi părăsească locul. Revolverul meu continua să fie îndreptat asupra lui. Stinsei focul şi-i declarai în modul cel mai serios, scoţând totodată al doilea băţ de chibrit:

— Vupa-Umugi, ascultă ce-ţi spun! Am omorât focul, pentru că promiţi că te predai. Nu cumva să-ţi treacă prin cap să nu-ţi ţii promisiunea. La cea mai mică împotrivire din partea ta, aprind din nou focul şi n-o să-l mai sting înainte de

a-ţi arde complet „medicamentele”. Aceste cuvinte au tăria ca şi când ar fi întărite cu pipa jurământului.

— Ne predăm! mă asigură el, aproape tremurând de frică. Şi atunci o să-mi primesc „medicamentele” înapoi?

— Da. Dar numai în clipa când o să vă redăm libertatea. Până atunci, o să le păstrăm la loc bun; dar imediat ce veţi face o încercare de-a vă elibera, o să le ard. Acum cer de la tine următoarele lucruri: tu rămâi aici, predai armele şi te laşi legat. Accepţi?

— N-am încotro, pentru că ai „medicamentele” mele!

— Apanatşca se va întoarce la războinicii voştri şi le va comunica ce ai hotărât. Războinicii trebuie să-şi depună toate armele acolo unde se află acum, şi apoi să vină unul câte unul la noi, ca să-i legăm ca şi pe tine. Au să asculte?

— Da, pentru că „medicamentele” căpeteniei lor sunt la fel de sfinte ca propriile lor „medicamente”.

— Bine, au să primească apă, să-şi astâmpere setea. Apoi, treptat, o să adăpăm şi caii voştri, ca pe urmă să părăsim acest loc şi să mergem undeva unde există multă apă. Dacă o să fiţi ascultători şi o să vă purtaţi bine, s-ar putea să fim mai puţin severi şi să vă lăsăm, chiar dacă nu la toţi, măcar la o parte din voi, caii şi puştile. Vezi că faţă de tine am mai multă bunăvoinţă decât faţă de Nale-Masiuv. Eşti de acord?

— Da, ca să-mi salvez „medicamentele” mele trebuie să mă supun, fiindcă „medicamentele” mele sunt sufletul meu!

— Acum Apanatşca să plece. Îi dau timp cât un sfert dintr-o oră. Dacă războinicii comanşi nu vin până atunci spre noi, unul după altul, neînarmaţi „ „medicamentele” tale au să fie arse!

Tânăra căpetenie se ridică, se apropie cu un pas şi zise:

— Am auzit multe despre Old Shatterhand. Nimeni nu se poate opune forţei şi înţelepciunii sale, ceea ce s-a văzut şi astăzi. Apanatşca a fost duşmanul său, se bucură însă mult că l-a cunoscut şi, dacă o să rămână în viaţă, o să fie de-acum

înainte fratele şi prietenul lui!

— Dacă o să rămâi în viaţă? Doar ştii că ţi s-a dăruit viaţa!

Atunci îşi îndreptă trupul şi zise:

— Apanatşca nu e nici copil, nici muiere bătrână, ci e un războinic. El nu are nevoie să i se dăruiască viaţa!

— Ce vrei să spui cu aceste cuvinte? Vrei să ne opui rezistenţă?

— Nu. Sunt prizonier la fel cu toţi ceilalţi războinici comanşi, şi nici n-am să mă opun, nici n-am să încerc să fug. Dar Old Shatterhand şi Winnetou nu vor putea spune niciodată că-mi datorez viaţa fricii pentru „medicamentele” unei alte căpetenii. Apanatşca îşi cunoaşte datoria faţă de el însuşi şi de numele său!

Se întoarse şi, păşind mândru, se îndepărtă.

— Uff! se auzi o exclamaţie scăpată de pe buzele lui Winnetou.

Era o exclamaţie de aprobare, da, de admiraţie. Şi nu era lucru obişnuit ca taciturnului apaş să-i scape astfel de exclamaţii. Şi eu privi în urma tânărului şi viteazului războinic, de care m-am simţit atras din prima clipă; prin comportarea lui, dovedea acum că, în privinţa ţinutei morale, îi întrecea cu mult pe ceilalţi. Atât eu cât şi Winnetou bănuiam ce intenţiona să facă.

Apoi se ridică şi Vupa-Umugi, încet şi greu, ca şi când o grea povară l-ar fi apăsat. Şi, într-adevăr, faptul că el, căpetenia supremă în timp de război a comanşilor naiini, era obligat să se supună fără nici o rezistenţă duşmanilor pe care a vrut să-i distrugă, nu era numai un reproş pe care trebuia să şi-l facă, ci şi o povară, o povară mare şi grea pentru el, de care nu se va putea elibera toată viaţa. După ce luai iar la mine „medicamentele”, trecu printre noi aproape clătinându-se. Când ne întoarserăm la ai noştri, se lăsă docil să fie legat şi culcat la pământ.

Primul căruia îi comunicai rezultatul tratativelor fu Old

Surehand. După aceea mă asalta „generalul”, care auzise ceea ce-i spusei lui Old Surehand şi voia să se lanseze în osanale, pe care le respinsei cu răceală. În acest timp, ochii „generalului” priveau lacom armele mele, fapt căruia, din păcate, nu i-am dat atenţie, de care mai târziu mi-am amintit într-un mod deloc plăcut. După aceea îmi zise în surdină:

— Mă interesează foarte mult persoana dumneavoastră şi a tuturor celor din jurul dumneavoastră, deci şi a lui Old Surehand. De fapt, care e numele lui adevărat?

— Nu ştiu, i-am răspuns.

— Situaţia probabil că i-o cunoaşteţi?

— Nu.

— Nici de unde provine?

— Nici asta nu ştiu. Dacă vreţi să ştiţi toate astea, v-aş da un sfat bun: întrebaţi-l personal! Poate vă spune el. Mie nu mi-a spus şi nici n-am fost curios să ştiu.

Zicând acestea, i-am întors spatele şi am plecat.

Eram în aşteptarea comanşilor; voiam să văd dacă se vor prezenta sau nu. Primul care veni nu era un indian, ci un alb, şi anume Old Wabble. Venea călare, nu putea să se lipsească de această plăcere. Se opri în faţa mea, sări de pe cal, îmi întinse mâna drept salut şi-mi strigă vesel şi fără jenă, ca şi când nu avea nimic să-şi reproşeze:

— *Welcome*[1]*, sir!* Trebuie să vă strâng mâna, pentru că aţi venit. Am fost tare îngrijorat, cum o să se termine. Acum, însă, totul e bine, *it’s clear!*

— Nu, nu este chiar aşa de clar, răspunsei fără să-i întind mâna. Nu mai vreau să mai am de-a face cu dumneata.

— Ah! Aşa! De ce?

— Pentru că, în ciuda vârstei dumitale, eşti un *boy* smintit şi fără minte, de care orice om cinstit şi chibzuit e bine să se ferească. Să dispari din faţa ochilor mei!

Îi întorsei spatele, cum îi făcusem mai înainte şi

[1] Bine aţi venit, domnule! (engl.).

„generalului”. Se duse la Old Surehand, apoi la Parker şi Hawley. Fără să-i răspundă, şi ei îi întoarseră spatele. Stătu singur, până ce i se alătură „generalul”.

Începură să vină comanşii, unul după altul, aşa cum cerusem. De cum sosea fiecare, era cercetat dacă nu are arme, apoi era legat. Nu se găsi la nici unul nimic. Tot ce putea fi socotit ca mijloc de apărare lăsară lângă cai. Văzându-i pe toţi legaţi laolaltă — o sută cincizeci de indieni curajoşi şi fără scrupule, porniţi după jaf şi omor, hotărâţi să nu cruţe nici un adversar —, ne deveni şi mai clar ce pericol reuşisem să înlăturăm.

Când spun că toţi comanşii stăteau legaţi şi culcaţi, înţeleg că exista totuşi o excepţie, şi anume Apanatşca. El se prezentă ultimul: la un semn făcut de mine, el nu fu legat. După ce apaşii legară şi ultimul comanş, tânăra căpetenie se apropie de mine şi zise:

— Old Shatterhand vrea să mă lege şi pe mine?

— Nu, îi răspunsei. Cu tine vreau să fac o excepţie, pentru că am încredere în tine. Tu nu eşti ca ceilalţi fii ai comanşilor, în care nu poţi avea încredere.

— Cum poţi să mă cunoşti? Azi m-ai văzut pentru prima oară.

— E adevărat şi totuşi te cunosc. Faţa ta, ochii tăi nu pot minţi. Tu ai voie să-ţi păstrezi armele şi să mergi călare împreună cu noi, fără să fii legat, dacă îmi promiţi că n-ai să fugi.

Winnetou şi Old Surehand erau lângă mine. Pe faţa serioasă a lui Apanatşca trecu o rază luminoasă de bucurie, totuşi nu răspunse.

— Vrei să-mi dai o astfel de promisiune? îl întrebai.

— Nu.

— Deci ai intenţia să fugi?

— Nu.

— Atunci de ce nu-ţi dai cuvântul că n-ai să fugi?

— Pentru că nu trebuie să fug. Am să fiu mort sau liber, dacă Old Shatterhand şi Winnetou sunt într-adevăr războinicii mândri şi adevăraţi pe care-i cred eu.

— Cam ghicesc eu ce vrei să spui, totuşi te rog să te exprimi mai clar.

— Am să mă explic. Apanatşca nu este un laş ce se lasă prins fără măcar să ridice mâna să se apere. Vupa-Umugi n-are decât să renunţe la orice apărare, de teama „medicamentelor” sale, dar despre mine să nu spună nimeni că mi-e frică. De dragul lui şi al războinicilor noştri, am fost de acord să se predea, pe mine însă m-am exclus, în tăcere, din rândul lor. Apanatşca nu vrea să i se dăruiască nici libertatea, nici viaţa. Tot ce are, vrea să i se datoreze lui însuşi. Vreau să lupt.

La asta ne aşteptam şi noi, Winnetou şi cu mine. Era un tânăr căruia trebuia să-i acordăm tot respectul. Ne privirăm întrebător şi, întrucât nu-i răspunserăm imediat, adăugă:

— Cuvintele mele sunt oare auzite de nişte laşi, care refuză să lupte cu mine, sau am de-a face cu nişte războinici viteji şi vestiţi, care au să mă înţeleagă?

— Da, te înţelegem, răspunsei eu.

— Deci, sunteţi de acord?

— Da. Apanatşca să ne răspundă cum gândeşte să fie această luptă pentru libertate şi viaţă. Cu cine vrea să-şi măsoare puterile?

— Cu acela pe care-l va alege el. Arma o s-o decideţi voi.

— Te lăsăm pe tine să alegi şi arma. Noi suntem învingătorii şi ne cunoaştem bine între noi. Nu vrem să ne folosim de avantajul de a-ţi alege un adversar care ştim că-ţi este superior.

— Superior?! Apanatşca nu a găsit până acum un duşman pe care să-l fi ocolit.

— Cu atât mai bine pentru tine. Şi alegerea felului de luptă ţi-o lăsăm tot ţie. Alege!

— Atunci aleg cuţitul. Celor doi adversari să le fie legată mâna stângă, iar cuţitul să-l primească în mâna dreaptă. Lupta să fie pe viaţă şi pe moarte. Old Shatterhand e de acord?

— Da. Şi pe cine-ţi alegi?

— Ai fi de acord să te aleg pe tine?

— Da.

— Şi Winnetou ar fi de acord să-l aleg pe el?

— Şi eu, răspunse apaşul.

Pe faţa comanşului se putu vedea o expresie de adâncă satisfacţie şi zise:

— Apanatşca este foarte mulţumit că cei doi războinici, cei mai viteji din Vestul Sălbatic, sunt dispuşi să lupte cu el. L-ar considera totuşi laş dacă nu ar alege pe nici unul dintre ei?

— Nu. Motivul ar fi în orice caz altul.

— Mulţumesc. Winnetou şi Old Shatterhand sunt consideraţi de neînvins, şi dacă nu-l aleg pe nici unul dintre ei, ar putea crede că-mi lipseşte curajul. Dar amândoi sunt oameni pe care-i consider de neatins, ei sunt prietenii tuturor războinicilor roşii şi albi şi constituie un exemplu pentru toţi locuitorii Vestului Sălbatic, şi nu am voie să-i vatăm. Dacă unul dintre ei ar cădea răpus de cuţitul meu, ar fi o pierdere pe care nici eu şi nici altcineva nu ar putea-o înlocui vreodată. Acesta este motivul pentru care nu aş alege nici pe căpetenia roşie, nici pe cea albă a apaşilor mescaleros.

— Alege-ţi pe altcineva!

Îşi roti privirea peste ceata de apaşi, peste Old Wabble, Parker şi Hawley şi şi-o opri asupra lui Old Surehand.

— Apanatşca este căpetenie şi nu vrea să lupte cu un războinic de rând, spuse el. Cine e faţa-palidă care stă cu voi?

— Numele lui e Old Surehand, răspunsei eu.

— Old Surehand? Am auzit vorbindu-se despre el. E puternic, viteaz şi dibaci. Pe el pot să-l aleg ca adversar, fără să fiu bănuit că o fac în avantajul meu. O să accepte sau o să

respingă alegerea mea?

— O accept, răspunse Old Surehand, fără a ezita o clipă. Vrea Apanatşca să spună când o să aibă loc lupta?

— Doresc să înceapă imediat. Old Shatterhand este de acord?

— Da, răspunsei.

— Atunci am o rugăminte. Până acum totul a mers la alegerea mea; trebuie în schimb să-i ofer şi adversarului un avantaj. Să aibă deci dreptul la prima lovitură de cuţit. Să nu simtă cuţitul meu înainte de a-l simţi eu pe al lui.

Old Surehand interveni:

— Aşa ceva nu accept eu! Nu sunt un băieţel căruia i se poate oferi indulgenţă. Old Shatterhand să dea semnalul de pornire a luptei; şi apoi să înceapă fiecare când o vrea.

— Aşa e drept, consimţii eu. Să nu aibă nici unul vreun avantaj. Apanatşca să meargă să-şi ia cuţitul.

Fireşte că şi el îşi lăsase armele la un loc cu cele ale comanşilor. Plecă după ele.

— Destoinic băiat, spuse Old Surehand. Într-adevăr, simţi că trebuie să-l respecţi şi nu pot să nu recunosc că mi-ar fi chiar drag. Păcat de el, dacă m-ar obliga să-l omor.

— Hm! Sunteţi chiar aşa sigur de dumneavoastră?

— Da, cu toate că ştiu că, deseori, întâmplarea schimbă ceea ce ai fi vrut să faci. De aceea, pentru orice eventualitate, vreau să vă adresez o rugăminte. Dacă aş cădea în această luptă, mergeţi la Jefferson City, de pe Missouri. Acolo, în Fire-street, găsiţi banca *Wallace et comp.* Spuneţi-i lui mister Wallace numele dumneavoastră şi felul cum mi-am încheiat cariera aici, şi rugaţi-l să vă informeze în legătură cu ceea ce m-a adus mereu, mereu în Vestul Sălbatic.

— Şi o să-mi spună?

— Da, adică numai dacă eu sunt mort şi dumneavoastră îl asiguraţi că sunteţi cel ce mă moşteneşte în misiunea mea. În

caz că sunt în viaţă, nu vă va spune nimic.

— Şi după ce aflu tot, ce trebuie să fac?

— Ce vreţi.

— Mi-ar fi plăcut să primesc de la dumneavoastră nişte indicaţii mai precise.

— Nu pot să vi le dau, *sir.* Chestiunea e cam bizară şi dacă aţi avea intenţia de a-mi continua cercetările, v-ar aştepta multe eforturi şi v-ar pândi şi multe pericole.

— Credeţi că aş fugi de ele?

— Vă cunosc doar şi ştiu că nu! Dar nu aş vrea să vă pretind să vă riscaţi viaţa pentru o cauză complet străină şi care, chiar dacă v-ar reuşi, nu v-ar aduce nici cel mai mic folos.

— Cine se gândeşte la folos când este vorba de un serviciu între prieteni?

— Ştiu că dumneavoastră nu vă gândiţi, totuşi nu vă cer nimic. Deci, îl rugaţi pe mister Wallace să vă povestească despre ce este vorba, şi acţionaţi cum vă dictează inima şi amintirea mea.

La aceste cuvinte ale lui Old Surehand, sosi şi Apanatşca, cu cuţitul în mână. Duelul putea începe.

E uşor de imaginat ce agitaţie provocase printre cei prezenţi vestea că Old Surehand şi Apanatşca urmează să lupte cu cuţitele pe viaţă şi pe moarte. Apaşii se aşezară imediat în semicerc în jurul nostru, în aşa fel încât comanşii legaţi şi culcaţi să poată şi ei urmări lupta.

Old Surehand îşi lepădă toate armele, păstrându-şi numai cuţitul. După aceea îi dădu mâna lui Apanatşca şi-i zise cu glas prietenesc:

— Tânăra căpetenie a comanşilor a vrut să-i fiu adversar, în joc e viaţa pentru viaţă, dar, înainte de a-mi ridica asupra lui cuţitul, aş vrea să-i spun că m-aş fi bucurat să-i fiu prieten şi frate. Indiferent ce deznodământ va avea lupta, ea va decide între doi bărbaţi care, dacă moartea nu i-ar despărţi,

cu siguranţă că s-ar fi iubit şi respectat.

— Old Surehand e o faţă-palidă renumită, răspunse Apanatşca. Sufletul meu se simte atras spre el, şi dacă ar cădea răpus, numele lui o să sălăşluiască mereu în inima mea.

— Asta sper şi eu. Acum rămâne un singur lucru de stabilit; dacă în timpul luptei unul dintre noi îşi pierde cuţitul, i se va da înapoi?

— Nu. E vina lui că nu l-a ţinut bine, şi o să se poată apăra numai cu mâna goală. *Howgh!*

Mâinile şi le aveau încă unite. Îşi adânciră privirile unul în ochii celuilalt şi atunci îmi dădui seama de ce trăsăturile comanşului mi se păruseră atât de cunoscute în timpul discuţiei: semănau atât de mult cu cele ale lui Old Surehand, încât m-am mirat că nu mi-am dat imediat seama de asta. O coincidenţă ciudată, pentru că, fireşte, bănuiam că nu putea fi altceva.

Winnetou scoase o curea din buzunar şi zise:

— Fraţii mei să-mi întindă fiecare mâna stângă, ca să le-o leg!

Înfăşură de patru ori cureaua în jurul mâinilor lor stângi, pentru a-i lega destul de strâns, asigurând, totodată, mobilitatea necesară. Pe urmă ne dădurăm înapoi, să le facem loc, ca să se poată mişca. Nouă sute de ochi erau aţintiţi asupra lor, cu maximă încordare. Ei amândoi se uitau la mine, aşteptând semnalul de începere.

— Acum... *go-on!* spusei.

Îşi întoarseră imediat privirile de la mine, ca să se măsoare reciproc. Dacă eu aş fi stat în faţa lui Apanatşca, cu siguranţă că aş fi fost liniştit şi calm. Aşa însă, inima îmi bătea atât de tare, încât mi se părea că-i aud bătăile, îl îndrăgisem mult pe Old Surehand, dar nici moartea lui Apanatşca nu-mi era indiferentă. Care dintre ei putea fi învingătorul şi care învinsul?

Câteva minute statură tăcuţi şi nemişcaţi, cu cuţitele în mâna dreaptă, lăsată în jos. Care va ridica primul braţul să dea lovitura fulgerătoare? Acest scurt interval mi se păru că durează de o oră şi chiar mai mult. Deodată... Old Surehand ridică braţul, şi, în clipa următoare, braţul comanşului ţâşni cu atâta iuţeală încât nu puturăm să-l urmărim cu ochii... un scrâşnet metalic al celor două lame, o lovitură înfundată a celor doi pumni, care se izbiră, şi amândouă cuţitele zburară în aer, în timp ce braţele se lăsară iar în jos. Nici unul nu fusese rănit.

Asta era una din loviturile de maestru ale lui Old Surehand. Voia să-l cruţe pe Apanatşca. Ridicarea braţului fusese un truc prin care voia să-şi determine adversarul să lovească.

— Uff, uff! se auzi din cercul apaşilor şi comanşilor.

— Nu-i bine! strigă Old Wabble. Daţi-le din nou cuţitele! Sânge, să vedem sânge!

Cei doi luptători nu se slăbiseră o clipă din priviri. Iar Apanatşca spuse:

— Doreşte Old Surehand să recăpătăm cuţitele?

— Nu, răspunse acesta. Ar fi împotriva înţelegerii noastre. Vom lupta în continuare cu pumnii!

Din nou, rămaseră o vreme nemişcaţi. Apoi comanşul îi dădu adversarului său o lovitură în cap, de mi se păru că-i trosnesc oasele; aproape în aceeaşi clipă primi şi el una asemănătoare, dar nici unul nu se clătină.

— Uff! spuse Winnetou cu voce scăzută. Nici unul din ei nu e Old Shatterhand.

Amândoi îşi dădură seama că cu astfel de lovituri nu pot obţine nimic, şi imediat se apucară de gât. Am fost martor la multe lupte, dar niciodată nu am văzut o luptă ca aceea care a urmat. Nu se clintiră un centimetru din locul în care se aflau, siluetele lor puternice, muşchiuloase, ţâşneau din pământ ca nişte coloane, ca nişte statui de bronz; picioarele

lor parcă prinseseră rădăcini; mâinile stângi legate strâns, stăteau lăsate în jos, într-o parte, în timp ce fiecare îşi înfipsese mâna dreaptă ca un şurub în beregata celuilalt. Stăteau aşa fără să se mişte.

Fiecare voia să-i taie celuilalt respiraţia. Era o sugrumare groaznică, tocmai pentru că se petrecea într-o încrâncenare fără milă, şi acum întrebarea era care dintre cei-doi adversari avea gâtlejul mai rezistent. Faţa lui Old Surehand devenea tot mai roşie şi apoi începu să se învineţească. Pe faţa comanşului, cu toate că era de culoare mai închisă, se putea vedea că şi a lui începea să se întunece. Apoi auzirăm un geamăt, fără să ştiu al cui era, un suspin greu şi un dublu horcăit. După aceea începură să se clatine, amândoi deodată, picioarele începură să se mişte, frământând nisipul, apoi se îndepărtară căutând sprijin, trupurile ţepene se legănau încoace şi încolo, înainte şi înapoi. Urmă un ultim horcăit; deodată, se prăbuşiră amândoi, căzură sfârşiţi, cu nişte figuri neînsufleţite, înţepenite. Rămaseră lungiţi jos, fără să-şi descleşteze mâinile unul din beregata celuilalt.

Nimeni dintre spectatori nu scoase un cuvânt, un strigăt măcar, atât de puternică era impresia provocată asupra acestor aşa-zişi sălbatici de o astfel de luptă prin sugrumare. Îngenuncheai împreună cu Winnetou lângă cei doi luptători, ca să vedem ce e cu ei. A trebuit să depunem toate eforturile ca să le desprindem mâinile adânc înfipte în gâtlejurile învineţite. Apoi ne puserăm mâinile sub cămăşile de vânătoare, pentru a vedea dacă le mai bate inima.

— Uff! spuse Winnetou, Apanatşca trăieşte, n-a fost sugrumat.

— Şi eu simt pulsul lui Old Surehand, chiar dacă este cum nu se poate mai slab, răspunsei. Şi-au pierdut numai cunoştinţa. Să aşteptăm până îşi revin.

Le eliberarăm mâinile de curele. Atunci Old Wabble veni la noi şi ne întrebă:

— Au murit, au murit amândoi?

— Nu, i-am răspuns, nici unul.

— Dacă nu au murit şi şi-au pierdut numai cunoştinţa, atunci, desigur, că lupta nu s-a terminat. Trebuie să înceapă din nou, cu cuţitele, *it's clear!*

Winnetou se ridică şi, întinzând braţul, spuse un singur cuvânt:

— Pleacă!

În asemenea clipă era căpetenie din cap până în picioare, un om a cărui voinţă nu admitea împotrivire. Nimeni nu putea să-i înfrunte privirea şi atitudinea. Aşa i se întâmplă şi bătrânului *cowboy*; nu îndrăzni să spună un singur cuvânt, se întoarse şi se retrase mormăind.

După câtva timp, cei doi, aflaţi în nesimţire, începură să se mişte, ducându-şi mâinile la. gât. Primul deschise ochii Old Surehand. Se holbă la noi, absent încă. Apoi îşi aminti şi se ridică, clătinându-se:

— A... a fost... a fost, bâigui el.

L-am apucat de braţ să nu cadă şi i-am zis:

— O sugrumare groaznică, nu-i aşa?

— Da... aaa... aaa! horcăi el. Gâtlejul mi-e... încă prins!

— Atunci tăceţi! Puteţi să vă ţineţi pe picioare?

Respiră adânc, făcu o mare sforţare să-şi învingă slăbiciunea şi zise:

— Da, pot. Cum e... cu Apanatşca? Mai trăieşte?

— Da. O să-şi revină imediat. Priviţi, şi-a şi deschis ochii!

A trebuit să-l ajutăm şi pe comanş să se ridice. Era la fel de ameţit ca şi adversarul său alb şi trecu o bună bucată de vreme până ce amândoi să redevină stăpâni pe ei şi pe mişcările lor. Apoi Apanatşca mă întrebă:

— Cine a învins?

— Nici unul, v-aţi prăbuşit în acelaşi timp.

— Atunci, trebuie să începem din nou. Daţi-ne cuţitele şi legaţi-ne împreună.

Voia să meargă să-şi ia cuţitul de unde fusese azvârlit. Eu, însă, îl apucai de braţ, vorbind cu un ton hotărât:

— Stai! Lupta s-a sfârşit şi nu va fi reluată. Între voi aţi terminat!

— Nu. Nici-unul dintre noi nu este mort!

— Fusese cumva stabilit ca unul dintre voi să moară?

— Nu, dar unul trebuie să fie învingător!

— Ia-o cum vrei! Sunteţi amândoi învinşi, sau amândoi învingători! În orice caz, ţi-ai pus viaţa în joc, dovedind în acest fel că nu laşi ca libertatea să-ţi fie dăruită.

— Uff! Este într-adevăr asta părerea ta? Şi Winnetou cum gândeşte?

— Exact ca fratele meu Old Shatterhand, răspunse apaşul. Apanatşca, tânăra căpetenie a naiinilor, nu a căzut în mâinile noastre fără luptă. Nici un războinic apaş nu poate fi de altă părere!

— Atunci mă supun. Deci, sunt prizonierul vostru, fără să-mi fac vreun reproş. Iată mâinile mele, legaţi-le. La fel ca şi celorlalţi războinici comanşi!

M-am uitat întrebător la Winnetou. O singură privire mi-a fost de-ajuns ca să ştiu ce gândeşte; de aceea am respins mâinile întinse ale lui Apanatşca şi i-am spus:

— Ţi-am zis adineauri că nu te legăm şi o să-ţi dăm toate armele, dacă ne promiţi că n-ai să fugi. Vrei să ne faci această promisiune?

— Da.

— Atunci ia-ţi puşca şi calul!

Când era gata să plece, întrebă mirat:

— Să-mi iau şi puşca? Dar dacă vă înşel şi am să încerc să-i eliberez pe războinicii noştri?

— N-ai să faci aşa ceva. Nu eşti tu omul care să umble cu prefăcătorii.

— Uff! Old Shatterhand şi Winnetou au să se convingă că Apanatşca merită încrederea ce-i acordaţi.

— Nici nu-i nevoie să ne mai convingem. Încrederea noastră e chiar mai mare decât gândeşti. Ascultă ce am să-ţi spun acum. Ia-ţi puşca şi tot ce-ai avut la tine, încalecă şi poţi să pleci. Eşti liber!

— Liber? repetă el cuvântul.

— Da. Nu avem ce să-ţi spunem şi nici ce să-ţi comandăm. Eşti singurul tău stăpân şi poţi face ce-ţi place.

— Da... dar... de ce? întrebă el, dându-se câţiva paşi înapoi şi privindu-ne cu ochii mari.

— Deoarece ştim că minciuna şi prefăcătoria îţi sunt străine, şi pentru că suntem prieteni şi fraţi cu toţi oamenii buni şi cinstiţi.

Se făcu şi mai roşu la faţă de bucurie şi de încântare şi, înaintând, ne asigură cu glas tare, ce venea din adâncul inimii:

— Old Shatterhand şi Winnetou să asculte ce are să le spună acum Apanatşca, căpetenia comanşilor! Sunt mândru că oameni aşa de vestiţi au atâta încredere în mine şi niciodată în viaţa mea nu o să uit că m-aţi considerat străin de înşelăciune şi de prefăcătorie. Sunt liber şi pot pleca unde vreau, rămân însă cu voi şi, în loc să-i ajut pe prizonieri pe ascuns, în spatele vostru, am să fiu atent la ce fac ca nici unul să nu poată evada. Aşa am să fac, cu toate că sunt din tribul lor.

— Suntem convinşi; şi acum să ne aşezăm şi o să fumăm cu tine calumetul prieteniei şi frăţiei.

— Şi asta... vreţi s-o faceţi? Peste tot unde sunt oamenii roşii, nu există nici un războinic care n-ar considera una din cele mai mari favoruri ale vieţii sale, să poată fuma cu voi calumetul.

— Dar ce o să zică Vupa-Umugi şi ce părere o să aibă ceilalţi prizonieri?

— Vupa-Umugi? Nu sunt căpetenie ca şi el? Şi ce, trebuie să-i întreb pe războinicii de rând ce am şi ce nu am voie să

fac? Cine dintre ei are dreptul să-mi spună sau să-mi dea vreun ordin, ori să-mi ceară socoteală? Nici pe *Ne-ahpuc* nu o să-l întreb.

Ne-ahpuc înseamnă: tatăl meu.

— Pe tatăl tău? Este şi el aici?

— Da. E culcat acolo, lângă Vupa-Umugi!

— Ah! După îmbrăcăminte şi după moţul din vârful capului, pare să fie vraciul comanşilor.

— Da, el este.

— Are soţie?

— Da, pe mama mea.

— O să fii prietenul şi fratele meu, şi de aceea să nu te mire că am să te întreb despre mama ta. La noi, la creştini, e obiceiul ca atunci când vorbesc cu un fiu, imediat să se gândească şi la aceea care l-a purtat la sân. Mamă-ta e sănătoasă?

— La trup e sănătoasă, dar sufletul nu mai e la ea, ci a plecat la marele Manitu.

Voia să spună cu asta că mamă-sa e nebună. Era femeia cu care vorbisem atunci la Caam-culano. Aş fi dorit să aflu mai multe în legătură cu ea, dar, dacă nu voiam să bată la ochi, nu aveam voie să insist asupra acestei chestiuni. Nici nu aş fi avut timp, deoarece văzurăm venind dinspre nord un număr de călăreţi, cu cai de povară. Erau primii apaşi care aduceau apă. Deci, legătura cu oaza fusese stabilită, şi de-acum puteam conta tot timpul pe aprovizionarea cu apă.

De fapt ne era şi nouă sete, dar prizonierilor le era şi mai mult. De aceea le dădurăm întâi lor să bea. Conţinutul burdufurilor nu ajungea pentru prea mulţi, dar întrucât lanţul nostru de călăreţi activa tot timpul, făcând să sosească fără întrerupere noi burdufuri cu apă, puturăm să le dăm măcar atât ca oamenii să poată rezista, iar caii să suporte drumul de întoarcere.

După împărţirea apei, avu loc ceremonia calumetului, prin

care Apanatşca lega cu noi prietenie veşnică, iar noi aveam toată încrederea că nu are să şi-o calce cum făcuse Şiba-bigc.

Drumul de întoarcere trebuia să ne ducă la oază, în primul rând din cauza apei necesare la atâţia oameni şi cai. Ca să bea pe săturate, mai ales animalele, nici nu putea fi vorba, ceea ce ne obliga să pornim imediat la drum. Hotărârăm să mergem tot timpul nopţii, ceea ce era de preferat, şi pentru că în felul acesta evitam arşiţa zilei.

Armele comanşilor fuseseră împărţite între apaşi, iar prizonierii legaţi pe caii lor. În drum, de la un punct la altul, găsirăm destulă apă, aşa că animalele putură rezista până la oază.

De cum ajungeam la un post de aprovizionare, apaşii ni se alăturau, iar parii erau scoşi din pământ şi luaţi cu noi. Dacă i-am fi lăsat acolo, puteau să călăuzească şi pe alţi oameni la Bloody Fox, ceea ce trebuia evitat.

Nu-l puturăm împiedica pe „general”, împreună cu suita lui de albi şi roşii, să ni se alăture, cu toate că prezenţa lor numai binevenită nu era. Pe drum, supravegherea prizonierilor n-a fost deloc grea, fiindcă am luat măsuri ca fiecare comanş să fie încadrat de doi apaşi călări, lucru posibil datorită numărului celor aparţinând ambelor părţi.

Marşul nostru nocturn a decurs bine, fiind întrerupt doar de posturile de aprovizionare cu apă, unde opream pentru a o împărţi imediat.

Încă de la Caam-culano, de când mă întâlnisem cu femeia aceea nebună, îmi propusesem ca, dacă soţul ei mi-ar cădea vreodată în mână, să încerc să aflu ceva despre ea, fără însă să bată la ochi. Acum, că-l aveam la noi, puteam să-mi îndeplinesc dorinţa. În timpul drumului, mi-am mânat calul lângă al său şi l-am întrebat:

— Fratele meu roşu este vraciul comanşilor naiini?

— Da, răspunse el în silă.

— Toţi indienii obişnuiesc ca înainte de a porni într-o

expediţie de război să întrebe vraciul despre deznodământul bătăliei. Tu ai făcut acest lucru?

— Am întrebat şi „medicamentul” mi-a spus că o să învingem.

— Înseamnă că te-a minţit!

— „Medicamentul” nu minte niciodată, fiindcă prin el vorbeşte marele Manitu. Dar dacă războinicii comit greşeli după greşeli, aşa cum au făcut de astă dată, atunci şi cel mai mare noroc pe care l-ar anunţa „medicamentul” trebuie să se transforme în nenoroc.

— Fratele meu e un fiu de naiini?

— Da.

— Aud că el este tatăl tinerei căpetenii Apanatşca. Mai ai şi alţi fii?

— Nu.

— Mai trăieşte tovarăşa wigwamului tău?

— Trăieşte.

— Se poate afla cum o cheamă?

Rămase o clipă pe gânduri, apoi răspunse:

— Old Shatterhand e o căpetenie renumită. De când e obiceiul căpeteniilor să se intereseze de femeile altora?

— Şi de ce să nu mă interesez?

— Feţele-palide pot gândi altfel, dar pentru un războinic roşu, mai ales pentru o căpetenie, nu se cade să pomenească despre femei străine.

Fireşte, fără a mă lăsa tulburat de această observaţie, continuai:

— Întreb, tocmai pentru că nu sunt un războinic roşu, ci unul alb, şi pentru că am fumat pipa prieteniei cu Apanatşca, care în acest fel mi-a devenit frate, ataşându-mă de toţi cei care-i sunt dragi, de tine, tatăl său, precum şi de aceea căreia îi spune mamă. Poate că acum nu o să ţi se mai pară neobişnuit că vreau să-i ştiu numele.

— De la mine nu o să-l afli. *Howgh!*

Acest cuvânt îmi dovedea că de la el în nici un caz n-am să mai primesc vreun răspuns. Era oare într-adevăr numai obiceiul indian de a nu vorbi niciodată despre propria soţie, sau avea alte motive să nu vorbească despre femeia nebună? Să fi tăcut şi eu? Nu. Îi cercetai expresia feţei, atât cât îmi permitea slaba lumină a lunii şi pronunţai rar şi apăsat:

— Eşti Tibo-taca?

Tresări în şa ca şi când l-ar fi înţepat o viespe, dar fără să spună ceva.

— Şi ea e Tibo-vete?

Nu răspunse, dar se întoarse cu faţa spre mine, cu o expresie de maximă tensiune.

— L-ai cunoscut pe Vava Derric al meu? am continuat. Era întrebarea pe care mi-o adresase femeia atunci.

— Uff! exclamă el.

— Este *Myrtle-wreath*-ul meu; cununa mea de mirt! am continuat cu vorbele ei de atunci.

— Uff, uff! repetă el, în timp ce ochii lui mă ardeau pur şi simplu. Ce fel de întrebări sunt astea, unde le-ai auzit? De la cine?

— *Pshaw!*

— De ce nu-mi răspunzi? Le-ai auzit cumva de la Apanatşca?

— Nu.

— Dar de la cine?

— *Pshaw!*

Atunci se răsti la mine:

— Dacă nu aş fi legat şi prizonier, te-aş sili eu să-mi răspunzi!

— *Pshaw!* Tu să mă sileşti pe mine! Un vraci bătrân care înşeală femeile şi copiii tribului său cu hocus-pocusuri şi care, prin comedia jucată, duce la pieire aproape trei sute de războinici, vrea să-l silească pe Old Shatterhand să facă ce nu-i place? În schimb, dacă n-ai fi prizonierul meu, de care

trebuie să am milă, aş vorbi altfel cu tine.

— Îţi baţi joc de mine? Vrăjitoria mea o numeşti comedie? Păzeşte-te de mine!

— *Pshaw!*

— Şi fereşte-te să repeţi în altă parte cuvintele pe care le-am auzit adineauri!

— De ce, pentru că ar putea deveni periculoase pentru tine?

— Batjocoreşte-mă numai. O să vină timpul când batjocura ta se va transforma în jale şi tânguire!

Aceste cuvinte le spuse şuierând printre dinţi. Enervarea lui trăda importanţa cuvintelor pe care le auzisem de la soţia lui.

— Vierme prăpădit ce eşti, îndrăzneşti să mă ameninţi! îi zisei. Dacă vreau, praf te fac cu mâinile mele! Dar n-ai decât să mergi mai departe. O să-ţi spun eu mai târziu de când eşti Tibo-taca!

Îmi oprii calul şi lăsai coloana să treacă înaintea mea. Astfel că am fost ajuns din urmă de doi inşi care călăreau unul, lângă altul, adânciţi într-o discuţie foarte aprinsă, şi anume lângă Old Wabble şi „general”. Bătrânul *cowboy*, când mă văzu, îşi mână calul lângă al meu şi-mi zise:

— *Sir*, tot aşa de supărat sunteţi pe mine cum eraţi după-amiază, sau v-aţi mai răzgândit?

— Gândesc şi acum exact la fel şi anume că eşti un om bătrân şi uşuratic, pe care nu-l mai pot suporta în preajma mea.

— Cam tare spus, *sir.* Nu trebuie să uitaţi cine şi ce am fost!

— Ai fost „regele *cowboy*-lor”, ei şi?

— Şi asta nu înseamnă nimic?

— În orice caz nu prea mult, mai ales dacă din cauza asta devii un încrezut. De când eşti cu mine, nu ai făcut decât năzbâtii. Te-am prevenit de câteva ori, dar fără succes. Încă

de la O-sută-de-copaci am spus că o nouă neghiobie ne-ar despărţi pentru totdeauna, şi totuşi în sfertul de ceas care a urmat, ai pus la cale una dintre prostiile care le-a întrecut pe toate cele dinainte. De-acum încolo mă ţin de cuvânt. N-ai decât să faci gafe unde şi cu cine doreşti, dar nu la mine şi cu mine! Nu mai avem să ne spunem nimic!

— Bine. Vasăzică am terminat? Pentru totdeauna?

— Da.

— Asta înseamnă că nu vreţi să mai aveţi de-a face cu mine?

— Da.

— *Well.* Adio!

Plecă, dar se întoarse, se aplecă de pe cal spre mine şi zise:

— Ştiţi de ce îmi daţi paşaportul?

— Fireşte!

— Şi eu ştiu. Cauza nu este cum ziceţi dumneavoastră, prostiile mele, ci cu totul altceva. V-am ghicit eu gândurile. Nu sunt pe placul dumneavoastră, fiindcă nu vreau să devin un habotnic. Aţi vrut să fiţi păstorul meu şi eu să fiu oiţa dumneavoastră. Nu m-am pretat la asta şi de aceea v-a căşunat pe mine. Cunoaşteţi părerea mea despre religie şi religioşi. Cei mai evlavioşi sunt cei mai răi. Old Wabble nu este oiţa care să vă pască iarba. Dacă vreţi o mioară, căutaţi-o altundeva, din partea mea şi o turmă întreagă. Pentru astfel de oi, sunteţi într-adevăr păstorul nimerit. Dar un rege al *cowboy*-lor nu se lasă nici tuns, nici dus la păscut de dumneavoastră. Acesta este ultimul meu cuvânt!

De astă dată plecă de-a binelea. Dacă înainte o terminasem eu cu el, acum o terminase el cu mine. Şi totuşi îmi părea rău de el.

Mă alăturai lui Winnetou şi lui Old Surehand, care călăreau în coada coloanei. Apanatşca mergea singur, era când ici, când colo, şi părea să se considere mai mult supraveghetorul

decât căpetenia comanşilor săi. Spre dimineaţă veni lângă noi, îmi făcu semn şi când ramaserăm puţin mai în urmă, încât nimeni să nu ne poată auzi, îmi spuse:

— Am trecut pe la vraci, care e tatăl meu. Mi-a spus că Old Shatterhand a vorbit cu el. L-a întrebat de soţia lui?

— Da.

— E tare supărat din această pricină.

— Nu-i vina mea.

— Ai ştiut că soţia lui îi zice Tibo-taca şi că ea însăşi îşi zice Tibo-vete?

— Mai complet, îşi spune Tibo-vete-elen.

— Ştiu. Şi pentru că ai cunoscut şi cuvintele în legătură cu Vava Derric şi *Myrtle-wreath*, vraciul şi-a ieşit pur şi simplu din sărite.

— De ce? Nimeni nu are voie să ştie de ele?

— Nu. Sunt cuvinte de vrajă. Fac parte din taina „medicamentelor”.

— Chiar aşa? Ştii ce înseamnă ele?

— Nu.

— Eşti totuşi fiul vraciului!

— Nici mie nu-mi împărtăşeşte tainele sale. M-a întrebat de unde ai putea şti aceste cuvinte. Nu l-am putut lămuri, dar i-am spus că ai fost la Caam-culano şi că ai luat de-acolo „medicamentele” căpeteniei. Ai văzut-o acolo pe mama?

— Întocmai.

— Şi ai vorbit cu ea? Ea ţi-a spus aceste cuvinte?

— Da.

— Uff! Vraciul nu trebuie să ştie.

— De ce?

— Pentru că, altfel, o bate pe mama. Da, o maltratează. Un războinic destoinic e prea mândru ca să se atingă de nevasta lui, dar el o bate ori de câte ori aude aceste cuvinte. De aceea nu am voie să-i spun că le ştii de la ea.

— Dar de la cine le-aş fi putut auzi?

— Ţi le-a trădat unul dintre războinicii noştri. Toţi războinicii noştri cunosc aceste cuvinte, pe care le-au auzit adeseori.

— Hm. Curios, zisei eu, dus pe gânduri. Ai fumat pipa frăţiei cu mine. Crezi deci că-ţi vreau binele? Vrei să fii complet sincer cu mine?

— Vreau.

— Îl iubeşti pe tatăl tău, vraciul?

— Nu.

— Dar pe soţia lui, pe mama ta, o iubeşti?

— Foarte mult.

— El o iubeşte?

— Asta nu ştiu. Ea fuge de el, fiindcă sufletul a părăsit-o.

— Ai văzut-o când avea sufletul la ea?

— Nu. Şi l-a pierdut când eram băieţel.

— Vraciul e un naiin?

— Nu.

— Asta înseamnă că m-a minţit.

— A spus că e un naiin?

— Da.

— A venit la naiini de la alt trib.

— Cu oamenii albi are legături?

— Numai dacă întâmplător îi întâlneşte.

— Are prieteni printre ei?

— Nu.

— Fii atent la ce-o să te întreb acuma. Oare nu se fereşte din calea feţelor-palide?

— Ba da.

— Adică se fereşte mai mult decât alţi indieni de o întâlnire cu feţele-palide?

— Asta nu ştiu, dacă se fereşte mai mult ca alţii.

— Gândeşte-te bine!

— Nu-i e frică în mod deosebit de ei.

— Aşa? Eu aş fi crezut tocmai contrariul.

— De ce?

— Pentru că am o anumită bănuială în privinţa lui. Te rog să-mi dai voie ca, deocamdată, să nu-ţi spun, fiindcă eşti fiul lui. Poate o să vină vremea când am să-ţi spun.

— Cum doreşte Old Shatterhand! Îmi pot exprima şi eu acum o rugăminte? Spune-mi, te rog, nu ţi-a spus mama mea să nu vorbeşti despre cuvintele ei?

— Într-adevăr, mi-a spus.

— Şi totuşi, de ce ai vorbit cu tata despre ele?

— Pentru că am presupus că le cunoaşte. Altcuiva nu le-aş fi spus.

— Şi nici n-ai să le spui nimănui, da? Ele sunt o taină a „medicamentelor”!

— Hm! Cunoşti, fără îndoială, mai bine limba voastră, pe care o cunosc şi eu. Ceea ce înseamnă *taca* şi *vete* ştiu, dar ce se înţelege prin *Tibo?*

— Nu pot să-ţi spun.

— Cuvântul acesta îţi este într-adevăr necunoscut?

— L-am auzit de multe ori de la mama, dar nu ştiu ce înseamnă.

— Şi *elen?*

— Nici asta nu ştiu.

— Curios! în nici o limbă a pieilor-roşii nu există aceste cuvinte, dar trebuie să aflu neapărat ce sens au!

Dădu din cap şi-mi zise:

— Nu ştiu de ce sufletul lui Old Shatterhand se ocupă în felul acesta de tatăl meu şi de mama mea. Dar îl previn că vraciului nu-i place să se intereseze cineva de el. E priceput în tot felul de vrăjitorii şi de magii, şi poate să-şi distrugă toţi duşmanii de la distanţă, fără să aibă nevoie să-i vadă sau să-i audă. Păzeşte-te de el, şi pune-ţi la inimă rugămintea mea: să nu spui la nimeni cuvintele acelea.

— O să fac după cum doreşti. Acum spune-mi: cu războinicii din tribul chiccasavilor trăiţi într-adevăr în pace?

— Da.

— Ştii unde-şi au ei păşunile?

— Sus pe Red River. Acolo unde Peace River — Râul Păcii — se varsă în Red River. Au numai câteva sute de războinici şi o căpetenie.

— Este Mba, care se află acum la noi? Ce fel de om este?

— Să nu te mire că este un om paşnic, fiindcă are foarte puţini războinici. Niciodată n-am auzit să fi comis vreun jaf sau omor, ori vreo trădare.

— Aceeaşi impresie o am şi eu despre el. Vorbeşte niţel cu dânsul. Tare vreau să ştiu cine este „generalul” ăsta şi ce învârteşte, unde se duce şi cum de s-a întâlnit cu Mba. Fă-o însă în aşa fel ca să nu-i bată la ochi „generalului” şi să nu bănuiască ce vrem să ştim.

— O să vorbesc cu dânsul în aşa fel, încât o să-mi povestească totul, fără să fiu nevoit să-l întreb ceva.

Plecă şi după o jumătate de oră veni iar la mine.

— Ei, ai aflat ceva? îl întrebai eu.

— Da. Ce este „generalul” şi cu ce se ocupă, Mba nu ştie. L-a întâlnit împreună cu cele trei feţe-palide, jos la râul Toyah şi le-a promis să-i conducă prin Llano Estacado până la Peace River, pentru a se odihni după drumul prin deşert, la chiccasavi şi apoi să plece mai departe.

— Unde?

— Nu ştiu, pentru că nici el nu a putut să-mi spună. Mi-a povestit totul, fără să-l întreb.

— „Generalul” i-a promis, desigur, o recompensă?

— Trei puşti, plumb şi praf de puşcă.

— Altceva n-ai mai aflat?

— Nu. N-am vrut să întreb, pentru că s-ar fi putut să-i bată la ochi. De ce se interesează fratele meu Old Shatterhand de „general”? Are vreun motiv?

— De fapt, nu am, dar nu-mi place omul. Şi când se află lângă mine oameni în care n-am încredere, am obiceiul să mă

informez despre situaţia şi intenţiile lor, ceea ce, deseori, îmi este de folos. Aş vrea să te sfătuiesc să faci şi tu tot aşa.

Foarte curând se dovedi cât de bine procedasem procurându-mi acele informaţii, care, în aparenţă, nu-mi erau de nici un folos.

Se iviră şi zorii zilei, pentru ca, după câteva minute, să se lumineze de-a binelea. Mergeam în urma coloanei, lângă Winnetou, iar în faţa noastră călărea Apanatşca şi Old Surehand. Tocmai răsărea soarele, luminând cu razele sale pe cei doi călăreţi.

— Uff! spuse Winnetou încet, îndemnându-mă cu un gest al mâinii să-i privesc pe cei doi călăreţi.

Nu trebui să-l întreb la ce se referă, pentru că văzui imediat asemănarea dintre cei doi. Aceeaşi demnitate a ţinutei, aceleaşi trăsături, aceeaşi statură şi aceleaşi mişcări. Puteai crede că sunt fraţi.

Puţin mai târziu furăm din nou întâmpinaţi de apaşii care aduceau apă. Era penultimul post de aprovizionare. Aici poposirăm mai mult timp, pentru a împărţi apa şi a lăsa caii să se odihnească puţin. După aceea plecarăm mai departe, către ultimul post, de unde nu mai era decât o oră de mers călare.

Acum se punea întrebarea pe cine să luăm la oază şi faţă de cine trebuia ea ţinută secret. Mă dusei lângă „general”, care se afla iar împreuna cu Old Wabble, şi zisei:

— Mister Douglas, ne aflăm aproape de ţinta călătoriei noastre...

— General, sunt general, *sir!*

— *Well.* Dar ce mă priveşte asta pe mine?

— Fireşte, pe dumneavoastră mai puţin decât pe mine. Dar fiecăruia i se rosteşte titlul ce i se cuvine. Căci trebuie să ştiţi că am participat la bătălia de la Bull-Run, că am obţinut victorii la...

— Bine, bine, îl întrerupsei. Mi-aţi mai spus-o o dată, şi

ceea ce am auzit o dată, de obicei, reţin. Deci, ne apropiem de ţinta noastră, mister Douglas, şi o să trebuiască să ne luăm rămas-bun de la dumneavoastră.

— Să ne luăm rămas-bun? De ce?

— Fiindcă, probabil, drumurile noastre se despart.

— În nici un caz. Trebuie să ajung la O-sută-de-copaci şi am auzit de la mister Cutter că probabil şi dumneavoastră o să mergeţi într-acolo.

Avusese intenţia să meargă la chiccasavi, pe Peace River şi acum indica O-sută-de-copaci drept ţinta următoare, ceea ce îmi bătu la ochi, cu toate că putea să nu fie nimic rău în asta. Avea tot dreptul să-şi schimbe planurile.

— După cum vedeţi, avem acelaşi drum, continuă el. Şi chiar dacă nu ar fi aşa, tot ar trebui să vin cu dumneavoastră la oază, întrucât nu mai am apă.

— Ieri aveaţi burdufurile pline!

— Acum sunt goale. Ce credeţi, că nu avem şi noi simţăminte omeneşti? Am împărţit apa la comanşi.

Mai târziu am constatat că era o stratagemă ca să vină cu noi la oază, dar pe moment ar fi trebuit să-i şi mulţumesc pentru umanitarismul lui. Am făcut numai observaţia:

— Oaza despre care vorbiţi nu este un loc de adunare pentru oricine. Proprietarul obişnuieşte să primească numai pe oamenii pe care i-a invitat.

— Şi eu sunt invitat, de mister Cutter, care, trebuie să recunoaşteţi, este şi el oaspetele lui Bloody Fox.

— Se pune întrebarea dacă se mai poate considera ca atare. Ştie el foarte bine că nu oricine are acces.

— Ah, din cauza potecii înguste care duce la oază? Mister Cutter mi-a descris-o cu precizie. Şi de ce să aibă acces toţi albii, numai eu nu?

Asta era adevărat. Şi dacă Old Wabble făcuse o nouă boacănă, şi-i descrisese exact intrarea în oază, era ca şi când „generalul” ar fi fost deja acolo. De aceea, fără nici un chef,

forţat de împrejurări, am spus:

— Atunci, nu am nimic împotrivă să vă umpleţi burdufurile cu apă. Dar pe însoţitorii dumneavoastră îi lăsaţi în afara oazei.

9. O surpriză

După cum am mai amintit, oaza se afla la o distanţă de o zi bună de mers călare de la capcana în care-i prinsesem pe comanşi. Din cauza epuizării cailor, am mers mai încet şi am ajuns la „insula verde” abia la ora două după-amiază.

După so*sir*e, prima noastră grijă a fost să asigurăm paza prizonierilor. A trebuit să-i aşezăm lângă oamenii lui Şiba-bigc, iar apaşii să formeze în jurul lor un cerc de nepătruns. Apoi a trebuit să ne îngrijim de cai, treabă care i-a revenit lui Entşar-co. Sub comanda lui, un număr de războinici de-ai lui au dus, pe poteca îngustă, pe rând, caii la adăpat, ceea ce a cerut câteva ore.

În ce priveşte mâncarea, comanşii se aprovizionaseră insuficient cu de-ale gurii şi apaşii au fost obligaţi să le dea din propriile lor provizii. Întrucât acestea n-ar fi ajuns pentru timpul cât fuseseră calculate, s-a luat hotărârea ca a doua zi să se pornească înapoi la O-sută-de-copaci.

Fireşte că nu totul a decurs chiar aşa de lin. Trebuia asigurate toate cele necesare pentru trei sute de apaşi şi două sute de comanşi. Fiecare avea câte o observaţie de făcut, câte o întrebare de pus, câte o dorinţă de exprimat şi fiecare voia să se adreseze numai mie sau lui Winnetou. Aproape că nu aveam timp nici să răsuflăm. Când, în sfârşit, i-am mulţumit pe toţi cum am putut, se făcuse seară, şi abia atunci mi-am adus aminte că din ziua precedentă nu am mai băut un strop de apă. Când i-am spus lui Winnetou că de alţii am avut grijă, dar la mine nu m-am gândit, mi-a răspuns zâmbind:

— Bea repede, frate, şi lasă-mi şi mie o înghiţitură, pentru că şi mie mi-e sete.

— Şi ţie? Tu când ai băut ultima oară?

— Ieri, când ai băut şi tu. Le-a mers mai bine cailor noştri, căci de ei a avut grijă Bloody Fox.

Ajuns în interiorul oazei, am zărit două focuri care luminau căsuţa, terenul din faţa ei şi lacul. Pe bănci şedeau Parker, Hawley, Fox, Old Surehand, Apanatşca, Şiba-bigc, Old Wabble şi „generalul”. Se pare că Old Wabble şi „generalul” erau nedespărţiţi. Mâncaseră deja cu toţii, iar Bob şi mama Sanna se pregăteau să ne aducă şi nouă ceva de-ale gurii. Conversaţia era în toi, iar „generalul” probabil că vorbise ultimul, pentru că atunci când ne-am aşezat şi noi, continuă:

— Da, am dat de o societate veselă, stabilită acolo de alaltăieri, ca să se odihnească după partida de vânătoare şi, după câte am înţeles, voiau să mai stea o vreme în localitate. Erau cincisprezece oameni, şi printre ei se aflau câţiva indivizi interesanţi. Cel mai mult mi-a plăcut unul, care probabil că trecuse prin multe în viaţă şi care povestea întruna. Nu obosea deloc, şi când termina cu o aventură, avea deja alta pe limbă şi mereu aşa. Dacă nu mă înşel, îşi zicea Saddler, dar unul dintre fârtaţii săi mi-a spus confidenţial că de fapt îl cheamă Etters. Dan Etters, şi că a mai purtat şi alte nume. Mie îmi era indiferent. Câţi nu au motive să-şi schimbe numele, şi dacă acest *westman* îşi spunea Saddler, dar de fapt îl chema Dan Etters, atunci...

Fu întrerupt. Încă de când pronunţase pentru prima dată numele de Etters, Old Surehand sărise în picioare, iar acum îl întreba pe „general”:

— Etters, într-adevăr Etters? Aţi auzit bine?

— După câte ştiu nu sunt surd.

— Şi aţi reţinut exact?

— În ceea ce priveşte numele, am o memorie excelentă!

— Iar prenumele este Dan, adică Daniel?

— Dan Etters se numea şi nu altfel.

Să mă fi înşelat din cauza luminii care pâlpâia? Mi s-a părut că „generalul” îl urmăreşte cu deosebită încordare pe

Old Surehand, aflat, evident, într-o stare de surescitare, pe care nu o putea ascunde.

— Deci, într-adevăr Dan Etters, spuse el cu un oftat profund şi greu. L-aţi observat bine pe acest om? Vreţi să mi-l descrieţi?

— Hm! Să vi-l descriu? Îl cunoaşteţi cumva pe acest Etters? Aţi avut ceva relaţii cu el, mister Surehand?

— Da. Aş vrea să ştiu dacă omul despre care vorbiţi este cel la care mă gândesc. De aceea aş vrea să mi-l descrieţi.

— Cu plăcere, dar nu ştiu cum să încep. Era cam de statura mea, şi chiar ca vârstă poate că se potrivea cu mine. În rest, arată cum arată sute de oameni, aşa că chiar nu ştiu cum l-aş putea descrie pe el.

— Şi nu v-a sărit în ochi nimic deosebit la el? Puteţi cumva să vă aduceţi aminte de dinţii lui?

— Dinţii... ah, da, dinţii lui! S-ar putea să fie ceva ce ar putea contribui la descrierea lui şi anume, avea doi dinţi lipsă.

— Unde?

— Unul în dreapta şi altul în stânga.

— Sus sau jos?

— Fireşte că sus. Ştiţi şi dumneavoastră că dinţii lipsă în maxilarul de jos nu se pot vedea. Îi lipsea un dinte dintr-o parte şi altul din cealaltă, şi de aceea când vorbea — acuma îmi aduc aminte — asta îi dădea o înfăţişare aparte şi avea o influenţă asupra vocii, pentru că sâsâia puţin când pronunţa „s”-ul.

— El este, el este, pe el îl caut! exclamă Old Surehand aproape triumfător.

— Cum? Pe acest om l-aţi căutat?

— Şi încă cum! De ani de zile! În toate statele savanei, în pădurile seculare, în canioanele platourilor înalte şi în defileurile Munţilor Stâncoşi! Am folosit canoea uşoară şi fragilă urmărindu-l şi l-am fugărit prin zăpezile adânci ale câmpiilor de pe Missouri!

— L-aţi fugărit? E deci duşmanul dumneavoastră?

— Un duşman cum nu se poate mai mare!

— Chiar aşa? Dan Etters ăsta părea tot atât de inofensiv ca un copil.

— E dracul gol, e un demon mai rău decât ar putea exista în iad. Cu mulţi ani înainte mi-a...

— Stop, mister Surehand! îl întrerupsei eu repede. V-aţi enervat. S-ar putea să vă înşelaţi în legătură cu persoana respectivă.

— Nu, nu şi încă o dată nu! El este cel...

Nu mă înţelesese şi voia să continue, dar făcându-i semn, îşi reveni. Se opri din vorbă, încercă să se stăpânească şi continuă mai liniştit:

— De fapt, la ceea ce mă gândesc sunt chestii vechi, pe care nu vreau să le răscolesc şi care n-au ce căuta aici.

— De ce să nu le răscoliţi, mister Surehand, zise „generalul”. Poate că e o poveste care merită să fie auzită. Nu vreţi să ne-o spuneţi?

— Am spus că nu are ce căuta aici. Deci, unde l-aţi întâlnit pe acest Etters? Jos, în fortul Terret? Şi voia să rămână acolo?

— Aşa cred. Cel puţin aşa zicea.

— Până când?

— Dacă am auzit bine, o săptămână.

— Şi de când aţi vorbit cu el, câte zile au trecut?

— Azi e a patra zi.

— Patru zile... au mai rămas aşadar numai trei.

— Spuneţi asta, ca şi când aţi vrea să vă duceţi acolo?

— Da, vreau, trebuie să mă duc!

— Poate că a şi plecat.

— Mă duc după el, oriunde ar duce urma lui!

Din nou observă că-i fac semn cu ochiul şi se aşeză, trecându-şi mâna peste faţă, şi încheie cu cuvintele:

— *Pshaw!* N-are decât să plece! M-a supărat cândva rău de tot, dar acum ce-o să fac cu el, dacă-l găsesc? Cazul s-a

învechit şi nu s-ar mai găsi nici un judecător să-l ia în consideraţie. Nici nu merita să mai vorbim de asta.

După puţin, intrai în casă. Old Surehand veni după mine şi mă întrebă, fiind numai noi doi:

— Aţi vrut să vin după dumneavoastră, *sir?* De ce mi-aţi făcut semn?

— Fiindcă ar fi trebuit să vă stăpâniţi ceva mai bine. Nu am încredere în acest pseudo-general. Vă urmărea foarte atent şi a accentuat atât de mult pe numele de Etters, ca şi când l-ar fi spus numai pentru dumneavoastră. Intenţia lui era evidentă.

— Ce interes putea să aibă acest om care nici nu mă cunoaşte?

— Vă cunoaşte, *sir,* cu siguranţă că vă cunoaşte!

Intră şi Apanatşca. Privind atent în jur şi, văzând că suntem numai noi doi, întrebă:

— Fraţii mei vorbeau de omul al cărui nume a fost amintit de „general”? Eu l-am văzut pe omul acesta care are două ketama, adică ştirbituri.

— Ah?! Unde?

— În Caam-culano. Cu mulţi ani în urmă, când mai eram copil. Îl chema Etters.

— Adevărat? Nici asta n-ai uitat-o?

— Nu l-am uitat, fiindcă îl uram. Râdea de mama, pe care eu o iubeam.

— Ce căuta la voi?

— Nu ştiu. Stătea în cortul vraciului şi, ori de câte ori venea, mama avea un spirit rău în ea, care îi răvăşea tot trupul

Probabil, voia să spună că avea convulsiuni.

— Îţi mai aminteşti cum arăta maică-ta atunci?

— Era tânără şi frumoasă.

— Avea culoarea mai deschisă ca acum?

— Era roşie ca toate femeile roşii.

— Însemna că bănuiala ce se înfiripase în inima mea n-avea temei. Dar cealaltă bănuială cred că e întemeiată. Mister Surehand, probabil că acest Etters v-a gonit din lumea civilizată în Vestul Sălbatic. Are vreo legătură cu acele evenimente nefericite care v-au răpit credinţa în Dumnezeu şi încrederea în el?

— Da, răspunse el, aţi ghicit.

— Şi credeţi, într-adevăr, că se află în Fort Terret?

— Sunt convins.

— Şi, fireşte, vreţi să vă duceţi acolo?

— Trebuie. Plec încă în seara asta! Nu am voie să mai pierd nici o zi, nici o oră, nici o clipă măcar. L-am urmărit pe acest nemernic de sute de ori, câteodată săptămâni de-a rândul, fără să pot da de el. Şi acum aflu aşa, deodată, pe neaşteptate, unde poate fi găsit, aşa că vă puteţi închipui că nu pot avea linişte nici măcar un minut. Trebuie să plec!

— Să sperăm că „generalul" nu v-a minţit; eu nu am încredere în el.

— Nu, nu cred că m-a minţit. Plec la Fort Terret

— Singur?

— Singur, nu am nici un însoţitor.

— O să aveţi unul, pe mine.

— Cum? Pe dumneavoastră? întrebă el mirat şi bucuros. Vreţi să veniţi cu mine?

— Da, dacă vreţi să mă luaţi.

— ŞI încă cum! Ce întrebare! Aş vrea să fiu mereu lângă dumneavoastră, chiar şi în situaţii obişnuite, pentru că nici nu ştiţi cât de mult v-am îndrăgit. Iar acum, când e vorba de un lucru atât de important, cum e vânarea unei sălbăticiuni pe care n-am reuşit să pun nicicum mâna, faptul că mă însoţiţi îmi dă siguranţa că de astă dată Etters nu o să-mi mai scape. Vânatul pe urmele căruia a pornit Old Shatterhand e pierdut.

Atunci Apanatşca îl apucă de braţ şi zise:

— Mai vine încă cineva: Apanatşca, căpetenia comanşilor

naiini. Să nu mă refuzi! Te iubesc şi vin cu tine. Vorbesc bine limba feţelor-palide. Am învăţat să descopăr urma unui om şi nu mi-e teamă de nici un duşman. Aş putea să-ţi fiu de folos. Am fumat calumetul cu tine, cu Winnetou şi Old Shatterhand, şi sunt fratele tău. Îl cauţi pe duşmanul tău de moarte, pe care vrei să-l prinzi, şi poţi să dai şi de mari primejdii. Aş fi eu prietenul tău, fratele tău, dacă te-aş lăsa să pleci singur? Nu trebuie să fiu lângă tine ca un frate?

Din cuvintele lui răzbătu o abnegaţie înduioşătoare. Old Surehand mă privi întrebător, fără să răspundă. De aceea luai hotărârea asupra mea.

— Fratele nostru, Apanatşca, zisei eu, vrea să facă ceva pentru care tribul său l-ar dezaproba?

— Când e vorba de fratele meu Surehand, nu am de ce să-mi întreb tribul. Fiii comanşilor ştiu numai să urască şi să distrugă, aici însă găsesc dragoste şi blândeţe. Pieile-roşii înving cu tomahawkurile, voi însă sunteţi tari şi de nebiruit pentru că învingeţi pe duşmanii voştri cu armele iertării şi împăcării. Cu cine e mai bine să te întovărăşeşti: cu ura sau cu dragostea? Sunt fratele vostru şi vin cu voi.

— Bine, ai să ne însoţeşti. Plecăm însă abia mâine dimineaţă. Caii noştri trebuie să se odihnească, ca apoi să poată merge mai repede, aşa că aceste puţine ore n-au să fie pierdute.

— Şi dacă Etters pleacă între timp? întrebă Old Surehand, îngrijorat.

— O să mergem pe urmele lăsate de el. Fiţi fără grijă. Înainte de toate avem nevoie de cai buni. Pe murgul meu mă pot bizui, dacă se odihneşte până mâine dimineaţă. Am observat că şi calul lui Apanatşca e iute şi rezistent. Cum staţi cu al dumneavoastră, mister Surehand?

— Chiar dacă nu poate fi comparat cu al dumneavoastră, e totuşi un animal minunat. În ultima vreme, însă, a trebuit să-l obosesc atât de tare, încât ar putea să nu facă faţă

cerinţelor pe care le-ar necesita zilele următoare.

— *Well,* atunci o să călăriţi pe calul lui Vupa-Umugi, pe care l-am adus din Caam-culano.

— Cum, vreţi să mi-l împrumutaţi?

— Nu vi-l împrumut, vi-l dăruiesc!

— Mi-l dăruiţi? Un animal atât de preţios!

— Luaţi-l liniştit. Ce să fac eu cu el? Lui Vupa-Umugi nu i-l mai dau înapoi, iar eu nu am nevoie de el.

Îmi strânse mâna şi exclamă încântat:

— Îl primesc, da, îl primesc! De la dumneavoastră nu refuz un dar, chiar dacă e atât de mare, fiindcă sper că odată şi odată o să-mi permiteţi să mă revanşez. Plecăm deci mâine dimineaţă. Şi acum, haideţi afară! Aş vrea să mă duc imediat la calul meu!

— Aveţi însă grijă ca oamenii de afară să nu observe nimic. Cel mai bine ar fi să nu mai vorbiţi cu „generalul”.

Când ieşirăm, văzui că Winnetou lipseşte. Plecase să vadă dacă prizonierii sunt bine păziţi. Îşi lăsase puşca de argint pe masă, alături de puştile mele. Acum le ţinea „generalul” în mână pe toate trei, şi tocmai încerca să vadă cum funcţionează închizătorul carabinei mele. Pe faţa lui se vedea cât de tare jinduieşte după ele.

— Aşa-i, *sir,* că ăsta e „doborâtorul de urşi” al dumneavoastră?

— Da, răspunsei eu scurt.

— Şi asta e vestita carabina „Henry”, despre care se povesteşte?

— Da, dar ce treabă aveţi dumneavoastră cu armele mele?

— Voiam să-i deschid închizătorul, dar n-am reuşit. Nu vreţi să-mi spuneţi cum...

— Da, de spus am să vă spun eu ceva, l-am întrerupt, şi anume: să luaţi mâinile de pe ea. Nu sunt jucării pentru un „general” care în viaţa lui nu a văzut Bull-Run-ul.

— Cum? Eu n-am văzut? Vă spun că...

— Gura! Pe mine nu mă prosteşti! Dă armele încoace!

Îi luai cele două puşti ale mele, şi tocmai atunci se întoarse Winnetou, a cărui armă „generalul” o mai ţinea în mână. Apaşul înţelese imediat situaţia, îi smulse puşca de argint din mână şi, contrar calmului său obişnuit, se răsti la el:

— Cum de s-a încumetat un mincinos ca tine să pună mâna pe arma căpeteniei apaşilor? Această armă nu a fost niciodată atinsă de degetele murdare ale unui netrebnic ca tine!

— Netrebnic? sări „generalul” ca ars. Îi cer lui Winnetou să-şi retragă acest cuvânt sau...

— Sau, ce? se răsti la el apaşul.

Speriat, Douglas bătu în retragere şi răspunse abătut:

— N-are voie omul nici să se uite la o armă?!

— Să te uiţi fără s-o atingi. Winnetou nu vrea să pună mâna acolo unde a stat mâna ta!

Cu un capăt din pătura de santilo, care îi servea drept brâu, şterse arma, ca şi când ar îi fost murdară, apoi mi-o întinse, şi zise:

— Fratele Shatterhand să ducă armele noastre în cameră şi să le atârne de perete, ca să nu fie pângărite din nou de astfel de mâini.

Acestea fiind zise, îi întoarse spatele „generalului” şi se duse la calul său. Mai văzui cum „generalul” şi Old Wabble schimbă priviri, a căror semnificaţie îmi scăpă. Dusei armele în căsuţă, unde aveau să stea în siguranţa, întrucât nepoftiţii nu aveau ce căuta acolo. Cel puţin aşa crezui. Şi Winnetou se gândise la fel.

După aceea mă dusei la Winnetou, să-i spun ce discutasem cu Old Surehand. Mă aprobă întru totul.

— Fratele meu procedează cum trebuie. Fie că acest „general” a spus sau nu adevărul, e bine să pleci cu Old

Surehand, şi mă bucur că Apanatşca vrea să vă însoţească. O să vă fie de mare folos. Pe mine o să mă găsiţi în casele mescaleroşilor. O să iau cu mine şi calul pe care l-a călărit Old Surehand; o să-l găsească acolo.

Pe urmă îl văzurăm pe „general” cum, ajutat de Old Wabble, îşi umple burdufurile cu apă, cărându-le afară la chiccasavi. Nu ne gândirăm la nimic rău, ci văzurăm în asta numai intenţia lui Douglas de a pleca dis-de-dimineaţă, ceea ce nu putea decât să ne convină.

Bob, după ce ne pregăti culcuşul, se duse în cameră, unde dormea împreună cu mama Sanna. Ne culcarăm şi noi. De obicei şi Bloody Fox dormea în casă, dar, de rândul acesta, din cauza zăpuşelii, prefera să se culce lângă noi. Focurile nefiind alimentate, se stinseră, iar noi adormirăm.

Dimineaţa, mă sculai primul, şi-i trezi şi pe ceilalţi. „Generalul” şi Old Wabble lipseau, dar lucrul acesta nu ne surprinse. Împreună cu Winnetou, ieşirăm din oază să vedem ce-i cu prizonierii. În ceea ce-i priveşte pe comanşi şi pe apaşi, gă*sir*ăm totul în ordine. Chiccasavii însă nu mai erau. Interesându-ne de ei la Entşar-co, care avea comanda aici, acesta ne răspunse:

— Fraţii mei nu ştiu că au plecat? Omul alb care îşi zice „general”, a spus că nu mai vrea să stea, deoarece Winnetou şi Old Shatterhand l-ar fi jignit. De aceea a plecat cu chiccasavii şi cele trei feţe-palide.

— Dar Old Wabble?

— A plecat cu ei.

— Ce repede a crescut prietenia dintre ei! Bine că au plecat, cu Old Wabble cu tot. Nici o pagubă! Dar de-abia de o jumătate de oră s-a făcut ziuă, înseamnă că au plecat pe întuneric.

— Pe întuneric? întrebă mirat Entşar-co. Era şi luna pe cer! Au plecat încă de aseară!

— Ah, au pornit-o încă de aseară? Tare s-au mai grăbit!

— Pentru că l-am jignit pe „general”, interveni Winnetou. I-a îndemnat supărarea să plece imediat.

Ne întoarserăm la oază, mâncarăm şi adăparăm caii. Între timp, Bob împacheta provizii pentru mine, Old Surehand şi Apanatşca şi umplu câteva burdufuri cu apă. Când termină, îi cerui să-mi aducă armele.

— Puştile? întrebă el. Unde este puştile?

— În cameră. Sunt atârnate pe perete, lângă uşă. Intră în casă, se întoarse însă imediat cu mâinile goale şi zise:

— Puştile nu înăuntru. *Masser* Bob nici una nu văzut.

— Te înşeli. De altfel, aseară când te-ai culcat, nu le-ai văzut agăţate acolo?

— *Masser* Bob nu uitat acolo. Acum nu este nici una, dar nici una.

Era cât se poate de curios! Am intrat în casă şi Winnetou a venit imediat după mine. Lipseau toate trei puştile. La început, eram numai consternaţi, dar când îi întrebarăm pe tovarăşii noştri şi aflarăm că nici unul dintre ei nu fusese în căsuţă, consternarea noastră se transformă în spaimă.

— Nu cumva...? întrebă Winnetou.

De emoţie nu reuşi să-şi exprime bănuiala. În ciuda culorii lui de bronz, văzui cum îi piere tot sângele din obraz.

— Te gândeşti că le-a furat „generalul”? îl întrebai.

Răspunse doar dând din cap.

— Ticălosul! Numai el putea să facă una ca asta. Cu cât jind se uita la armele noastre! O să ne lămurim noi imediat! Bob, după ce te-ai culcat, a mai intrat cineva în căsuţă?

— *Massa* „general” fost acolo.

— Ah, n-ai pus zăvorul la uşă?

— *Masser* Bob niciodată nu pus zăvor, aici nu hoţi.

— Ce voia „generalul”?

— Venit înăuntru şi chemat încet *masser* Bob, ca să-i dea lui bacşiş, pentru cină şi servit.

— Lumina mai ardea?

— Era stins, căci *masser* Bob şi mama Sanna vrut dormit.

— Cât timp a stat „generalul” în casă?

— *Massa* „general” intrat, chemat *masser* Bob şi dat lui dolar; apoi nu imediat iarăşi plecat, căci nu găsit repede uşa.

— Oh, ştia el bine unde este uşa! Se prefăcea numai că o caută, în timp ce, de fapt, umbla după armele noastre. Ce crede fratele meu Winnetou? E de aceeaşi părere cu mine?

Foarte rar am văzut ca apaşul să-şi piardă cumpătul. Ne-am aflat în situaţii şi pericole care pe oricine l-ar fi putut scoate din ţâţâni, dar el rămăsese întotdeauna liniştit, chiar şi în sufletul lui. De astă dată, însă, îl vedeam că este atât de zbuciumat, încât trebuia să se străduiască din toate puterile ca, aparent, să rămână liniştit. Acest zbucium se exprimă şi prin faptul că răspunse cu glas încet, înghiţind cuvintele pe jumătate:

— Fratele meu... are dreptate. „Generalul” a furat... armele noastre!

— Minunata ta puşcă de argint, acea moştenire scumpă de la taică-tău!

— O să.... o să...

Nu putu să termine. Văzui cum supărarea îi sugruma pieptul cu atâta forţă, încât îl făcea să-şi strângă pumnii.

— O să fie nevoit să ni le dea înapoi, completai eu fraza începută. Trebuie să pornim imediat după hoţi!.

— Da... imediat! Imediat!

Fireşte că pierderea armelor nu ne atingea numai pe noi, cei direct în cauză, ci pe toţi; prietenii noştri erau chiar mai tulburaţi decât noi. Old Surehand spuse cu vocea sugrumată de mânie:

— Furtul acesta e o lovitură grea şi pentru mine, mister Shatterhand. Desigur că trebuie să-l urmăriţi pe acest nemernic şi nu mai puteţi veni cu mine la Fort Terret!

— Nu, într-adevăr, nu mai pot veni!

— Iar eu nici nu vă pot întovărăşi, nici nu vă pot aştepta

aici, fiindcă trebuie să plec într-acolo, fără întârziere.

— Mi-e teamă doar că o să faceţi drumul de pomană.

— S-ar putea. Şi totuşi trebuie să mă duc ca mai târziu să nu-mi fac reproşuri. Sunt sigur că sunteţi de acord cu asta!

— Fireşte că sunt, şi nu vreau să vă conving să renunţaţi la această călătorie. O să vă însoţească Apanatşca, aşa că n-o să fiţi singur.

— Da, declară tânăra căpetenie a comanşilor. Mă ţin de cuvânt, şi merg cu fratele meu Surehand, aşa cum i-am promis, cu atât mai mult cu cât Old Shatterhand nu mai poate veni.

— Eu, mister Surehand, vă doresc mult să obţineţi rezultatul dorit.

— Iar eu, răspunse el, vă doresc să nu vă scape „generalul”. Ei, drăcie, când mă gândesc numai: să se piardă aceste trei arme preţioase, de neînlocuit!

— Nici pe departe nu le consider pierdute! Le luăm noi înapoi, întrebarea este numai în ce stare!

— Da, scrâşni Winnetou. Acest câine alb nu ştie să umble cu ele şi le poate strica, sau chiar să le facă inutilizabile, mai ales carabina ta.

— Asta ar plăti-o scump de tot. Şi pe cine mai vrea fratele meu Winnetou să ia ca să-l urmărim?

— Pe nimeni. Oricine ne-ar stânjeni.

— Şi eu? întrebă Parker.

— Dar eu? se interesă Hawley. Aşa de mult am vrea să venim şi noi!

— Nu se poate. Caii voştri nu sunt atât de iuţi ca ai noştri şi nu ar rezista la drum.

Cei doi mai stăruiră să fie luaţi, dar Winnetou îi refuză şi a trebuit să-i dau dreptate. Atunci voiră să se ataşeze lui Old Surehand şi Apanatşca, dar nici acestora nu le puteau fi de folos, astfel că fură nevoiţi să se alăture transportului de prizonieri comanşi.

Convoiul ar fi trebuit să-l conducă Winnetou, ceea ce acum nu mai era posibil, dar nici ca războinicii să rămână pe loc nu se putea, aşa că, după o scurtă sfătuire, se înţeleserăm să pornească la drum imediat, iar convoiul să fie păzit de apaşi, comandaţi de Entşar-co şi Bloody Fox. Aş fi intervenit să li se restituie armele, dar, după ce Winnetou afirmă că ar fi un lucru periculos, renunţai, căci, spunea el, după ce s-ar fi văzut liberi, s-ar fi putut gândi să-i atace pe apaşi, sau i-ar fi urmărit ca să încerce să-i atace.

Puteam să luăm cu noi arme, căci Bloody Fox avea mai multe şi chiar ne oferi câteva din ele, dar refuzarăm, pentru că eram convinşi că ne vom recăpăta armele noastre şi ne-am gândit că nu are nici un rost să ne cărăm cu altele; pentru moment, ne erau suficiente revolverele, cuţitele, lasourile şi tomahawkurile noastre.

Ieşirăm în faţa câmpului de cactuşi, ca să dăm de urmele „generalului”. Aici aflarăm că ar fi spus unui apaş că vor să meargă la O-sută-de-copaci.

— Nu-i adevărat. E doar o şmecherie, ca să vă inducă în eroare, fu Parker de părere. „Generalul” nici nu cunoaşte drumul într-acolo.

— Ai dreptate, răspunsei eu. Tocmai pentru că a spus asta, a luat-o în altă direcţie.

— Dar încotro?

— Cred că spre Peace River. El nici nu bănuieşte că ştiu că vrea să ajungă acolo. Vrea să se ducă la chiccasavi să se odihnească.

— În acest caz aţi face bine s-o porniţi într-acolo.

— Da, dar să nu neglijăm nici un amănunt. S-ar putea să-i mai fi venit vreo idee, aşa că trebuie să mergem pe urmele lui.

— Dificilă treabă, foarte dificilă! Vreţi să plecaţi imediat?

— Fireşte!

— Asta a venit prea repede şi pe neaşteptate pentru noi.

Sper să vă mai întâlnim vreodată, mister Shatterhand. Daţi-mi voie să vă strâng mâna!

Şi Jos Hawley mi-o dădu pe a lui, spunând cu glas trist şi plin de căldură:

— Îmi amintesc de povestea pe care mi-aţi spus-o acolo sus, în Mistake Canion, *sir.* Ea mi-a uşurat sufletul. Am ajuns la convingerea că nu trebuie să-mi reproşez nimic în legătură cu moartea acelui indian. Această mângâiere v-o datorez dumneavoastră. Vă mulţumesc mister Shatterhand, şi m-ar bucura mult dacă drumurile noastre s-ar mai încrucişa vreodată.

Ne luarăm rămas-bun. Old Surehand mă luă de braţ şi, trăgându-mă deoparte, îmi zise:

— Aseară am fost tare fericit că veniţi cu mine la Fort Terret, azi însă totul s-a schimbat. Ştiţi că mi-ar plăcea mult să stau mereu cu dumneavoastră. Iar acum trebuie să ne despărţim aşa brusc şi încă pentru ce motiv! Chiar sunteţi convinşi că o să vă recăpătaţi armele?

— Da!

— V-o doresc din toată inima. La fel de tare doresc şi eu să ne întâlnim cât mai repede!

— E şi dorinţa mea, mister Surehand.

— Mi-aţi putea indica vreun loc anume?

— Nu. Nici unul dintre noi nu ştie ce o să se întâmple şi ce evenimente ne aşteaptă. Dumneavoastră plecaţi spre sud, să-l căutaţi pe acel Dan Etters. Cine ştie cât timp va trebui să-l urmăriţi şi unde o să vă ducă urma lui. Eu plec spre nord şi nici eu nu pot să spun când şi unde o să-l ajungem pe „general”.

— Înseamnă că nu vă mai întoarceţi aici?

— Chiar dacă aş vrea, nu aş putea spune când o să mai am posibilitatea. De aceea nu pot fixa un loc de întâlnire şi probabil că nici dumneavoastră.

— Nu.

— Deci, să lăsăm întâmplarea să potrivească ea locul şi timpul revederii noastre.

— Hm. Da. Şi totuşi ar trebui să nu ne lăsăm numai în seama ei. Pot să vă dau o sugestie? Înainte de duelul cu Apanatşca v-am pomenit un nume. Vi-l mai amintiţi?

— Desigur.

— Atunci notaţi-l ca punct de plecare pentru întâlnirea noastră viitoare; dacă întâmplător ajungeţi la Jefferson-City, pe Missouri, atunci duceţi-vă la banca *„Wallace et company”.* Acolo veţi afla unde mă puteţi găsi în perioada respectivă.

— *Well,* aşa am să fac.

— Vă mulţumesc, *sir,* vă mulţumesc foarte, mult! Şi acum la revedere! Vă urez să-l ajungeţi cât mai repede pe „general”.

— Iar eu, mister Surehand, m-aş bucura dacă aş auzi mai târziu că aţi pus mâna pe acest Dan Etters!

Ne strânserăm călduros mâinile. Ne părea amândurora sincer rău că trebuie să ne despărţim aşa, deodată, şi pentru un timp nedefinit.

Mi-am luat rămas-bun de la Bloody Fox, căruia Winnetou îi dădu indicaţiile necesare, ca şi lui Entşar-co. Apoi Winnetou se despărţi de toţi, în felul lui, cu câteva cuvinte scurte, şi pără*sir*ăm oaza, scena unor evenimente atât de ameninţătoare, care avuseseră totuşi pentru noi un sfârşit mulţumitor.

Caii noştri, deoarece îi încurcaserăm cu burdufuri cu apă pentru două zile, trebuiră să poarte o greutate mai mare decât de obicei. Căci dacă se adeverea presupunerea noastră, atunci, „generalul” nu mergea la O-sută-de-copaci, ci la chiccasavi, deci spre nord de Llano Estacado, aşa că aveam înaintea noastră două zile de mers călare prin pustiu. Drumul, pe care îl cunoşteam bine, trecea prin Helmers Home, o aşezare care se afla aproape de marginea nordică a Llano-ului şi se chema astfel după numele proprietarului ei:

Helmers. Era un bun cunoscut de-al nostru, ne era chiar prieten. Era de presupus că cei pe care-i urmăream poposiseră acolo.

Trebuia să ne grăbim cât mai tare, pentru că ei plecaseră încă de cu seară, având deci un avans de o jumătate de zi faţă de noi. Şi totuşi trebuia să facem tot posibilul ca să-i ajungem în pustiu, căci după aceea urmărirea ar fi devenit şi mai grea, într-o regiune de iarbă şi tufişuri, pe urmă chiar de păduri şi râuri cu mii de ascunzişuri, care i-ar fi dat „generalului” posibilitatea să ne scape.

Urma era uşor de recunoscut. E adevărat că ducea spre vest, adică în direcţia celor O-sută-de-copaci. Dar după vreo două ore de mers, cotea în unghi drept spre nord. Deci părerea noastră, exprimată mai înainte, putea să fie cea adevărată.

Călărirăm mereu în galop şi numai din când în când lăsam caii să meargă la pas, ca să-şi mai tragă răsuflarea. În timpul amiezii, când căldura deveni insuportabilă, oprirăm, le dădurăm cailor apă şi-i lăsarăm să se odihnească o oră. Apoi încălecarăm şi ne continuarăm cu aceeaşi grabă drumul, până se întunecă. Acum eram obligaţi să ne oprim. Ne aflam în dezavantaj faţă de urmăriţi, care puteau călări şi noaptea, în timp ce noi trebuia să aşteptăm să se lumineze, altminteri n-am fi putut desluşi urmele lor.

Desigur, am fi putut merge mai departe, deoarece bănuiam ţinta călătoriei lor. Totuşi exista un risc, putând interveni motive neprevăzute care să-i determine să-şi schimbe direcţia. De aceea, după ce se înseră, ne oprirăm. Dar când răsări luna, o pornirăm din nou. Secera lunii oferea lumină puţina, şi altor westmeni le-ar fi venit, probabil, greu să nu piardă urmele la o lumină atât de slabă, mai ales călărind în galop. Însă ochii noştri erau destul de ageri şi, dacă eu m-aş fi putut înşela, pentru Winnetou lucrul era exclus. Ne oprirăm abia după miezul nopţii. Caii primiră din

nou o cantitate de apă, în orice caz insuficientă pentru a-i sătura. Apoi fură priponiţi, iar noi ne învelirăm în pături, ca să dormim. Dar abia se miji de ziuă, când încălecarăm din nou şi, după două ore, so*sir*ăm la locul de popas al celor urmăriţi. Eram mulţumiţi, pentru că reuşisem să scurtăm avansul de o jumătate de zi la numai două ore, în caz că şi ei porniseră de dimineaţă.

— La o distanţă de nici o jumătate de oră de la popasul celor nouă călăreţi, furăm nevoiţi să oprim din nou, deoarece acolo îşi întrerupseseră şi ei drumul, iar urmele copitelor arătau că aici avusese loc o discuţie. În orice caz, trebuie să fi fost foarte animată; călăreţii nu stătuseră liniştiţi, ci îşi purtaseră caii de colo-colo. Am dedus din aceasta că s-au certat. Dar de ce? Probabil în legătură cu drumul, cu direcţia pe care trebuiau s-o urmeze.

Această presupunere ne fu întărită şi de faptul că urmele se despărţiră, ceea ce pentru noi era foarte neplăcut. Nici una din ele nu mergea drept înainte, una ocolea spre dreapta, iar cealaltă spre stânga, formând un unghi ascuţit.

— Uff! spuse Winnetou dezamăgit. Proastă treabă!

— Chiar că e proastă, observai eu. Probabil că aici indienii s-au despărţit de albi. Dar care este urma indienilor şi care a albilor?

— Să vedem.

Descălecă, pentru a cerceta urmele.

— Mă îndoiesc că putem stabili acest lucru, declarai eu, sărind din şa. Am observat că nici caii albilor nu aveau potcoave, aşa că e cam greu să-i deosebim.

Din păcate cuvintele mele se adeveriră. Urmele copitelor nu ne furnizau nici un indiciu. Trebuia să ne bazăm doar pe presupuneri, care mai degrabă puteau să ne strice, decât să ne ajute.

— Să mergem câte o bucată de drum pe ambele urme, fu de părere Winnetou. Poate că totuşi vedem ceva. Fratele meu

s-o ia pe cea din dreapta, iar eu o apuc pe cea din stânga.

Aşa şi făcurăm. Eu avui doar norocul de a fi aflat numărul cailor, acelaşi rezultat îl obţinu şi Winnetou. Dar tocmai datorită numărului cailor nu puteam afla nimic despre călăreţi, având şi cai de povară cu ei. Ne privirăm în ochi.

— Uff! zise Winnetou, având o umbră de zâmbet pe faţă, în ciuda dezamăgirii pe care o simţea. M-a mai văzut vreodată fratele meu Shatterhand într-o asemenea stare?

— Nu.

— Uff! Nici eu pe tine.

Nu ştim deloc ce să facem. Aşa ceva încă n-am mai pomenit.

— Nu. Niciodată! Dar ia să ne gândim puţin! E posibil ca nici Old Shatterhand şi nici Winnetou să nu găsească soluţia?

— În orice caz, aproape că-mi e ruşine. Dar hai să reflectăm. Capătul cel mai apropiat al pustiului se află drept spre nord, de aici spre Helmers Home lucru pe care cu siguranţă că-l ştie şi Mba, căpetenia chiccasavilor. Mai ştie că, indiferent dacă o ia la dreapta sau la stânga, are nevoie de cel puţin încă o jumătate de zi de mers ca să poată ieşi din Llano. Nu cred să facă un asemenea ocol. Dacă s-a despărţit de albi înseamnă că s-a certat cu ei şi a pornit mai departe singur, dar ştie încotro merg şi albii. Pentru a-i înşela în legătură cu direcţia aleasă, a luat-o într-o parte, pentru ca, îndată ce nu va putea fi observat, să revină. Dacă mergem drept înainte, fără să ţinem seama de nici una din urme, trebuie neapărat să dăm din nou de urma lui Mba.

— Uff! Aşa este!

Şi fireşte că cealaltă urmă este de fapt cea pe care o căutăm şi, după ce o găsim, putem fi siguri că-l avem în faţă pe „general”. Cred că fratele meu Winnetou îmi dă dreptate.

— E aşa cum spui. Acum nu o să mergem pe nici una din urme.

Încălecarăm şi pornirăm drept înainte; în curând nu mai

zărirăm nici urmele ce se îndepărtau de noi spre stânga sau spre dreapta. Eram sigur de ceea ce făceam, totuşi aşteptam cu încordare să văd dacă deducţia mea se confirmă. Şi, într-adevăr, după o jumătate de oră de mers, urma care o luase spre dreapta, o văzurăm cum o ia spre noi, cotind spre nord.

— Uff! exclamă bucuros Winnetou. Deci asta e urma chiccasavilor, care duce direct la Helmers Home.

— Şi acum, continuai eu, trebuie să căutăm cealaltă urmă, care este în orice caz a albilor.

— Da, să o luăm spre stânga, spre cealaltă urmat Dacă o găsim, nu ne mai putem înşela deloc şi vom...

Se opri brusc în mijlocul frazei. Tot vorbind, îşi rotise privirea la orizont şi probabil că observase ceva, pentru că scoase din cobur binoclul şi-l îndreptă spre nord. Luai şi eu repede binoclul în mână şi prin lentilele lui văzui câţiva cai şi oameni culcaţi pe nisip.

— Cine-or fi? întrebai.

— Chiccasavii, răspunse Winnetou.

— Ce motiv or fi având de s-au oprit? De ce nu or fi plecat?

— Uff! Ne aşteaptă pe noi!

— Foarte posibil, îl aprobai. Mba părea un om cinstit. Abia pe drum a observat că „generalul” ne-a furat armele, şi e destul de isteţ ca să ştie că o să-l urmărim pe hoţ. Şi atunci s-a despărţit de el. Chiar dacă nu cinstea, ci numai grija pentru propria lui persoană l-a obligat să procedeze aşa. Nu a vrut să fie bănuit de noi că ar fi fost înţeles cu hoţii şi să le mai acorde şi ocrotire.

— Da, aşa este, să mergem într-acolo!

Pornirăm în galop şi ajunserăm atât de repede în apropierea lor, încât îl puturăm recunoaşte. Da, era Mba, dar numai cu doi dintre indienii săi. Aveau cu ei şi doi cai de povară. Unde era cel de-al patrulea chiccasav? Recunoscându-ne, cei trei indieni lăsară armele jos şi veniră

în întâmpinarea noastră. Era o dovadă că au intenţii paşnice, totuşi luai pistolul în mână. Ajungând la ei şi strunind caii, Mba ne spuse:

— Old Shatterhand poate să pună pistolul din nou la brâu, căci îi suntem prieteni. Ştiam că o să vină şi l-am aşteptat. Sau sunt cumva Old Shatterhand şi Winnetou nişte războinici care lasă să li se fure armele, fără să le ia îndărăt?

— Este adevărat, noi nu ne lăsăm furaţi. Dar când a aflat Mba, căpetenia chiccasavilor, că ni s-au furat armele?

— Abia azi-dimineaţă, când s-a făcut ziuă. Oare v-aş fi aşteptat dacă aş fi vrut să vă mint sau dacă aş fi luat parte la furt?

— Nu. De cum te-am văzut, te-am socotit un om cinstit. Povesteşte!

— În sudul Llano-ului ne-am întâlnit cu cele patru feţe-palide şi le-am promis să le conduc prin deşert. Aşa ne-am întâlnit cu voi. M-am bucurat să-l văd pe Old Shatterhand, pe Winnetou şi pe Old Surehand, şi nu bănuiam că „generalul” plănuia ceva rău contra voastră. Am mers cu voi până la locuinţa lui Bloody Fox şi voiam să rămânem acolo toată noaptea, ca să ne odihnim. Atunci a venit „generalul” şi ne-a spus că trebuie să plecăm repede, deoarece l-aţi jignit rău de tot. I-am făcut pe plac şi am mers toată noaptea şi toată ziua...

— Fără să-ţi trezească nici o bănuială? interveni eu.

— Ba oarecum da, chiar de la începutul drumului, când „generalul” a luat-o spre vest, unde nu aveam ce căuta. Apoi, ziua am observat un pachet, pe care nu-l avusese mai înainte şi pe care îl purta cu multă grijă. De asemenea, m-a surprins faptul că era atât de grăbit. Aseară, când am făcut popas, am procedat în aşa fel ca să pot pune mâna pe pachet. El, însă, mi l-a smuls imediat din mână. Totuşi am observat că era greu şi că în el erau arme.

— Cum arăta pachetul?

— Armele erau învelite în pătura lui şi legate cu curele. Voiam să ştiu ce fel de arme sunt, însă abia spre dimineaţa feţele-albe au adormit atât de profund, încât am putut, să iau pachetul şi să-l dezleg. Când am văzut ce conţine, m-am speriat, pentru că ştiam că o să ne urmăriţi.

— De ce nu al luat pachetul cu tine, ca să ni-l predai?

Fiindcă erau patru războinici roşii contra cinci albi şi hoţul ar fi fugit fără să-l prindeţi. Am avut un plan mai bun. Astăzi, după ce am mers o bucată de drum, m-am oprit şi le-am spus feţelor-palide că am văzut armele şi că nu mai vreau să merg cu ei, deoarece sunt sigur că o să veniţi. S-au înfuriat şi s-au certat cu noi. Văzând că nu mă pot îndupleca, m-au rugat să le las măcar pe unul din războinicii mei care să-i conducă, căci ei nu cunosc drumul prin Llano. Le-am făcut pe plac, dar războinicului îi spusesem mai dinainte ce are de făcut. O să vă aducă hoţii plocon.

— În ce fel?

— Am mers doar o mică distanţă, apoi m-am oprit să vă aştept, pentru că vreau să vă conduc acolo unde o să-i prindeţi!

— Unde?

— Colo, în nord, la marginea Llano-ului se află ferma unui alb...

— Care se numeşte Helmers Home, îl întrerupsei eu.

— Uff! Old Shatterhand cunoaşte locul?

— Îl cunoaştem. Helmers este prietenul nostru.

— Foarte bine, pentru că acolo o să-i conducă omul meu pe albi.

— De ce face un asemenea ocol?

— Ca să putem ajunge noi înaintea lor şi să-i putem prinde fără nici o luptă.

— Frumos! Văd că Mba, căpetenia chiccasavilor, este un războinic deştept. Te-ai gândit însă că am avea motive să nu ne încredem în tine? Războinicul tău i-ar putea ajuta pe hoţi

să scape, fără să mai dăm ochii cu ei.

— Dacă crezi aşa ceva, vă predăm armele noastre şi ne punem zălog noi înşine!

— Nu-i nevoie, vă credem. Dar nu s-ar putea ca albii să se răzgândească şi s-o ia pe alt drum?

— Nu. Războinicul meu o să-i bage în sperieţi faţă de orice altă direcţie, încât sunt sigur că au să-l urmeze.

— Bine. Caii voştri sunt tare obosiţi?

— Până la Helmers Home o să reziste, chiar dacă n-o să mergem încet.

— Atunci să nu mai pierdem vremea. Dacă nu greşesc, putem ajunge acolo după-amiază. Când au să ajungă albii?

— I-am poruncit războinicului meu să facă astfel încât să ajungă la Helmers Home abia spre seară.

— Ai procedat foarte bine, dar vreau să te întreb ceva: ce-ai fi făcut dacă nu am fi venit noi acum?

— De venit aţi fi venit, dacă nu acum, atunci mai târziu. Aş fi mers la Helmers fără voi, i-aş fi povestit totul şi l-aş fi rugat să mă ajute să iau hoţilor armele. Pe urmă, când veneaţi, vi le-aş fi predat. Old Shatterhand crede aceste cuvinte?

— Da, le cred. Cinstea ta o să fie răsplătită. Acum să pornim. Restul putem discuta pe drum.

Chiccasavii încălecară şi plecarăm mai departe cu toţii. Neputând ţine pasul cu noi, înaintam cam încet, totuşi nu trecuse mult după-amiază, când diferite semne ne arătară că ne apropiem de marginea Llano-ului. În timp ce deasupra deşertului zboară păsări răpitoare, începurăm acum să zărim păsări care mănâncă seminţe şi ici-colo începu să răsară câte o salcie sălbatică, care se mulţumeşte doar cu roua nopţii. După aceea dădurăm de fire de iarbă răzbătând prin nisip, unindu-se treptat în smocuri verzi, din care pe urmă se formară pajişti neîntrerupte. Apoi apărură boschete şi tufişuri de arbuşti, ba chiar şi copaci, şi când dădurăm peste prima

porumbişte, ştiurăm că am părăsit Llano-ul.

Helmers Home era mai frecventată decât alte aşezări din singurătatea Vestului Sălbatic. Cine voia să treacă prin Llano Estacado sau cine ieşea din el, obişnuia să intre aici şi să se odihnească. De aceea, Helmers avea întotdeauna o provizie de obiecte trebuincioase pentru un *westman* sau călător. Era nu numai fermier, ci şi negustor şi hangiu. Băusem la el nu puţine sticle de bere texana, preparată după reţeta germană.

Un pârâu îngust conducea până la casa pe lângă care curgea. Casa, fără etaj, era construită din piatră — aici se găsea din belşug, în ciuda vecinătăţii pustiului de nisip. În faţa uşii, la umbra unor copaci, erau amenajate câteva bănci şi mese. În spatele casei se aflau grajdurile, cu curtea şi şoproanele gospodăriei. Cotirăm după colţ, dădurăm în faţa uşii de un negru. Pentru moment tresări, apoi sări în sus de bucurie şi strigă în direcţia casei, cu voce răsunătoare:

— *Massa* Helmers venit afară, acum, iute, imediat! *Massa* Winnetou şi *massa* Shatterhand aici!

Apoi veni spre noi în salturi mari, mă apucă de braţ şi, de bucurie, mai-mai să mă dea jos de pe cal.

— Mai domol, mai domol, bunul meu Hercules! spusei. După câte aud, mister Helmers este acasă!

— *Massa* este aici, la fel *missus,* răspunse el. Uite, amândoi venit afară.

În uşă apăru figura înaltă, puternică a lui Helmers, iar în spatele lui, cu faţa strălucitoare, se ivi nevastă-sa. Cei doi bătrâni se iubeau mult; pe ea o chema Barbara; el nu-i spunea decât Bărbiţa mea scumpă.

Ce bucurie pe ei că am venit! Strângerile de mână păreau să nu mai ia sfârşit, iar glasurile se auzeau până departe, pentru că veniseră să ne salute toţi locuitorii fermei, bărbaţi şi femei. De aceea trebui să le zic:

— Nu vorbiţi aşa tare, oameni buni! Deocamdată, prezenţa noastră trebuie să rămână secretă.

— Secretă? De ce? întrebă Helmers.

— Pentru că vrem să prindem nişte pungaşi, care nu trebuie să ştie că suntem aici. Sper să ne ajutaţi, mister Helmers.

— Asta e de la sine înţeles. Datoria mea este, înainte de toate, să feresc casa mea de astfel de derbedei. Despre cine este vorba, mister Shatterhand?

— O să vă spun în casă. Trebuie să intrăm înăuntru, ca să nu fim văzuţi. Hercules să ia caii noştri şi să-i ducă în grajd, să le dea întâi apă, apoi nutreţ cât mai mult. Pe urmă, însă, trebuie să închidă grajdul, pentru că nici caii nu trebuie să fie văzuţi.

— Mă faceţi curios, *sir.* Dar ce s-a întâmplat? Unde sunt armele dumneavoastră?

— Apoi, tocmai aici e buba. Ne-au fost furate, iar hoţii vin aici.

— *Thunder-storm!* Nemaipomenit!

— Vă rog, să nu mai vorbim aici. Înăuntru putem discuta mai bine.

— Da, intraţi, intraţi! Iar tu, Bărbiţa mea scumpa, du-te iute la bucătărie şi adă tot ce găseşti, auzi, totul, chiar de s-ar încovoia mesele astea sub greutatea bunătăţilor.

Mai spuse oamenilor pe scurt cum să se comporte, apoi intrarăm în casă. Mama Barbara făcea tot ce-i stătea în putinţă ca mesele să se „încovoaie” şi, în timp ce mâncam şi beam, îi povesti lui Helmers cele întâmplate.

Abia terminai, că el sări în picioare şi ieşi. La întoarcere, ne explică motivul:

— Am trimis pe cel mai bun lucrător al meu ca să-i aştepte şi să-i observe pe bandiţi, ca nu cumva s-o şteargă pe nevăzute.

Helmers, care dintotdeauna ţinuse mult la Bloody Fox, era extrem de bucuros că intenţiile criminale ale comanşilor fuseseră zădărnicite într-un mod atât de fericit. Pentru a

termina mai repede, îi expusei situaţia cât se poate pe scurt, dar după aceea îmi făcui timp să-i povestesc mai amănunţit. Cei trei chiccasavi erau, fireşte, de faţă. Ne aşezarăm în aşa fel încât să nu putem fi văzuţi de afară, chiar dacă cineva s-ar fi apropiat de micile ferestre glisante, pe jumătate deschise.

Încă nu terminasem bine de povestit, când auzirăm afară tropot de cai. Şase călăreţi descălecară. Erau cei pe care-i aşteptam. Helmers ieşi afară.

— *Good day* — bună ziua! salută „generalul". Aveţi deja oaspeţi, *sir?*

— Oaspeţi? răspunse Helmers. De unde să vină oaspeţi, *sir,* aici, în pustietatea asta?

— *Well!* Daţi-le cailor noştri apă şi nutreţ, iar nouă ceva serios de înfulecat, împreună cu o sticlă mare de ceva tare.

— O să primiţi de toate. *sir.* La noapte rămâneţi aici?

— De ce mă întrebaţi?

— Doar n-o să-mi luaţi în nume de rău întrebarea! Ca hangiu, trebuie să ştiu, ca să iau măsurile necesare.

— Aşa! O să mâncăm şi o să bem şi pe urmă plecăm mai departe.

— La ora asta? În curând se întunecă!

— Ne e indiferent.

— Veniţi din Estacado, *sir?*

— Puneţi cam prea multe întrebări, mai bine faceţi ce v-am poruncit!

— Ascultaţi, am impresia că vă credeţi un mare domn. Aflaţi că e dreptul meu să pun întrebări pe teritoriul proprietăţii mele! Cât despre poruncit, aşa ceva nu recunosc!.

— O recunoaşteţi acum, căci eu sunt general, *sir,* da, general! Am luptat la Bull-Run, la Fort Harteras, la Harpers Terry, la Gettysburg şi multe alte bătălii, din care întotdeauna am ieşit învingător!

— *Good lack!* Într-adevăr, înseamnă că trebuie să mă grăbesc să vă îndeplinesc poruncile! Scuzaţi doar pentru o

clipă şi îndată o să fiţi servit după cum se cuvine unor domni atât de mari cum sunteţi!

Nu sesizară sensul ironic al acestor cuvinte. Se aşezară la masă, fără să bănuiască ce fel de „servire” îi aşteaptă. Helmers intră din nou şi ne zise încet:

— Veniţi cu mine, *meş-şurs!* Vă conduc pe uşa din dos. Armele dumneavoastră sunt pe masă, învelite, dar, înainte de toate, trebuie să le luăm pe ale lor, ca să nu se poată apăra.

— Nu-i nevoie, mister Helmers, răspunsei. Nici nu au să cuteze să pună mâna pe ele.

Îl urmarăm prin bucătărie în spatele casei şi apoi ocolirăm colţul spre faţadă, unde oamenii săi se şi aflau înarmaţi şi gata să intervină. Apoi se întoarse la ei prin casă. Auzeam tot ce vorbeau, deoarece masa la care stăteau nu era departe de colţul nostru.

— Nu aduceţi nimic? întrebă „generalul”. Unde este rachiul? Şi cine are grijă de caii noştri?

— Răbdare, *meş-şurs!* Totul este pregătit.

— Dar am impresia că nu faceţi nimic!

— Nici nu-i nevoie, se ocupă oamenii mei.

— Dar noi nu putem aştepta, interveni supărat Old Wabble. Suntem obişnuiţi să fim serviţi repede.

— Nici o grijă, *sir.* O să fiţi serviţi repede, mai repede decât vă gândiţi. Se poate şti încotro vă duceţi de aici? Nu întreb numai din curiozitate, ci ca să vă pot preveni la nevoie.

— De cine? întrebă „generalul”.

— De nişte derbedei albi, care s-au aciuat prin apropiere.

— Derbedei? Despre ce fel de oameni e vorba?

— Nişte pungaşi, care şi-au pus ochii mai ales pe armele altora.

— Cum?... Ce...?

— Da, nişte hoţi de arme!

— Ar fi... ar fi... o treabă tare neobişnuită!

— Dar aşa e. Doar cu două zile în urmă au comis un

asemenea furt.

— Cu două zile în urmă?! Şi unde anume?

— În Llano. Au furat acolo cele mai renumite trei puşti care există.

Scosei cele două pistoale ale mele, căci se apropia clipa când trebuia să-i luăm prin surprindere. Winnetou făcu la fel. Nu puteam să-i vedem, dar probabil că nu prea se simţeau la largul lor, căci vocea „generalului” suna forţat când întrebă:

— Despre ce fel de puşti e vorba?

— Despre puşca cu ţinte de argint a lui Winnetou, apoi despre „doborâtorul de urşi” şi carabina „Henry” a lui Old Shatterhand.

— Ei, drăcie! E adevărat? De la cine aţi aflat?

— Chiar de la păgubaşi.

— Deci... de... la... de la... Winnetou...

— Yes?

— Şi de... la... Old Shatterhand?

— *Yes!*

— Înseamnă... Înseamnă că... aţi vorbit... cu aceşti doi...

Făcurăm un pas iute după colţ, trei salturi mai departe şi ne aflam în faţa lor. În clipa următoare, oamenii lui Helmers erau lângă noi.

— Fireşte că mister Helmers a vorbit cu noi, spusei. Nu mişcaţi! Vedeţi că toate armele sunt îndreptate asupra voastră şi dacă mişcă vreunul, ar începe să scuipe plumbi!

Spaima acestor indivizi nu poate fi redată. Se uitau la noi cu ochii ficşi, ca la nişte stafii, fără să crâcnească.

— Hercules, ţi-am spus să aduci nişte funii sau curele, le-ai adus? îl întrebai pe negru.

— Sunt aici curele grămadă, răspunse el. Le am în mână.

— Leagă-i pe indivizii ăştia!

— Cum? Să mă lege? exclamă Douglas. Să lege un general care în atâtea bătălii...

— Gura! îl întrerupsei. Vei fi primul care vei fi legat, şi

dacă te opui, te împuşc pe loc! Întinde mâinile, imediat!

Fu legat, apoi şi ceilalţi. Mă adresai lui Old Wabble.

— Bună societate ţi-ai ales, *sir.* De fapt, cu dumneata nu ar trebui să vorbesc. Dar am să mai fac o dată o excepţie. Ai luat şi dumneata parte la furt?

— Nu, răspunse el, privindu-mă cu nişte ochi plini de ură şi mânie.

— Nu ai intrat în cameră când a luat puştile?

— Nu.

— E adevărat? îl întrebai pe „general”.

— Nu răspund nimic! strigă el. Cine are aici dreptul să supună un general unui interogatoriu!

— *Well.* Deocamdată am terminat cu voi, dar numai deocamdată. Nici nu o să vă luăm vreun interogatoriu, întrucât vina voastră este dovedită. Nu ne-a mai rămas decât să stabilim pedeapsa.

— Pedeapsa? Să îndrăzniţi numai să vă atingeţi de mine. M-aş răzbuna crunt! Atât de crunt încât...

N-am ascultat ce spunea. Făcusem semn lui Winnetou, lui Helmers şi căpeteniei chiccasavilor să vină cu mine. Merserăm în spatele casei, să hotărâm pedepsirea hoţului şi ne înţeleserăm repede asupra ei. Nici eu, nici Winnetou nu voiam să luăm parte la îndeplinirea sentinţei, o lăsarăm pe seama proprietarului home-ului. Acesta le comunică hotărârea noastră, cu următoarele cuvinte:

— Aţi fost prinşi pe proprietatea mea, şi de aceea eu am să vă comunic hotărârea ce am luat-o în legătură cu voi. O să staţi cu toţii aici până mâine dimineaţă, când o să vă alungăm dincolo de hotarele proprietăţii mele. Cel care se va mai arăta pe aici, va fi împuşcat. Nobilul gentleman care-şi zice „general” este hoţul. După legile Vestului Sălbatic, un astfel de furt se pedepseşte cu moartea. Noi însă am fost mai indulgenţi şi am schimbat această pedeapsă în cincizeci de lovituri de baston, întrucât mi se pare că...

— Bastoane! urlă Douglas. O să...

— Nimic nu ai să faci, ticălosule! îl repezi Helmers. Tocmai pentru că susţii că eşti ofiţer, ai să încasezi o mamă de bătaie! Şi întrucât, în afară de voi, aici se află numai gentlemeni, dintre care nici unul nu poate îndeplini această funcţie, cele cincizeci de bastoane o să ţi le dea Old Wabble.

— Asta... n-am să fac! bâlbâi fostul *„king of the cowboy”.*

— Ba ai s-o faci, bătrâne. Dacă refuzi să loveşti la comanda mea, sau dacă n-ai să loveşti din toate puterile, ai să primeşti mai întâi tu cincizeci de lovituri şi apoi un glonte în cap. Să-ţi fie clar, eu nu glumesc!

— Să mă bată el? strigă Douglas. Dar şi el a luat parte la furt. Eu nici nu cunoşteam casa, el m-a condus înăuntru.

— Acum nu ne mai interesează asta, hotărî Helmers. Trebuia să o spui mai dinainte, dar ai refuzat să fii interogat. Acum e prea târziu. Vreau doar să adaug că nu vrem să avem nimic de-a face cu ceilalţi, şi deci o să-i reţinem numai până mâine dimineaţă, fără ca ei să păţească ceva. Când se va face ziuă, o să ne putem convinge dacă pleacă sau nu. Serviciile pe care vi le-au făcut chiccasavii o să le plătim cu ceea ce o să găsim la voi. Legaţi-l acum pe distinsul nostru „general” de acest stejar, desfaceţi-i legăturile lui Old Wabble de la mâini, ca să poată lovi ca lumea, şi tăiaţi din tufişurile acelea o nuia bună de alun, destul de rezistentă şi totuşi flexibilă. Acum „generalul” o să-şi primească decoraţiile, dar nu pe piept.

Mă depărtai împreună cu Winnetou, ca să nu fim martori la aplicarea pedepsei. Nu oricine poate privi cum cineva, despre care se spune că poartă chipul lui Dumnezeu, e ciomăgit. Din păcate sunt oameni pe care nici măcar o astfel de pedeapsă nu-i ajută. Şi dacă aş fi ştiut atunci, pe loc, ceea ce am aflat mult mai târziu, pentru un nemernic ca „generalul”, chiar şi o sută de lovituri ar fi fost prea puţine. La întoarcere, am aflat că, la început, Old Wabble s-a cam codit,

dar că, în faţa ameninţării cu revolverul, a lovit vârtos. După aceea, toţi au fost închişi cu atâta siguranţă încât n-ar fi putut evada.

A doua zi, după ce au fost scoşi din arestul lor, „generalul” şi Old Wabble aveau feţele pline de sânge. Se încăieraseră. În ciuda legăturilor, Douglas se înfuriase groaznic pentru că bătrânul se lăsase constrâns să-i dea cele cincizeci de lovituri. Atunci când îl dezlegară, dori să se arunce din nou asupra lui, dar fiind oprit de noi, îi strigă:

— Fereşte-te de mine, javră! Îndată ce am să te întâlnesc, ai să-mi plăteşti aceste lovituri cu viaţa. Ţi-o jur cu toate legămintele din lume!

O spusese în mod cât se poate de serios. Old Wabble îşi dădu şi el seama de asta şi-l rugă pe Helmers să-l elibereze şi să-l lase să plece înaintea „generalului”. Se sfia să adreseze această rugăminte lui Winnetou şi mie. Noi ne ţineam deoparte. Rugămintea îi fu îndeplinită. Negrul Hercules îl conduse în afara proprietăţii, şi abia după o oră fură trecuţi peste hotar şi Douglas cu cei trei însoţitori albi ai săi. Tot timpul ameninţa şi blestema. Era cu atât mai furios cu cât le luaserăm tuturor armele şi muniţia, dându-le drept răsplată chiccasavilor. Winnetou şi cu mine eram mulţumiţi de deznodământul misiunii noastre. Ne recăpătaserăm armele, fără ca ele să fi fost deteriorate.

Pe urmă ne aşezarăm lângă masa din faţa casei, ca să mai stăm de vorbă, când Helmers se ridică brusc, se duse la copacul de care fusese legat „generalul”, ridică de acolo un obiect şi zise:

— Am văzut că luceşte ceva. E un inel de aur, o verighetă, după cât se pare. Ia priviţi!

Inelul trecu din mână în mână. Da, era o verighetă, care pe partea dinăuntru avea gravate două litere şi o dată.

— Cum a ajuns verigheta asta acolo? întrebă mama Barbara. Cine a pierdut-o oare?

— „Generalul”, răspunse Helmers. Mâinile îi erau legate şi, din cauza loviturilor, atâta s-a zbătut sub curele, încât i-a căzut verigheta. Altă explicaţie nu există.

Cu toţii furăm de aceeaşi părere şi propuserăm să păstreze el verigheta ca amintire pentru executarea pedepsei de ieri. Dar Helmers îmi puse verigheta în palmă şi-mi zise:

— Ce să fac cu ea? Nu-i a mea. Eu de aici nu plec şi probabil că n-am să-l mai văd niciodată pe „general”. Dumneavoastră însă, mister Shatterhand, e posibil să-l mai întâlniţi. Luaţi-o cu dumneavoastră.

Nu aveam nici un motiv să-l refuz, aşa că pusei verigheta în deget, unde stătea mai sigur decât în buzunar. Dar mai întâi mă uitai bine la ea şi citii: *„E. B. 5 VIII 1842”.* Atunci nu puteam bănui ce importanţă o să aibă mai târziu această verighetă pentru mine şi Old Surehand...

— Sfârşit —

Atenţie!

Cu volumul următor, TAINA LUI OLD SUREHAND, se încheie serialul consacrat bravului erou.

Conceput în două tomuri, romanul „Old Surehand” îşi finalizează acţiunea în paginile volumului următor, cu dezvăluiri fenomenale în privinţa acestui erou, prezentându-ne incredibilul mister al existenţei sale. Plecat din Sud, ca să se întâlnească urgent cu Winnetou, renumitul vânător îl cunoaşte pe Old Shatterhand, ce-l salvează — după cum am văzut — din ghearele comanşilor. În numărul viitor al seriei de „Opere”, ne sunt prezentate raporturile tainice dintre personajele abia schiţate în cartea de faţă, precum viteazul Apanatşca, falsul general şi nu mai puţin misteriosul Dan Etters. Cine este, de fapt, acest individ, încă aflat în umbră, şi cum i se vor plăti poliţele ticăloşiilor sale? Când şi cum vor interveni Winnetou şi Old Shatterhand pentru ajutorarea noului lor prieten? Toate acestea în volumul următor, de mare valoare artistică în creaţia de ansamblu a inegalabilului Karl May, intitulat

TAINA LUI OLD SUREHAND

25

karl may

OPERE

OLD SUREHAND

După impresia colosală produsă de trilogia „Winnetou", Karl May a fost solicitat de cititori să reia personajele îndrăgite ale romanului, însoțindu-le în noi aventuri spectaculoase. Este și cazul romanului „Old Surehand", carte de rezistență a dubletului **Winnetou** și **Old Shatterhand,** cărora li se alătură, în lupta împotriva fioroșilor comanși, Sam Parker și Blood Fox din Llano Estacado.

După năprasnice atacuri, evadări și dejucări de planuri, renumiții eroi ai Vestului Sălbatic vor descoperii caracterul excepțional al unui nou camarad, Old Surehand, pe cât de isteț și curajos, pe atât de împovărat cu o taină amară, a cărei dezlegare îi va unii și mai mult în lichidarea unor criminali periculoși.

Procurați-vă din vreme:

TAINA LUI OLD SUREHAND

Lei 7800 + 160 T.L. = 7960